

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SYLVIA MERCEDES

HEART TORN

HIS ENEMY. HIS WIFE.
HIS ONE WEAKNESS.



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.



A decorative border of grey floral and scrollwork patterns frames the central text.

HEART TORN

SYLVIA MERCEDES





© 2025 Sylvia Mercedes FireWorm

Books tarafından yayımlanmıştır

www.SylviaMercedesBooks.com

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, fotokopi, kayıt gibi herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez. Bunun tek istisnası basılı incelemelerdeki kısa alıntılardır.

Bu kitap bir kurgu eseri içermektedir. İsimler, karakterler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Fay Lane tarafından kapak tasarımı

AYRICA SYLVIA MERCEDES TARAFINDAN



Sylvia'nın tüm kitaplarını ve onları nerede bulabileceğinizi şu adreste
görün

www.sylviamercedesbooks.com/books



SHADOM KRALININ GELİNİ

[*Gölge Kral'ın Gelini*](#)

[*Gölge Kralın Gölge*](#)

[*Kral'ın Kalbi'Yemini*](#)

MARBRIDE

[*WarBride*](#)

[*HeartTorn*](#)

[*CurseBound \(çok yakında\)*](#)

EJDERHA KRALİÇE İKİLEMESİ

[*Yedinci Şampiyon \(devamı
gelecek\)*](#)

MUM IŞIĞINDA VE GÖLGELİKLERDE

[*Ay Ateşi Gelini*](#)

[*Güneş Ateşi Kralı*](#)

[*Kurtlar ve Gardiyanlar*](#)

LANETLİ ŞEHRİN PRENSİ

[*Büyülenmi*](#)

[*Ş*](#)

[*Dolaşmış*](#)

Hapsedilmiş
Köleleştirilmiş
Büyülenmiş

ROSEMARD'IN YARALI BÜYÜCÜSÜ

Hırsız
Tutsak
Wraith

VENATRIX GÜNLÜKLERİ

Gölgelerin Kızı
Kaderin Vizyonları
Kötülüğün Yolları
Ruhların Dansı
Tozun Gözyaşları
Zehir Kraliçesi
Kabusların Tacı

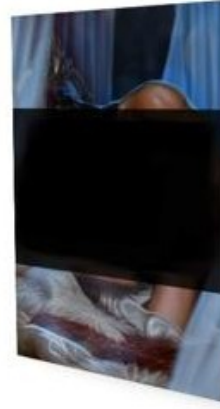
NOVELLALAR

Gümüş ve Sırlar Carabosse ve İğ
Büyüsü



*Stephanie Gammon için: Çünkü
hayat kısa ve araba paylaşımı uzun.*

SUBSCRIBE TO MY
READER GROUP FOR
SPICY CHARACTER
ART, FREEBIES,
AND MORE!



[Buradan kaydolun ve karakter resminin tadını çıkarın](#)

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM İKİNCİ
BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM
ÜÇÜNCÜ DÖRDÜNCÜ
BEŞİNCİ ALTINCI
ALTINCI YEDİNCİ
SEKİZİNCİ BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM BİRİNCİ
BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM YIRMI
BİRDOKUZUNCU
ONUNCU ON ON ON ON
ON İKİNCİ ÜÇÜNCÜ ON
DÖRDÜNCÜ BEŞİNCİ ON
YEDİNCİ ON SEKİZİNCİ
ON DOKUZUNCU YIRMI
BÖLÜM YIRMI İKİ YIRMI
ÜÇ YIRMI YIRMI YIRMI
YIRMI YIRMI DÖRT BÖLÜM
YEDİ BEŞ ALTI BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM OTUZ
ÜÇSEKİZ YIRMI DOKUZ
OTUZ OTUZ BİR BÖLÜM
OTUZ İKİ

BÖLÜM OTUZ DÖRT BÖLÜM
OTUZ YEDİ OTUZ BEŞ BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM OTUZ
DOKUZ OTUZ ALTI OTUZ
SEKİZ SONSÖZ

Sylvia Mercedes'ten Daha Fazlasını
Keşfedin Yazar Hakkında

1
ILSEVEL

İçinde yattığım kozanın hemen diğer tarafında beni bekleyen farkındalığıyla uyanıyorum. Kıpırdadığımda ayaz çatırdıyor ve savunmamdaki birkaç küçük çatlaktan sızan hava doğrudan kemiklerimi ısıyor. Ama burada, bir Licornyn savaş lordunun pelerinine sarılmış olarak, hava şartlarından korunuyorum.

Buram buram o kokuyor-Taar. Açıklanamaz bir şekilde kocam olan adam.

Hoş olmayan bir koku değil: deri, ter ve gizem, baş döndürücü bir kombinasyon. Bir yanım kendimi bu kadar güvende, bu kadar sıcak ve rahat hissetmekten hoşlanmıyor. Ama elimde değil. Elimde olsa, dizlerimi göğsüme çekip başımı içeri sokarak, bu pelerini ve bu kokuyu her yerime sararak burada kalır, dünyanın ve tüm dertlerinin yanımdan geçip gitmesine izin verirdim. Belki de üzerimde otlar biter ve Gavaria'nın unutulmuş bir köşesinde, bu nehrin kenarında küçük bir tümsekten başka bir şey olmam.

Kendimi tekrar uyumaya zorlamak istercesine gözlerimi kapatıp biraz daha kıvrılıyorum. Dün gece aniden gelen yorgunluk beni öyle etkilemişti ki, bir elimde yarısı yenmiş bir seyahat pastası, hâlâ ateşe bakarak yanıma yığıldım. Taar yaklaştığında, ondan kaçacak enerjim yoktu. Ancak o sadece çömeldi ve kaba bir battaniyeyi üzerime örttü, ayaklarımı sıkıştırmaya ve pelerininin ağır kapüşonunu başımın üzerine çekmeye özen gösterdi.

Küçük kampımızın kendi tarafına dönerken, geniş sırtı bana dönük, çatlamış göz kapaklarının arasından onu izledim. Ateş ışığı, savaşta yara bere içinde kalmış, güneşten bronzlaşmış teninde ve belirgin bir şekilde ortaya çıkan yontulmuş kaslarında oynayıyordu. Çıplak gövdesi soğuk hava koşullarına maruz kalırken, geceyi bir örtü olmadan geçirmeyi nasıl umuyordu? İtiraz etmeli ve battaniyeyi geri almasını sağlamalıyım; ne de olsa pelerini zaten bendeydi. Ama tek bir kelime bile edemedi uykuyu beni ele geçirdi.

Şimdi yavaşça uyandığımda, burnum onun kokusuyla dolduğunda, kendimi ona uzanabilmeyi dilerken buluyorum. Keşke burada, bu pelerin ve battaniyenin altında yatıyor olsaydı.

Yanımda, kaslı gövdesi sırtımda sıcak ve katı. Bulanık da olsa bu düşünce bedenimi kendi fikirleriyle dolduruyor. Belim ısınıyor, lezzetli bir şekilde rahatsız edici. Kalçalarımı sıkıyorum, kalçalarım hafifçe hareket ediyor, yarı bilinçli benliğim biraz rahatlama için çaresiz.

Artık beni kimin rahatlatabileceğini biliyorum.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Görüş alanımın önünde kalın bir kumaştan ve buz tutmuş zeminin yanındaki çatlaktan parlayan soluk bir ışıktan başka bir şey yok. Savaş lordunun adı dilimde şekillenmeye çalışırken, hırıltılı bir alıyorum. Ona seslensem ne olurdu? Burada ve şimdi dizlerinin üzerine çökmesi için yalvarsam? İçimde ani bir sıcaklıkla şehvet yükseliyor, damarlarımda yakıcı bir ihtiyaç dolaşüyor. Ellerinin vücudumdaki hissini, dudaklarının tadını, dilinin dans eden hazzının beni daha önce hiç bilmediğim hislere uyandırdığını hatırlıyorum.

Ama hafıza yeterli değil. kendisi bu kadar yakındayken ve kokusu kafamı doldururken değil.

"Savaş Lordu," diye fısıldıyorum, kalçalarımı tekrar içimde biriken sıcaklığa karşı sürtünme arıyorum. "Taar . . ."

Başka bir ses çıkaramadan zihnimde bir görüntü beliriyor: dümdüz olmuş çadırlardan oluşan bir alan. Kana bulanmış toprak. Parçalanmış cesetlerden oluşan bir ateş ve yanmış bir dua örtüsü.

Soğuk uzuvlarıma doluyor ve merkezimdaki zonklayan fırını etkili bir şekilde söndürüyor. Kız kardeşimin yüzünü bir kez daha, hayattayken onu son andaki haliyle görüyorum. Dehşete kapılmış gözleri kocaman, hapishane arabasından sürüklenirken bile elleri bana uzanıyor. Açık artırma alanına sürüklendi ve orada bir fae canavarına satıldı. Ah, Aurae! Sevgilim, kız kardeşim. Ne kadar korkmuş olmalı. O iğrenç yaratık onu çadırına taşıdığı anda ve tanrı vergisi yeteneği sonunda kendini tam olarak gösterdiğinde...

Ruhumda bir ürperti dalgalanıyor. Savaş Armağanı tüm tanrı armağanlarının en nadide ve en imrenileni. Babam bunun tatlı Aurae'ye düştüğünü bilseydi acı bir hayal kırıklığına uğrardı. Özellikle de şimdi ondan alınmışken. Onu kullanamadan önce.

Ve bu benim hatamdı. Tamamen benim hatamdı. Gölge Kral'la anlaşmalı evliliğimden kaçmak için bu kadar çaresiz olmasaydım şu anda hayatta olacaktı. Bir zamanlar paylaştığımız sözde aşka hâlâ inanarak Artoris Kelfaren'e mektup yazmamış olsaydım. O lanet fae'leri doğruca tapınak kapılarına getirmeseydim.

Midem düğümleniyor. Ağlamak mı yoksa çılgılık mı atmak istediğimi bilemiyorum. İkisi de ihtiyacım olan rahatlamayı sağlamayacak, suçluluk, öfke, ve şehvetin içimde birlikte kaynaştığı bu ıstıraptan değil. Peki ya ön kolumun etrafını saran bu gerginlik? Hissediyorum, keskin ve görünmez olsa da mevcut. *Velra*, ya da savaş lordu öyle diyordu. Evlilik bağımız. Ona göre bu bağ ancak bir ay sonra, yeni ay gecesi koparılabilirmiş. Halkının düğün geleneklerine göre, bir çift evliliklerini sürdürmeye ya da sonsuza dek ayrılmaya o zaman karar verir. Taraflardan biri diğerini değersiz bir eş olarak görürse, *velra* güvenli bir şekilde kırılabilir ve bağlanmamış çift kendi yollarına gidebilir.

Sanki bu fikre direniyormuş gibi, kordon tekrar geriliyor, öncekinden keskin. İrkiliyorum. Acı yeterince kötü, ama daha da kötüsü o çekilme hissi. *Ona* doğru inkar edilemez, neredeyse karşı konulmaz bir çekim. Hiç seçmediğim bu kocaya. Beni esir alıp bir hapishane arabasına atan, ancak kısa bir süre sonra beni açık artırmada satın alan bu düşman. Bir ömrü paylaşmayı hayal edebileceğim bir adam değil.

Hayır, ondan bir an önce kurtulmalıyım, mistik bağlar lanetlensin. Bağ kopana kadar hayatta kalmalı ve kendi dünyama dönmeliyim. Sonra da en başından beri yapmam gerekeni yapmalıyım: Gölge Kral'la evlenmeliyim. Onunla evlenmeli, yatağına yatmalı ve yasalara göre onun tarafından ırzıma geçilmesine izin vermeli, babamla yaptığı sözleşmeyi mühürlemeliyim. Bu iş bittiğinde -vücudumu evlilik görevinin sunağında kurban ettiğimde- canavar kocam ve sürüsü babamın düşmanlarına saldıracak ve onları savaş alanında sürüler halinde katledecek.

Böylece Aurae'nin ölümünün kefareti ödenecek ve intikamımı da alacağım.

Ani bir parlama ve odunların yıkılma sesini, burun deliklerime ve bir anlığına savaş lordunun kokusunu uzaklaştıran bir duman dalgası takip ediyor. Taar'ın kamp ateşine yakıt eklemesini izlemek için pelerinin bir katını geri çekiyorum. Maruz kaldığı geceden sonra hiç de kötü görünmüyor. Birkaç dakika boyunca gizlice onu izliyorum. Aslında onu izlememek neredeyse imkânsız.

Fae olmadığını iddia etse de, böylesine tanrısal bir güzelliğin başka nasıl bir açıklaması olabilir bilmiyorum. Vahşi bir kedinin zarafetiyle hareket ediyor, çömeliyor ve topladığı odunları düzenliyor, her bir parçayı alevlere eklemekten önce kurutmak için bir tür büyü yapıyor. Heybesinden küçük bir çaydanlık çıkarır ve su tulumlarından birinden doldurur. O

Buna ipek bir keseden aldığı kurutulmuş yaprakları ekliyor, ardından kazanı tırmıklanmış kömürlerin içine yerleştiriyor. Hepsi çok hassas, çok zarif. Bu sade sanatları icra ederken de savaş alanındaki acımasızlığı kadar doğal. Bir adam bu kadar çok çelişkiyi nasıl barındırabilir? Yaptığı her hareket kaslarının gizli gücünü vurguluyor gibi. Gözlerim kordonlu ön kollara ve o güçlü, uzun parmaklı ellere takılıyor. Kanla kaplı gördüğüm acımasız eller; hayatımda ilk kez tamamen canlı hissedene kadar bedenimi ateşli bir dokunuşla şekillendiren şefkatli eller.

Boğazım aniden çok kurudu. Bileğimin etrafındaki *kadife* kordon neredeyse fark edilmeyecek kadar sıkılaşıyor. Dikkatli olmalıyım. Hissettiğim çekimi inkâr etmenin bir anlamı yok ama bunun beni yönetmesine de izin veremem. Taar, Gölge Kral'ın Kral Larongar'ın kızıyla evlenmesini engellemeye çalışan savaşçıları çoktan kaybetti. Eğer o kızın ben olduğumu öğrenirse, evlilik bağı olsun ya da olmasın, hayatım bir parmak şıklatmama değmez. Şüpheden uzak kalmalıyım. Açık, kuralsız ve en önemlisi masum. Zor bir iş. Ama babamın sarayında öğrendiğim bir şey varsa, o da hayat maskaralığında nasıl performans gösterileceğidir.

Taar su ısıtıcısının kapağını kaldırmak ve içindekileri kontrol etmek için bir çubuk kullanıyor.

Kapağı yerine yerleştirdikten sonra üzerine oturuyor ve kaşlarını çatarak koluna ve dün gece baygınken attığım yeni dikişlere bakıyor.

"Nasıl hissettiriyor?"

Uykudan kalınlaşmış sesimi duyunca irkiliyor ve siyah gözlerini kaydırarak bana bakıyor. "Demek uyandın, Ilsevel."

Adımı garip bir tonlamayla söylüyor, duymaya olduğum gibi değil. Yine de sert sesinin temposunu seviyorum. Her nasılsa ismimi garip değil, kutsalmiş gibi söylüyor.

Pelerinimin kapüşonunu geriye iterek doğruluyorum. Tanrım, kötü görünüyor olmalıyım! Hıçkırığa hıçkırığa ağlayıp ormanlarda koştururken Yarı karanlıkta, dondurucu soğukta yerde uyumaktan bahsetmiyorum bile. Ama Taar'ın görünüşüm hakkında ne düşündüğünü umursamayacağım.

Meltemde bir şarkı tınısı yükseliyor ve omzumun üzerinden bakınca savaş lordunun tek boynuzlu at yoldaşı Elydark'ın birkaç metre ötede nöbet tutan, neredeyse görünmez halini görüyorum. Gözlerim onu tam olarak seçemiyor ama ruhum onun özünü oluşturan şarkıyı hissediyor. Başını kaldırmış, doğuya, henüz doğmamış güneşe doğru bakıyor gibi görünüyor, benim incelememden habersiz ya da sadece umursamaz. İzliyorum, daha doğrusu,

Birkaç dakika onu *dinledim*. Nefes alış verişlerim onun tınısına uygun olarak hafifliyor.

Sonra bir tutam kır saçımı yüzümden geriye iterek tekrar Taar'a dönüyorum ve çenemi kaldırarak kolunu işaret ediyorum. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Yarasına bakıyor. "Dikişler kaşındırıyor ama iyi iyileşiyor gibi görünüyor."

"Bir bakayım mı?"

Savaş lordunun homurdanması ve yarı omuz silkmesiyle ayağa kalkıyorum, eteklerimi fırçalıyorum, battaniyeyi bir yığın halinde bırakıyorum ve ateşin onun tarafına geçiyorum. Taar bana kolunu için dönüyor, kendi bakışları da dans eden alevlere sabitlenmiş. Yaptığım işi inceliyorum. Şaşırtıcı bir şekilde et bir gecede iyice örülmüş ve geriye sadece soluk bir yara izi kalmış. Belki de dün gece söylediğim şarkı, sesim onun tek boynuzlu atının derin büyüyle birleştiğinde, bu adamın damarlarındaki zehirden daha fazlasını iyileştirdi.

"Ben uzman değilim," diyorum düşünceli bir şekilde, "ama sanırım bu dikişleri almak yeterince güvenli ."

Başımı kaldırdığımda yüzünü birden o kadar yakınımda buluyorum ki gözlerini çevreleyen şaşı çizgileri sayabiliyor, kirpiklerinin kalın ve koyu kıvrımlarını görebiliyorum. Daha yakına eğilsem, gözbebekleri ile inanılmaz koyuluktaki irisleri arasındaki farkı ayırt edebilirim.

"Devam et o zaman."

Nefesimi tutuyorum ve hafifçe geri çekiliyorum. "Ne-ne?" Sesim dudaklarımdan küçük bir buzlu hava pufu gibi çıkıyor.

Omuz silkiyor ve başıyla kolunu işaret ediyor. "Aklın varsa dikişleri al. Önümdeki gün boyunca kaşınmamayı tercih ederim."

Dudağımı ısıyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Onları çıkarmak için aletleriniz var mı?" "Bıçağım hâlâ üzerinde, değil mi?"

Ben yapıyorum ve jilet gibi keskin ucu bu iş için fazlasıyla yeterli buluyorum. Dikişlerin gevşediğini ve büzülmüş etin yara izinin etrafındaki yeni şeklini aldığını görmek garip bir şekilde tatmin edici. Taar tüm bu süre boyunca gözlerini ateşten ayırmıyor, bir kez bile irkilmiyor ama parmak uçlarımdan geçtiği yerlerde derisinde tüylerin diken diken olduğunu görüyorum.

"Peki," diye soruyorum son ipleri de çözerken, "sonra ne olacak?" Bana yan gözle bakıyor.

"Bugün yani. Ülkenize seyahat ediyor muyuz?"

"Cruor benim ülkem değil. Licornynler Cruor topraklarının kıyısında yaşarlar ama orası bizim evimiz değil."

"Elbette." Kolunu deneysel olarak hareket ettirirken bir iki adım geri çekiliyorum. "Ama gideceğimiz yer orası, değil mi?"

"Evet."

"Peki yolculuk tam olarak ne kadar sürecek?"

Yara izinden ve hareket memnun olan Taar dirseklerini dizlerinin üzerine yerleştirir, ateşin önünde otururken kocaman sırtı hafifçe kamburlaşır. "Gün batımına kadar Cruor sınırlarında halkımla buluşmayı umuyorum."

"Gün batımı mı?" Göz kırpiyorum. "Gerçekten bu kadar yakın mıyız?" Etrafımdaki soğuk manzaraya bakıyorum, her yanımızı saran vahşi ormandan başka bir şey yok.

Taar şaşkınlığım karşısında usulca kıkırdıyor. "Hayır, gerçekten. Cruor'dan çok uzaktayız, hayal edebileceğinden çok daha uzaktayız. Ama Wanfriel'e geri dönmeyi göze alacağız ve geçide giden yollardan birini kullanacağız."

"Peki bu ne anlama geliyor, savaş lordu?"

Yine o yan bakışlardan biri. "Ah! Bazen insanların Ormanın Yolları'nı unuttuğunu unutuyorum." Daha önce kullandığı sopayı eline alıyor ve çaydanlığın kapağını kaldırıp içine bakıyor. İçeriden nefis bir koku yükseliyor. Homurdanarak kapağı yerine koyar ve çaydanlığı kömürlerin üzerinden alır. "Wanfriel," diyor, "Dünyalar Arası Orman'ın Eledrian dilindeki yaygın adı. Dün içinden geçtiğimiz ormandır, gerçeklik perdeleri arasında ince bir yerde bulunur ve derinliklerine cesaret edebilecek kadar cesur olanlar için sayısız diyara yol açabilir. Buna Cruor da dahil. Wanfriel'den geçerek tapınaktan Grimsfire'a ve Prens Ruvaen'in ordugâhına çok hızlı bir şekilde ulaştık."

Bunu merak etmişim. Yolculuğun çoğunda baygın olmama rağmen, bana bir günden fazla sürmemiş gibi gelmişti. Tapınma merkezlerimizden birinin bu kadar yakınında kamp kuran böylesine büyük bir fae konağının haberi tüm bölgeye yayılmış olmalıydı. Yine de babamın kulağına bir söylenti fısıltısı bile ulaşmamıştı, bu da onu Kızlık Yolculuğuma çıkacak kadar güvende olacağıma inandırmıştı. Onu daha da aptal. Hepimizi kandırdı.

Bu karanlık düşünceleri beni ele geçirmeden önce silkeleyerek, "Bu Wanfriel'e nasıl gireceğiz?" diye soruyorum.

"Dün kullandığımız kapıdan." Taar ahşap bir seyahat fincanına dumanı tüten sıcak sıvı döküyor. "Hâlâ sağlamsa tabii, çünkü çoktan çökmeye başlamıştı. Aksi takdirde, başka bir giriş noktası bulmak için ülke boyunca yolculuk etmemiz gerekecek."

"Bana bu mucizevi ormana açılan ve oradan başka dünyalara açılan kapıların Gavaria'ya yayılmış olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Homurdanıyor ve bana bir fincan uzatıyor. Kabul ediyorum, elimde çeviriyorum ve buharını içime çekiyorum. Tanımadığım bir çiçek kokusu. Genelde sert siyah biralara daha meyilli olsam da, bu sabah seçici olamayacak kadar kavrulmuş durumdayım. Belirsiz bir yudum alıyorum ve boğazımın arkasından aşağı kayan sıcaklığın ve tatlılığın tadını çıkarıyorum.

"Eğer bana söylediklerin doğruysa," diye soruyorum birkaç yutkunmadan sonra, "neden kendi halkım -insanlar yani- bu geçitlerden haberdar değil? Fae dünyalarına gidip gelen sadece bir geçit duydum. Beş yüz yıl önce bizim dünyamızda ortaya çıktı ve fae'lerle etkileşimimizi başlattı."

"Bu geçit geçmiş çağların bir fae kralı tarafından muazzam bir güç gösterisiyle yaratıldı." Taar kendi birasını doldurur. "Sadece bu dünyaya değil, potansiyel olarak tüm dünyalara açılıyor. Ama insanlar çok eski zamanlardan beri fae'lerle etkileşim halindedir." Sıcağa aldırmadan bir yudum alıyor ve sıcak fincanını buhar yüzüne dolanacak şekilde döndürüyor. "Peri ormanlarında kaybolan zavallı ruhlarla ilgili tüm o hikâyeler, sizin türünüzün unuttuğu tarihin bir kanıtıdır. Şimdi bile insanlar yanlışlıkla daha küçük bir kapıya rastlayabilir ve kendilerini Wanfriel'de dolaşırken bulabilirler. Çok azı masallarını anlatmak için evine geri döner ve dönenler de genellikle deli sanılır."

İçkilerimizi sessizce yudumlarken zihnim bu yeni bilgilerle dolup taşıyor. Dünyaların Beldroth Kalesi'nde yaşadığım dar varoluştan daha büyük, daha çeşitli, daha büyüleyici olduğunu her zaman biliyordum. Sadece bu dünyaların ne kadar *yakın* olduğunu hiç fark etmemiştim. Ya da ne kadar korkutucu olduğunu.

Taar fincanını boşalttıktan sonra ayağa kalkıyor ve ateşin kalıntıları üzerindeki toprağı tekmelemeye başlıyor. "Gel, *zylkala*," diyor ve dilinden dökülen bu evcil isimle göğsümde bir şeyler ısınıyor. "Halkıma beni sadece bir gece beklemelerini söylemişim. Bu fazladan gece beni geciktirdi ve eğer onlarla Luin Taşı'nda buluşacaksam bir an önce yola çıkmalıyız."

Tuhaf düğün törenime şahitlik eden diğer tek boynuzlu at binicilerinin öfkeli yüzlerini hatırlayarak ürperiyorum. Özellikle bir tanesi Taar'ın arkasını döndüğü anda karnımı deşecekmiş gibi bakıyordu.

Ayağa kalkarak Taar'ın ateşi söndürmesine ve heybeleri toplamasına yardım ediyorum. "Halkın beni yanında getirmene nasıl tepki verecek?" Biraz çekingen bir şekilde soruyorum.

Taar'ın alnı kararır. "Sıcak bir karşılama beklemeyin."

2 TAAR

4ate hala açık Vellar. Ama istikrarsız.

Elydark'ın sesi kafamın içinde şarkı söylüyor, sözsüz ve anlam dolu. Gözlerimi gölgeliyorum ve onun yukarı kaldırdığı başının ötesine, önümüzde uzanan çıplak manzaraya bakıyorum. Buradan, ormanın kenarından, bu dünyadan Aradaki Orman'a açılan kapıyı işaret eden gerçekdışılığın kırılğan şeridini seçebiliyorum. Lamruil Tapınağı'na saldırmak için istila gücümüzü getirdiğimizde Lurodos ve benim açtığımız kapının aynısı. Uzun süre dayanacak şekilde inşa edilmemişti; artık çok eski, yıkılmanın eşiğinde.

Geçebilir miyiz? Licorneir'ime şarkı söylüyorum, sesim onun ruhu dışında herkes tarafından duyulmuyor. *Yeterince güvenli mi?*

Elydark'ın derisi bir ürperti gibi dalgalanıyor. Bunun gibi doğal büyüden neredeyse yoksun bir dünyada pek başarılı olamaz. Eğer bu geçidi geçip onun hoşuna gidecek bir diyara geri dönmezsek, acı çekecek. Yine de sadece bir aptal dengesiz bir geçitten geçmeye çalışır.

Yaklaştığımızda daha iyi anlayacağım, dedi sonunda.

Bununla birlikte, kışın çıplak tarlalar boyunca rahat bir tempoyla yola koyulur, öyle akıcı bir zarafetle hareket eder ki insan toynaklarının vuruşunu neredeyse hiç hissetmez. Bu güneşin soğuk ışığı altında neredeyse görünmez, ama varlığının yayılan gücü, gözü kandırarak gördüğünden daha fazlasını gördüğüne inandıran bir izlenim yaratıyor. Buna alışkın olduğum için fark etmiyorum bile. Ama yol arkadaşım biraz daha az kolay.

"Aman Tanrım!" Elydark dörtmala koşmaya başladığında Ilsevel'in nefesi kesiliyor. Eyerin kulpunu iki eliyle kavırıyor, vücudu gerginlikten kaskatı kesilmiş. Bir kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. Bu bilinçli bir düşünce değil, sadece onu daha güvende hissettirmek için bir dürtü. Hemen pişman oluyorum, çünkü onun kıvrak vücudunu bacaklarımın arasında hissetmek zaten hazırlıksız olduğum bir dikkat dağıtıcı. Onu böyle yakın tutmak mı? Neredeyse katlanabileceğimden daha fazla. Bir kez daha manzaraya odaklanıyorum, dikkatimi bu yeni küçük karımdan uzaklaştıracak bir şey, herhangi bir şey bulmaya kararlıyım.

Karım. Bu sözcük göğsümde yankılanıyor, sıcak ve tuhaf, neredeyse korkutucu. Eğer biri bana bu seferden insan bir gelinle döneceğimi söyleseydi, yüzüne güler ve ona aptal derdim! Şimdi gülmüyorum. Bu durum komik olmaktan çok uzak. Evlilik törenimizin *kadife* kordonu bizi sımsıkı bağlıyor. Herhangi bir ayrılık beni kara büyüye maruz bırakır.

Elydark hızla toprağı kaplıyor, tarlayı geride bırakıp dar ve bozuk bir yola giriyor. Daha dün yeni gelinimi yakınlardaki bir kasabada bıraktıktan sonra çöktüğüm yolun aynısı. Böyle bir ayrılığın yaratacağı tehlikenin farkında olmadan, kapıyı geçip kendi dünyama dönmek ve hayatımın geri kalanını onu bir daha düşünmemeye çalışarak geçirmek niyetiyle atımı sürmüştüm.

Bunun yerine kontrolsüz virulium zehri vücudumdan akararak tüm direncimin üstesinden geldi. Sonrasında ne olduğunu pek hatırlamıyorum ama şiddet, bir sesin zayıf fısıltısıyla birlikte zihnimin derinliklerinde kalıyor:

"Bana içki ver, Taarthalar. Bana kan dök."

Düşüncelerimi kabaca günümüze geri çekiyorum. Artık o adam değilim, virulium'un baştan çıkarıcı tahribatının kurbanı değilim. Ama kendimi asla o duruma sokmamalı, savunmasız bırakılmama asla izin vermemeliydim. Bu kadınla ettiğim evlilik yeminlerinin sonuçlarını bilseydim - *velranın* sembolik bağının aslında bu kadar gerçek ve kaçınılmaz bir şekilde ortaya çıkacağını tahmin etseydim - bunu asla yapmazdım. Bu kadın sadece benim hayatımı değil, halkımın geleceğini de tehlikeye attı.

Sonra yine beni kurtaran o oldu.

Önümdeki karanlık kafaya bakıyorum. Geniş Licornyn eyerinin üzerinde, kollarımın arasında oturuyor. Hayatımı ona borçluyum. Taşıdığı garip güç - onun deyimiyle tanrı armağanı- olmasaydı, damarlarımdaki virulium'a yenik düşer, son bir şiddet ve şoku içinde ölürdüm. Ama bir şekilde, imkânsız bir şekilde, sesini Elydark'ınkiyle karıştırdı ve beni karanlıktan geri çağırdı. En cesur Licornyn savaşçısının bile başarmakta zorlanacağı bir başarı.

Ilsevel. Bu ateşli, tanrı vergisi yaratık Licornyn adını taşıyor. Ve sadece herhangi bir isim değil, en kutsal çiçeğimizin, kültürümüzün ve yaşam biçimimizin merkezinin adını taşıyor. Bu tesadüf olamaz. Şüphesiz tanrılar bizi bir araya getirmiş olmalı, onun kaderini Licornyn halkıyla birleştirmek niyetiyle. Eğer bu doğruysa, bu durum

Ona karşı hissettiğim açıklanamaz arzu? Bir erkeğin kadın bedenine duyduğu ilkel şehvetten çok daha derin bir şey mi bu?

Yüzüme doğru esen soğuk rüzgâra karşı dişlerimi sıkıyorum. Bu düşüncenin ne faydası var? Gerçekle yüzleşmek daha iyi: *Ilsevel* adını taşıyor çünkü düşmanımın kızı. Belki de Cruor'a büyücü yollarını kullanarak gidip gelen bir Miphato ismi beğenmiş ve yavrularına vermek için memleketine taşımıştır. Onun adı tesadüf değil. Kutsal bir işaret de değil. Fethin kaçınılmaz sonucudur.

Kendimi unutmamaya dikkat etmeliyim. Önümüzdeki ay zor geçecek; *kadife* beni, benim için tamamen yanlışı olan bir kadına karşı asla hissedemeyeceğim şeyler hissettiğime çalışıyor. Halihazırda var olan bağı güçlendirecek hiçbir şey yapmamalıyım ... cazibesi ne kadar büyük olursa olsun.

Elydark kapıdan yirmi adım ötede durdu ve başını huzursuzca salladı. Onu suçlayamam. Hava, gerçekliğin parçalanarak kendi üzerine düşmesinin uyumsuzluğuyla dalgalanıyor. Yapıdan geriye sadece en ufak bir iz kalıyor, ama onun içinden uzak taraftaki ormanın yeşil gölgesini seçebiliyorum.

Evet, Elydark? Licorneir'im keskin bir toynakla toprağı yırtarken soruyorum. Cesaretimiz var mı?

Kaplan gibi bir hırıltı çıkarıyor ve boynuzunu sallıyor. Onu daha fazla sorgulayamadan ileri fırlıyor ve doğruca kapının ortasına nişan alıyor. Ilsevel'i kendime doğru çekip "Dayan!" diye bağırarak kadar zamanım var.

Sonra Elydark bizi o ince perdenin ötesindeki boşluğa taşıyor ve tüm gerçeklik duygusu kırılıyor. Çağların tonajı gibi bir ağırlık ruhumu düzleştiriyor, bir dünyadan diğerine gerilene kadar sürüklüyor. Bu dün geçtiğimizden çok daha kötü bir durum ve eğer bir şeyler hissedecek kadar kendimde olsaydım, bu geçişe cesaret ettiğim için kendimi aptal olarak görürdüm. Bu haliyle, *benden* geriye kalanlar neredeyse yok olana kadar düzleşmekten ve gerilmekten başka bir şeyin farkında değilim.

Başladığı gibi aniden, her şey iğne keskinliğinde bir his patlamasıyla tekrar bir araya geliyor. Etrafımızdaki ormanın yeşilleri, grileri ve altınları, rüzgârın fısıltısı, toynakların gümbürtüsü, burun deliklerimi dolduran çam, meşe ve huş ağacı kokusu tarafından boğulmuş, yeni geri dönen duyuların acısıyla nefes alıyorum. Birkaç saniyeye sığdırılmış o kadar çok deneyim var ki, bir an için nerede ya da kim olduğumu anlayamıyorum.

Şiddetli öğürme beni kendime getiriyor. Aşağı baktığımda Ilsevel'i ikiye bükülmüş, son yirmi dört saat içinde yediği ya da içtiği her şeyi buluyorum. Kalbim merhametle çarpıyor. Dünya seyahati, buna alışkın olanlar için yeterince zor. İnsanların bünyeleri gerçeklikler arasında geçiş yapmaya uygun değil.

"İşte , *zylkala*." Elydark'ın zıplayan toynaklarının yanında bağırsaklarını yere boşaltırken saçlarını geriye doğru tutuyorum. "Bu sabah içtiğin çay sana iyi gelecektir."

"Oh, gerçekten mi?" diye soluk soluğa kaldı, sonra tekrar kasıldı. "Lanet çayını içmeseydim nerede olacağımı düşünmek bile istemiyorum!"

Ağzımın kenarında bir gülümseme beliriyor. Ölümlü varlığının gerçeklikler boyunca uzanması onun ruhunu köreltmemiştir.

Sonunda dik oturuyor ve elinin tersiyle ağzını siliyor. "Seyahat ve macera istediğimi düşündüğüme inanamıyorum," diye mırıldanıyor, benden çok kendi kendine. Sonra başını sallayarak omuzlarını dikleştiriyor ve etrafını saran tehlikelere karşı tek kalkanı olduğunu fark ettiğim o buyurgan havaya bürünüyor. "Kendimi zavallı küçük bir aptal durumuna düşürmeyi bitirdiğime göre, devam edelim mi?"

Elydark'tan kıkırdamaya benzer hafif bir titreşim yayılıyor. Licorneir'imın bir insandan hoşlanmasının mümkün olduğuna asla inanmazdım, ama şimdi ondan gerçek bir sevgi dalgası hissediyorum. Harekete geçerek ormanın derinliklerine dalıyor. Ilsevel iyi biniyor, bir licorneir bineğine alışık olmayan biri için beklenenden daha iyi. Sırtını mızrak gibi dik, çenesini yüksekte tutuyor, ellerini kabzaya dayıyor ama kavramıyor. Bana mümkün olduğunca az dokunmayı tercih ediyor ve ben de bu dile getirilmemiş dileği elimden geldiğince yerine getiriyorum.

"Söyleyin bana savaş lordu," dedi soğuk sessizliğini bozarak, "Licornynler eyerlerini kızları süpürüp götürmek mi tasarlıyorlar?"

Gözlerimi kırıştıyorum, buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

"Şikayet ettiğimden değil," diye devam ediyor düşünceli bir şekilde. "Eğer bu eyer bir at için tasarlanmış olsaydı, ya kulpunda acı çekiyor olurdum ya da bir midye gibi sırtınıza yapışarak arkanızda zıplamak zorunda kalırdım. Bu kesinlikle tercih edilir."

"Rahatsız olmadığınızı bilmekten memnunum."

"Ama sen?"

"Ne yapacağım?"

"Kızların ayaklarını yerden kesmek gibi bir alışkanlığınız var mı?" "Normalde değil, hayır."

"Ama arada sırada, elbette. Sadece pratiğe devam etmek için."

"Eh, insan ihtiyaç duyulduğunda kızlık süpürme tekniğinin yetersiz kalmasını istemez."

Homurdanıyor. Bu kadar sert bir duruşa eşlik etmesi beklenebilecek bir hanımefendi sesi değil. Ama bu genç kadın onu ilk gördüğüm andan itibaren bir dizi çelişki sundu. Tam olarak kim o? Dün gece büyük bir isteksizlikle söylediği isminin ötesinde, bana kendisi hakkında çok az şey anlattı. Bildiğim tek şey, tapınağa yapılan saldırıya yakalandıklarında kız kardeşiyle birlikte hacca gitmekte olduğuydu. Onun dışında tam bir muamma. Çözmek istediğim bir gizem, keşke cesaret edebilseydim.

"Ugh." Aniden başını sallar. "Neden her şey bu kadar *bulanık* Kenarlarda mı? Kapı geçişinden mi geliyor?"

Etrafımızı saran ormana kısa bir süre bakıyorum. Elydark'ın izlediği yol yeterince açık ve onu kaplayan ağaçlar yerinde dururken, ötesindeki her şey başka hiçbir gerçeklikte bulunmayan rahatsız edici bir değişken hareket hissi veriyor. Yıllar geçtikçe Wanfriel'de seyahat etmeye alıştım, bu özel diyarın tuhaflıklarına alıştım, ama onun için çok garip .

"Görüşünü zorlama," diyorum elinin topuğuyla gözlerini ovuşturduğunda. "Aynı anda birçok gerçeklik katmanından geçen bir fae yolundayız. Eğer ötesinde ne olduğunu görmeye çalışırsan delirirsin. En iyisi doğrudan önüne bakmak ya da gözlerini kapatmak."

Şaşırtıcı bir şekilde ikincisini tercih etti. Hatta başını omzuma yaslıyor. Bu küçük güven hareketi karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve bedeni daha da gevşeyip, dümdüz sırtı bana doğru eğildiğinde, kolumu beline dolayıp onu kendime çekme isteğimle savaşıyorum. Kalçamın üzerinde duran elimi yumruk yapmak yerine kıvırıyorum.

Bir süre sonra hafif bir uğultu dikkatimi çekiyor. İlk başta bunun Elydark'ın sesi olduğunu düşünüyorum. Sonra onu ruhumla değil kulaklarımla duyduğumu fark ediyorum. Bu beklenmedik bir ses, bir licorneir şarkısına benziyor ama bir licorneir sesiyle yapılmıyor. Sadece aniden daha düşük bir perdeye indiğinde ne duyduğumu anlıyorum: Ilsevel. Dün gece Elydark'la birlikte bana söyledikleri şarkının bir kalıntısını mırıldanıyor.

virulium. Ruh yerine gırtlak ve dille yapılan böyle bir şarkıyı duymak çok garip. Yine de güzel. Garip ve güzel.

Ilsevel aniden ne yaptığını fark etmiş gibi küçük bir nefes alıp veriyor ve bir kez daha dik oturuyor. "Durma," diyorum, sadece şarkıdan değil, vücudunun benimkine değen tatlı sıcaklığından ve şeklinden de mahrum kaldığım için üzüler. "Bu çok güzeldi."

Omuzlarını dikleştiriyor ve çenesini bir kez daha kaldırarak boğazını temizliyor. Şarkı söyleme isteğini bile bastırmak aniden, "Tüm fae ormanlarının uzun zaman önce yakıldığını sanıyordum," diyor.

bir şeyler düğümleniyor. "Bu, sizin Gavarıa Kralı Larongar'ın yaydığı bir hikâyeye benziyor."

Omurgasından aşağıya doğru küçük bir ürperti yayılıyor. Bana dönüp bakacakmış gibi başını yarı çeviriyor ama sonra vazgeçiyor. Bir an için tekrar konuşmuyor, konuştuğunda ise sesindeki titremeyi gizlemeye çalışıyor gibi görünüyor. "Kendi dünyamda hâlâ böyle ormanlar olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hem evet hem hayır. Kendi ormanlarınız genel olarak büyüden yoksundur. Ancak Wanfriel'e diğerlerinden daha yakın olan ormanlar var ve Miphates büyücüleri bunların tamamen yok edilmesine asla izin vermez."

"Neden olmasın?"

"Bu onların *Quinsatra*'ya erişimini büyük ölçüde azaltacaktır." "Neymiş o? *Quinsatra* mı?"

Bu soru karşısında şaşırarak kaşlarını çatıyorum. "*Quinsatra* büyü diyarıdır. -Saf büyüünün kaynaklandığı gerçeklik düzlüğü. Gücüne erişmek için büyüünün o alemden kullanıcının alemine çekilmesi gerekir. Bir dünya *quinsatra*'dan ne kadar uzaksa, bu görev o kadar . Miphates büyücüleri bazı ilginç teknikler geliştirmiş olsalar da, insanlar bunu inanılmaz derecede zor buluyor." Merakla tekrar ona bakıyorum ama kafasının arkasından hiçbir cevap alamıyorum.

"Bunu bilmiyor musun? Sen büyüye sahipsin, bu yüzden ..."

Omuz silkiyor. "Tanrı armağanları sıradan büyüler gibi değildir. *Çizmek* zorunda değilim ya da *çağırarak*. O sadece benim içimde."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Bu açıdan sen daha çok Fae'lere benziyorsun. Onlar kanlarında büyü ile doğarlar, bu yüzden büyü her zaman parmaklarının ucundadır."

"Peki senin kanında da böyle bir büyü var mı?"

"Biraz var. Ama ben *ibrildian*'ım, fae değil."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Hafifçe kıkırdıyorum, dudaklarımdan bir hava çıkıyor. "Uzun zaman önce," diyorum, eski öğretmenim Usta Mitalar'ın beni hâlâ bir âlim yapmaya kararlı olduğu zamanlarda, güneşli bir sınıfta öğrendiğim ezber ritmine düşerek. "Uzun zaman önce, zalimlerinden kaçıp ölümlü topraklara sığınan bir fae ırkı vardı. Büyük ya da güçlü bir halk değillerdi ama insan gözüne görkemleriyle tanrısal görünüyorlardı. Sonuç olarak insanlar oğullarını ve kızlarını aralarında dolaşan bu güzel varlıklarla evlendirmekten memnuniyet duydular ve yeni bir ırk doğdu: *İbrildianlar*. Ne insan ne de fae, ama yeni bir şey. Birlik Tanrıçası Nornala, iki ırkın bu birleşiminden o kadar memnun oldu ki, Eledria ile ölümlü dünya arasında bir yerde sadece onlar için bir diyar yaratacak kadar ileri gitti. Böylece Licorna ortaya çıktı ve tanrıça *İbrildian* halkına bu diyara yayılmalarını ve orayı kendilerininmiş gibi sahiplenmelerini buyurdu."

Ilsevel bu bilgi üzerinde düşünür. "Peki ya ... senin *licorneir*?" soruyor, kelimenin üzerinde biraz tökezleyerek. "Aynı diyardan mı geliyorlar?"

Uzun bir nefes çekiyorum. Soru yeterince basit ama cevabı değil. *Licorneir*'in büyük gizemini ve mucizesini sadece kelimelerle ifade etmek zor, özellikle de benim ana dilimde bulunan anlam derinliğine sahip olmayan bu dilde.

"Yeni dünyanın şafağında," diyorum sonunda, yine o aynı ritmik tona bürünerek, "Nornala yarattığı topraklara baktı ve Yıldız Çocuklarının yaşaması için iyi olduğunu gördü. *Quinsatra*'ya güçle şişebilecekleri kadar yakın değillerdi ama ondan açlık çekecekleri ve hırçınlaşacakları kadar da uzak değillerdi.

"Böylece tanrıça Onoril ve Mahra'yı gönderdi, tüm *licorneir*'lerin babası ve annesi. Onlar, Wanfriel'in vahşi tek boynuzlu atları gibi, doğaları gereği ateşli yaratıklardır. Onoril ve Mahra'nın kalplerinde yıldızların ruhlarını taşıdıkları söylenir. Ancak tek boynuzlu atların aksine, *licorneir* Nornala tarafından *velra* hediyesiyle, yani bağ kurma yeteneğiyle kutsanmıştır. Halkımdan layık olduğunu kanıtlayanlar, *velarin* adayı olarak reşit olduklarında kendilerini sunarlar.

Hepsi seçilmiş değil," diye ekliyorum, Elydark'ın omzunu okşamak için Ilsevel'in etrafına uzanıyorum. "*Licorneir* seçici olabiliyor."

Elydark başını sallıyor ve şakıyan kahkahalar atıyor. Sunum yaptığım anı o da benim kadar iyi hatırlıyor. Bacak kadar, korkmuş ama kararlı bir erkek adayıydım, kendimi buna layık olduğumu kanıtlamak için çaresizce

Işığın, şarkının ve gücün kadim varlığı. İmkansız bir görev ... ama yine de bende umut vaat eden bir şeyler görmüş olmalı.

"Bir binicinin ruhu bağlanmaya hazır olduğunda," diye devam ediyorum, "licorneir onun adını paylaşacaktır. Elydark'ın adını ilk kez on altı yaşındayken Morrona Nehri'nin kıyısında kafamın içinde söylendiğini duydum. Elbette bu ismi *dil* ile çıkarılan seslere çevirmek oldukça zordur - Elydark sadece benim sahip olduğum gerçek ismin yaklaşık bir ifadesidir."

Yavaşça başını sallıyor, paylaştığım her şeyi anlıyor. "Licorneir'i ilk gördüğümde," dedi bir süre sonra, "o gece savaş sırasında alev alev yanıyorlardı."

"Evet. Onoril ve Mahradan miras kalan yıldız ateşi her canavarın ruhunda yanar. Savaşa girdiklerinde, bu ateş patlar ve bize sadece et ve kemik olarak görünen şeyin gerçek doğasını ortaya çıkarır. Yalnızca bineğine ruhuyla bağlı bir binici bu ateşten kurtulabilir ve onunla bir olabilir."

Bu son sözleri söylerken bile, etrafımızdaki ağaçlar aniden yerlerini her iki tarafa doğru sonsuza dek uzanan açık araziye bırakıyor. Önümüzde büyük bir sis duvarı uzanıyor ve onunla aramızda sadece bir uçurumun kenarı kadar taş var.

Aşağıda hiçliğe doğru baş döndürücü bir düşüş var.

Elydark durduğunda "Ah!" diyorum. "Şimdi Cruor kapısının yakınındayız."

"Kapı mı?" Ilsevel Elydark bir o yana bir bu yana bakarken yelesinden bir avuç tutuyor. "Nereye?" Sağ tarafımızı gösteriyorum. Dönüyor ve birkaç metreden daha uzakta olmayan, sisin içinde kaybolmadan önce o boşluğun üzerinde uzanan acı verici derecede dar bir köprü gördüğünde dehşetle nefes aldığını duyuyorum. "Bu bana bir geçit gibi görünmüyor," diye itiraz ediyor zayıf bir sesle.

"Tabii ki hayır." Elydark'ın başını çeviriyorum ve onu uçurumun kenarında sallanan ip ve tahta parçasına doğru itiyorum. "Herhangi birinin Wanfriel'den çıkıp Cruor'a girmesine izin veremeyiz. Orman'daki kapıların çoğu olduklarından farklı görünmek için gizlenmiştir. Birinin ya sırrın içinde olması ya da bu tür sihirlerin kokusunu alabilecek uzman bir burna sahip olması gerekir."

Birkaç küçük itiraz sesi çıkarıyor ama sonunda elinin arkasıyla onları bastırıyor. Böylesi daha iyi. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, o dünyaya giden tek yolumuz bu ve Cruor'u tekrar görmekten nefret etsem de, Saklı Şehir'den çok uzun zamandır uzaktaydım. Eve dönme vakti geldi.

Elydark aniden durur, kulaklarını geri çeker. Başını eğiyor ve boynuzunu savunma pozisyonuna indiriyor. *Ne oldu?* Talep ediyorum.

Bir şey hissediyorum4, diye şarkı söylüyor bana, sesi sıkıntılı. ***Birini hissediyorum.***

Kimi? Eğik başının üzerinden bakıyorum. Kildorath, Ashika ve diğerleri emrimi yerine getirip beni Luin Taşı'nda beklememiş olabilirler mi? Bunun yerine *Luinar*'ları olmadan geçmemeye kararlı bir şekilde kapının yanında mı toplandılar?

Ama Elydark başını sertçe sallıyor ve ruhundan benimkine doğru bir korku dalgası akıyor. Sonra duymak istediğim ya da duymayı beklediğim son ismi söylüyor:

Shanaera.

3
ILSEVEL

Taar ve tek boynuzlu atı arasında hızlı bir şarkı alışverişi geçiyor. Anlayamıyorum ama paylaştıkları ince ahenkte çınlayan ani gerilim değişimini hissediyorum. Elydark'ta kulağa dehşet gibi , böyle bir varlıktan yayılması korkunç bir duygu.

Ama Taar'da bu korku başka bir şeyle karışıyor. İlk başta dehşet gibi görünen bir şey, ama aynı zamanda de bu konuda yanıliyorum, çünkü mantıklı gelmiyor- umut.

Bu saçma yeteneğime lanet olsun. Müzik aletlerini elime alma ve karmaşık aryları kolaylıkla söyleme becerisi olduğu zamanları daha çok seviyordum. Bu yeni farkındalık pazarlık ettiğimden çok daha fazlası ve hala pek kullanışlı değil. Kendimi içinde bulduğum bu tuhaf dünyada her zamanki gibi çaresizim. Savaş Yeteneği'ne sahip olmalıydım. Tanrılar onu Aurae' vermekle hata etmişler. Böyle bir yetenekle ne yapacağımı bilirdim. O zaman kardeşimi hayal kırıklığına uğratmazdım.

Yükselen suçluluk duygusuna karşı dişlerimi gıcırdatarak başımı sallıyorum, o şarkıdan aklımda kalanları temizlemek için çaresizce. "Ne oldu?" Talep ediyorum. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey," diye cevaplıyor Taar gerçeği yalanlayan bir keskinlikle. Cevapları için onu sıkıştırmayı düşünüyorum; sonra tekrar, eğer korkunç bir şey olmak üzereyse, belki de onun metanetli savaşçı kişiliğine odaklanmasına izin vermek daha iyi olurdu. İstemeye istemeye dilimi ısırıyorum.

Bir başka hızlı şarkı değişimi ve Taar Elydark'ı ileri çağırıyor. Gözlerim sağımızdaki ormandan solumuzdaki korkunç uçuruma doğru gidip geliyor. Bizi yutmak için o sisin içinden aniden ortaya çıkan canavar biçimlerini hayal etmek çok kolay. Uçurumun bu kadar yakınından geçmemiz gerçekten gerekli mi? Kendime rağmen, Taar'ın geniş varlığıyla rahatlayarak arkamdaki sert göğse yaslanmaktan kendimi alamıyorum. Kollarının arasında kendimi nispeten güvende hissediyorum. Yine de parmaklarım kemerimdeki bıçağı aramaktan, kabzasındaki küçük altın mücevherin izini sürmekten kendini alamıyor. O değil de

Silahlarla ilgili gerçek bir deneyimim yok; ama orada olduğunu bildiğim kendimi daha cesur hissediyorum.

Taar ve tek boynuzlu at, o çürük köprüye yaklaştıkça daha da sessizleşiyor. O şeyi gerçekten geçmemiz mi gerekiyor? Bir rüzgârda yıkılmaya hazır görünüyor ve Elydark, hafif ayaklı olmasına rağmen, şimdiye kadar gördüğüm en büyük attan daha büyük. Benim ve savaş lordu kocamın toplam ağırlığını da eklersek, dokuz cehennemın hiçbirinde karşıya geçmemiz mümkün değil. Gesek bile, o korkunç sisin ardında bizi ne bekliyor? Yıllar boyunca bana anlatılan tüm Cruor hikâyeleri bir anda kafamda karmakarışık bir kâbus karmaşasına dönüşüyor. Taar dün gece anavatanından bahsederken bu tür hikâyeleri doğrulamadı ama inkâr da etmedi.

Tanrılar bana yardım etsin, bu çılgın plana kendimi nasıl ikna ettim? Sağ tarafımda bir hareketlilik oldu.

Birkaç dakika önce böyle bir şeyin olmasını bekleyerek tetikte olmama rağmen, gafil avlandım. Dudaklarımdan bir çığlık kopuyor ama bu çığlık, çırpınan uzuvlar ve parlayan çelikten oluşan bir bulanıklık içinde kendini bize fırlatan bu çılgın yaratığın feryatları tarafından neredeyse boğuluyor.

Ancak Elydark kolay kolay ürkmez. Büyük tek boynuzlu at devasa toynaklarının üzerinde o kadar hassas bir şekilde dönüyor ki, bu mümkün bile olmamalı. Bildiğim bir sonraki şey, başını eğdiği ve güçlü bir kas dalgasıyla saldırarak boynuzunu doğrudan çılgının göğsüne sapladığı. Kendimi eyerin kulpunun üzerinden öne doğru savrulmuş, tek boynuzlu atın eğik boynunun hizasından aşağıya, ölü bir adamın yüzüne bakarken buluyorum.

Sadece o ölmedi. Ya da tam olarak değil.

Elydark'ın boynuzu göğs kafesini delerek kürek kemiklerinin arasından çıkıntı yapmış halde duruyor. Boynuza bakıyor, tüm vahşi öfke bir anlık boşluğın içinde kayboluyor. Parlak siyah saçları kafatasına benzeyen kafa derisinden çıplak omuzlarına dökölüyor ve başını bir yana eğdiğinde usulca dalgalanıyor. Kıpkırmızı bir pelerin giyiyor ama pelerinin kıvrımlarının altında, tanıdığım tarzda zırhlar dışında gövdesi ıplak: Taar'ın Lurodos'la düellosunda giydiği zırhın aynısı. Kılıcı da benzer, belirgin bir Licornyn kılıcı. Kılıcını hafifçe indiriyor, duruşu yeni kazığa oturtulmuş bir adam için ilginç bir şekilde rahat.

Yukarı bakıyor. Bakışları görmüyor, boş. Çürümüş et, bir zamanlar güzel olan yüz hatlarını kemirirken, solgun gözler çukur yuvalarda sarkıyor. AĞzında sinsi bir yara izi var.

Sonra ani bir enerjiyle harekete geçerek Elydark'ın boynuzunu tutuyor ve bedenini çekip kurtarıyor. Korkunç yarayı görüyorum ama kan da irin izi yok. Bunun yerine kıvranan kırmızı bir ışık, çok telli bir ağ gibi o boşluğu dolduruyor gibi görünüyor. Gözlerim buna bir anlam veremiyor ama kulaklarım korkunç bir *şarkıyla* doluyor.

Elydark sendeleyerek geri çekiliyor, daha önce içinde hissettiğim korku her zamankinden daha yüksek sesle çınlıyor.

"Ilanthor," diyor Taar, sesi garip bir şekilde boğuk, kulağıma yakın. "Sen misin o?"

Korkunç yaratık sadece geri , kol ve bacaklarındaki enerji tükeniyor. Durduğu yerde, en ufak bir rüzgârda devrilmeye hazır, içi boşalmış bir ağaç gibi sallanıyor.

Çalılıklar kıpırdıyor. Ormandan biri erkek, diğeri kadın iki kızıl pelerinli figür daha çıkar. Adamın çürümüş yüzü de aynı şekilde hayattan ve ifadeden . Ama kadın diğeri ikisinden biraz öne çıkıyor ve dehşete kapılıyorum, sarkık çenesi bir gülümsemeye yaklaşıyor.

"Selam sana Taarthor, Licorna'lı *Luinar*!" diye haykırıyor ve selamlamak için gri bir el kaldırıyor. Diğerleri gibi o da pelerininin altında Licornyn zırhı giyiyor. Gövdesi neredeyse erkeklerinki kadar çıplak, sadece göğüslerini bağlayan bir deri parçası var. Parlak olmayan saçları yüzünden geriye doğru örülmüş. Diğer ikisinden daha yaşlı görünüyor ama çürümüşlüğünden bunu söylemek zor. Korkunç, cansız gözlerini bana diyor. "Peki bu nedir?" diye soruyor, kılıcıyla işaret ederek. "Söylentiler doğru mu? Cesur *Luinar*'ımız sonunda *maelarını mı* seçti? Shanaera'nın yerini bir insan gelinin alması gerektiğini düşünmek! Yaşlılar ne düşünecek?"

"Naerel," diye nefes alıyor Taar, sert sesi hafif bir titremeyi gizleyemiyor. "Morinar." Kulağa neredeyse bir dua gibi gelen bir kelime söylüyor. Sonra da: "Bu nasıl olabilir? Sen ... sen ..."

"Öldü mü?" diye soran kadın, hiçbir tepki vermeyen iki arkadaşına bir bakış atıyor. İlk adamın göğsündeki delik artık tamamen yok olmuş, geride bir yara izi bile bırakmamış. Bu iyileştirme büyüsünün kemiklerinden sarkan çürümüş eti etkilememiş gibi görünmesi garip. "Gerçekten de, sevgili *Luinar*. Ölü ve tüm kavrayışların ötesinde acı çekiyor. Fark ettiğiniz için teşekkürler!"

Başımı kaldırıp Taar'ın yüzünü görmeye çalışıyorum. Garip bir şekilde solgunlaştı, gözleri beyazlaştı, dudakları inanmaz bir hırıltıyla geriye kıvrıldı. Benim

tanrılar-hediye Elydark'ın kafasının içinde bazı uyarılar söylediğini seziyor ama buna aldırmış etmiyor. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, kılıcının kolu istediğinden daha fazla aşağı iniyor.

"Elbette sizi bekliyoruz. Bir mesajımız var. Shanaera'dan." "Shanaera?"

Taar'ın bu ismi söyleme biçiminde bir şey var.

kalbime bir bıçak gibi saplanıyor. Neredeyse bir şarkı gibi, bir zamanlar güzel olan ama kırılıp ağıt olarak yeniden yapılan bir şarkı. "O burada mı?"

"Hayır," diye yanıtıyor kadın -Naerel, sanırım-. "Ama arkasında onu tanıyabileceğiniz bir simge bıraktı."

Taar'a bir şey fırlatır. Ormanın garip yeşil ışığında bir bozuk para gibi göz kırpmıyor. Eli onu havada kapmak için ileri fırlıyor. Parmaklarını kısa bir süreliğine açtığında nesnenin bir anlık görüntüsünden fazlasını yakalayamıyorum. Bu bir yüzük.

-Gümüştten narin yapraklar, kemerimdeki bıçaktaki taşa benzemeyen altın bir taşı tutuyor.

Taar elini hızla kapatıyor, parmak eklemleri beyazlıyor. "Nerede o?"

"Agandaur Tarlaları'nda çürümüyor, bunu bilmekten memnun olabilirsin."

Naerel tüylerini diken diken eden bir kıkırdamayla cevap veriyor.

"*Shakh*," diye hırlıyor Taar. Bir küfür olduğunu anlamak için onun dilini anlamama gerek yok. Elydark sallıyor, arka ayakları üzerinde kısmen şaha kalkıyor. Denge için yelesinden tutuyorum. "Söyle bana," diyor Taar, tek boynuzlu atın ön ayakları tekrar yere değdiğinde. "Bana onun nerede olduğunu söyle."

"Ah, merak etmeyin." Naeral kararmış diş etlerini gülümseyerek gösteriyor. "Seni çok yakında bulacak. Senin için büyük umutları var, sevgili *luinar*."

Elydark ağırlığını toynaktan toynağa kaydırıyor. Boynunda bir ateş dalgasının parladığını görüyorum. Tanrılar beni bağışlasın, alev almak üzere mi? Eğer patlarsa beni diri diri yakacak.

"O sendin." Taar'ın kılıç kolu bir kez daha yükseliyor ve sırayla ölü yaratıkların her doğrultuyor. "Tapınağın altındaki vadide savaştığımız sendin. Miphatlarla çalışıyorsun!"

Elydark'ın kasları geriliyor. Taar'dan canavara sözsüz bir komut geliyor ve tek boynuzlu at hamle yapmadan önce kabzayı tutacak kadar aklım var. Kılıcını en yakındaki ölü adama savururken Taar'ın boğazından çıkan böğürtü ile şarkı kükremesi birbirine karışıyor.

Gözleri boş, başı ağır olmasına rağmen adam son anda geri adım atarak kafasını omuzlarından ayıracak olan darbeden kıl payı kurtulur. Leş uzuvlarını çevik bir hareketle çevirerek

kendi kılıcıyla Elydark'ın böğrünü kesti. Tek boynuzlu at çığlık atıyor, sendeliyor ve ben kendimi eyerden fırlamış, toprağa yuvarlanırken buluyorum.

Sertçe yere düştüm, kesildi. Bir an için savaş ve kargaşa sesleri geri çekiliyor ve kulaklarım müzik gibi tatlı, neredeyse dingin bir çınlamayla doluyor. Çılgınlıktan küçük bir kaçış. Taar uzaktan adımı çağırıyor, hafif heceleri bir savaş çığlığına dönüştürüyor. Sersemlemiş ciğerlerimde sıkışan nefesimle yatıyorum, başım dönen ışıklarla patlıyor. Kafatasımı mı çatlattım? Belki de-

Üzerimde çürümüş bir yüz beliriyor. Sarsılarak ayağa kalkıyorum -bunu yaparken tüm uzuvlarımın sağlam olduğunu fark ediyorum- ve toprakta geriye doğru kayıyorum, titreyen elim bıçağıma giderken bile ayaklarım eteklerime takılıyor. Ölü Licornyn kadını başını eğmiş, beni izliyor.

"Neden," diyor, "bu Büyücü Artoris'in küçük ödülü değil mi?" Parmak uçları çürümekten simsiyah olmuş bir el yüzüme doğru uzanıyor. "Merak etme küçüğüm. Seni gördüğüne sevinecek-"

Ani bir çelik parıltısıyla irkilerek sözünü kesiyor. Bıçağı doğruya doğru korkunç parmakları kesiyor ve elini korkunç bir kütüğe dönüştürüyor. Parmaklar birbiri ardına yere düşüyor ve orada kopmuş solucanlar gibi yatıyor.

Ölü kadın bir adım geri çekilir ve boş boş hasara bakar. Bağırıyor ya da rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Sadece merak ediyor. Kırmızı ışık, küçük siyah yaralardan kıvrılarak çıkıyor, parlayan iplikler halinde kıvrılıyor ve düşen parmaklara doğru uzanıyor. Parmaklar teker teker buharlaşıyor ve yok olduklarında kırmızı ışık elinin içine geri çekiliyor.

Ne gördüğümü anlamıyorum. Ölü kadının çürümüş eli bir kez daha bütün. Onu bir o yana bir bu yana çeviriyor, yeni parmaklarını deneysel olarak oynatıyor. Sonra dönüp bana bakıyor. Soğuk gözlerinde delilikten başka bir şey yok.

Sendeliyor. Ciğerlerimden bir çığlık kopuyor ama bir ayağımı kaldırıp karnına bir tekme atmayı başarıyorum, onu bir adım geriye sendeletecek kadar sert. Belki de bir ceset olarak eskisi kadar güçlü değildir. Savunmam karşısında şaşırıyor ve bu şaşkınlık bana ayağa kalkmam için yeterli zamanı veriyor. Koşmak niyetiyle üç adım atıyorum ama kendimi o korkunç uçurumun eşiğinde buluyorum. Sis altımda uğulduyor. Kayarak duruyorum, kollarımı döndürüyorum ve yerçekiminin beni ele geçirmeye hazır olduğunu hissediyorum. Mümkün olan son anda tek bir geri adım atmayı başarıyorum.

"İlsevel!"

Soluma döndüğümde Elydark'ın kudretli, alevli formunun doğru geldiğini görüyorum, Taar sırtında, kılıç kolunu havaya kaldırmış. Öyle bir şok ki, zihnim onların dostlarını olduğunu hatırlayamıyorum. Dehşetle çığlık atıyorum, çömeliyorum ve kollarımı başımın üzerine atıyorum. Bu bir seçimden çok içgüdü olsa da, şanslı olduğumu kanıtlıyor. Taar'ın kılıcı kafatasımın üzerinde havada sallanıyor.

Mide bulandırıcı bir çıtırtı var. Ardından bir *gümbürtü*.

Görüş alanıma bir şey yuvarlanıyor. Anlamsızca ona bakıyorum. Durduğunda, iki beyaz göz bana bakıyor ve ölü olmalarına rağmen bir anlığına beni görür gibi oluyorlar. Korkunç çene hareket ediyor, dil kararmış dişlerin arkasında çalışıyor.

Sonra Licornyn kadınının başı kırmızı ışık ipliklerinden oluşan bir yumak halinde parçalanıyor ve tamamen yok oluyor, geriye sadece uçuşan siyah motiflerden oluşan bir bulut kalıyor. Etrafımda cesedi aradığımda, çoktan gitmişti.

Taar Elydark'ı yukarı çekiyor ve tek boynuzlu atı etrafında döndürüyor. Tam bağıırken göz göze geliyorum, "Mal! Arkanda!"

Hâlâ çömelmişken omzumun üzerinden bakıyorum ve ilk adamın - İlanthor'un- bana doğru geldiğini görüyorum. O çok yakın, Taar ise çok uzakta. Elleri bana uzanıyor, çoktan boynuma dolanmış. Sıkışmadan hemen önce, hâlâ havam varken o anda yapabileceğim tek şeyi yapıyorum.

Ağzımı açtım ve şarkı söyledim.

Şarkı içimden fışkırıyor, çığ gibi bir ses. Nereden geldiğini pek bilmiyorum - öğrendiğimi hatırladığım bir şarkı değil. Benim dilimde ya da herhangi bir dilde değil, çünkü kelimeler yok, sadece sesler var. Saf, temiz ve parlak. Bana bir şey hatırlatıyorsa, o da dün gece Elydark'la birlikte Taar'ı virulium zehrinden geri çağırırken söylediğimiz şarkıdır.

Ama bu aynı şarkı değil. Daha yüksek, daha keskin. Ve benimkiyle birleşen başka bir ses yok. Benim sesim gibi hissetmiyorum, daha çok şarkının kendisi dilimi ele geçirmiş gibi. O anda başka birinin müziğinin tatlı ifadesi için kullanılan bir enstrümandan başka bir şey değilim.

Neredeyse görebiliyorum: benden yayılan güç ve rezonans. Bir dalga halinde saldırganlığımın üzerine çöküyor ve o da duruyor. Kavrayan parmakları havada asılı duruyor, etrafımı sarıyor ama etime tam olarak dokunmuyor. O kadar yakınız ki, onun ölü gözlerinden başka bir yere bakamıyorum. Ses onu çevreleyip doldurdukça, boşluğun bir kısmı o bakışlardan dışarı çıkıyor gibi görünüyor. Sanki onu bir perdenin arkasından görüyormuşum, gerçeği bir zamanlar olduğu ve tekrar olması gerektiği gibi görüyormuşum gibi hissediyorum. Bu adam güzel bir Licornyn savaşçısı,

Taar gibi bir kralın yanında savaşmaya layık, şiddetli bir gurur ve eşsiz bir cesaretle doluydu.

Bir kez göz kırptı. Hâlâ beni kavramaya hazır olan elleri havada titriyor. "Ulathyra," diye nefes alıyor. Bu söylediği ilk kelime. Solmuş dudaklarından dökülürken tekrar göz kırıyor ve gözlerindeki o hayat kıvılcımı daha da parlıyor.

Birden başımın üzerinden bakıyor ve yüksek bir sesle haykırıyor, şarkımı bile kırıyor: "Taar!"

Bir sonraki an Elydark ve Taar üzerimize geliyor. Tek boynuzlu at alevler içinde, ışıl ışıl ve korkunç. Boğazından kaplan gibi bir kükreme çıkıyor. Ilanthor benden geri çekilerek aramıza girmeleri için onlara alan yaratıyor. Sonra ne olduğunu göremiyorum ama ölü adamın haykırışını duyuyorum: "Taar! Ulathyra'ya söyle! Ona sonunda hatırladığımı söyle!"

Havada keskin bir ıslık.

Yere çarpan bir kafatasının çıtırtısı ve gümbürtüsü.

Aşağı bakıyorum ve ölü adamın çürümüş kafasının tek boynuzlu atın diğer tarafındaki yuvarlandığını görüyorum. Beyaz halkalı gözleri benimkileri arıyor.

Bu . . . Tanrım, bakışlarında gördüğüm minnettarlık mı?

Sonra, ondan önceki Naerel gibi, kalıntıları kıvrılan kırmızı ışıkta kaybolur ve geride yalnızca rüzgârdaki toz gibi yok olan siyah bir bulut bırakır.

4
TAAR

Kılıcımı hâlâ kavrarken attan inip Ilsevel'in yanına doğru üç uzun adım atıyorum. "Yaralandın mı?" diye soruyorum. Ölü gibi solgun görünüyor, durduğu yerde donmuş. Herhangi bir yara izi göremiyorum ama bakışları saldırganın kafasının birkaç dakika önce yuvarlandığı yere sabitlenmiş . "Ilsevel?"

Adının sesi onu uzak bir yerden geri çekiyor gibi. Bana bakıyor, gözleri garip ışıkla parlıyor, garip bir şekilde Elydark'ın cildini hala kaplayan ateş parlaklığına benziyor. Göz kırıyor ve o görüntü kayboluyor. Sadece kendi kahverengi gözlerinin şok içinde bana baktığını görüyorum.

"Ne oldu?" diye nefes alıyor. Sesinde şarkıdan eser yok artık. "Kimdi o insanlar?"

Başımı sallıyorum. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

Cevap vermek yerine, ona ve sorularına sırtımı dönüyorum. Elydark burun deliklerinden duman üfleyerek duruyor, yelesinde ateş titreşiyor. Böğründeki açık yaradan uzun, parlak akıntılar halinde gümüş rengi kan akıyor.

Yanına gidiyorum, elimi yarasının üzerine koyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. *Özür dilerim dostum*, diyorum, üzüntümü kafasının içine söyleyerek. *Sana yaklaşmasına asla izin vermemeliydim*.

Senin hatan değildi Vellar. Kocaman başı dönüp omzumu hafifçe dürttü. ***Ilanthor vahşi bir savaştıydı.***

Gerçekten de öyleydi. O da son üç yıldır ölü, Shanaera'nın parçalanmış cesedini bıraktığım aynı savaş alanında katledildi. Onun, Shanaera'nın ve o gün kaybettiğimiz tüm Licornyn savaşçılarının cesetleri hiçbir zaman geri alınmadı, hiçbir zaman uygun cenaze törenleri yapılmadı.

Ancak bu, neden bir kez daha Wanfriel'in yollarında yürümeleri gerektiğini hiçbir şekilde açıklamıyor.

Zihnim sorularla ve yarı biçimlendirilmiş korkularla o kadar dolu ki, yapmam gereken şey için onu sakinleştirmek sahip olduğum tüm öz-komutu gerektiriyor. Ancak uzun yıllara dayanan eğitimim yardımına koşuyor. Kısık bir sesle şarkı söylemeye başlıyorum. Benimle lisansörüm arasındaki ruh bağlantısı hemen aydınlanıyor. Onun kendi şifası

Güç içimden akıyor, avucumdan yarasına geri akıyor. Et, düzgün ve basit şekilde örülüyor ve solgun derisinde sadece gümüş rengi kan lekeleri bırakıyor. Elydark yelesini sallıyor. Savaşta bedenini sarmış olan ruh ateşinin sonuncusu da gözden kayboluyor, ancak algımın ötesinde her zamanki gibi sıcak kaldığını çok iyi biliyorum. Birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz, ikimiz de ifade edebileceğimizden daha fazlasını hissediyoruz. Ortak şarkımız sözsüz bir teselli, hayatlarımızda bundan sonra ne olursa olsun, bununla birlikte yüzleşeceğimizi hatırlatıyor.

Ama o ölü, çürümüş yüzlerin şoku, ne anlama geldiklerinin dehşeti, göğsümde kıyamet davullarının gümbürtüsü gibi yankılanıyor.

Gerçekten onlar mıydı Elydark? Gözlerimin gördükleriyle çelişeceğini umarak soruyorum. Bu bir Miphates numarası mıydı? Bir illüzyon, bir lanet?

Korkmuyorum, diye cevap verir derin bir kederle. ***Ruhlarının evlatları kırılmıştı ama geri kazanılabilirdi. Bu, büyük bir Miphates annesinin bile kopyalayabileceği bir şey değil.***

O haklı. Miphates'in o kadar güçlü illüzyonlar yarattığını gördüm ki, Fae'leri bile kandırabiliyorlardı. Ama son çiline, mimiklerine ya da kokusuna kadar inandırıcı bir simülakr oluşturabilseler de, hiçbir büyü bir ruhun eşsiz titreşimini taklit edemez.

O zaman doğru olmalı. Ilanthor, Naerel ve Morinar. ..., silah arkadaşlarım. Pek çok seferde onlarla birlikte at sürdüm ama üç yıl önce binicilerimin savaştan önce virulium dozu almasını yasakladığımda, Naeral da Shanaera'ya katılarak reddetti. İblisin kanı onu öylesine esir aldı ki, bana, kralına ettiği yeminden vazgeçti ve bunun yerine her siyah şişeden alınacak görkemli şiddeti seçti. Bu yüzden o ve Shanaera'yı takip eden herkes birer haindi.

Ancak Ilanthor ve Morinar bana sadık kaldılar. Geri çekilmelere katlandılar, her zamankinden daha güçlü çıktılar ve Agandaur savaşında benimle birlikte at sürdüler. Orada neredeyse imkânsız ihtimallerle karşılaştık, ancak savaşın en yoğun olduğu anda beklenmedik bir umutla karşılaştık. Shanaera geldi ve sadık reislerim ve savaşçılarımın birlikte savaşmak için asi mürettebatına liderlik etti. Hâlâ Mifatlardan kurtulmanın hayalini kuruyor, toprağı büyücü kanıyla ıslatmayı her şeyden çok arzuluyordu.

Ancak, viruliumun sonunda her zaman olduğu gibi, bu son doz onu ve halkını çok derine götürdü. Kana susamışlık içinde kayboldular, dostu düşmanı ayırt edemez oldular, birbirlerine ve benim savaşçılara öfkeyle saldırdılar

şiddet için. Naerel, Ilanthor'un kılıcına yenik düşmeden önce Morinar'ı öldürdü. Ilanthor'un kendisi de kısa süre sonra Shanaera tarafından biçildi.

Shanaera'ya gelince? Kılıcıma kurban gitti. Karnına saplandı. Hayatını kaybederken onu o savaş alanında tuttum, gözyaşlarım yanaklarındaki siyah virulium çizgilerine karıştı.

Hâlâ bir yerde olması mümkün mü? O da bu üçü gibi ölüm ve çürümeden oluşan bir bedene hapsolmuş, yaşayan dünyada mı dolaşıyor?

Onu gördüm. Lanet , onu tapınak saldırısının olduğu gece görmüştüm. Yüzünü ortaya çıkarmak için o kıpkırmızı kukuletayı geri attı ve bunun şoku kollarımı dondurmaya yetti, ona kollarında Büyücü Artoris'le kaçma şansı verdi.

Takip eden saatler ve günlerde, kendime defalarca bu anın savaşın çılgınlığının neden olduğu bir ateş görüşünden başka bir şey olmadığını söyledim. Çünkü ölü ya da diri, Shanaera asla bir Miphato'ya yardım etmezdi. Hiçbiri yapmazdı. Mifatları topraklarımızdan sonsuza dek kovabilmemiz umuduyla hayatlarını ortaya koydular.

Ama tapınak dağının altındaki o ay ışığının aydınlattığı düzlükte, kızıl pelerinli atlılar savaştı ve Büyücü Artoris'in emriyle halkımı katletti. Ve biz onları geri püskürttüğümüzde, saldırılarını iki katına çıkarmak için tekrar dirildiler. Sadece başlarını kesmek üzerlerindeki büyüü bozdu; daha önce benzerini hiç görmediğim bir *nekrofon* ölüm büyüü.

Yavaşça, neredeyse isteksizce kemerime uzanıyorum ve Naerel'in bana attığı gümüş yüzüğü çıkarıyorum. Sitrin taşını destekleyen gümüş yapraklardan incelikle işlenmiş bu yüzük, annemin evinden kalan son mücevherdi ve ölümünden kısa bir süre önce elime sıkıştırılmıştı. Yıllarca sakladım ama zamanı geldiğinde, evlilik vaadiyle birlikte Shanaera'ya verdim. Bir süre sonra, viruliumdan vazgeçmeyi reddettiğinde, yüzüğü geri istedim. Kaybettiğini iddia etti. Ona inanmasam da, onu zorlayacak yüreğim de yoktu. Yüzüğü bir başkasına vermeye asla katlanamazdım. Bırakalım yüzük onda kalsın, diye düşündüm, birlikte geçirdiğimiz zamana dair ne kadar anısı varsa onlarla birlikte.

Şimdi onu inceliyorum, Wanfriel'in yeşil ışığı taşın üzerinde kıvılcımlar çıkarsın diye parmaklarımın arasında hafifçe çeviriyorum. Bu hâlâ bir numara olabilir. Akbaba benzeri Miphates yardımcıları savaş alanına girip cesetleri tüm ziynet eşyalarından ve hazinelerden arındırmış olabilir. Ama bir şekilde Shanaera'dan olduğunu biliyorum. O buradaydı. O olduğunu bileyim diye bunu bırakmış. Hangi

o gece gerçekten Lamruil Tapınağı'nda olduğu anlamına geliyor. Büyücü Artoris'i gerçekten kurtarmış.

"Ulathyra kim?"

İrkilerek, başımı kaldırmadan önce parmaklarımı yüzüğün etrafında tekrar sıkıca kapatıyorum. Ilsevel onu bıraktığım yerde duruyor, Elydark'ı ve beni izliyor. Kolları vücuduna sıkıca sarılmış, sanki varlığının parçalanacağından ve parçaları geri alamayacağından korkuyor gibi. Bakışlarını yakaladığımda sertçe yutkunuyor, boğazındaki kaslar daralıyor. Çaba göstererek tekrar konuşuyor, sesindeki hafif titremeyi gizleyemiyor. "Ölü adam bir isim söyledi. *Ulathyra*. Kim o?"

Kaşlarımı çattım. Bunların hiçbirini anlamamış olmalıydı, çünkü Ilanthor konuşurken sınırlarımızın ötesinde bilinmeyen Licornyn dilini kullanmıştı. Elydark'a bakıyorum ama Licorneir'im şaşırmamış görünüyor. Ne de olsa ikimiz de onun bir Licorneir şarkısı söylediğini duymuştuk, bu imkânsız olması gereken bir başarıydı.

İnsanlar ruhla söylenen, kalple duyulan ve tüm fiziksel algıları atlayan licorneir şarkısını duyamazlar. Enstrüman olarak sadece insan sesini kullanarak bu şarkıyı duyulabilir biçimde kopyalayabilmesi . . . bu basitçe yapılamaz. Ama o bunu başardı.

Hâlâ cevabımı bekliyor. Elydark yardım etmek üzere değil, beni kendi başıma idare etmek zorunda bırakıyor. İç çekerek tekrar genç kadının karşısına geçiyorum. "Ulathyra," diyorum, "Ilanthor'un *velarin* licorneir'iydi. Onun kalp bağı." Şaşkınlığı yüzüne yansırken, "Benim için Elydark neyse, o da Ilanthor için oydu," diye ekliyorum.

Ilsevel'in gözleri hafifçe açılıyor. İnsanlar benim halkım ve onların licorneir'i arasındaki güçlü bağı deneyimleyemese de, Elydark ve benim paylaştığımız yakınlığı gözlemledi. Hatta dün gece Elydark'la birlikte şarkı söylerken o da kısmen buna katıldı. "Ona ne oldu?" diye soruyor.

"Ilanthor, Agandaur savaşında öldürüldüğünde, Ulathyra'ya *velrhoar*, yani kalp kırığı kaldı." Bu kelime dilime acı geliyor, güçlü bir zehir tadı gibi. "*Velra* bağı yanlışlıkla koptuğunda böyle olur."

Daha fazlasını söyleyemem. *Velrhoar*'ın kurbanlarını bıraktığı korkunç durumu ona anlatamam. Bunu hatırlamak istemediğim kadar çok kez gördüm, biniciler ya da licorneir, diğer yarısı olmadan bırakılmış, sakat ve kederden yarı deli. Binicide bu delilik sonunda umutsuzluğa dönüşür ve

Bir zamanlar olduğu savaşcının kabuğunun ardında, hala kanında bulunan hayata değmeyen zavallı bir kabuk.

Ancak licorneir'de bu delilik zamanla derinleşir, ta ki kalbi kırılmış olanın ruhu tamamen kaybolana kadar. Tabii yeni bir biniciye geri döndürülemezlerse.

-Tehlikeli bir iş, çoğu durumda denenmemesi en iyisi - bu tür yaratıklara kalan tek iyilik ölümdür.

Ilsevel beni inceliyor, kaşlarının arasında bir çizgi var. Sanki söylemediğim her şeyi dinliyormuş gibi hissediyorum. Belki de tanrı vergisi yeteneğiyle, paylaşmaya niyetli olmadığım şeyleri duyuyor. Bu fikir umurumda değil. Yüzümü sertleştirerek gözümü kırpmadan bakışlarına karşılık veriyorum ve geri adım atmasını bekliyorum. Ama o sadece başını hafifçe yana eğiyor ve bakışlarımı sabit tutuyor.

"Yani gerçekten ölüydü," diyor. "Yürüyen ölü bir adam."

Başımı salladım.

"Bu nasıl mümkün olabilir? Sizin türünüz için öldükten sonra ayağa kalkıp dolaşmak normal mi?"

"Hayır." Sesim bir bıçağın kenarı kadar keskin. "Bu *nekrolipha*'ydı. Ölüm büyüü."

O sabit bakışları sonunda duraksıyor. Sözlerim ormanın bu kısmına bir gölge getirmiş gibi görünüyor, ruhunun üzerine düşecek kadar derin bir gölge. Uzun bir nefes çekerken burun delikleri alevleniyor. Sonra fısıldıyor, "Artoris?"

Başımı sallıyorum. Büyücü Artoris Kelfaren bir ölüm büyücüsü ve çok da güçlü. Yine de ölü yoldaşlarımı canlandıran büyüü onun yaptığını öğrensem şaşırırdım. Hayır, sadece Yarık'a girip doğrudan Ashtari'den güç aktarabilecek irade ve araçlara sahip bir büyücü böyle bir dehşet yaratabilirdi. Bu Morthiel kokuyor.

Ilsevel hasta görünüyor. Kendini koruduğu o inatçı gururunun bir kısmı kayıp gitmiş ve vücudu titremeye başlamış. "Mifatların bu tür bir büyü yapabildiklerini bilmiyordum."

"Olmamalılar," diye cevap veriyorum. "Tarih boyunca ölüm sanatıyla uğraşan pek çok *nekrofon* olmuştur. Ama hiç kimse yeniden canlandırmayı başaramadı, çağların en güçlü fae kralları bile."

"O zaman ... o zaman nasıl ?"

Sorusunu bitiremedi. Önemli değil, çünkü cevap veremedim. Cehaletten değil, çünkü Evisar Kalesi'nde, *obscuris* büyüünün ardında neler olup bittiğine dair kendi şüphelerim ve inançlarım var. I

böyle şeyleri yüksek sesle konuşmaya dayanamıyorum. Onunla değil. Bir insana değil.

Gözlerimdeki bir şey onu uyarıyor olmalı, çünkü Ilsevel beni zorlamıyor. Onun yerine tekrar Ilanthor'un kafasının yere bakıyor. Bakışları o kadar yoğun ki, sanki büyü bozulmadan ve Ilanthor'un sadece büyüyle bir arada tutulan fiziksel bedeni buhar olup uçmadan önceki o ölü gözleriyle hâlâ karşılaşıyormuş gibi.

"Düşünmedim ..." diyor sessizce, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. Duraklıyor, dudaklarını yalıyor. "Artoris'in bir şey yapacağını düşünmemiştim."

Birdenbire Lamruil Tapınağı'nda Artoris'i binalardan birine kadar takip ettiğim o geceye geri döndüm. yakaladığımda, çabalarına direnen birini kapıdan dışarı sürüklüyordu. Herhangi birini değil. *Onu.*

Kaşlarım çatıldı. Ilsevel bana büyücüyü tanıdığını itiraf etti. Bu konuda sıkıştırıldığımda tam olarak "*Tanıdığımı sanıyordum*" demişti. O sırada daha acil meselelerimiz olduğu için konuyu kapatmıştım ve o andaki öncelikli amacım onun güvenini kazanmak ve hayatını kurtarmaktı.

Şimdi merak etmeliyim, aralarındaki bağlantıda başlangıçta söylediğinden daha fazlası var mıydı? Cevapları talep etmek istiyorum. Artoris o gece neden tapınaktaydı ve ilk saldırımız sırasında neden onun yanında at sürüyordu? Neden Artoris'in peşindeyken alandan kaçtı?

Bu hikâyede bana anlattığından daha fazlası var ve birdenbire öğrenmeye aç oldum. Boğazımda bir hırıltıyla ona doğru bir adım atıyorum. "Ilsevel-"

Dikkatli ol Vellar.

Kısa kesiyorum. Elydark'ın sesi kafamın içinde çınlıyor. Aynı anda *kadife* kordonun ön kolumu ne kadar sıktığının farkına varıyorum. Aşağı bakıyorum, yarı yarıya orada parladığını, etimi kestiğini görmeyi bekliyorum. Görülecek bir şey yok ama etkileri inkar edilemez.

Ben kıskancım. Bu kadınla düşmanım arasındaki hayali bağlantıyı kıskanıyorum. Onu tanıyor olmasını kıskanıyorum ve bu bilginin ne kadar derin olduğunu öğrenmek için öfkeli bir ihtiyaçla doluyum.

Yine bana bakıyor, bir kez daha soğukluk ve gurur katmanlarıyla sarılmış, gözlerindeki dehşeti gizlemeye yetmiyor. Soracağım sorulardan korkuyor, dudaklarından alacağım ifşaatlardan korkuyor. Ve bu korku kendi başına beni yakmaya yetiyor.

Sertçe yutkunuyorum, nefesim daralıyor. Parmaklarım kılıcımın kabzasını sıkıyor.

Ama Elydark'ın sesi beni uzak tutuyor. ***O bir tehdit değil Vellar. Onun ruhunu duydum. Onda ölüm ma4ic'inin tınısı yok.***

Eğer Mage Artoris'i tanıyorsa-

Ne fark eder ki? O bir Miphata değil. Ma4ikası eşsizdir ve bunu sadece size yardım etmek ya da kendini korumak için kullanmıştır. Tehlike arz etmiyor.

Çenem sertleşti. *Onun tarafındaymışsın gibi geliyor.*

Benim licorneir'im homurdanıyor, ağzını savuruyor. ***Ben, her zaman olduğu gibi, gerçeklerden başka bir tarafta değilim. Ve gerçek şu ki kardeşim, kalbini Velra'nın sana hissettirmeye çalıştığı her şeyden korumalısın. Kıskançlık, öfke, korku... bunlardan herhangi biri seni istemediğin bir yola sürükleyebilir. Onunla değil.***

O haklı. Hoşuma gitse de gitmese de. İçimde kaynayan bu kargaşa gerçek değil, *velra* bağı. Ilsevel hakkında daha fazla şey bilmek, geçmişi ya da bağlantıları, durumumuzu değiştirmeyecek. Sadece paylaştığımız bu uygunsuz bağı artıracak. Buna sahip olamam. En iyisi onun hakkında mümkün olduğunca az şey bilmek, böylece *velra*'yı hızlı ve temiz bir şekilde koparıp hayatlarımıza devam edebiliriz.

Ilsevel'in gözleri kısıldı. Düşüncelerimi okuyabiliyor mu? O tanrı vergisi yeteneği ruhumdaki fırtınayı algılayabilir mi? Savaşa gibi görünüyor ve ne kadar zayıf olsa da mücadele etmeden yenilmeyecektir.

Uzun bir nefes alıp burun deliklerimden yavaşça dışarı veriyorum. Bunların hiçbirisi önemli değil. Artoris'le ne tür bir bağlantısı olmuş ya da hala olabilir, bu beni ilgilendirmez. Kıskançlığın beni yönetmesine izin veremem.

Ondan uzaklaşarak hızlı ve etkili hareketlerle kılıcımı temizlemeye koyuldum. "Harekete geçme vaktimiz geldi," diyorum. "Luin Taşı'ndaki halkıma ulaşmamız gerekiyor. Bunu bilmeleri gerek."

Bunu söylerken bile içimi bir soğukluk kaplıyor. Shanaera, eğer gerçekten dışarıdaysa, bir kez daha yaşayan dünyada yürüyorsa, tüm sırlarımızı biliyor. Cruor'a giden ve Cruor'dan gelen her kapıyı biliyor, o topraklardaki yollarımızı biliyor. Saklı Şehir'i nerede bulacağımızı biliyor.

Ve benden ayrılırsa halkımın beni Luin Taşı'nda bekleyeceğini kesinlikle bilirdi.

Elydark'ın ruhu benimkiyle titreşiyor, korkularım onun kalbine iletiliyor ve bana geri yankılanıyor. Birbirimize bakıyoruz, ikimiz de dehşete kapılmışız.

Geçidin öbür tarafında ne bulacağız? Kildorath, Ashika ve diğerleri karşıya geçtiklerinde kendi ölü dostları tarafından mı karşılandılar?

ortaya çıktılar mı? Şimdi buradan geçip korkunç bir katliam sahnesine mi adım atacağız?

Kılıcımı kınına sokuyorum. "Gel," diyorum omzumun üzerinden Ilsevel'e. "Gecikecek zaman yok."

Sessizce eyere geri dönmesine yardım etmeme izin veriyor. Arkasına geçiyorum ve iki gece önce o pavyonu paylaştığımızda sürdüğü parfümün izlerini hâlâ taşıyan saçlarından derin bir nefes alıyorum. Bu koku içimde çalkalanan tüm korkuları anında yok etmeye yetiyor ve beni o ateşle aydınlatılmış yatağa, sıcak nefeslerin, ipeksi tenin ve kendinden geçmiş bir savunmasızlık anında benim için söylediği o tatlı, tatlı şarkının olduğu anlara geri gönderiyor. Kollarımı ona dolamak, onu kendime çekmek, onun yakın varlığının bilgisiyle rahatlamak için özlem duyuyorum. Bu dürtünün gücü neredeyse ezici.

Çaba sarf ederek kendimi dik tutuyorum, ellerim , her biri yumruk şeklinde sıkılmış. *Haydi!* Elydark'a sertçe şarkı söylüyorum.

Licorneir'im köprü kapısına dönüyor ve hızlı bir yürüyüşe geçiyor. Ancak Ilsevel kollarımda dönüyor ve arkamızda bıraktığımız yere bakıyor. Ölü bir adamın başının yuvarlandığı o boş toprak parçasına bakıyor, sanki hâlâ sesinin son yankılarını duymaya çalışıyormuş gibi.

5
ILSEVEL

Elydark o kadar iri ki, bu sallanan köprüde bu kadar hafif, bu kadar kolay yürümesi mümkün olmamalı. Ama o bu düşüşün üzerinden umursamaz bir güvenle adım atıyor ve yumuşak bir dörtnalla ilerliyor.

Sanki midemi uçurumun kenarında bir yerlerde bırakmışım gibi hissediyorum. Tek yapabildiğim şey atımın kabzasını ve bir avuç tek boynuzlu at yelesini kavramak, aşağıdaki boşluğun farkındalığını engellemek için gözlerimi sıkmak. Ama işe yaramıyor. O körfezin uçsuz bucaksızlığı, kemiklerimde zonklayan, kendine ait içi boş bir şarkıyla yankılanıyor. Sis uzuvlarımın etrafında kıvrılıyor, beklediğimden çok daha soğuk. Bu, benim dünyamdan Orman'a geçiş kapısı gibi bir şey hissettirmiyor. Belki de küçük, geçici bir geçit ile daha kalıcı bir demirbaş arasındaki fark budur.

Taar arkamda dimdik oturuyor, elleri uyluklarının üzerinde, sanki bana dokunmamaya kararlıymış gibi. Şu anda onda *güvensiz* bir şeyler var. Bunu açıklayamıyorum. Onun varlığında kendimi güvende hissetmem gerektiğinden değil, o bir Fae. Ama Artoris'in adını söylediğimde orada bir şeyler değişti. Gözlerindeki parıltıyı gördüm ve bir an , dün gece gördüğüm virulium delisi yaratığın yüzüne bakıyormuşum gibi hissettim. Bir insan değil, bir canavardı.

Gerçek bir meraktan ziyade dikkatimi bu düşüncelerden uzaklaştırmak için boğazımı temizliyorum ve soruyorum: "Neredeyse vardık mı savaş lordu?" Kelimeler bu yoğun sisin içinde donuk ve kalın geliyor.

"Neredeyse," diye cevaplıyor

Taar soğuk bir şekilde. "Bu köprü ne kadar uzun?"

"Değişir."

Göz kırpıyorum. "Köprülerin bu şekilde gerekir."

Bir homurtu. Alacağım tek cevabın bu olup olmadığını merak etmeye başladım. Sonra: "Sihir böyle işler. İnsan asla tam olarak kontrol edemez. Kontrol ettiğini sandığın an, acımasız ve patlayıcı bir sonla karşılaşma ihtimalinin en yüksek olduğu andır."

Yanağımın içini çiğniyorum. İstemesem de aklım üç gece önce tapınağın altındaki savaş alanında gördüğüm Artoris'e kayıyor. O büyü kitabını açtığında ve öteki diyarlardan parmak uçlarına güç çağırdığında kesinlikle kontrollü bir adam gibi görünüyordu. Licornyn atlısına ölüm laneti okuduğunda, adamın ruhunu çılglık çılgılığa bedeninden ayırdığında yüzündeki ifade... bu sanatı kendine güven, hatta kibir noktasına kadar uygulamış bir adamın ifadesiydi.

Necrolipha. Ölüm büyü. Taar böyle diyordu. Bunca yıldır, ben oturup bir gün beni tüm sorunlarımdan uzaklaştıracak kahraman bir genç büyücü hakkında gökyüzü kaleleri inşa ederken, Artoris kendini karanlık sanatlarda ustalaşmaya adanmıştı.

Dudağım kıvrılıyor. Bu süre zarfında beni hiç düşündü mü? Sanırım düşünmüş olmalı, çünkü ona yazdığım da geldi. Ama neden? Ve neden beni kulesine geri götürmeye bu kadar niyetliydi? Ben bile aşkım gibi davranacak kadar aptal değilim. Artık değilim. Artoris beni hiç sevmedi. Yedi yıl önce paylaştığımız o çalıntı anlar aşk değildi. Neredeyse tutku bile değildi. Daha çok kontrolle ilgiliydi: onun beni kontrol etme arzusu ve benim kaderimi kontrol etme arzum.

Ama benim kontrol ihtiyacım onunkiyle çatıştığında ... , durma ricalarımı görmezden geldiğinde ... beni o kadar korkuttu ki çılglık attım ve onu kırbaçlanmak üzere boyunduruk altına sürüklediler ... bana duyduğu arzuyu besleyen her ne duygu varsa uzun zaman önce nefrete dönüşmüş olmalı.

Peki neden o aptal mektuba cevap olarak geldi? Benimle ne yapmak niyetindeydi? Beni cezalandırmak mı? Yıllar önce ona yaşattığım aşağılanmanın bedelini mi ödecekti? Lamruil Tapınağı'nın dumanlar içinde kaldığı o korkunç ateş ve çılglık gecesini yeniden görüyorum zihnimde. Parmaklarının omzuma nasıl saplandığını, beni nasıl ayağa kaldırıp Aurae'den uzaklaştırdığını hatırlıyorum. Onun yanına dönmek için mücadele ederken, "*önemli değil,*" demişti. "*Burada önemli olan tek kişi sensin.*" İtiraz ettiğimde döndü ve hiç tereddüt etmeden yüzüme vurdu.

Parmaklarım şimdi yanağıma kayıyor, acıyı hatırlıyorum. Onca yıllık inatçı romantik hayaller kadarmış. Beni tapınaktan uzaklaştırıp Evisar'a geri götürmek onun tek amacıydı. Sadece . . . Nedenini hayal bile edemiyorum.

Havada ani bir değişiklik oluyor, sisin içinden enerji . Nefesim kesildi, şimdiki zamana geri döndüm. Ormanı arkamızda bırakıyoruz.

Şimdi. Derimin üzerinde bir karıncalanma hissi oluşuyor, tam olarak acı verici değil, sadece önemsiz. Sanki varlığımı oluşturan milyonlarca sonsuz küçük parçanın hepsi ani bir güçle yüklenmiş gibi. Kaslarım geriliyor.

"Yakında bitecek." Taar'ın sesi sanki gerçekliğin katmanlarından geçerek bana ulaşıyor.

O konuşur konuşmaz varlığım aniden dümdüz oluyor ve o kadar geriliyor ki, bir milyon parçaya ayrılacağımı sanıyorum, ancak bir sonraki anda tekrar bir araya geliyorum. Öğürüyorum, kabzayı tutuyorum. İçim kusma isteğiyle sarsılıyor ama bunu kontrol altına almayı başarıyorum. Sadece nefes alıyorum, uzun, dikkatli nefesler, burnumdan girip ağzımdan çıkıyorum, baş dönmesi geçene kadar.

"İyi misin?" Taar soruyor. Gözlerini başımın arkasında hissedebiliyorum. Sesi hâlâ soğuk, ancak en ufak bir endişe izi olabilir.

Başımı salladım. Anlaşılan bu sefer kusarak kendimi utandırmayacağım. Çaba sarf ederek dik oturuyorum ve çenemi sıkıca yerleştiriyorum. "Ben iyiyim, savaş lordu."

"O halde" -bir elini kalçasından kaldırıp geniş bir hareketle- "benim dünyama hoş geldin."

Hâlâ sersemlemiş bir halde, görüş alanımı kaplayan sise karşı gözlerimi kırıştırıyorum. İlk başta hiçbir şey fark edemiyorum. Sonra Elydark ileriye doğru birkaç adım atıyor. Sis dağılıyor ve bir manzara açılıyor. Geniş düzlüklerden ve engin mavi gökyüzünden oluşan bir manzara, uzak ufuktaki dağlarla bölünmüş.

Yemyeşil çimenler ve sık büyümüş ağaçlardan oluşan gizli korular bereketli bir toprak vaat ediyor. Bu cennetin üzerinde yüksek bir platoya çıkmış gibiyiz. kilometrelerce engelsiz uzanıyor. Güneş ışığı, bulunduğumuz noktadan yaklaşık iki mil ötedeki nehrin dolambaçlı şeridinde parılıyor.

Ağzım açık kaldı. Tüm endişeli korkularımdan sonra, efsanenin kâbus dolu diyarı burası mı? Nefes kesici, vahşi ve bir şekilde ham. İnsan eli değmemiş ya da Fae. Havanın tadı bile kendi dünyamın havasından daha taze. Wanfriel ormanında bile hissetmediğim bir şekilde, tanrı vergisi yeteneğimin atmosfere, büyüünün yakınlığına tepki verdiğini hissediyorum.

"Bu çok güzel." Kelimeler dudaklarımdan huşu dolu bir fısıltıyla dökülüyor.

Taar esprili bir şekilde kıkırdıyor. "Gerçek Cruor'la henüz tanışmadın." Sonra iç çeker ve ekler, "Bir zamanlar Licorna tüm dünyalardaki en güzel diyarlar arasındaydı, Eledria'nın fae krallıklarına bile rakipti. Bu diyarda sizin diyarınızdakinden çok daha fazla doğal büyü var.

Kendi dünyamız, ama fae diyarlarında olduğu gibi her şeye nüfuz etmiyor, bu da Licorna'yı daha az tehlikeli ve insanların daha az deli yapıyor."

Konuşurken eyerinde dönüyor. Bakışları üzerinde durduğumuz platoda bir o yana bir bu yana bakıyor. Elydark başını sallıyor, gözleri dönüyor. bir ruh şarkısı değış tokuşu oluyor ama anlamını tahmin .

Sonunda Taar uzun bir nefes veriyor ve bir elini yüzünde gezdiriyor. Acaba kapının bu tarafında o ölümsüz savaşçılardan daha fazlasıyla karşılaşmayı mı bekliyordu? Burada kimse yok; üzerinde durduğumuz plato çorak, arkasında bir düşmanın saklanabileceğı bir tutam ot bile yok. O uzak gökyüzünün altında yalnızız. Bunun bir rahatlama mı yoksa endişe mi kaynağı olduğunu tahmin edemiyorum.

Elydark vadiye doğru inmeye başlıyor, o kadar dar bir patikayı takip ediyor ki neredeyse görünmez oluyor. Neredeyse o berbat köprü kadar kötü ve gözlerimi kapatma isteğimle savaşıyorum. "Vadiyi tam bir günlük yol," diyor Taar ve uzakta, puslu bir mesafede, arazide bir yükselti ve tek bir uzun çıkıntıyı seçebildiğim tarafı işaret ediyor. "Orası Luin Taşı, halkımın beni beklediğı yer. Eğer iyi hız yaparsak, gün batımına kadar onları yakalayabilir, sonra da birlikte Saklı Şehir'e doğru yola devam edebiliriz. Cruor'u toplu halde geçmek daha güvenlidir."

Kim için daha güvenli? Bu düşünce rahatsız edici bir şekilde karıncalanıyor. Taar'ın sıcak bir karşılama beklememem konusundaki uyarısı kulağımda çınlıyor. Bu dünyadaki tek müttefikim Taar ve yanlışlıkla Artoris'in adını söylediğimde bana attığı bakışı unutmayacağım. Kılıcını boğazıma dayayıp beni itiraf zorlayacağını düşünmüştüm. Her şeyi: gerçek adımları, ailemi, büyücüyle olan bağlantımı. Buradaki konumumu daha tehlikeli hale getirecek her şey.

Bir parçam ona söylemek istedi. Bir parçam hala ona söylemek istiyor, bakalım onu beni cezalandırmaya, bana vurmaya itebilecek miyim? Hatta belki de beni öldürmesini. Hak ettiğimden fazlası değil. Fae'leri tapınağın eşiğine getiren bendim. Kız kardeşimin ve benim açık artırmaya çıkmamızın sebebi bendim. Aurae bir canavarın kollarına düşmüşken ben neden satılıp onurlu bir adama bağlanayım? Öldürücü darbe inmeden hemen önce kendi kocamın da aynı derecede canavar olduğunu bilmek neredeyse rahatlatıcı olurdu. Adalet gibi gelirdi.

Bu düşünceye karşı dişlerimi sıkıyorum. Ben ölemem. Henüz ölemem. Amacımı yerine getirene kadar olmaz. Eve dönmeli ve Gölge Kral'la evlenmeliyim.

O halde onun ve korkunç ev sahibinin Aural'e'nin ölümünden sorumlu yaratıkları görecektik kadar uzun yaşamalıyım. Devam eden varlığımı haklı çıkarmalıyım, bunun tek yolu şiddetine karşılık bedenimi bir yabancının iştahına teslim etmek olsa bile.

Bundan sonra, başka hiçbir şeyin önemi yok. Gölge Kral isterse beni öldürebilir. Önce ben intikamımı aldığım sürece.

Sonunda vadiye ulaştık ve nehre doğru ilerlemeye başladık. Elydark kolay bir yürüyüşe geçiyor, o kadar yumuşak ki sanki süzülüyor. Toynak vuruşlarının yumuşak ritmiyle kendimi rahatlatmaya izin veriyorum. Gün soğuk ama güneş tepede ve tenime biraz sıcaklık yayıyor. Vadinin yeşil güzellikleri, kendi dünyamın donmuş kışından ve Wanfriell'in garip gölgelerinden sonra hoş bir merhem.

Taar sessiz. Bunu hissediyorum, sanki aramıza bir bariyer dikilmiş gibi, ama . Bu düşman bölgesinde en iyi savunmam sessizlik. Arada sırada küçük bir uğultunun boğazımdan yukarı çıkmaya çalıştığını fark ediyorum ve aceleyle onu geri itiyorum. Bu uğultunun, bölük pörçük duymaya devam ettiğim bir şarkıya cevap olarak söylemeye çalışan tanrı vergisi yeteneğim olduğunu fark etmem biraz zaman alıyor. Başımı sallıyorum, neredeyse melodik olan bu şarkıyı kulaklarımdan kovmaya kararlıyım. Belki de bir kuş ya da böcektir.

Ne kadar ileri gidersek, şarkı o kadar benzersiz olur. Ve daha ısrarcı. Hiçbir zaman aynı nota grubunu duymasam da, hiçbir zaman tam bir cümle yakalayamasam da, hepsinin bir şekilde aynı melodinin parçası olduğundan eminim. Sadece düzgün bir melodi değil. Tam olarak doğru olmayan bir şeyler var. Güzel, ama dişleri diken diken eden temel bir *yanlıklık* var.

Kaynağa bir göz atabilmek için etrafıma bakıyorum. Sonunda nehre yaklaşıyoruz ve Elydark kıyıya varana kadar hızını kesmiyor. Sonra hafifçe dönüyor ve karşıya geçmek için sığ bir yer gibi kıyıya doğru tırıs gidiyor. Çok geniş görünüyor ve su çok karanlık, derinliklerini anlamaya başlayamıyorum. Taar kendinden yeterince emin görünüyor, bu yüzden itirazlarımı geri alıyorum.

Tam tek boynuzlu atın ön toynakları sığığa sıçrarken, nehrin uzak tarafından bir başka şarkı tınısı yükseliyor. Başımı sertçe kaldırıyorum. Bu o kırık melodi, ama çok daha yüksek, daha sert. Hançer gibi, tanrı vergisi farkındalığıma saplanıyor. Kulaklarımı kapatma dürtüsüne direniyorum ve bunun yerine gözlerimi gölgeleyip nehrin karşısına bakarak kaynağı arıyorum.

Elydark aniden durur, dizlerine kadar nehir suyuna batmıştır. İri kafası sağa doğru sallanır, boynuzu bunun geldiği yönü işaret eder.

yeni şarkı akıyor. "Ne oldu dostum?" Taar şaşkınlıkla soruyor. Tek boynuzlu atın omzuna dokunmak için bana doğru uzanıyor. Aralarındaki ruh bağlantısı bir şarkı değişimiyle titreşiyor. Elydark toynağını yere vurup köpük sıçratıyor, sonra tamamen hareketsiz kalıyor. Başını kaldırmış, nehrin ötesine bakıyor.

Müzik her geçen saniye daha yüksek ve daha bozuk bir hal alıyor. kadar bozuk ki, tanrı vergisi varlığını parçalıyor, doğru olması gereken, güzel olması gereken ve bu nedenle çok daha kötü olan yanlışlıkla çığlık atıyor. Kemiklerimde bir ürperti . Kendimi Taar'a doğru bastırırken buluyorum, keşke onun içinde eriyebilsem, o sesle aramda canlı bir kalkan olabilse.

"Bu da ne?" Fısıldıyorum. Sonra boğazımdan bir çığlık kopuyor, neredeyse büyüyen şarkı tarafından bastırılıyor. "O da *ne*?"

"Ne?" Taar sorar. "Ne görüyorsun?"

Ama ben hiçbir şey *görmüyorum*. Sadece o kargaşayı duyuyorum, büyüyor, kabarıyor, beni ezmek için bir dalga gibi yükseliyor.

"Elydark!" Taar havlıyor. "Bu *vardimnar mı*? Geliyor mu?"

Elydark cevap vermiyor. Başını kaldırır ve uzun, yüksek bir ses çıkarır,

Borulu ve kamışlı bir çalgının vızıltısı gibi. Aynı anda, o hüzünlü nota kulaklarımda patlıyor, onları görüyorum - o kırık şarkının kaynağını.

Tek boynuzlu atlar. Yeleleri ve kuyrukları yırtık pırtık sancaklar gibi dalgalanırken, uzak kıyı boyunca gürleyen bir sürü halinde görünürler. Böğrü gökkuşağının tüm renklerine bürünmüş ama kalplerinden yayılan ve birleşerek büyük bir karanlık yangına dönüşen kara ateşle kaplı. Gözlerinde aynı ateşten daha fazlası yanıyor ve ruhlarından delilik, kayıp ve keder şarkısı yankılanıyor.

Onlardan çok fazla var - elli, altmış. Belki de yüz tane. Şarkı söyleyen kırık ruhlar, tarif edilemeyecek kadar güzel ve en sağlam akıl sağlığını bile paramparça edebilecek kadar korkunç. Onları gördüğümde içimdeki sevgi ve korku birleşiyor, burkuluyor, kalbim parçalanıyor. Bir yanım kendimi bu eyerden nehre atmak ve boğulmak istiyor. Diğer parçam ise bu turgid derinliklerinde yüzmek ve o sürüyle birlikte koşmak, onlarla ve korkunç şarkılarıyla bir olmak istiyor.

Aklımdan geçenleri okumuş gibi Taar'ın kolu belime dolanıyor. "Sakin ol," diyor. Benimle mi yoksa Elydark'la mı konuştuğunu bilmiyorum ama sesinin tınısı titreyen ruhumu yerinde tutmaya yetiyor.

Sonra onu görüyorum - sürünün sonuncusu, mavi gökyüzüne karşı siluet halinde görüş alanıma giriyor. Şimdiye kadar gördüğüm en görkemli yaratık. Buradan bakıldığında küçük bir fil büyüklüğünde görünüyor ve ruhundan yanan ateş cehennem alevleri kadar siyah. Diğer şarkılar, bireysel olsalar da, bu canavarın, bu varlığın şarkısına demir atmışlar. Sanki diğerlerinin hem kaynağı hem de nihai sonuymuş gibi.

Siyah tek boynuzlu at nehrin tam karşısında aniden duruyor. Diğerleri hızla koşmaya devam ederken, bu son canavar yanan bakışlarını çevirip suyun karşısına, doğrudan bize bakıyor. *Bana*.

Bir an için bağlantıyı hissediyorum - hem birliğin hem de kırılmışlığın o kadar derin bir bağlantısı ki, sanki kendi ruhum o diğer, daha büyük ruhun içine girmiş gibi. Ve o ruhta çok fazla kayıp, kayıp, kayıp var. Kayıp benim oluyor, kalbimdeki suçluluk duygusunun kordonlarıyla sınıksız sarılıyor, ta ki beni boğana kadar.

Aniden tek boynuzlu at kendini silkeliyor ve koşmaya devam ediyor, başı eğik, arkasında siyah bir ateş dalgalanıyor. O giderken, şarkısını da beraberinde götürürken, ben yeniden başka şeyler duymaya başlıyorum; nehrin uğultusu, otların arasındaki rüzgâr. Taar'ın sesi kulağımda, "Ilsevel! Ilsevel, ben buradayım. Beni dinle, *zylkala*. Onun şarkısını dinleme, beni dinle."

Sadece şimdi kendi sesimi duyuyorum. Çığlık. O boş arazide yankılanan yüksek, sözsüz bir acı çığlığı. Ne zamandır bu korkunç sesi çıkarıyorum? Asırlar gibi geliyor. Gözyaşları yüzümden aşağı dökülüyor ve tüm vücudum kontrolsüzce titriyor.

"Ona ne oldu?" Kelimeler dudaklarımdan yırtık pırtık ve kanlı bir şekilde dökülüyor. "Onlara ne oldu? Şarkılarına ne oldu?" Şu anda bile seslerinin kafamın içinde yankılandığını hissediyorum, bir acı ve sonsuz keder korusu. Sanki o şarkıyı zihnimden söküp atabilecekmişim gibi parmaklarım kafa derimi kazıyor. Taar beni tutmasaydı eyerden beni bekleyen nehre düşecektim.

Ama beni kalbine yaklaştırdı. Birden dudakları kulağıma geldi ve mırıldandı, "Özür dilerim. Çok üzgünüm, *Zylkala*. Her şey daha da kötüleşmek üzere."

Sonrasında olanları anlatmaya asla başlayamam. Gözlerim kapalı olmasına rağmen, göz kapaklarımdan arasından bir şimşek çakması gibi ani bir yanma oluyor. Ama bu şimşek değil, karanlık. Mutlak karanlık. Ve gökyüzünün tamamını kaplayana kadar dallanıp budaklanmaya devam ediyor.

Nefesimi tutmama yetecek kadar uzun bir süre sonra kayboldu. Taar'a baktım ve fısıldadım, "O da neydi?"

"Cruor'un vahşi licorneir'lerinin korktuğu tek şey," diye cevap veriyor, bakışları göğe dönük, ağzı acımasız. "Kaçtıkları tek şey."

Elydark, tek boynuzlu atlar nehrin uzak tarafında gözden kaybolurken onlara son bir hüznü borazan gönderiyor. Kükrüyor ve toynaklarıyla köpük sıçratıyor. Taar öne doğru eğiliyor, bana tutunurken bile eyerdeki dengesini koruyor. "Elydark!" diye bağırıyor. "*Şimdi!*"

Tek boynuzlu at başını umutsuzca sallayarak dört ayağının üzerine geri iner. Sonra şarkı söylemeye başlar. Hüznü, yalnız ve güzel bir şarkı, ruhunda başlayıp boynuzunun ucuna kadar yanyor. Orada şarkı ışığa dönüşür ve parlamaya başlar, daha parlak ve daha parlak. Bu, savaşın sığında böğrünü yakan ateş değildir. Etrafımızda bir aura halinde yayılır, bir koruma küresi.

Sadece tam zamanında. Kaçan tek boynuzlu atlar gözden kaybolurken, karanlık dünyayı yutar.

6
TAAR

Vardimnar'ı kaç kez tecrübe edersem edeyim, bana hep ilkmiş gibi geliyor. Yine bir çocuk gibiyim, soluk ışıktan küçük bir kürenin içinden dışarı bakıyorum, basitçe yok olan bir dünyayı arıyorum.

Sadece siyahlık var. Gecenin karanlığı değil, yiyip bitiren bir karanlık. Ve eğer çok yakından bakmama izin verirsem, eğer gözlerimin beni çevreleyen yumuşak şarkı ışığına çekilmesine izin verirsem, bazen o karanlığın dalgalandığını, gerildiğini görüyorum. Sanki diğer tarafta bir şey kırılmaya çalışıyormuş gibi.

Eğer yaparsa - eğer onunla benim aramdaki kırılgan perdeyi delmeyi başarırsa -İşim . Bedenim ve ruhum.

Ama Elydark'ın şarkısı güçlüdür, *velra* bağlantımızla beslenen bir saflık ve aşk şarkısıdır. Sonsuz ve iğrenç olsa da *vardimnar* bile böyle bir kalkanı kıramaz. Yıllar önce, bindiğim başka bir licorneir iken ve kız kardeşim eyerde önümde kollarıma sarılmışken yapabildiğinden daha fazla değil.

Yavaşça nefes alıyorum, o anıları dışarı atıyorum, kendimi şimdiki ana geri dönmeye zorluyorum. Şu anda karşımda oturan Tassa değil. İlsevel. Gelinim.

Gövdesini çevirdi ve yüzünü göğsüme bastırarak saklandı. Onu suçlayamam. Cruor'un karanlığı, onunla karşılaşmaya hazır olanlar için bile son derece bunaltıcı. "Bana tutun, *zylkala*," diye fısıldıyorum, boynumu eğiyorum ve dudaklarımın başının üstünü okşamasına izin veriyorum. "Yakında her şey bitecek." Bu doğru da olabilir, yalan da olabilir. *Vardimnar* bir seferde saatlerce de sürebilir, sadece birkaç saniye de. Bunu önceden kestirmek mümkün değil. Ama şu anda bunu bilmesine gerek yok.

Sonunda vücudu gevşer. Çok sıkı ve gergin olan nefes alış verişini rahatlamaya başlıyor. Sonunda bana bakıyor, karanlık gözleri araştırıyor. Elydark'ın şarkısının ışığı gözlerinin derinliklerinde parlıyor, sanki sadece bir yansıma değil de içten içe parlıyormuş gibi. "Bu nedir?" diye fısıldıyor o kadar yumuşak ki dudaklarını okumak zorunda kalıyorum.

"Cruor'un kâbusu," diye cevap verdim. "Kendi dünyanıza sızmış olan tüm efsane ve masalların ardındaki sır."

Yüzünü tekrar omzuma yaslamadan önce etrafındaki karanlığa bakıyor. "Duyduğum hikâyelerin hiçbiri bir şeyden bahsetmiyordu."

Omurgasından aşağı bir ürperti akıyor. O kadar savunmasız ki, onu daha yakın tutmak, rahatlatmak ve korumak için duyduğum yoğun dürtüye engel olamıyorum. Direnmem gerektiğini biliyorum ama şu an için yapamıyorum. "Şaşırmadım," diyorum. "*Vardimnar*'ı yaşamayan biri onu tarif etmekte zorlanır. da ancak baskı altında konuşurlar."

"*Vardimnar mı?*" -tuhaf kelimenin üzerinde duraksıyor-

"*vardimnar mı?*" Başımı salladım. "Karanlığın Eli."

Elydark'ın şarkısının hemen uzak tarafında, tepemizde bir başka dalgalanma yuvarlanıyor.

Yukarı baktığımda, o zarımsı hareketio büyüklük hissini itmeye çalıştığını görüyorum. Başaramayacak; son yirmi beş yıldır hiç başaramadı. Yine de bunun dehşeti o kadar büyük ki, başımı eğmekten ve ruhumun Elydark'ın şarkısına, ruh bağımızın titreşimine dalmasına izin vermekten başka bir şey yapamıyorum.

Şarkı söylemeyi asla bırakmaz. Kalp acısı damarlarında atarken bile, o devam ediyor ve devam ediyor.

"Seni önceden uyarmadığım için özür ," diyorum sonunda.

Ilsevel irkildi. Kolumda duran parmakları acının eşiğine kadar ama onu sallamıyorum. Başını hızlı bir şekilde sallıyor. "Bu nasıl oldu?"

Ona anlatmak istiyorum. Etrafını saran dehşeti anlamasının bir yolunu bulmasına, buna bir anlam vermesine ve dolayısıyla bunun ortasında durabileceği bir akıl sağlığı çıkıntısı bulmasına yardım etmek istiyorum. Ama nasıl? Yirmi beş yıldır kendim için bulamadığım şeyi ona nasıl sunabilirim?

"Biz ona Karanlığın Eli diyoruz," diyorum sonunda, "çünkü düşmeden dakikalar önce gökyüzünde parlayan siyah parmaklar yayılıyor. Onlar habercidir, uyarıdır. Eğer onlar olmasaydı, Cruor'un vahşi doğasında hiçbirimiz için çok az umut olurdu. *Vardimnar* ruhlarımızı tüketti."

Ilsevel yine titrer. "Peki bu ne anlama geliyor?"

Bir elimi yüzüme sürüyorum, gözlerimin altındaki deriyi çekiştiriyorum. Dikkatini dağıtmak istiyor. Konuşmaya devam ettiğim, Elydark ruhunu şarkıyla doldururken onun kulaklarını sesimle doldurmaya devam ettiğim sürece ne söylediğimin pek önemi yok. Neye ihtiyacı olduğunu anlıyorum. Gerçek şu ki, benim de dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var.

"Sana söyleyebileceğimi söyleyeceğim, *Zylnala*. Sana bunun ne zaman başladığının hikayesini anlatacağım ve bu hikayeye dayanarak, benimkinden daha bilge zihinlerin devam eden nedene dair tahminlerini söyleyeceğim. Sonunda, Cruor'un kıyameti hakkında sen de benim kadar çok şey bileceksin."

Başka bir dalgalanma Elydark'ın ışığının sınırlarına baskı yapıyor. Dikkatimi tekrar Ilsevel'e odaklamadan önce kısa bir süre ona bakıyorum, kalkık bakışlarıyla buluşuyorum ve onu bir can simidi gibi tutuyorum. Uzun yıllardır kimseye anlatmak zorunda kalmadığım hikâyemi anlatacak kelimeleri bulamayacağımdan korkuyorum. Sonunda sadece başlamalı ve hikâyenin beni nereye götüreceğini görmeliyim.

"Geçmiş çağlarda Licorna *luinar*'ı krallığımızın merkezi olan Evisar'dan hüküm sürerdi. İnsan dünyasında benzeri hiç görülmemiş muhteşem bir şehirdi, Eledrian krallıklarının en güçlü kalelerine bile rakipti. Ve kalbinde büyük Yıldızlar Kalesi duruyordu..."

Evisar o kadar güzeldi ki, fae kralları ve kraliçeleri bile bazen Licorna'nın luinar ve maelar'ına ikramda bulunmak ve ev sahiplerinin cömertliğinin tadını çıkarmak için ziyaret ederlerdi. Altın kuleler, yemyeşil bahçeler, sokaklar öyle bir ahenkle inşa edilmişti ki, kaldırım taşları yürüyenlerin ayaklarının altında şarkı söylüyor gibiydi.

Ama en çok licorneir'i görmeyi ve şarkılarını duymayı arzuluyorlardı. Çünkü bu şarkıya benzer bir şey tüm dünyalarda başka hiçbir yerde bulunamaz.

Babam Thalorkhir, uzun yıllar Licorna'yı yönetti ve ataları kadar bilge, adil ve adaletli bir hükümdar olarak kabul edildi. Ehlark Hanesi'nden Ashtalora'yı eş olarak aldı. Evlendikten sonra, tüm licorneir'lerin babası ve annesi olan Onoril ve Mahra'ya ruhen bağlandılar. Licorna'nın hükümdarları için nesiller öncesine dayanan gelenek böyledir. Böylece Onoril ve Mahra'nın büyük şarkısı bozulmadan kaldı ve Licorna'nın ihtişamı dünyalarda sönmedi.

Ben daha küçük bir çocukken, babam bazen beni de yanına alır, şehrin açık araziye götürür ve Onoril'in sırtına bindirirdi. "Bir gün," derdi bana, "sen ve Onoril bağ kuracaksınız. Bu senin kaderin, senden önce benim olduğu gibi."

"Ama bu nasıl ?" Merakla cevap verirdim. "Eğer sen ölürsen, Onoril'in kalbi kırılmayacak mı?"

"Kesinlikle hayır," diye cevap verirdi babam. "Onun ruhu senin ve taşıdığın kanın aracılığıyla benimkine bağlı kalacak. Bu babam ve ondan önceki babası için de böyleydi, ta dünyamızın başlangıcına kadar. Licorneir'in şarkısını korumalıyız. O, dünyamızın can damarıdır."

"Peki ya Mahra?" diye sordum. "Tassa ile bağ kuracak mı?"

Bunun üzerine Peder başını salladı. "Kız kardeşinin kaderi başka bir yerde yatıyor. Bir gün Licorna'nın kraliçesi olması ve senin yanında hüküm sürmesi için büyük bir leydi seçeceksin. Mahra'ya bağlanacak olan onun ruhudur. Tanrıça'nın iradesi böyle."

Eğer kız kardeşim önce doğmuş olsaydı, rollerimiz tersine dönecekti: O, varis olarak Mahra'ya bağlanacak ve seçtiği koca, layık olduğunu kanıtladıktan sonra Onoril'e verilecekti. Ama bir veliaht prenses doğmayalı uzun nesiller olmuştu ve Tassa kaderin beni tercih etmesi olarak algıladığı şeye içerlese de ikimiz de bunu sorgulamadık.

Ben de babamla birlikte at sürdüm ve Onoril'in kralın ruhuyla birlikte söylediği eşsiz şarkının yankılarını dinledim. Bazen büyük licorneir'in gerçek adının kalbimde söylendiğini duyduğumu sanırdım. O anlarda Onoril'le bir gün kaderimizde olduğu gibi birbirimize bağlanacağımıza inandım. Bu kader, belirlenmiş kalıbına göre oynanacaktı.

Ama sonra Miphates geldi.

Licornynler, büyücülerini kötü insanlar olarak gördükleri için nesiller boyunca insanlarla iş yapmamışlardır. Quinsatra'nın büyüüne erişmek ve çeşitli dünyaların liderleri arasında kendi konumlarını yükseltmek için her zaman yeni yollara aç olan bu büyücüler, işbirlikçi, güvenilmez ve hatta tehlikeli olabilirler.

Ama bir gün insan dünyasının bir prensi kapılarımıza geldi. Kendi türünden bir maceraperest kahramandı - adı Larongar Cyhorn'du. Helesatra Dağı'ndaki ejderhayı yendiği ve bu nedenle tanrılar tarafından kayırıldığı söylenirdi. Bu hikâyenin ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum ama babam ikna . Prensi, bir grup ölümlü büyücüyle birlikte Evisar Şehri'ne kabul etti.

Aralarında diğerlerinden daha yaşlı olan bir büyücü vardı - kesinlikle köhne bir adam. Çocukken onun iğrenç ve korkunç olduğunu düşünürdüm. Licornyn halkı tam kanlı fae olmasalar da ve bu nedenle ölümlüler gibi yaşlansalar da, bunu çok daha yavaş ve çok daha zarif bir şekilde yaparlar. Ama bu adamda bir tutunma hissi vardı, sanki hayata tutunmaya çalışıyordu. vücutu daha da çarpık ve eğri büğrü bir hal alıyordu. Yüzünün garip bir şekilde pürüzsüz olduğunu, boynunun ve ellerinin ise kırıklıklarla kaplı olduğunu hatırlıyorum. Vücutu bir ceset kadar zayıflamıştı ve kendi üzerinde yaşamı sürdürme büyüü yaptığından şüpheleniyordum, ama korkunç bir bedel karşılığında.

Çocuk olduğum için babam, annem ve onların garip insan misafirlerinin konseylerinden haberdar değildim. Şimdi onlarla birlikte olan herkes yok oldu ve Kral Thalor, Prens Larongar ve Mifatlar arasındaki o uzun konferanslar sırasında neler olduğuna dair sadece tahminlerim var. Ben biliyorum

ölümlü prens gittiğinde, Miphatların yarısının geride kaldığını biliyordu.

Babamın sarayının kalbi ve diyardaki büyük bir güç ve büyü merkezi olan Yıldızlar Kalesi'nde ikamet ettiler. Dünyamızın şafağında Nornala'nın cennetin kapılarını açtığı ve Onoril ile Mahra'yı gönderdiği yerde inşa edildiği söylenirdi. En azından geleneğe göre, ilahi olanın görkemi ve gizemi orada kalmaya devam ediyordu.

Bundan sonra kalede neler olduğunu bilmiyorum. Miphatlar prenslerinin ayrılışını takip eden haftalarda kaleyi nadiren terk ettiler. Babam onlarla giderek daha fazla zaman geçiriyor, bazen günlerce o büyük kapıların ardında kayboluyordu.

Annem endişeliydi, ağzı sık sık sert ve endişeli bir çizgiyle kısıtılırdı. Ben küçükken annemle babam her zaman uyum içindeydi ve aralarında büyük bir sevgi olduğuna inanıyorum. Şimdi ne için tartışıyorlardı, bilmiyorum. Ama ruhlarındaki uyumsuzluk evimizin karartıyor gibiydi.

Haftalar geçti. Belki de aylar; zamanın nasıl geçtiğini anlayamayacak kadar küçüktüm. Annem giderek daha solgun ve endişeli bir hal aldı, siniri bozuldu, sinirleri yıprandı. Bir keresinde Tassa cesaretini toplayıp onunla konuştu: "Anne, Mifatlar babamdan ne istiyor? Kalede ne yapıyorlar?"

Annem gözlerini kısmıştı. Kız kardeşim onun sert azarlarından birini bekleyerek irkildi. Ancak bizi şaşırtarak içini çekti ve başını salladı. "Bazen," dedi, "insanlar kaderlerinden hoşnutsuz olurlar ve ilahi olarak takdir edilmiş olanı aşmanın yollarını ararlar."

Bu tatmin edici bir cevap değildi. Ama Tassa annemin kapalı dudaklarından başka bir şey koparamadı. O zamandan beri ikimiz de bu konuyu konuşuruz. Şimdi bile, uzun kış gecelerinde, ateşin önünde birlikte oturur ve esrarengiz kelimelerden bir anlam çıkarmaya çalışırız. O zamanlar kesin olarak bildiğimiz tek şey annemizin çok üzgün olduğuydu ama ikimiz de ona daha fazla soru sormaya dayanamıyorduk.

Çok geçmeden kalenin etrafında garip şeyler olmaya başladı. Karanlığın açıklanamaz dalgaları aniden duvarları titretiyor, neredeyse ortaya çıktıkları anda yok oluyorlardı. Bazen gökyüzünde hiç bulut olmamasına rağmen güneş kararmış gibi görünüyordu. Her zaman çok kısa süren bu olaylardan sonra insan neredeyse hayal gördüğüne inanıyordu.

ruhumun üzerine bir ağırlık çöküyordu. Adını koyamadığım bir gerçekten korkmaya başladım.

Bu bir yılın büyük bir kısmı boyunca devam etti. Hayatımın bir daha asla eskisi gibi olmayacağından korkmaya başlamıştım. Annem asla gülümsemeyecek, babam asla benim için zaman bulamayacaktı. Onoril ile şehir sınırlarının ötesinde yaptığımız o güzel uzun yolculukların tadını bir daha asla çıkaramayacaktım. Mifatlara, özellikle de o yaşlı Mifato'ya karşı kalbimde nefret kabardı. Kale kapılarından geçtikten sonra onu bir daha hiç görmedim. Ama oradaydı; bunu biliyordum. Ve tüm bu sorunların merkezinde onun olduğunu da biliyordum.

Bir gün gökyüzünü sayısız kollara ayıran, yayılan bir şimşek gibi garip bir siyahlık titreşimi oldu. Bazen kuleyi çevreleyen gölgelerden çok daha kötüydü, çok daha büyüktü, ama bir anda bitti, Tassa'yı ve beni ardında sersemletti. Ağzımız açık bir şekilde odamızın penceresinden dışarı baktık. Sonra yavaşça birbirimize döndük. Tassa fısıldadı, "Bunu gördün mü?"

Ben cevap veremeden annem odaya daldı. Öğretmenimiz Mitalar Usta ile çalışma odasındaydık. Kraliçesini selamlamak için masasının arkasından fırladı, ama kraliçe onu görmezden geldi ve Tassa'yı kollarının arasına aldı. "Benimle gel Taar," dedi, sesinde yumuşaklıktan eser yoktu. "Acele et."

"Maelar!" Üstat Mitalar kapıya doğru koşarken arkasından seslendi. "Maelar, sorun nedir? Yapabileceğim bir şey var mı?"

Kısa bir süre ona baktı. Bir an için yüzünün sert çizgileri kırıldı ve yüz hatlarında daha önce hiç görmediğim bir şey ortaya çıktı: korku. "Bizim için dua edin efendimiz," dedi, sesi titreyerek. "Hepimiz için dua edin."

Sonra döndü ve Tassa'yı kalbine bastırarak saraya doğru hızla ilerledi. Adımları o kadar uzun ve hızlıydı ki ona yetişmekte zorlandım. "Acele et Taar!" diye bağırdı her birkaç adımda bir. Ona soru soramayacak kadar nefes nefese kalmıştım.

Etrafımızda kargaşa vardı. Hayatım boyunca tanıdığım yüzler korkudan neredeyse tanınmaz hale gelmişti. Yanından geçtiğimiz herkes anneme bağılıyor, sormaya cesaret edemedikleri soruların cevapları için ona yalvarıyordu. Kimseyle konuşmadı ve hızını hiç kesmedi. Yüzü o kadar sertti ki, kalabalıklar onun geçmesine izin vermek için ayrılıyordu, ben de peşinden gidiyordum.

Sarayın içinden geçip Mahra'nın beklediği orta avluya çıktık. Büyük licorneir'e yaklaşımakta tereddüt ettim. Onoril tanıdık bir dost olsa da, annemin kalp bağı güzel ve uhrevi görünüyordu. Neredeyse korkutucuydu. O gün sıkıntılıydı, kulakları arkaya kıstırılmış, burun delikleri açılmıştı. Şarkısını duyamıyordum ama omuzlarında ve ön ayaklarında alevler titriyor, hem gücünü hem de ruhundaki sıkıntıyı ortaya çıkarıyordu.

"Mahra, haravel," dedi annem, elini uzatarak boynuzunun dibinin hemen altındaki licorneir'in alnına dokundu. "Onları taşımalsın, aşkım. Buradan olabildiğince hızlı ve sert bir şekilde kaçmalısın. Onları güvenli bir yere götür."

Büyük licorneir başını salladı. İtirazındaki ıstırapı hissettim ama Annem alnını kısa bir süreliğine yanağına yaslayabilmesi için onu kendine çekti. "Sana olan sevgimi biliyorsun," diye nefes aldı. "Kelimelerin ötesinde, şarkıların ötesinde. Ve senin de beni sevdiğini biliyorum. Bu sevgiyle sana yalvarıyorum - benim için bu son büyük eylemi yap. Çocuklarımı kurtar. Onları gelmekte olan şeyden kurtar."

Mahra başını geriye atarak öyle çaresiz bir ses çıkardı ki, duyan kalpler paramparça olurdu. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, annem önce kız kardeşimi, sonra da beni leyleğinin sırtına bindirirken çaresizce "Hayır, , hayır!" diye itiraz ettim.

Sonra annem elimi tuttu ve içine yuvarlak ve sert bir şey . "Hatırla," dedi gözlerimin içine bakarak. "Kim olduğunu hatırla, Taarthalar. Bir gün buraya dönmelisin. Bir gün bu canavarları topraklarımızdan kovmalısın. O zamana kadar cesur ol Luinar."

Luinar.

Bu kelime kafamın içinde yankılandı, her zaman ve sadece babamla ilişkilendirdiğim bir kelimeydi. Şimdi bu kelimeyi bana dünyaların ağırlığını hissettiren bir inançla söylüyordu.

Ben cevap veremedim Mahra başını çevirdi ve kız kardeşim ve benimle birlikte o avludan kaçtı. Omzumun üzerinden bakmaya çalışarak bir kez arkama baktım. Annemin avlunun ortasında durduğunu gördüm, ellerini dua eder gibi kavuşturmuştu. İlk ve tek kez bana bu kadar küçük görünmüştü.

Sonra kayboldu. Avludan çıktığımız ya da görüş alanının ötesine geçtiğimiz için değil. Hayır, ani bir karanlık çöküşüyle ortadan kayboldu.

mutlak, körülüğün kendisi gibiydi. Şu anda bile bizi çevreleyen aynı karanlık, sadece çok daha büyük.

Tüm dünyamızı kaplamış gibi görünen bir karanlık.

O yolculuğu anlatmaya başlayamam. Mahra'nın boynuna ve yelesine eğilmiş ağlayan Tassa'ya sarıldım. Ben de ağladım, utanmadan. O karanlığın dehşeti, boğucu sular gibi içimi doldurmakla tehdit ediyordu.

Ama Mahra'nın şarkısı bizi ayakta tuttu. Başta duymadım ama her zaman oradaydı. Yavaş ama emin adımlarla farkına vardım, parlayan yıldız ışığı bizi parlayan bir güç küresiyle çevreliyordu. Şarkı söylerken koşuyordu, kayan bir yıldız gibi, bu yeni siyah evrende süzülüyordu.

Yolculuk boyunca bazen sağa ya da sola bakıyor ve karanlığın içinde başka ışıklar görüyordum. Gecenin içinde göz kırpan, bizimle birlikte kaçmak için yarışan diğer yıldızlar. Hatta zaman zaman karanlığın içinde şarkı söylediklerini bile hissettim. Onlar dünyamıza düşen kötülükten kaçmaya çalışan diğer licorneir atlılarıydı. Güneşi bir kez daha bulmaya çalışıyorlardı.

Bütün ışıklar teker teker söndü.

Mahra günlerce hız kesmeden yoluna devam etti. Tassa ve benim yorgunluktan bayılmamız gerekirdi, ama Mahra'nın şarkısı bizi canlı tuttu, kemiklerimizde, ruhlarımızda titreşti.

Büyük Licorneir sadece bir kez tökezledi; sadece bir kez şarkısı sekteye uğradı. Bu, uçuşumuzun başlarında, daha şehrin sınırlarını terk etmeden önceydi. Sanırım o an annemin öldüğü andı; Mahra'nın kendisinin de velrhoar-kalp kırılmasının tarifsiz acısını çektiği andı. Öyle bir acı çekiyordu ki, asla bu şekilde devam edememeliydi.

Yolculuğun geri kalanı boyunca bir daha hiç zayıflamaması anneme duyduğu sevginin bir kanıtıdır. Karanlığın şarkı söyleyerek bizi taşıdı ve taşıdı.

Takip eden yıllarda, kalenin büyük olasılıkla Licorna'yı boğan karanlığın merkez üssü olduğunu anladım. Ancak o zamanlar saran yok oluşun kapsamını tahmin bile edemiyordum. Sonsuz ve ebedi görünüyordu ve yolculuğumuzun sonunda, daha önceki varoluşu unutmuş ve o dehşetten sonraki varoluş için umut etmeyi bırakmıştım.

Sonra, düştüğü gibi aniden sona erdi.

Bir an karanlıktaydık. Sonra Mahra'nın ağır ayak sesleri bulutsuz mavi bir gökyüzünün altındaki açık bir ovanın çimenlerinde gürlledi. Görülebilecek hiçbir medeniyet yoktu, ne şehirler, ne kasabalar, ne de çoban kulübeleri. Sadece bomboş bir kırsal alan, otların arasından hafif dalgalar halinde esen rüzgârın nefesi dışında cansızdı.

Annemin licorneir'i sendeleyerek durdu ve sertçe üfledi. Birkaç dakika boyunca şarkısı devam etti ama yorgunluktan uyuşmuş kulaklarım bile ne kadar hızlı kırılmaya başladığını duyabiliyordum. Tassa ve ben onun sırtından düştük, titreyerek ve bitkin bir halde ölümün eşiğine geldik. Çimenlere uzanıp bize yabancı gelen gökyüzüne bakmaktan başka bir şey yapamıyorduk.

Başımı hafifçe çevirdiğimi ve Mahra'nın gözlerinin bana sabitlendiğini hatırlıyorum. Kendi yorgunluğumun içinde onun acısını hissettim. Acısını paylaşıyordum; ne de olsa onun kayıp binicisi benim de kayıp annemdi. Ancak o anda, onun hissettiği gibi hissedemiyordum. Birbirini izleyen her nefes için verilen mücadelenin ötesinde hiçbir şey hissedemiyordum.

Ama Mahra her şeyi hissetti. Velrhoar'ın işkencesini.

Başını geriye attı ve o boş havada çınlayan yüksek bir sesle haykırdı. Çığlığı bir çığlığa dönüştü ve uzun zamandır acısına rağmen söylediği şarkısı sonunda kırıldı.

Ona ulaşmaya çalıştım. Dudaklarım kıpırdadı, adını söylemeye çalıştım. Ama fark etmedi. Annemin licorneir'i arka ayakları üzerinde dönerek bizden uzaklaştı ve geldiğimiz yöne doğru koşmaya başladı. Bilmediğim vahşi topraklara , arkasında sadece şarkısının yankısını bırakarak ufukta kayboldu.

Böylece Tassa ve ben Licorna'nın yıkımından kurtulduk ve kendimizi dünyanın kıyısında tek başımıza bulduk.

7
ILSEVEL

Taar sonunda sessizliğe gömülüyor. Hüzünlü hikâyesinin son sözleri kafamın içinde yankılanıyor, tek boynuzlu atının söylediği şarkıya garip bir kontrpuan oluşturuyor. Ona bakmaya cesaret ettiğimde, yüzü bana dönük, Elydark'ın koruyucu küresinin ışıltısının ötesindeki karanlığa bakıyor.

Şarkısız çınlayan o siyahlık.

Nehrin karşısındaki vahşi tek boynuzlu atların müziği gibi değil. O şarkı kırılmıştı, ama kırılmışlığı içinde şarkının bir zamanlar olduğu gibi güzelliği kalmıştı. Bu daha kötü. Bu karanlık, bu boşluk. Bu, şarkının, ışığın, enerjinin, varoluşu iyi ya da en azından katlanılabilir kılan her şeyin yokluğudur. Kendisini doğuran hayat olmadan ölüm gibidir.

Ama merkezinde bir şey . Bir şey ... yaşamıyor. Var olan. Bir varlık karşıtı, bir unutulmuş yaratığı. Ve dışarı çıkmak istiyor. Şarkısız dünyasından bu dünyaya geçmek istiyor, aç ve yutmaya hazır.

Gözlerimi kapatıyorum, bu görüntüye daha fazla dayanamıyorum. Böylesi daha iyi. Gözlerim kapalıyken, tanrı vergim Elydark'ın şarkısına, tek boynuzlu at ile ona bağlı efendisi arasındaki enerjik ruh alışverişine odaklanabilir. Bu güçlü bir büyü, tam olarak kavrayabileceğim bir şey değil ama tüm müzik ve enstrümanlar gibi içgüdüsel bir anlayışla hissediyorum. Keşke katılmaya cesaret edebilseydim... ama bu şarkıda kutsal bir şeyler var ve ben buna cesaret edemezdim. Kusurlu anlayışım ve saf olmayan kalbimle değil.

"Ne Tassa ne de ben hayatta kalabilirdik," diyor Taar en sonunda, anlatmayı bıraktığını düşünmeye başladığım hikâyeyi kaldığı yerden devam ettirerek, "krallığın eteklerinde yaşayan göçebe Licornyn kabilesi Rocaryn tarafından bulunmamış olsaydık. Felaketten sadece onlar ve bir avuç benzer kabile kurtuldu. Merkez üssünden yeterince uzakta yaşıyorlardı ve karanlık onlara ulaşmadı. Bir zamanların büyük Licornyn ulusunun son üyelerini oluşturuyorlar. Onlar-biz-bu kadar uzun süre hayatta kalmayı başardık çünkü *vardimnar* vurduğunda en kötüsünden kaçınarak sınırlarda kaldık."

Dudaklarımda titreyen soruyu sormaya neredeyse dayanamıyorum. "Ne sıklıkla geliyor? Bu karanlık?"

Omuz silktiğini hissediyorum, kolları hâlâ bana sarılmış. "Bu tamamen öngörülemez bir şey. Bazen günler, hatta haftalar tek bir olay olmadan geçer. Bazen tek bir gecede üç olay olur. Halkımın en bilge zihinleri kalıpları ayırt etmeye çalıştı ama hiçbirisi başarılı olamadı."

"Ve ... Miphatlar tarafından mı yapıldı?"

"Buna Miphates'in sebep olduğuna inanıyorum. Hâlâ da sebep olduklarına inanıyorum." "Nasıl?"

Bir süre sessiz kaldı. Soruma cevap vermeyeceğini düşünmeye başlıyorum. Ancak sonunda şöyle diyor: "Yedinci Cehennem Ashtari'nin gücüne erişmek için gerçeklik perdelerini aralayan Rift'e kanal olduklarından şüpheleniyorum.

Vardimnar her saldırdığında, Yarık'ı derinliklerinden çekmek için bir kez daha açtıklarına inanıyorum."

Gözlerimi bir aralık açıp karanlığa bakıyorum. "O zaman bu Ashtari mi? Etrafımızı mı sarıyor?"

"Belki," diye yanıtlıyor Taar. Bu konuda garip bir şekilde sakın, cehenneme bu kadar yakın olmaktan garip bir şekilde huzurlu görünüyor. "Ya da bir parçası."

Korkunç yine nabız gibi atıyor, algının hemen diğer tarafında bir varlık hissi, patlamak için zorlanıyor. Yukarıdaki ve aşağıdaki tanrılar, merhamet edin! Bir insan nasıl olur da böylesine korkunç bir şeye geçit açacak kadar aptal olabilir? Miphatların güce aç olduklarını biliyordum, ama bu? Bu tam bir delilik. Böylesine büyük bir kötülüğü kontrol edebileceğini ve yönlendirebileceğini düşünmek için deli olmak gerekir.

Ama sonra Artoris'in o ölüm lanetini ne kadar kolay çağırdığını düşünüyorum. Böyle bir adam cehennemin gücünü kullanabileceğini düşünseydi ona sarılmakta tereddüt eder ?

Evisar. Taar'ın hikâyesindeki şehrin adı kafamda yüksek sesle çınlıyor. Evisar Kalesi, Artoris'in büyü sanatları üzerine eğitim aldığı büyücü kulesinin adı. Beni tapınaktan almaya geldiğinde beni de yanına alarak dönmeyi planladığı kulenin ta kendisi. her zaman Mifatlar'ın birçok öğrenme ve büyü merkezinden biri olduğuna inandım, ne daha fazlası ne de daha azı. Bir zamanlar Taar'ın krallığının merkezi olduğunu bilmek, kendi halkımın kasten yok ettiği bir krallığın ... böyle bir bilgiyle ne yapmam gerekiyor? Her zaman düşmanım olarak gördüğüm bu Licornynler hakkında ne düşünmem gerekiyor?

"Büyücü kimdi?" Aniden sordum. "Eski olan, o çok nefret ettiğin."

Taar'ın dudağı kıvrılır. İsmi bir ağız dolusu zehiri tükürür gibi tiksintiyle söylüyor: "Morthiel."

Kanım dondu. Bu ismi biliyorum. Morthiel'i tanıyorum. Artoris'in ustasıydı, on beş yaşındayken tanrı vergisi yeteneğim aniden ortaya çıktığında ve büyü akını beni bayılttığına babamın yardıma çağırıldığı büyücünün ta kendisiydi. Beni geri çeken, başka kimse yapamazken beni ölüm benzeri uykumdan uyandıran Morthiel'di. Onun hakkında çok az şey hatırlıyorum - soğuk eller, buruşuk bir cilt, kuru kemikler gibi bir ses. Yeteneğime bir şey yaptı, onu daha idare edilebilir hale getirdi. Ne olduğunu bilmiyorum; bir önemi var mı bilmiyorum.

Tek bildiğim Taar'ın asla izin veremeyeceğim.

Elydark'ın şarkısını dinleyerek bir süre birlikte sessiz kaldık. Tanrım, bu karanlık gerçekten sonsuzmuş gibi geliyor! Burada aylardır, hatta yıllardır mahsur kaldığımızı hayal edebiliyorum.

"Mahra mıydı o?" Ne kadar zaman geçtiğini bilmediğim bir süre sonra sessizce sordum. "Kara şimşek çakmadan hemen önce gördüğümüz vahşi tek boynuzlu at mı?"

"Sanırım öyle," diye cevaplıyor Taar. "Beni ve kız kardeşimi güvenli bir yere taşıdığından beri onu birkaç kez gördüm. O zamanki yaratığa hiç benzemiyor. Ama *Velrhoar* kurbanlarına böyle yapar. Kalbi kırılmak korkunç bir kaderdir."

"Peki Onoril'e ne oldu?" Hikâyedeki diğer büyük licorneir'i hatırlayarak bastırıyorum. "Peki ya baban? Onları bir daha gördün mü?"

Taar başını sallar. "Bilmiyorum. O patlamanın etki alanında kalan diğer tüm ruhlarla birlikte öldüklerinden şüpheleniyorum." Sonra sesi bir oktav alçalıyor, neredeyse bir şarkı gibi, derin tınısı içimde gümbürdüyor. "Ama bir gün geri döneceğim. Bir gün kapıları ve koğuşları kırıp geçeceğim, o kalenin kapılarını kıracağım ve içeride ne olduğunu kendim keşfedeceğim. Bir gün atalarımın topraklarını nasıl ve neden kirlettiklerini tam olarak öğreneceğim. Ve o gün geldiğinde ..."

Bir yeminin inancıyla bitirmeden önce yavaşça nefes verir: "O gün geldiğinde, *zylkala*, intikamımı alacağım."



Karanlıkla çevrili o ışık-şarkı topunun içinde ne kadar kaldığımızı bilmiyorum. Sonunda bittiğinde - aniden sönen bir mum gibi, sadece tersten - saatler gibi ve aynı zamanda hiç zaman geçmemiş gibi hissettiriyor. Etrafımızdaki dünya bir kez daha mavi gökyüzü ve

Dalgalanan otlar ve nehrin derin akışı, sırlarını dağlardan uzak, görünmeyen bir denize taşıyor.

Elydark ve Taar karşılıklı şarkı sözleri söylüyorlar. Taar'ın tek boynuzlu atı için duyduğu endişeyi hissediyorum ve hayvanın boynunu okşamak için bana doğru uzanıyor. Ama Elydark bir soruya cevap verir gibi başını sallıyor. Bir sonraki an nehre dalıyor ve sanki az önce tuhaf bir şey gibi yolculuğumuza devam ediyoruz. Sanki tüm dünyam sonsuza dek değişmemiş gibi.

Hem o karanlığın başlangıcından hem de Taar'ın anlattıklarından sonra üzerime çöken ağırlıktan kurtulamıyorum. Gözlerim bir o yana bir bu yana dalıp gidiyor, etrafımdaki dünyada cehennem kalıntılarının izlerini arıyor. Nehir suyu eteklerimi ıslatırken ve sıçrarken yoğun bir his veriyor. Ve uzak kıyıya ulaştığımızda, çimlerin her bir telinin gözlerimin ayırt edemediği yapışkan bir maddeyle kaplı olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Bu şarkı değil. Elydark dörtmala koşmaya başlayıp açık vadide hızla ilerlerken, burnu uzaktaki dikili taşla doğru dönmüşken bile gerçeği anlıyorum. Karanlığın şarkısızlığı hala tanrı vergisi duyularımda yankılanıyor, beni çevreleyen gerçeklikten daha gerçek. Bu dünyaya yapışmış durumda ve toprağın kendisi üzerinde açık bir etki göremesem de, bir şey bana Cruor'un cehenneme yakınlığı nedeniyle onarılamaz bir şekilde değiştiğini söylüyor. Bir kere, etrafımızda ne kuş, ne çiçek, ne böcek, ne de yaşam belirtisi var. Elydark'ın toynaklarının altında eğilen sonsuz çimen dalgalarından başka bir şey yok, sadece arkamızdan kırılmadan tekrar yükselmek için.

Taar'ın hikâyesine inanmalı mıyım? Bu soru beynimde çalkalanıyor, can sıkıcı ve ısrarcı. Onu sadece birkaç gündür tanıyorum, oysa ben tüm hayatımı fae'lerden korkarak geçirdim. Prens Ruvaen'in istilacı gücü yıllardır Gavaria'ya yıkım saçıyor. Beldroth Kalesi'nde korunduğum için yakın tarihe kadar doğrudan acı çekmekten kurtuldum. Ancak Kızlık Yolculuğum sırasında Fae'lerin ve vahşetlerinin kanıtlarını gördüm: yakılıp yıkılmış köyler, kışın ortasında yayan mülteciler. Soğuk, aç yüzler arabamın ve maiyetimin geçişini izlemek için dönüyordu. Böylesine acıların ışığında fae kötülüğüne dair tüm söylentilerden şüphe duyulamazdı.

Peki ya ablam? Faraine, uzak manastırından eve dönüş yolculuğu sırasında arabasına saldıran korkunç tek boynuzlu at binicilerini anlattı. Korumalarını nasıl katlettiklerini, Gölge Kral zamanında gelmeseydi onu da nasıl katledeceklerini anlattı. Böylesine ölümcül bir düşmanı sadece o ve onun korkunç savaşçıları yenebilirdi.

Peki ya bu hikâyenin başka bir tarafı varsa? Ya kendi halklarını, yaşam biçimlerini korumak için çaresiz kalan o acımasız Licornynler tek umutlarının Kral Larongar'ın troldefolklarla ittifak kurmasını engellemek olduğuna inanıyorlarsa? Ya o Licornyn savaşçıları, halkımın neredeyse yok ettiği bir dünyayı kurtarmak için savaşırken hayatlarını kaybettilerse?

Çenemi sertleştirdim. Evisar Kalesi'nin içinde neler olup bittiğini kimse gerçekten bilmiyor. Taraflı bir kaynağın ifadesine dayanarak taraf değiştirmek gerçekten de aptallık olur. Bu taraflı kaynak Taar olsa bile -kendi hayatını büyük riske atarak hayatımı üç kez kurtaran adam. Onu gözünden bıçaklamak istediğimde bile bana nezaket ve kibarlıktan başka bir şey göstermeyen adam. Kanımda neredeyse karşı konulmaz bir sıcaklık uyandıran adam.

Soğuk parmaklarımı ön koluma doluyor, görünmez *kadife* kordonun bulunduğu yeri sertçe sıkıyorum. Gerçeği unutmaya cesaret edemiyorum: Ben bir esirim, duyularımı bulandıran güçlü bir büyüyle bu adama bağlıyım. Hayatta kalmak istiyorsam, aklımı başımda tutmalıyım.

Saatler geçiyor. Vadide ilerlerken gökyüzünü endişeyle izliyorum ama kara şimşegin dallanan parmakları geri dönmüyor. Eğer Mifatlar Ashtari'den gerçekten büyü alıyorlarsa, şimdilik yeterince almış görünüyorlar. Güneş ufka doğru yalnız yayında ilerliyor ve Elydark'ın gölgesini sağımızda gittikçe daha uzun süre savuruyor. Uzun bacaklı meslektaşını geride bırakmaya çalışarak ona karşı bir yarış içinde gibi görünüyor.

Gözlerim ağırlaşıyor - Elydark'ın yürüyüşünün sabit ritmi çok rahatlatıcı ve arkamdaki Taar'ın sıcak gücü garip bir şekilde rahatlatıcı. Ve o kadar yorgunum ki! Çenem düşüyor. Başımı tekrar dikleştiriyorum ama tekrar düşüyor.

Uyandığımda Elydark hâlâ hareket halindeydi ama vadi artık arkamızda kalmıştı. Tek boynuzlu at Luin Taşı'nın üzerinde durduğu dik tepeye tırmanıyor. Üstümüzde beliriyor, ilk düşündüğüm gibi doğal bir oluşum değil. Öğleden sonra güneşiyle yıkandığında saf altın gibi parlıyor. Aslında saf altın, zanaatkarlar tarafından dikkatli çizgiler ve yumuşak kıvrımlarla şekillendirilmiş. Bu açıdan bakıldığında ne olduğunu söylemek zor. Neredeyse bir bacağa benziyor.

"Luin Taşı bir zamanlar Licorna'nın en güney ucunu işaret ediyordu," diyor Taar aniden, sanki dile getirmediğim sorularıma kulak misafiri olmuş gibi. "Yarık'tan önceki günlerde, ilk Licornyn kralı Luinthalar'un onuruna dikilmiş bir heykeldi. O kadar uzun duruyordu ki, efsaneye göre kralın tacı görülebiliyordu.

Evisar'daki Yıldızlar Kalesi'nin tepesinden, her ne kadar bu iddianın doğruluğunu teyit etme şansım hiç olmasa da."

Yaklaştıkça büyük yapıyı incelemek için gözlerimi kısıyorum. İşçiliği artık inkâr edilemez - kaslı baldır, ayak bileği kemikleri, süslü bir sandaletin içine yerleştirilmiş devasa ayak. Heykelin geri kalanına her ne olduysa, geriye kalan tek şey eski günlerin ihtişamına tanıklık ediyor.

Elydark'tan Taar'a bir şarkı dalgası yayılıyor. Anlamıyorum ama belli bir endişe notası algılıyorum. "Sorun nedir?" Taar'a bakmak için biraz dönerek soruyorum.

Bana bakıyor, yüzünde meraklı bir ifade var. "Bunu duydun mu?"

Dişlerimi sıkıyorum. İçimden bir ses onun tek boynuzlu atıyla olan ilişkisine ne kadar kulak misafiri olduğumu bilmesine izin vermemem gerektiğini söylüyor. "Neyi duyduğunu?" Masumca soruyorum. "Ben bir şey duymadım. Vücudun gerildi. Hepsi bu."

İkna olmamış görünüyor ama konuyu kapatıyor. "Yanlış bir şey yok," diye cevap veriyor. "Elydark yukarıda bizi bekleyen başka licorneir'lerin varlığını hissedebilmeli. Ama hiç yok. Bu da halkımla buluşma noktasını kaçırdığımız anlamına geliyor."

Çok rahatladım! Dudaklarımın arasından bir iç çekiş süzülüyor. O sert yüzlü Licornyn savaşçılarıyla herhangi bir etkileşimi ne kadar erteleyebilirim o kadar iyi. Yine de Elydark ve Taar arasındaki gerginlik birkaç şarkı değişiminde daha devam ediyor. Taar'ın aksi yöndeki sözlerine rağmen, görüldüğü kadar kolay biri değil. Bu yükselişin zirvesinde ne bulacağız?

Elydark patika ne kadar dikleşsin hızını hiç kesmiyor. Zirveye, yüksek Luin Taşı'nın yakınına ulaşana kadar aynı dörtnala koşmaya devam ediyor. Vadinin öbür ucunda belirdiğini görmeme rağmen, yine de o altın bloğun büyüklüğü karşısında çarpıldım. İlk Licornyn kralının orijinal heykeli gerçekten de devasa olmalıydı! Geri kalanına ne oldu? Hayatta kalan Licornynler krallıklarının çöküşünün ardından altını alıp götürdüler mi? Yoksa Mifatlar onu bulup kendi amaçları için mi sahiplendiler?

Duruyoruz. Elydark yeri eşeliyor ve boynuzunu sallarken homurdanıyor. Eyerinde dimdik oturan Taar etrafına bakınıyor.

Yakınlarda görülebilecek bir yaşam belirtisi yok, ancak Luin Taşı'nın etrafında kümelenmiş kamp ateşi kalıntılarına benzeyen bir şey görüyorum. Halkı kısa bir süre önce buradaydı. "Biz olmadan devam etmiş olmalılar," diyor Taar, benimle değil kendisiyle konuşarak. "Burada olmaları her zaman bir ama zaman kaymasının lehimize işleyebileceğini umuyordum."

"Zaman kayması mı?"

Gözlerini kaçırmadan önce gözümü yarı yakalayarak aşağıya bakıyor. "Sizin dünyanız ve benimki benzer olsa da aynı zaman akışını takip etmiyor. Sizin dünyanızda tam bir gece kalmaya niyetim yoktu, sadece birkaç saat. Bu fazladan gece yolculuğumuza birkaç gün ekleyebilir ya da hiç zaman eklemeyebilirdi. Böyle şeyleri tahmin etmek zordur."

Sanki bu açıklamayla kendini rahatlatmaya çalışıyormuş gibi bir hali var. Elydark başını geriye atıp yelesini sallıyor, belli ki ikna olmamış. Ama aralarında geçen konuşmayı Taar benimle paylaşmıyor.

Vadideyken gözümden kaçmış olan taşın ötesindeki manzaraya bakmak için dönüyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, bulunduğumuz yerden çok da uzakta olmayan bir kasaba var. Hayır, bir kasaba değil, bir şehir. Büyük, yüksek yapılar, köprüler, muazzam bir duvar. Büyüklüğü ve ihtişamıyla şok edici olan bu şehir, az önce geride bıraktığımız vadi kadar yemyeşil ve vahşi bir vadiye hükmediyor. Uzaktaki dağların arka planı bile ihtişamını azaltamıyor.

Ama boş. İçi boşaltılmış bir leş gibi, ruhu çoktan kaçmış.

Göz kırıyorum, bir an gözlerimin beni aldattığına ikna oluyorum. Belki de bu sadece solan ışığın bir oyunudur. Elbette o büyük kuleler sarmaşıklarla yarı yarıya boğulmuş, o yollar kırılmış, yeşillik ve yabani otlarla büyümüş olamaz. Kulaklarım yaşamın seslerini, yaşayan bir şehrin sürekli değişen şarkısını, yaşayan, ticaret yapan, mücadele eden, zafer kazanan, üreyen, beslenen, ölen yüz binlerce ruhun büyük uyumunu arıyor; hepsi de o yüksek, yasaklayıcı duvarların içinde korunuyor.

Hiçbir şey yok. Sadece boş pencerelerden esen rüzgârın korkunç yankıları.

"Bu Evisar mı?" Bakışlarımı o manzaradan ayıramayarak sessizce soruyorum. Taar başını çevirip şehre bakıyor. "Hayır," diyor. "Evisar buradan tam bir günlük mesafede ve güçlü bir *obscuris* büyüünün ardına gizlenmiş durumda. Bu bir zamanlar Uvareth Şehri'ydi, büyükbabamın holdingi, annemin çocukluk eviydi."

Kelimeleri dikkatle söylüyor, sanki sesini herhangi bir duygunun gölgelemesinden korkuyormuş gibi. Onun için nasıl bir şey olmalı? Bu tanıdık coğrafyada seyahat ederken, bir zamanlar gelişen ama şimdi tamamen yok olmuş şehirlerle karşılaşmak? Kızlık Yolculuğumda gördüğüm harabe kasabalar bile onlarla kıyaslanamazdı. Kötüydüler, evet; saldırıya uğramış, yakılmışlardı,

sakinleri öldürülmüş ya da kovulmuştu. Ama ben oradan geçerken çoktan geri dönüş işaretleri vardı. İnsanlar dirençlidir ve yaşamın olduğu yerde hayatta kalmak ve yeniden inşa etmek için inatçı bir kararlılık

Ancak burada bir saldırı yoktu. Yakma ya da yıkma izi yok, yağmacı istilacılar yok. Sadece boş. İçi boşaltılmış.

Yankılanan şarkı kafamın arkasında çınlıyor. Bu şehrin, bu dünyanın insanları hazırlıksızdı. Kendilerini o tüketen boşluğa, o açlık duygusuna karşı savunma şansları yoktu. Bir an canlıydılar, günlük yaşamlarını sürdürüyorlardı, sonra ... yutuldular.

Cruor'un kâbusu, bir zamanlar inandığım tüm masallardan çok daha kötü.

Elydark ve Taar şarkılı bir şekilde ileri geri konuşurlar. Sonra Taar attan iniyor. "Burada kamp kuracağız," diyor ve Elydark'ın kaslı boynunu okşarken bile dönüp bana bakıyor. "Yorulmuş olmalısın."

"Değilim," diye yalan söylüyorum ve sözlerimi kanıtlamak istercesine eyerde biraz daha dik oturuyorum. "İstersen yola devam edebiliriz. Belki sonunda halkına yetişiriz."

Kaşı eğildi. İnatçılığımı anladığından şüpheleniyorum. Ama sadece, "Hayır, *zylkala*. Bir gün için yeterince yol kat ettik."

Onun sözleriyle üzerime ani bir yorgunluk çöküyor. Sabahtan beri kat ettiğim kilometrelerin, fersahların, *dünyaların* beni bir anda yakaladığını hissediyorum. Eyerden inmeme yardım etmek için uzandığında, ellerimi omuzlarına koymadan ve eyerden onun destekleyici kavrayışına doğru kaymadan önce sadece bir an tereddüt ediyorum. Kollarındaki kaslar esniyor ama beni o kolay indiriyor ki, tüyle doldurulmuş bir oyuncak bebekten farkım kalmıyor. Son saatlerimi bu adamın yakınında geçirmiş olsam da, onunla yüz yüze gelmenin, burnumun onunkinden birkaç santim uzakta olmasının, parmaklarının göğüs kafesime dolanmasının çok farklı bir yanı var. Nefesim kesiliyor ve kalbim göğsümde bir takla attıktan sonra doğruca karnıma düşüyor.

Ayaklarım yere değdiği anda dizlerim bükülmeye çalışıyor. Eyer üzerinde bu kadar uzun saatler geçirmeye alışık olmadığım için -hatta beklenmedik derecede rahat bir Licornyn eyerinde bile- vücudumun uyuşabileceğini bile fark etmediğim yerleri uyuşuyor. Küçük bir nefesle sendeleyerek Taar'ın geniş, çıplak göğsüne yaslanıyorum. Bir an için orada donup kaldım. Kulağıma çok yakın bir yerde atan kalbinin sesini dinliyorum. Hâlâ beni kollarımın altından kavrayan elleri hafifçe geriliyor. Başımın üstündeki saçlara değen nefesini hissediyorum.

Birden bir dürtü beni ele geçiriyor: gözlerimi kapamak ve burada onun avuçlarında dinlenmek için güçlü bir eğilim. Günün tüm korkularının, endişelerinin, kafa karışıklığının ve sorularının saf, güven dolu bir huzur anında eriyip gitmesine izin vermek.

"Zylnala."

Sesi bir battaniye gibi üzerime düşüyor, bu tehlikeli dünyada sıcak ve rahatlatıcı. Böyle bir adama ait olmak nasıl bir şey olurdu? Gerçekten ona ait olmak - sahip olunan, satın alınan ve bedeli ödenen değil, seçilen. El üstünde tutulmak. Onun için önemli olduğumu, sadece varlığımla hayatını biraz daha iyi hale getirebileceğimi bilmek nasıl bir şey olurdu? Bu gerçekten güç olurdu.

Ama bu kadar büyük ve korkunç bir adam -savaşçı, halkının kralı- asla benim gibi birini seçmezdi.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Ellerimi omuzlarından göğsüne doğru kaydırıp itiyorum. Mümkün olan en kısa an için parmakları göğüs kafesimin etrafında sıkılıyor, canımı acıtacak kadar sert. Sonra aniden beni bırakıyor ve birkaç adım geri atıyor. Göz göze gelmeden, bana doğru bir bakış bile atmadan Elydark'ın sırtındaki heybeleri çıkarmaya koyuluyor. Bir yanım yardım etmeyi teklif istiyor ama her hareketinde o kadar hızlı ve emin ki, sadece yoluna çıkacağımı biliyorum. Bunun yerine, ayaklarımın üzerinde hala biraz dengesiz bir şekilde dönüyorum ve Luin Taşı'na doğru birkaç sallantılı adım atıyorum.

"Uzağa gitme."

Omzumun üzerinden bakıyorum. Taar'ın sırtı bana dönük, dikkati tamamen geçici bir kamp kurmaya odaklanmış. "Eğer *vardimnar* geri dönerse," diyor, "Elydark'ın koruma alanı içinde olmalısın."

Kokluyorum. Onun bu vahşi, boş dünyasında gidecek bir yerim yok gibi. Ayrıca, *velra* dolaşmama izin vermiyorum.

Tekrar ona dönerek, acıyan kolumu ovuyorum. Hissettiğim bu gerilim, bu çekim, bu cazibe sadece *velra* bağının duyularımla oynaması mı? Öyle olduğuna inanmak daha kolay. Son birkaç günde bir şey öğrendiysem, o da önemli olmadığım, hiç olmadım. Erkekler için sadece onların amaçlarına hizmet ettiğim sürece önemliyim. Ben her zaman babamın favorisiydim, değil mi? Faraine'i küçümsediğinde ve Aurae'yi görmezden geldiğinde, okşadığı ve övdüğü kişi bendim. Sonunda bu tercih bana ne kazandırdı? Yine de beni hiç düşünmeden Gölge Kral'a sattı.

Ya Artoris? ilgili hatalı anılara uzun süre sarıldım ama babamdan hiçbir farkı yoktu. Beni tam olarak ne amaçla kullandığını, beni Evisar'a geri götürerek ne elde edeceğini düşündüğünü bilmiyorum. Fakat

Belli ki benim için değil, onun iyiliği için gelmiş. Ben . Ve yararlılığım sona erdiğinde, tek kullanımlık olacağım.

Gezgin adımlarım beni Luin Taşı'na götürüyor. Başımın yaklaşık kırk metre üzerinde yükselen kırık dize bakıyorum. Zamanında bu devin boyu ne kadardı? Hayal gücünü zorluyor. Bu kadar eski, bu kadar kudretli, benimkinden bu kadar farklı bir uygarlığın yüzyıllar boyunca ince bir gerçeklik perdesinin hemen diğer tarafında var olduğunu düşünmek! Bakışlarımı o harap şehre çeviriyorum. Artık güneş battığından, tüm karmaşık detayları kaybolmuş, ortaya çıkan yıldızların altında siyah, özelliksiz bir dağ bırakmış. Kalp atışlarım göğsümde boş bir şekilde yankılanıyor, farkındalığın sınırında donuk bir zonklama.

"Aç mısın?"

Taar'ın sesini duyunca hafifçe döndüm. Kendi dünyamdan getirdiği odunları kullanarak küçük bir ateş yakmış. Çıra yanıyor ve büyük parçalar tutuşmaya başlıyor, hem ısı hem de ışık yayıyor. Taar seyahat çantalarından birine uzanıyor ve bal aromalı küçük bir kek çıkarıyor. Bana bakıyor, elini adak olarak kaldırıyor.

Midem düğümleniyor. O keklerin sert dış kabuğunu çok iyi hatırlıyorum, toprak tadı dilimde kalıcı bir leke. Ama sabahtan beri hiçbir şey yememiştik ve kapı geçişi sırasında hepsini kusmuştum. Bağırsaklarım boşlukta gibi hissediyor. Ve bitkinim - o kadar bitkinim inanamıyorum. Bir zamanlar, şımarık geçmiş hayatımda, sadece bedenimde değil ruhumda da böyle bir yorgunluğu hayal bile edemezdim. İkiye bölünmeye hazır hissediyorum.

Ama bunu bilmesini istemeyecek kadar gururum var.

Kendimi dimdik tutarak Luin Taşı'nın barınağından ayrılıyor ve ateşe doğru ilerliyorum. Hızlı bir hareketle Taar'ın elindeki keki alıyorum, sonra da küçük kampımızın diğer tarafına koşuyorum; Taar'ın yanına oturup onun yakınlığıyla rahatlama isteğimi görmezden geliyorum. Bugün bu adamla yeterince fiziksel yakınlık yaşadım, tanrılara şükürler . İhtiyacım olan şey boşluk. Perspektif.

Ben de kendimi yere bıraktım ve sert pastanın kenarını kemirdim. Dilimin üzerinde toza dönüşen garip parçalara ayrılıyor. Umurumda değil. Bu noktada bir taşı bile aynı zevkle yiyebilirim.

"Peki bu gece nasılsın İlsevel?"

Duraklıyorum, azı dişlerim bir parça kekin etrafında kilitleniyor ve titreyen alevlerin arasından bir bakış fırlatıyorum. Taar alışılmadık şekilde rahat bir pozda oturuyor,

Bir dirseğinin üzerine yaslanmış, uzun bacaklarını uzatmış. Sert kek parçalarını koparıp ağzına atıyor. Bana bakmıyor ama kendini tamamen bu işe vermiş görünüyor.

Çenemi rahatsız edici bir şekilde döndürerek keki ağzımdan geri çekiyorum. Bu ne biçim bir soru böyle? *Ben nasılım?*

"Ben iyiyim. Teşekkürler." Sonra dudağımı çiğniyorum, biraz kuru cilt için endişeleniyorum. "Sen nasılsın?"

Kulağa çok aptalca geliyor; keşke söylediğim anda geri alabilseydim. Taar'ın bakışları alevlerin arasından parlıyor. Sertçe karşılıyorum, geri adım atmayı ya da göz kırpmayı bile reddediyorum. Kirpiklerini indiriyor ve sanki düşünüyormuş gibi elindeki pastayı parmaklarının arasında çeviriyor. Sonunda omuz silkerek pastayı bir kenara bırakıyor, oturuyor ve en yakındaki heybeden çaydanlığını alıyor. Bir deriden su doldurup ateşin üzerine oturtuyor ve sanki bakışları daha hızlı kaynamasını sağlayabilirmiş gibi onu izliyor. Ama ben gerçeği biliyorum. O sadece bana bakmamaya çalışıyor. Ya da benim ona bakmayı kesmemi umuyor.

Sonunda boğazını temizliyor. "*Vardimnar* gibi bir şeyle her gün karşılaşılıyor."

"Hayır." Burnumu çektim. "Ölümsüzler tarafından tehdit edilmek ya da sihirli portallardan geçerek garip yeni dünyalara seyahat etmek de öyle. Kesinlikle hareketli bir yirmi dört saat oldu. Ama," diye bitiriyorum, bileğimi hafifçe döndürerek pastayı gösteriyorum, "yine de *iyiyim*."

Başını kaldırıyor ve o karanlık bakışlarıyla bir kez daha gözlerimi yakalıyor. Bir an için hiçbir şey söylemiyor. Sadece birbirimizi izliyoruz. Tenim karıncalanıyor ve bunun düşmanlıkla mı yoksa çekicilikle mi olduğunu anlayamıyorum. Muhtemelen ikisi de.

"Bunun senin hatan olmadığını , değil mi?" diyor usulca.

İçimdeki her şey hareketsizleşiyor, tıpkı bir fırtına öncesi atmosferdeki ani sessizlik gibi. Sıcaklığı hissediyorum, saf fırtınanın enerjisi içimde birikiyor.

Çatlamış dudaklarımı yavaşça yalıyorum. Konuşurken sesimi düz tutmaya özen gösteriyorum. "Ne demek istiyorsun, savaş lordu?"

Taar uzun bir nefes alır. Bu çok garip. Bu adamın hiç düşünmeden kendini en korkunç tehlikelere attığını gördüm. Yüzü virulium zehriyle kapkara kesilmiş, korkunç sürünge atına binmiş, kudurmuş Lurodos'un anısı zihnimde sönüyor. Taar onunla savaşta hiç tereddüt etmeden karşılaştı. Yine de burada, şu anda, tereddüt ediyor.

"Kız kardeşin," dedi sonunda. Ve daha fazlası değil.

Başka bir şeye gerek yok.

Kek uyuşmuş parmaklarımdan düşüyor, toprağa *çarptıyor* ve hareketsiz kalıyor. Ayağa kalkıyorum. Bir an durup dans eden ateşin karşısından ona bakıyorum.

Sonra dönüp uzaklaşıyorum; kamp ateşinden, Luin Taşı'ndan uzaklaşıyorum. Ondan uzağa. "İlsevel!" diye sesleniyor ama onu duymazdan geliyorum, aramıza mesafe koydukça adımlarım uzuyor. Gece artık hızla çöküyor ve bu kayalık arazide ayaklarım olabildiğince emin değil. Ama umurumda değil. Aksine, hızımı artırıyorum, daha hızlı ve daha hızlı, pervasızca ilerliyorum, ayakkabılarım gevşek taşları tekmeleyerek küçük çığlar halinde eğimden aşağı yuvarlanıyor.

Aniden duruyorum, ayak parmaklarım uçurumun kenarından dışarı . Düşen güneşin son ışıkları bu dünyanın kenarından parlıyor ve çok aşağıdaki terk edilmiş şehrin leşini aydınlatıyor. Ona bakıyorum, bir zamanlar sokaklarından, kulelerinden, köprülerinden ve duvarlarından çok net bir şekilde söylenmiş olması gereken şarkıyı neredeyse bilinçsizce bir kez daha duymaya çalışıyorum. Hiçbir şey yok. Hiçbir şeyin büyük, boş bir yankısı.

ayak sesleri geliyor. "İlsevel," diye sesleniyor Taar yine, ama yüzümü ona dönmüyorum. Kollarımı kendime sarıyorum, titriyorum ama soğuktan değil. Yaklaşıyor, durma noktasına geliyor. Tekrar konuştuğunda sesi öncekinden daha derindi, karanlıkla renklenmişti. "*Zylnala.*"

Gözlerimi kapatıyorum. Bloкта diz çökmüş, bıçak düşene kadar kalp atışlarını bir mahkûm gibi hissediyorum.

"Anlıyorsun, değil mi?" Sesi bir çift güçlü kol gibi bana uzanıyor, beni tekrar kendisine çekmeye çalışıyor. "Kız kardeşinin başına gelenler bir trajedi idi.

Ama bu senin hatan değildi. Bunu engelleyemezdin."

Tabii ki düşünecek. Çünkü bilmiyor. Gerçeğin farkında değil.

Titreyen bir nefes alıyorum, hıçkırıklarımın kaçmasını önlemek için iki dudağımı ısırıyorum. Bir dizi vahşi itiraf dilime dolanıyor. Tanrım, kendimi bu uçurumdan aşağı atsam ve aşağıdaki taşların üzerinde kırılısam daha iyi! Belki yaparım.

Ya da belki kendi sonumu getirmenin daha basit bir yolu vardır.

"Benim yüzümden oradaydı."

Taar uzun bir süre sessiz kalır. Sonra: "Ne dedin sen?"

Yüzümde bir gülümseme belirliyor. Şimdi orada, ortaya çıkmaya hazır: suçluluk beyanım. Bunu söylemek, bunca zamandır boğazımda düğümlenen kelimelerin nihayet çözülüp serbest kalmasına izin vermek neredeyse bir rahatlama.

"Ben olmasaydım Büyücü Artoris Lamruil Tapınağı'nda olmayacaktı. Ona mektup yazdım. Gelmesini ben istedim."

8
TAAR

Buz damarlarımda dolaşıyor.

Birbirlerine bağılı olduklarını biliyordum, muhtemelen onun söylediğinden daha derinden bağılıydılar. Ama bu? Bu hayal ettiğimden daha fazlası. Ona yazmış.

Ondan istedi ve o da ... lanet olsun, onun isteğı üzerine geldi. Evisar'ın ve büyücü yollarının güvenliğini geride bıraktı, kendini savunmasız bırakmasına izin verdi. Çünkü ondan bunu istedi.

"Neden?" Kelime boğazımdan patladı, derin bir hırıltı. "Onu neden çağırdın?"

Başını eğiyor, sert bakışları benimkileri yakalıyor. Hızla kaybolan ışıktaki yüz hatları büyük ölçüde belirsizleşiyor ama gözlerindeki yakıcı umutsuzluk yıldızlardan daha parlak ve şiddetli parlıyor. "Onu sevdim," diyor.

Bu kelimeler darbeler de olabilir.

Bir adım geri atıyorum, sonra bir adım daha, sarsılıyorum. Ön kolumun etrafındaki *kadife* kordon kemiğı koparacak kadar geriliyor. Çığlık atmak, onu koparmak, dönüp bu andan, bu vahiyden kaçmak istiyorum ve tüm bunlar olurken kafamın arkasında bir ses ısrar ediyor: *Önemli değil! O bir yabancı. O senin karın değil. Onu tanı mıyorsun bile. Bunların hiçbirisi senin için önemli olmamalı.*

Ama öyle. Olması gerekenden çok daha fazla. Ve şu anda, bana böyle hissettirenin yalnızca *kadifenin* uygunsuz gücü olduğuna inanamıyorum.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Onu sevdim," diyor tekrar. "Ve ondan gelip beni Lamruil Tapınağı'nda bulmasını istedim. Benimle kaçmasını."

Zihnim isyan ediyor, büyücünün onu binadan sürüklediğı, hatta ona karşı mücadele ettiğı o görüntüyü tekrar canlandırıyor. Beynime kazınan o anı, onun bu itirafıyla uyuşmuyor. Yalan söylüyor; öyle olmalı. Ama neden? Sözlerinin bana ne yaptığını biliyor mu? Şüpheleniyor mu?

Burun delikleri açıldı. Sanki ona saldırmam için bana meydan okuyormuş gibi çenesini hafifçe kaldırıyor. Neden beni kışkırtmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum?

Şiddet mi? Birden ellerimin omuzlarında olduğunu fark ediyorum, parmaklarım pelerininin kumaşını sıkıca kavırıyor. Onu incitmek mi istiyorum?

Belki de. Eğer sözlerinde doğruluk payı varsa, eğer Artoris'le aralarında yakın bir bağ varsa, o zaman onu incitmek Artoris'i de incitebilir. Halkıma yaptığı onca şeyden sonra, sadece üç gece önce sebep olduğu ölümlerden sonra, ah! O adama zarar vermek için çok şey verirdim. Ve işte önümde bir araç var: Artoris'in zayıflığı.

Nefesim ciğerlerimde sıkışıyor. Ellerim seğiriyor, kaslarım beklenmedik bir hevesle geriliyor. Ya teslim olursam? Onu öldürmem gerekmezdi; bu sadece kendi hayatımı tehlikeye atardı, birbirimize bağlıyız. Ama onun varlığını cehenneme çevirmenin o kadar çok yolu var ki... Hem de kendi kurtuluşumu tehlikeye atmadan.

Ama . . . Onu incitmek istemiyorum. Ona sahip olmak istiyorum.

Başını ellerimin arasına almak ve Artoris ya da başka bir adamla ilgili her türlü düşüncüyü sıkıp atmak istiyorum.

Sonra onu öpmek istiyorum. Onu öpmek ve açlıktan, ihtiyaçtan ağlayana kadar öpmek.

Onu bedenene ve ruhen doldurmak istiyorum, ta ki varlığının en karanlık köşelerinde bile benden başka kimseye yer kalmayana dek.

Bunlar aklı başında bir adamın düşünceleri değil. Bu, *Velra*'nın bir kez daha ele geçirmeye çalıştığı çılgınlık. Kutsal yeminler ve dünyevi arzulardan oluşan bu sarhoş edici karmaşanın merkezinde kim olduğum gerçeğine tutunmalıyım.

Ilsevel aniden irkildi. Hâlâ omuzlarını kavrayan parmaklarımın kemiğe kadar bastırdığını fark ediyorum. Aceleyle bırakıyorum ve ondan uzaklaşıyorum, onu damlanın kenarında durduğu yerde bırakıyorum. Bir an için konuşmak için kendime güvenemiyorum. Ağzımı her açtığımda, söylemeye cesaret edemediğim kelimeler dişlerimin arkasında birikiyor, sırayla acımasız ve tehlikeli.

Arkamı döndüğümde kendimi Elydark'la karşı karşıya buluyorum. Licorneir'im biraz , Luin Taşı'nın gölgesinde yarı gizli bir şekilde duruyor. Gözleri benim üzerimde ve aniden aramızdaki, görmezden gelmeye çalıştığımda bile her zaman mevcut olan o şarkı bağını hissediyorum. Ruhumda, kemiklerimde mırıldanıyor. O şarkıda kim olduğumu hatırlıyorum: Taarthalar Ragnataarthane.

Licornyn'den *Luinar*, yok olmuş bir halkın kralı. Onlar için, türümün yok olmanın eşiğinde duran kalıntıları için yaşıyorum. Ve ruhları bizimkilerle ayrılmaz bir şekilde bağlı olan Licorneir için. Yaptığım her seçim, her düşünce, eylem ya da irade Licorna'nın iyiliği için olmalı.

Elydark, amacımın kesinliği tamamen geri gelene kadar bakışlarımı tutuyor. Ancak o zaman Ilsevel'e dönüp bakıyorum. Onunla ne yapacağım? Kendimi bir insana bağlı bulmak yeterince kötüydü, peki ya büyük düşmanımın aşkına? Bu kıskançlık, nefret, özlem ve iğrenme fırtınasını aynı anda nasıl yöneteceğim? Onu kendimden bile koruyabileceğimden emin değilken, onu Cruor'un tehlikelerinden nasıl koruyabilirim?

Kendimi korumak için Elydark'ın şarkısına sarılıyorum ve onu bir zırh gibi etrafıma sarıyorum. Ilsevele sırtımı dönerek kamp ateşine doğru bir adım atıyorum, sonra duruyorum.

"Lurodos'a Lamruil rahiplerini katlettirmediniz."

Bana ne oluyor, beni bu sözleri söylemeye iten şey ne bilmiyorum. Arkamda, onun keskin nefes alışını duyuyorum.

"Artoris'i Licornyn öfkesinin hedefi haline de getirmedin," diye devam ediyorum soğuk bir şekilde. "Senin onun için ya da onun senin için ne olduğunun hiçbir önemi yok. O gece yapılan seçimler senin kontrolünün çok ötesindeydi."

Yapabileceğimi kendime kanıtlamak istercesine dönüyorum, onu görürken hiçbir şey hissetmemeye dikkat ediyorum, morarmış gökyüzüne karşı siluet halinde duruyor, sırtı dik, çenesi yukarıda, gözleri nefret ve acıyla yanıyor. "Kız kardeşinin ölümünün ağırlığını taşıyamazsın," diyorum. "Bu çok büyük bir yük. Seni ezecek."

Rüzgâr koyu renk saç tellerini yakalıyor ve bir peçe gibi gözlerinin üzerine savuruyor. Onu geri fırlatıyor, bu kısa hareket neredeyse vahşice. Konuşmuyor. Konuşmasına gerek yok, sözlerimin hiçbir etkisi olmadığını görebiliyorum. Suçluluk duygusuna büründü ve onu bir kez çıplak bırakacak kadar sert bir ceza bulana kadar da bunu giyecek. Bu süreçten sağ çıkıp çıkmayacağını bilemem.

Ama benim görevim çok açık. Hem kalbimi hem de bedenimi korumalı ve şu gerçeği bir an bile aklımdan çıkarmamalıyım: Kendini hiç tanımayan bu kadının avucunun içinde beni yok edecek araçlar var.

"Ateşe geri dön, Ilsevel," diyorum sırtımı ona dönerek. "Önümüzde uzun bir yolculuk var. Dinlenebildiğin kadar dinlenmen gerekecek."

9
ILSEVEL

Sessizlik içinde ateşin kendi tarafıma dönüp oturuyorum. Sanki az önce yaptığımız hararetli konuşma gerçekleşmemiş gibi, o vahşi itiraflar hâlâ söylenmemiş. Taar sırtı dimdik, dirsekleri dizlerinin üzerinde oturuyor ve bakışlarını bir kez olsun ateşi yoğun bir şekilde düşünmekten kaldırmıyor. Düşünceleri her ne olursa olsun, gözlerinin karanlığının ardında sıkı sıkıya kapalı.

Atılmış sert kekimi elime alıp evirip çeviriyorum. Aç olmama rağmen bir ısırik daha almaya dayanamıyorum. Kısa süre sonra pelerininim kapüşonunu başımın üzerine çekip yan yatıyorum ve uykunun gelmesi için küçük bir sonsuzluk bekliyorum. Her iki nefeste bir Taar'ın ayağa kalkmasını, ateşin karşısına ani bir hamle yapmasını ve ... ne? Kılıcıyla beni ezip geçmesini mi? Belki de.

Gözlerimi sıkarak nefeslerimi yavaşlatmaya zorluyorum. Faydası yok; gözlerinde aydınlanmayı gördüğüm o andan beri kalbim hâlâ hızla çarpıyor. Bir an için bunun o an olduğunu düşünmüştüm, kırılma noktası buydu. *Kadife* kordonun sağladığı her türlü koruma ortadan kalkacaktı ve sonunda benim nasıl bir düşman olduğumu görecekti ve beni sonsuza dek ortadan kaldıracaktı.

Ama yapmadı. Tabii ki yapmadı. O çok onurlu ve asil biri. Lanet olsun ona.

Dilimi ısırıyorum, bir laneti geri çekmeye zorluyorum. Sonra gözlerimi biraz açarak kirpiklerimin arasından ateş ışığının yüzünde nasıl oynadığını izliyorum. Çok acımasız, yaralı ve tehlikeli ama yine de çok güzel. Benim korkunç ve arzulanan düşmanım.

Gölgeler ateşi çevreleyen taşlardan oluşan halkadan dışarı fırlıyor gibi görünüyor. Uzadıkça uzuyor, bana ulaşıyorlar ve onlardan korksam da kaçacak ne isteğim ne de gücüm var. Gözlerimi tekrar kapatıyorum, karanlığın üzerime çökmesine izin veriyorum ve aniden o hapisane arabasına geri dönüyorum, kollarım Aurae'nin titreyen bedenine sarılmış.

Titreyen dudaklarımın arasından, ", " diye teminat veriyorum. *"Seni almalarına izin vermeyeceğim-"*

Ama kapı metalik bir gürültüyle ardına kadar açılır. Açıklıkta biri duruyor, güçlü bir figür, yara bere içinde ve vahşi, yüzünde şakaktan şakağa uzanan siyah bir savaş boyası çizgisi var. Taar ama Taar değil. Benim tanıdığım adam değil. Hayır, bu yabancı, savaş lordu, fae istilacısı. Efsanelerden fırlamış bir canavar.

Kafesin içine uzanıp Aurae'yi ince üst kolundan yakaladı. Bir çekişle onu avuçlarımdan kopardı. *"Hayır!"* diye bağıryorum, takip etme, hapishane arabasından tırmanma çabalarım sırasında kendimden geçiyorum. Açıklığa ulaşıyorum ve ötesindeki gölge dansı dünyasına yuvarlanıyorum. Etrafımda hayalet figürler beliriyor ve bana bakıyor ama çılgılık atan kız kardeşimi kendisiyle birlikte sürüklerken gözlerim Taar'da sabit kalıyor. *"Hayır! Onu geri getirin!"*

Taar durdu, omzunun üzerinden baktı. Kız kardeşim kollarında topallıyor, korkudan bayılıyor. Onlara doğru koşuyorum. Ayaklarımda altındaki zemin yapış yapış, her adımda bir burkulma, ama Taar'ın kolunu yakalayıp yüzüne bakacak kadar yaklaşıp kadar ilerliyorum. Ziftten gözlerine, siyah gözyaşlarına.

"Lütfen," diyorum, utanmazca ve çaresizce. *"Onun yerine beni al."*

Sonra uzanıp onu başının arkasından kavriyorum ve yüzünü kendime çekiyorum. Ağzı keskin dişlerden oluşan korkunç bir hırıltıya dönüşüyor ama dudaklarımı dudaklarına bastırıp tehlikesini, karanlığını içime çekiyorum. Birden Aurae artık orada değil. Bu dünyada ikimizden başka kimse yok. Kollarım ona sarılmış, yapışmış ve çaresiz. Bir an için hem şaşkınlık hem de direnç hissediyorum. Sonra beni yakalıyor. Beni yutuyor. Dili ağızımda, elleri vücudumda, morartıyor ve pençeliyor, beni parçalara ayırıyor-



"Ilsevel!"

Omzuma dokunan bir elin baskısıyla nefes nefese uyanıyorum. Keskin bir dönüşle, ateş ışığının kırmızı parıltısıyla yarı aydınlanmış ve uzak yıldızlardan oluşan bir galaksi tarafından siluet haline getirilmiş, üzerimde beliren bir yabancıнын yüzüne bakıyorum.

"Ilsevel." Gürleyen bir gök gürültüsü sesi kulağımda homurdanıyor. "The . Elydark'a sığınmamız gerek."

Göz kırpyorum. Anılar hücum ediyor ve beraberinde öyle ezici bir tanıma ve dehşet çatışması getiriyor ki, uzuvlarımı felç ediyor. Tepki veremiyor ya da cevap veremiyorum, sadece bu adama, bu yabancıya, bu ... bakıyorum.

"Taar?" Fısıldıyorum.

Kolları altımdan kayıyor, beni sert zeminden kaldırıyor. Boynuna sarılmaktan başka bir şey yapamıyorum, başım dönüyor ve hâlâ rüya gördüğüme yarı yarıya ikna olmuş . "Gel," dedi.

acilen diyor. "Kaybedecek zamanımız yok."

Tek atının mırıldanan şarkısını ancak şimdi fark edebiliyorum. Elydark destekli duruyor, başı yukarıda, şarkısı boynuzunun ucundan çoktan yanmaya başlamış, koruyucu küreyi oluşturmak için parlıyor. Taar onun yanına yaklaşıyor, hâlâ beni taşıyor. O küreye girer girmez Karanlığın Eli bir kez daha dünyanın üzerine düşüyor.

İnleyerek yüzümü Taar'ın omzuna bastırıyorum. Beni nazikçe göğsüne yaslıyor ve sesi Elydark'ın şarkısıyla uyum içinde mırıldanıyor: "Her şey yolunda. Ben buradayım. Yalnız değilsin, yemin ederim."

Çenem sertleşiyor. Söylediklerine rağmen, yalnızım. Çaresizce yalnızım. Ve aksini düşünmeme izin verdikçe, benim için daha da kötü olacak.

Aniden itiyorum, sanırım onu şaşırtıyorum. Dengesini kaybederek hafifçe sendeliyor, sonra hızla beni ayağa kaldırıyor. İçimdeki her şey kollarının güvenli çemberinde kalmamı söylese de geri çekilip iki elimle saçlarımı yüzümden çekiyorum ve ondan uzaklaşıyorum. Gözlerim Elydark'ın şarkı küresinin parıldayan ışığından ötesindeki cehenneme bakıyor.

Zara benzeyen örtü hareketle titriyor. O *bir şey* - adlandırılmaz, bilinemez, ama muazzam derecede gerçek - kırıp geçmek için hevesle çırpınıyor. Onun gücünü, o *şarkısızlığın* enginliğini hissediyorum. Böyle bir gücü kontrol etmeye kalkışacak kadar aptal biri nasıl olabilir, aklım almıyor.

Kendimi şarkı küresinin içinden, o bekleyen karanlığa atmak için içimde vahşi bir arzu uyanıyor. Beni ele geçirmesine, kendi içine çekmesine, bu armağanımı, hayat şarkımı sona erdirmesine izin vermek. Bu çok kolay olurdu. Sadece birkaç hızlı adım ve sonra ... ne? Unmaking. Uyumsuzluk. Hayal bile edilemeyecek bir kırıklık ve acı. Bu ihtimal kanımı donduruyor. Ama yine de istiyorum.

Küçük siyah dallar küre-şarkının içinden sızıyor, çimlerin arasından ayaklarıma doğru ilerliyor. Gelmelerini izliyorum, ayak bileklerime dolanıp beni dışarı sürüklemek istediklerini biliyorum. Ama bu hak ettiğimden daha iyi değil ve ben-

"Ilsevel!"

Taar önümde beliriyor, sırtı karanlığa dönük, geniş gövdesi karanlık arasında. Elleri ön kollarımı acı verecek kadar kavırıyor. "Dinleme onu," diye homurdanıyor, kemiklerim takırdasın diye beni sarsıyor. "Ne kadar cazip olabileceğini biliyorum. Dinleme. Elydark'ın şarkısına konsantre ol."

Başımı sallıyorum. Çok ağır geliyor, saz inceliğindeki boynuma yüklenmiş kurşun bir ağırlık gibi. Artık tek boynuzlu atın şarkısını duymak istemiyorum. Hayatımda müzik istemiyorum, tanrıların sonunda hiçbir işe yaramadığı kanıtlanan bu değersiz hediyesini. O şarkısızlığın beni çözmesini, ruhumda hâlâ şarkı çalışan melodiye parçalamasını istiyorum.

Taar kollarını bana doluyor. "Gitmene izin vermeyeceğim," diyor. "Bunu daha önce de gördüm - karanlığın çekiciliğini. Buna teslim olmana izin vermeyeceğim."

Gözyaşlarım kirpiklerimden süzülüp yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Bu adamın muazzam gücünü hissediyorum ve ona karşı koymamın hiçbir yolu olmadığını biliyorum. Belki de karanlığın kendisi onun üzerimdeki hakimiyetini kıracak kadar güçlü olabilirdi, ama o çoktan yumuşadı. Küçük dal kollar Elydark'ın şarkısından geri çekiliyor. Bu yüzden gözlerimi kapatıyorum, Taar'ın göğsüne yaslanıyorum ve tek boynuzlu atın akıp giden melodisine karşı bir ritim gibi kalbinin gümbürtüsünü dinliyorum.

"Beni neden kurtardın?"

Kolları ciğerlerimdeki havayı sıkarak bir parça sıkıyor. Sonra beni kendisinden geriye itiyor, elleri hâlâ üst kollarımı kavıyor. Siyah gözleri gözlerimin içine bakıyor. Cevap vermiyor ama bana öyle dikkatle bakıyor ki... Sanki cevabını yüzümde arıyor.

"Neden?" Tekrar söylüyorum, kelime bir fısıltıdan biraz daha fazlası. "Şimdi olmaz, *velra* seni zorlarken olmaz. Daha önce. Neden beni Lurodos'tan kurtardın? Ya da ondan önce, tapınakta?"

Gözleri garip bir şekilde geniş, hatta savunmasız. Ama ne kadar arayayım, derinliklerinde hiçbir cevap bulamıyorum. "Bilmiyorum," diyor sonunda, kirpiklerini indirerek.

Ayrılmış dudaklarımdan bir iç çekiş geçiyor. Birdenbire başka hiçbir şey umurumda değil; ne suçluluk duygum, ne de korkum. Bu kürenin diğer tarafında beni bekleyen hayatın muazzamlığı da değil. Tek umursadığım bu boşlukta, bu adamla birlikte duruyor olmak. Beni istemeyen ama yine de gitmeme izin vermeyen bu adamla. Belki de bu hak ettiğim kadar istenmeye yakın bir şeydir. Belki de yeterlidir.

Ne yaptığının farkında olmadan, ayaklarımda üzerinde yükseliyorum. Parmakları kollarımın etrafında geriliyor ama bir elimi kaldırıp göğsüne koymayı başarıyorum. Yavaşça, yavaşça, avucumu omzunun üzerinden yukarı, ensesine, kalın, siyah saç perdesinin altına doğru kaydırıyorum. Onun iradesine karşı hareket etmem için çok güçlü, ama çekiştirdiğimde biraz eğiliyor, başını benimkine doğru eğiyor. Çok geçmeden yüzü çok yakınımaya geldi, dudaklarımız sadece bir nefes uzaklıkta.

"Zylnala," diye fısıldıyor. Kelimenin şeklini bedenimde hissediyorum. O anda sanki beni büyük sonsuzluğundan ayıran ince bir perde varmış gibi geliyor. Kendi ölümlü şeklimin hiç bu kadar farkında ve aynı zamanda onun zayıf sınırlarının içerdiği güçten bu kadar emin olmamıştım. Dudaklarımı aralıyorum, göz kapaklarım ağırlaşıyor. Vertigo başımı dolduruyor. Tek bir küçük adımla yukarıya, o sonsuzluğa doğru düşeceğim.

Karanlık çöküyor.

Çok ani, bir sabun köpüğünün patlaması gibi. Bir an orada -Bir sonraki tamamen yok oldu. Dünya etrafımızda yeniden beliriyor, o kadar katı ve gerçek ki gökyüzü bile bir şekilde ağır geliyor. Elydark sendeliyor, ön ayakları eğiliyor, şarkısı bir dizi hızlı, soluk notada kendini çözerken.

Taar ve ben olduğumuz yerde durmuş, birbirimize bakıyoruz. Gözleri şaşkınlıktan olmuş, sanki nasıl bu hale geldiğimizi bilmiyor.

Kaşlarını çatıyor, ellerini benden kurtarıyor ve aniden arkasını dönüp soğuk, sessiz dünyaya bakıyor. Her şey çok garip bir şekilde dokunulmamış gibi geliyor. Kamp ateşimiz bıraktığımız yerde yanıyor. Yıldızlar tepemizde parıldıyor. Hava neredeyse acı verecek kadar sessiz, onu canlandıracak bir rüzgar bile yok.

Peki ya ben? Elimde hiçbir şey kalmadı. Taar'ın ellerinin tuttuğu kollarımdaki soğuk lekelerden başka hiçbir şey. Ve öpücüğünün neredeyse değdiği ama tam olarak değmediği dudaklarımdaki karıncalanan boşluk.

10
TAAR

Ertesi gün sessizce yolumuza devam ediyoruz.

Dün gece aramızda geçenleri düşünmemek için elimden geleni yapıyorum, kesin bir felaketin habercisi olabilecek o neredeyse bağlanma anını. Tanrılar beni bağışlasın, neden şimdi bile bu kadar baştan çıktım? Büyücü Artoris'le olan bağlantısı hakkındaki açıklamaları ona karşı duyduğum arzuyu bastırmalıydı. Bunun yerine sadece alevleri körüklemiş gibi görünüyor.

Belki de içimde yanan arzu değil, hastalıklı bir meraktır. Hâlâ bilmediğim çok şey var. Örneğin, Büyücü Artoris gibi bir adamla nasıl . Ya da neden ona yazıp kendisiyle kaçmasını istediğini. Neyden kaçmak? Ya da kimden?

O kadar çok soru var ki, cevapları her ne pahasına olursa olsun bastırmam gereken bu duyguları keskinleştirecek korkusuyla hiçbirini sormaya cesaret edemiyorum. Elydark sabah gölgesini Morleon Ovaları boyunca takip edip Luin Taşı'nı ve Uvareth Şehri'nin boş kalıntılarını geride bırakırken dişlerimi sıkıyor ve gözlerimi batıya çeviriyorum. Sabahın geç saatlerinde, engebeli arazide yetişen sert ağaçlardan oluşan geniş bir orman olan Lafarallin'e giriyoruz. Burası ürkütücü bir yer, olduğu gibi tüm yaşamdan boşaltılmış. Ağaçlar bile yarı canlı şeyler gibi görünüyor: hala büyüyor, hala güneşe yeşil yapraklar bırakıyor, ama bir şekilde bir zamanlar olduklarından daha az. Bir zamanlar onları besleyen hayat dolu ruh emilip kurutulmuş. Bir zamanlar babam spor olsun diye bu ormanda av partileri düzenlerdi; yeterince büyüdüğümde beni de yanında götüreceğine söz vermişti.

Artık burada yapılacak bir spor yok. Kaçısan *leokas* geyikleri, savaşa hazır yaban domuzları, köpeklerin burnundan sinsice kaçan tilkiler yok. Yirmi beş yıl önce *Vardimnar*'ın ilk düşüşünden sağ kurtulabilenler ya sonraki dalgalarda öldü ya da bu dünyanın sınırlarına kaçtı. Benim halkım gibi.

Gün ortasında bir dereye geldik. Saatlerdir tek başına koşusuna odaklanmış olan Elydark, ön ayakları suya sıçrayarak aniden durdu. ***Dinlenme vakti Vellar***, diye kafamın içinde şarkı söylüyor.

Eminim yorgun değilsindir, dostum, diye yarı şaka cevap veriyorum. Licorneir'imın bütün gün ve gecenin yarısında dörtmala koştuğunu ve ertesi sabah yine koşacak kadar dinç olduğunu bilirim.

Ben değil, gelinin. O kavrulmuş. Korkarım ferahlamadan daha fazla dayanamaz.

Suçluluk duygusu göğsüme saplanıyor. Cruor'da uzun yolculuklara, mümkün olduğunca çok yol kat etme ihtiyacının diğer tüm kaygıların önüne geçmesine çok alışkınım. Ve daha önce hiç insan kırılğanlığının gerçekleriyle ilgilenmek zorunda kalmamıştım. Önümdeki eyerin üzerinde büzülmüş, başı belli bir açıyla eğilmiş Ilsevel'e bakıyorum. "Burada duralım mı, *zylhala*?" Nazikçe soruyorum. "Düşmeye hazır görünüyorsun."

Başını sallar ve hemen doğrulur. "İsterseniz devam edin, savaş lordu. Ben iyiyim."

Yine o kelime, büyük bir vahşilikle söylenmiş: *iyi*. Ona inanmamam gerektiğini biliyorum.

Tartışma zahmetine girmeden eyerden aşağı sallanıyorum ve ona ulaşmak için dönüyorum. Ilsevel dudaklarını sert bir çizgiyle bastırıyor, gölge halkalı gözleri daralıyor. Yorgun da, hala meydan okumayla kıvılcım saçıyor. Hiçbir şey söylemiyorum ama parmaklarımla nazikçe işaret ediyorum. Küçük bir koklamayla ellerini omuzlarıma koyuyor ve onu Elydark'ın sırtından indirmeme izin veriyor. Bu nazik baskının, ince parmaklarının hafifçe içeri girmesinin bana şimdiden tanıdık gelmesi garip.

Ayakları yere bastığı anda benden geriye doğru adım atıyor, biraz sendeliyor. Çabucak kendini dikleştiriyor, çenesi yukarıda, bakışları aşağıda. Bu sefer uzun süren bir yakınlık yok. Kendime hayal kırıklığına söylüyorum. Çoğunlukla buna inanıyorum.

Ilsevel dereye doğru birkaç adım atar, diz çöker ve suyu avucuna alacakmış hareket eder. "İçme onu!" Telaşla söylüyorum, sesim olmak istediğimden daha keskin.

Bana bakıyor, ifadesi soğuk. Heybelerden bir fincan ve bir kese alıp yanına çömeliyorum. Önce bir fincan dolusu akan sudan kepçeyle alıp, kesenin içindekileri suyun içinde çalkalıyorum. İnce bir mor toz suda dağılıyor ve dibe çökerek birkaç dakika orada kalıyor.

"Cruor'un suları bozulmuş," diyorum ve Ilsevel'in içinde ne olduğunu görmesi için fincanı çeviriyorum. "Arıtılmadan içilmeleri güvenli değildir." Bu sözlerle birlikte sıvıyı döndürerek küçük bir

girdap. Su tekrar durulduğunda, toz yüzeye çıkmış, artık mor değil, kararmış ve sümüksüdür.

İlsevel nefesini içine çekiyor, dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. Bu ifade, fincanı ona sunmadan önce bıçağımla o filmi kazıyıp attığımda bile kaybolmuyor. "Al," diyorum. "İç."

Parmakları fincana uzanıyor, yüzünde temkinli bir ifade var. "Artık güvenli mi?"

Başımı sallıyorum. "İlsevel çiçeğinin yaprakları doğrudan Tanrıça Nornala'nın diyarından gelen büyüyle aşılannıştır. Toz halindeki formları Ashtari'nin yozlaşmışlığını bile arındıracak kadar güçlüdür."

Bakışları benimkilerle buluşmak için o kelimeye kayıyor: ilsevel. Acaba bunu sorgulayacak mı? Ancak bunun yerine, fincanı kaldırıp belli belirsiz bir yudum almadan önce dudağını ısırarak yetiniyor. Gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve daha büyük bir yudum daha aldıktan sonra son bir yudumda tüm fincanı boşaltıyor. Elinin tersiyle ağzını silerek bana mahcup bir bakış fırlatıyor. "Bu ... idi."

"Ferahlatıcı mı?" Yarım bir gülümsemeyle öneriyorum. Başını sallıyor. "Daha fazla içmemek en iyisi," diye devam ediyorum, dilinde köpürdüğünü görebildiğim soruyu yanıtlayarak. "İlsevel çiçeği ölümlülerin tüketimine uygun değildir ve *ibrildianlar* bile dikkatli içmelidir. Nornala tarafından bu dünyaya çocukları licorneir için besin olarak gönderildi."

İlsevel boş fincanına bakıyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. "Gerçek ki, artık susamadım. Sadece ..."

"Anlıyorum." Yavaşça bardağı parmaklarından alıyorum. "İlsevel çiçekleri tarafından arıtılmış su, sıradan sudan daha iç açıcıcıdır. Ama insanda özlem duygusu bırakabilir. Küçük dozlarda size zarar vermez ama en iyisi kendinizi kaptırmamaktır." Bardağı yeniden dolduruyorum, içindekileri arındırıyorum ve ilahilerle kutsanmış suyun tatlılığının tadını çıkararak kendime içiyorum. Özlem yükseliyor ve göğüs boşluğumu dolduruyor gibi görünüyor, ama sanırım su için bir özlem değil. Bu arzuya alışkınım ve uzun zaman önce onu düzenlemeyi öğrendim.

Ama Ilsevel ile bu dere kenarında oturmanın tatlı bir yanı var. Ormanın pastoral olmaktan uzak olduğunu, bu suların tehlikeli bir şekilde yozlaştığını bilsem de, tüm bunları uzakta hayal etmek kolay. Bu zamanı birlikte geçirmeyi seçtiğimize inanmak, Lafarallin'de keyifli bir gezintiye çıkmak, gölge ve birbirimize eşlik etmenin saf keyfi için bu derenin yanında uzanmak. Bakışlarım, neredeyse kendi isteğim dışında, onun güzel yüzüne kayıyor, kara kaşlarının ince ayrıntılarında, yanağının kıvrımında, o sert çizgide sabitlenmiş dudağının yumuşak dolgunluğunda kendini kaybediyor. Ne

O ağzın yumuşayarak parlak ve spontane bir gülümsemeye dönüştüğünü görmek nasıl olurdu? Yıkıcı bir manzara, şüphesiz. Ama benim gibi savaş ve kayıplarla katılmış bir adamın böyle bir şeye ilham verecek araçlara sahip olduğundan emin değilim.

"Sizce yakında halkınıza yetişebilecek miyiz?" Ilsevel aniden sorar.

Sorusu bir karşı büyü gibi , anın büyüünü bozuyor. "Bunu söylemek imkânsız," diye cevap veriyorum ve ondan uzaklaşıp derenin karşısındaki ormana bakıyorum. Bu ağaçların arasında belirgin bir yol yok ama Elydark benim bile fark edemediğim bir rotayı takip ederek bir amaç uğruna ilerliyor. "Onlardan ne kadar geride olduğumuzu ya da onların da aynı yolu izleyip izlemediğini bilmemize imkân yok. İç bölgelere ulaşmadan önce onlarla karşılaşmayı umuyorum, ancak yollarımız Saklı Şehir'e çok daha yakın olana kadar birleşmeyebilir."

Bunu anlıyor. "Peki ya ölümsüzler?"

Anın sıcaklığı, sakinliğin boş fantezisi, buz gibi bir fırtınanın önündeymiş gibi kayboluyor. Bakışlarıyla tekrar buluşmak için kendimi zorluyorum. "Ne olmuş onlara?" "Buralarda bir yerdeler, değil mi? O üç kişi de dün kapıda söyledi. Biri seni arıyormuş." Başımı salladım.

"Shanaera."

Ilsevel'in dudaklarında acemice telaffuz edilen bu isim omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Ama sadece "Evet. Sanırım burada, Cruor'da bir yerlerde. Ve beni arıyor."

"O senin için önemli miydi?"

Tereddüt ediyorum. Ama böyle bir sırrı saklamanın ne faydası var? Saklayacak, utanacak hiçbir şeyim yok.

"Benim *maelar*'ım olacağına söz vermişti. *Velra* bağına alacak, yeminleri edecek ve karı koca olacaktık."

Havada bir durgunluk, az önce mevcut olmayan bir gerginlik var. Birden kendimi taşların üzerinde şırıldayan suyun ve Elydark'ın biraz aşağıda durduğu yerden yayılan şarkısının yumuşak titreşiminin farkına varırken buluyorum. Ilsevel'den hiçbir şey gelmiyor. Bir nefes bile yok.

Sonra: "Ona ne oldu?"

Bu anlatmaya hazır olduğum bir hikaye değil. Çok fazla, çok savunmasız ve Ilsevel'in, yasal gelinim olsa da, bunu duymaya hakkı yok. "O öldü," diyorum basitçe. "Bedenini geri alamadım."

Başını sallıyor. Gerçeğin tamamını söylemediğimi anladıysa da hiçbir işaret vermiyor. O sert ağzı hafifçe aralanıyor ve sıkıca tuttuğu nefesini bırakıyor. "Sence ..." Duraklıyor, sonra, "Sence ölüm büyücüleri ..."

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum." Ondan uzaklaşıyorum. "Tek bildiğim bunun bir Miphates numarası, bir illüzyon olduğu." Bu sözleri söylerken bile yanlış olduklarını biliyordum. Shanaera'nın yüzüğünü -annemin yüzüğünü- kemerime takmıştım. Orada, tenimi yaktığını hissediyorum; yüzleşmek istemediğim bir gerçeğin kanıtı.

Bir kez daha bakışlarımı uzaktaki ormana, onun sonsuz, iç içe geçmiş gölgelerine sabitliyorum. Bana sanki hayatımın kehanet gibi bir görüntüsünü görüyormuşum gibi geliyor: çarpık muammalar, cevaplanamayan sorular ve kaçınılmaz felaketler. Bir şekilde bunları anlamlandırmam, bu kaosa düzen ve bu topraklara şifa getirmem gerekiyor. Bu, yanında bir licorneir olsa bile, herhangi bir insanın başarmayı umabileceğinden çok daha fazlası. Yine de, hayatımın son damlasına kadar çabalamaya, aramaya, savaşmaya devam etmekten başka ne seçeneğim var?

"Tek boynuzlu atlarına ne oldu?"

Kaşlarımı kaldırıp Ilsevel'e kısa bir bakış attım.

"Gördüğümüz ölümsüzler." Bir parça ot koparıp dalgınca parmaklarının arasında dolaştırıyor. "Bir adam demiştin... Ilanthor mu?"

"Evet."

"Tek boynuzlu atı Ulathyra'nın öldüğünde kalp atışı olduğunu söylemişsiniz. Ona ne oldu?"

"Agandaur Tarlaları savaşından sağ kurtulan tüm kalbi kırık licorneir'leri kurtarmak için girişimlerde bulunuldu. Bazıları bulundu ve öldürüldü."

"Öldürüldü mü?"

"Evet." Acı gerçek dudaklarımda ağırlaşıyor. "Çoğu durumda bir *velrhoar* için yapılabilecek tek merhametli şey budur. Kederden deliye dönerler."

"Başka bir sürücüye bağlanamazlar mı?"

"Pek sık değil. *Velra* bağı gibi kutsal bir şeyin yeniden oluşması çok nadirdir."

Bir kez daha Shanaera'nın yüzü zihnimi dolduruyor. *Velarin*'imizi hiç oluşturmamış olsak da, uzun yıllar boyunca aramızda bir niyet vardı. Ve şimdi burada bir yabancıyla oturuyorum, ön kolum gergin, beni ona daha da yaklaştıran görünmez kordonun sıkılığının farkındayım. Böyle bir bağı başka biriyle paylaşmayı nasıl düşünmeye başlayabilirim? Özellikle de benim halkımdan olmayan, bizim yöntemlerimizi bilmeyen ya da en kutsal geleneklerimize saygı göstermeyen bir kadınla.

Burada bir dakika daha kalamam. Aniden ayağa kalkıp, hâlâ suyun kenarında oturmakta olan Ilsevel'e bakıyorum, ot parçası parmaklarına dolanmış. "Gün gidecek çok yolumuz var," diyorum, "ve *vardimnar*'ın ne zaman saldıracığını bilmiyoruz. En iyisi yola devam etmek."

Ona elimi uzatma dürtüsüne direniyorum. Kendi başına kalkıyor, eteklerindeki otları ve döküntüleri fırçalıyor ve sessizce Elydark'ın bizi beklediği yere doğru ilerliyor. eyere kaldırıyorum ve mümkün olduğunca az dokunmaya dikkat ederek arkasından ata biniyorum. Elydark dere boyunca sıçırıyor ve ağaçların ve gölgelerin arasından bir esinti kadar zarif bir şekilde geçerek uzak tarafta sabit bir yürüyüşe geçiyor.

"Nasıl seyahat ediyorlar?" Ilsevel aniden kelimeleri omzunun üzerinden geri atarak söylüyor.

"Ne?"

"Yaşayan ölümler," diye ısrar ediyor. "Tek boynuzlu atlar olmadan Cruor'da nasıl seyahat ediyorlar?"

Zekice bir soru, bunca zamandır üzerinde kafa yordüğüm bir soru. Onları koruyan licorneir'in şarkısı olmadan, Cruor'daki tüm canlılar tehlike altındadır. Peki ya ? Şüphesiz ölümler, *vardimnar*'dan risk almadan topraklarda istedikleri gibi seyahat edebilirler. Ama onlar yaya mı? Ölümlü dünyada ata biniyorlardı ama bu dünyanın vahşi doğasında atlar büyük risk altında olurdu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim sonunda. Koleksiyonuma eklenecek bir gizem daha. Ama bunu keşfetmeye pek hevesli değilim.



Lafarallin Ormanı'nın sonuna geldiğimizde ve bir kez açık araziye çıktığımızda neredeyse akşam oluyor. Önümüzde Agandaur Tarlaları uzanıyor; bir zamanlar inişli çıkışlı, yemyeşil ve özenle sürülmüş bir çiftlik arazisi. Ancak o günler çoktan geride kaldı.

Elydark ağaç hattının kenarında durdu ve rahatsız bir şekilde başını salladı. Onu suçlamıyorum. Bu manzaraya birçok kez bakmış olsak da, onu tekrar görmek her zaman bir şoktur.

"Bu da ne?" Ilsevel birkaç saattir sürdürdüğü sessizliği bozarak nefes nefese kaldı.

Acımasızca önüme bakıyorum. Harap olmuş topraklar önümüzde kilometrelerce uzanıyor. Kaynayan, bozulmuş büyüden oluşan bir sis hala yerden birkaç metre yukarıda duruyor, Miphates'in burada savaşın kızıştığı zamanlardan kalma büyülerinin kalıntıları

birleşik Licornyn kabileleri ve insan istilacılarımız arasında. Reisleri bir araya getirmek, onları yönetme hakkım ve savaş lordu ve kral olarak değerim konusunda ikna etmek uzun yıllarımı almıştı. Ama sonunda savaş için toplandıklarında, görülmesi gereken müthiş bir manzaraydı. O gün, Yarık zamanından beri Evisar'ın etrafında bir kalkan gibi duran *obscuris* büyüsünü kırmayı düşündük. Uğruna birçok can verdiğimiz cesur bir çabaydı bu.

Ölülerin hepsi temizlendi, kalıntıları toplandı, kanları toprağa karıştı. Ama bir şekilde ölüm Agandaur'da hala varlığını sürdürüyor. Ve tarlaların ötesinde, şu anki konumumuzdan yaklaşık beş mil uzakta, *obscuris* her zamanki gibi güçlü bir şekilde yükseliyor.

Büyük bir büyü duvarı. Fiziksel gözlere çok renkli ve güçle çalkalanan bir sis olarak görünür. Ancak bu görüntü, varlığının beş mil mesafeden bile ilham verdiği ruhun dehşetini özetlemeye başlamaz. Bulanıklaştırmak, şaşırtmak ve nihayetinde yaklaşan herkesi dehşete düşürmek içindir. Cesaretini toplayıp *licorneir*'lerini onun derinliklerine sürenlerden bir daha haber alınamamıştır.

Ilsevel şimdi ona bakıyor. Dehşet içinde geri çekilirken, dokunuşuma karşı tüm direncini unutuyor ve sırtını göğsüme yaslıyor. "Bu Miphates'in işi," diyorum, sesim alçak, sanki buradan bile duyulabilirmişiz gibi. "Doğrudan Yarık'tan besleniyor, ya da ben öyle sanıyorum. Aksi takdirde ölümlü büyücülerin bu kadar uzun yıllar boyunca böyle bir çalışmayı nasıl sürdürebildiklerini bilmiyorum. İlk *vardimnar*'dan kısa bir süre sonra, hayatta kalan Licornyn savaş lordlarının tepkilerini önlemek için inşa edildi. Artık büyücüler bunun ötesine nadiren geçiyorlar ve geçtiklerinde de bunu kullanıyorlar."

Çalkalanan sis büyüsünün içinden çıkan bir dizi sütunu işaret ediyorum. On metre yüksekliğinde, beş pürüzsüz, düz yüze oyulmuş ve keskin bir noktaya doğru sivrilmişler. Bu ıssız yerde uyumsuz bir şekilde, yirmi metre aralıklarla çiftler halinde duruyorlar, tarla boyunca uzanıyor ve ufukta kayboluyorlar. Şu anda taşlar alacakaranlığın altında donuk ve soğuk. Ama *vardimnar* düştüğünde onların *licorneir* şarkısı gibi parladığını gördüm.

"Büyücüler Cruor'da bu şekilde seyahat ederler," diyorum. "*Licorneir*'in şarkısına benzemeyen, koruma görevi gören bir büyüden güç alıyorlar. Bunu nasıl başardıklarını bilmiyorum. O kadar etkili değil - *vardimnar* düştüğünde büyücülerin yollarından koparıldığı biliniyor. Yine de ne ben ne de halkımdan herhangi biri o sütunları yok edebildi. Eğer Mifatların kendi dünyalarına erişimini -dışarıdan takviye ve erzak- kesebilirsek, belki de

Onları Cruor'dan dek sürme şansımız olacak. Ama şu ana kadar tanrılar bizim yanımızda olmadı."

Ilsevel çok hareketsiz, söylediklerimi dinliyor. Halkımın çektiği acılara ve onun türüne duyduğumuz nefrete dair bu hikâyeleri nasıl algıladığını merak ediyorum. Ne de olsa kendi hikâyeleriyle büyüdü, şüphesiz şimdi söylediklerimle çelişen hikâyelerle. Bana inanıyor mu? Yoksa çocukluğundan beri onun için anlatılan hikâyelere bağlı kalmayı mı tercih ediyor? Onun yerinde olsam ne yapardım bilmiyorum.

Elydark daha sakın bir tempoda ilerliyor. Agandaur'a dönmeye hevesli değil ama eve dönüş yolumuzun bu olduğunu biliyor. İkimiz de bu yerle ilgili çok fazla korkunç anıyı paylaşıyoruz. Keşke onu daha hızlı gitmeye teşvik edebilseydim ama ruhunda görmezden gelemeyeceğim dikkatli ve temkinli bir şeyler kaynıyor. Yakınlarda bir tehlike olabilir. Gerekirse beni uyaracağı konusunda ona güveniyorum.

"Geçen gece," dedi Ilsevel aniden, "ilk tanıştığımızda..."

O geceyi ve aramızda geçenleri hatırlayınca nabzımda bir sıcaklık oluşuyor. Bunu bastırıyorum ve ciddi bir soğukkanlılıkla cevap veriyorum, "Evet?"

"Halkınızın bir tılsım bulmak için Büyücü Artoris'in peşinde olduğunu söylemişsiniz. Evisar'a giden gizli yolları açacak bir tılsım."

Tanrılar beni bağışlasın, o gece dilimi birden fazla şekilde özgür bıraktım! Elbette ertesi sabah hayatımdan çıkacağını, bir daha asla görülmeyeceğini ya da düşünülmeyeceğini düşünmüştüm. *Kadife*'nin üzerimizdeki etkisinden şüphelenmiş olsaydım, ona asla böyle şeyler söylemezdim.

"Evet," diyorum. İnkâr ne anlamı var ki? Sanki düşmanlarıma herhangi bir sırrı ifşa etmekte özgürmüş gibi. "Prens Ruvaen esir Mifatları ele geçirdi ve onları tılsımın gizli işleyişini açıklamaya ikna etmek istiyor. Eğer başarılı olursa, sonunda *obscuris*'in içinden geçebilir, hatta onu tamamen kırabiliriz."

Ve sonra, Nornala'nın isteğiyle, Evisar'a saldıracağız. Licornyn atlılarının ve Ruvaen'in paralı askerlerinin birleşik gücüyle, saldırı gerçekten de yıkıcı olmalı. Mifatlar Agandaur'da bizi geri püskürtmüş olabilirler ama kayıpları çok ağırdı ve takip eden üç yıl içinde güçlerini yeniden inşa edemediler. Bu büyüden kurtulduğumuzda, savunmasız kalacaklar. Tabii . . .

Gölge Kral.

Onun adı ruhuma çöken karanlığın ta kendisi gibi. Kısa bir süre önce Larongar Cyhorn'un troldefolk ile ittifak kurarak Gölge Kral ile kendi kızı arasında bir evlilik ayarlama niyetinde olduğu haberi bize ulaştı. Bu eşleşmeyi engellemek için yaptığımız tüm girişimler boşa çıktı. İttifak gerçekleşirse, trolde Evisar'ı savunmak için Miphatlara katılırsa, halkım için çok kötü olabilir.

Başımı iğrenerek sallıyorum. Eledria'nın herhangi bir ırkının, hatta münzevi ve esrarengiz troldefolk'un bile insanlarla nasıl ittifak kurabildiğini aklım almıyor. Larongar'ın Gölge Kral kadar güçlü birini cezbedecek nesi olabilir ki?

Vellar, Elydark'ın sesi kafamın içinde keskin bir şekilde şarkı söylüyor. ***Vellar, bir şey hissediyorum.***

Licorneir'imın ihtiyatı, acı veren bir şarkı dizesi olan sıkıntıya dönüştü. *Ne ? Omzuna dokunmak için uzanarak soruyorum. Neyin ?*

Shanaera buradaydı.

Vücudumda saf bir şimşek çakıyor. İçimdeki her duyu uyanıyor, arıyor, Shanaera'dan bir iz ya da kızıl pelerinlerin bir anlık için geriliyor. Elydark yavaşlıyor. ***Artık buradan 4one uzakta***, diyor ama ona inanmıyorum. İnanamıyorum.

Acımasızca licorneir'imi dörtlale koşturuyor, Agandaur'un kırık dökük arazisinde hızla ilerliyorum. Bir içgüdü beni etrafındaki kırsal alanın geri zorlukla ayırt edilebilen belirli bir tepeciğe yönlendiriyor. Shanaera'nın cesedini orada tutmuştum, siyah dereler halinde kan kaybından ölürken. Orada onun ölümü bir ömür boyu vicdanıma, ruhuma kazındı. *Vardimnar*'ın zifiri karanlığında bile onu bulabilirdim.

Ama o orada değil. Etrafımdaki dünya göz alabildiğine hayattan yoksun. Sadece bir şey var - o tepeciğin tepesinden, tam da kollarımda onunla diz çöktüğüm yerden çıkan bir şey. Orada bir işaret bayrağı gibi bırakılmış.

Elydark başını sallıyor, yaklaşmak istemiyor. Onu zorlamaya çalışmıyorum. Eyerden kayarak sertçe yere iniyorum ve önce sendeleyerek, sonra koşarak o ölüm ve hatıra yerine doğru yokuşu tırmanıyorum.

Yerden bir kılıç çıkıyor. Toprağa saplanmış bir Licornyn kılıcı. Kabzası deriyle sarılmış ama hemen tanıdığım bir desen ve renkte bir tablet dokumasıyla süslenmiş. Bu kılıcın kime ait olduğunu biliyorum.

"Kildorath," diye fısıldıyorum.

Shanaera'nın kardeşi, kız kardeşinin ölümünden sonra bile benimle birlikte at sürdü, sadakati tartışılmazdı. İnsan dünyasına yaptığım bu son yolculukta da benimleydi ve Grimspire'daki kampımıza insan bir gelinle döndüğümde öfkesini dile getirmekte etmedi. Ama onu ve diğerlerini geçitten gönderdiğimde bana itaat etti.

Kılıcı tutup topraktan çekiyorum. Üzerinde kan lekesi yok, yani buraya yerleştirilmeden önce hiç savaş görmemiş. Herhangi bir pas izi de yok. Her kim yerleştirdiyse bunu çok uzun zaman önce, belki de bugün erken saatlerde yapmış. Yerimde dönüp etrafımdaki toprakta ne dair izler arıyorum. Burada bir mücadele yaşanmış -kızak izleri ve birbirine karışmış ayak izleri, hepsi kısmen rüzgâr ve molozlarla örtülmüş, ancak eğitimli gözlerim tarafından görülebiliyor.

Sonra onu gördüm: Kıpırmızı bir kumaş parçası. Bir pelerinden kesilmiş ve atılmış. Eski, kurumuş kanla lekelenmiş.

Elydark, çenem kapalı kalsa da ruhumla şarkı söylüyorum. İnsanlarımız buradaydı. Onlar tarafından saldırıya uğradılar-

Ani bir çığlık havayı yarıyor. Elydark'ın arka ayakları üzerinde şaha kalktığını ve Ilsevel'in umutsuzca sırtına yapıştığını görmek için şok içinde dönüyorum. Benim licorneir'im sertçe yere iniyor, toynakları çimi yırtıyor ve hemen başını çevirip dörtlale koşmaya başlıyor.

"Elydark!" Hem yüksek sesle hem de ruh ipliğimiz boyunca bağıriyorum. Bedenim harekete geçiyor, birkaç hızlı koşu adımı atıyorum. Sonra acı *kadife* kordon boyunca kolumdan yukarı fırlayıp başımın arkasında patlıyor. Nefesim kesiliyor, sendeliyorum, aniden halsiz düşüyorum.

Etrafımdaki dünya dönüyor ve ben dizlerimin üzerine çöküyorum.

11
ILSEVEL

Taar benden uzaklaşp arazideki hafif yükseltiyi tırmanarak topraktan bir kılıcın çıktığı yere gelirken ben eyerde dik oturup bir avuç tek boynuzlu at yelesini kavıyorum. Kılıcın kabzasını tutup çekerek serbest bırakıyor ve bu kadar korkusuz birinin yüzünde olabileceğine asla inanamayacağım bir ifadeyle kılıca bakıyor. Sanki bir hayalet görmüş gibi bakıyor.

Elydark altımda adım atıyor. Onunla binicisi arasındaki ruh şarkısı gerilimle canlı. Karanlık ve anlaşılması zor ve konuda herhangi bir seçeneğim olsaydı, farkındalığımı kapatırdım, sadece birkaç gün önce, tek boynuzlu bir atın şarkısını hiç duymadan önceki kadın geri dönerdim.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez ani bir ses kakofonisi gök gürültüsü gibi kafamın içinde patlıyor. Neredeyse çığlık atacaktım ama Elydark aynı tepki verince sesim kesildi. Toynaklarıyla havayı yırtarak doğruluyor ve sadece yelesini çoktan tutmuş olmam beni eyerde tutuyor. Sertçe yere iniyor ve nefesimi kesiyor.

Ben ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan o koca kafasını çeviriyor, boynuzunu indiriyor ve dörtnala koşmaya başlıyor. Farkındalığımın gerisinde bir yerlerde Taar'ın arkamızdan seslendiğini duyuyorum ama buna dikkat edemiyorum. Ön kolumdaki ani sıkışmaya, zorla ondan uzaklaştırılırken *velranın* acı veren gerilmesine de en ufak bir dikkat gösteremiyorum. Tüm varlığım aniden kemiklerimi titreten başka bir kırık ses patlamasıyla tükeniyor.

Bu sesi tanıyorum. Bunu takip eden sessizlikte farkına varıyorum; kısa bir duraklama, bağımlı beynime düşünme şansı veriyor. Bu sesi daha önce de duymuştum, bir keresinde, bu dünyanın en ucundaki nehrin kıyısında. Ancak o zaman çok sayıda ve uzaktı, birçok kırık kalpten söylenen bir yıkım korosuydu. Bu ses tekil. Ve yeterince uzak değil.

Elydark durdu, ciğerleri kabarıyordu. Ruhu acı dolu bir şarkıyla yankılanıyor ve şimdi kırık seslerin hengamesi arasında zar zor duyabiliyorum

zihnimde tekrar tekrar patlıyor. Ölümlü algılarımı temizlemek, etrafımdaki dünyayı bir kez anlamlandırmak için çaresizce başımı sallıyorum. Büyüden etkilenmiş tarlalar, hayatta kalan küçük çalı kümeleri, ağaç iskeletleri, yarılmış oluklar ve büyüden yanmış lekeler tekrar puslu bir şekilde odaklanıyor.

Ve ölü kadın.

İlk onu görüyorum, durduğumuz yerden on metre kadar uzakta yerde kırık bir şekilde yatıyor. Bu mesafeden onun genç mi yaşlı mı, güzel mi çirkin mi olduğunu ayırt edemiyorum. Sadece ölü olduğunu. Ruhunun şarkısı paramparça olmuş, bu dünyadan gitmiş. Gözlerimi kırıştıtırıp tekrar bakıyorum, bu sefer giydiği Licornyn zırhını görüyorum. Vahşi bir an için onun avını avlamaya gelen Shanaera olup olmadığını merak ediyorum. Ama bu ceset ayağa kalkmıyor ve hareket etmiyor, yaşayan ruhu çürümüş yerleşimine geri dönmeye zorlanıyor. O gerçekten ölü.

Yeni bir kırık şarkı patlaması bana bir darbe gibi çarpıyor, neredeyse beni eyerden düşürüyor. Çığlık atıyorum ve kulaklarımı kapatmak için iki elimi havaya kaldırıyorum, ama işe yaramıyor. Bu şarkı kulaklarla değil, sadece kalp ile duyuluyor. Ve kalbimi ikiye bölmeye yetiyor. Bakışlarımı ölü kadından kaldırıyorum ve onun üzerinde duran şeyi görüyorum. Parıldıyor, neredeyse görünmez, sanki bu gerçekliğin içinde ve dışında kayıyor, nasıl tutunacağından emin değil.

Bu bir tek boynuzlu at. Elydark kadar iri ya da güçlü değil, ama narin kemikli, neredeyse narin orantılı. Eti iskeletinden ayrılıyor gibi görünüyor, özünden yayılan dalgalar halinde patlayan kırık şarkının sıcaklığıyla yanıyor.

Nyathri. Kelime Elydark'tan yükseliyor, bizimle o canavar arasındaki eterde dalgalanıyor. Tekrar tekrar aynı kelimeyi söylüyor, bir isim mi?

Nyathri, Nyathri.

Sanki ona kim olduğunu hatırlatıyor. Temkinli bir şekilde bir adım daha yaklaşıyor, başını eğmiş, kulaklarını öne eğmiş. Yanan tek boynuzlu at cesetten yukarı bakıyor. İskelet kafasını görmek korkunç olsa da, böyle bir görüntünün ilham vermesi gereken dehşeti hissedemiyorum. Kalbim onun şarkısıyla çok dolu. Öyle kırık bir şarkı ki... ve yine de...

Yine de bunun nasıl düzeltilebileceğini duyduğumu düşünüyorum.

"Dur!" Bu kelimeyi yüksek sesle mi söyledim yoksa şarkı mı bilmiyorum. Her iki durumda da Elydark sertçe geri çekiliyor, gözleri bana bakmak için geri dönüyor, belki de ona bir emir verdiğim için şok olmuş. "Onu uzaklaştıracaksın," diyorum biraz daha nazikçe.

Yanılmıyorum. Ruhunda uçuşun başladığını hissedebiliyorum. Ölü kadının cesedini geride bırakmak istemiyor ama Elydark'ın ona yaklaşmasına da izin vermiyor. Dengede, bir kopuşun eşiğinde, vahşi şarkısı kırılmanın ardından hızlı bir patlamayla etrafında dönüyor. Bu Taar'ın tarif ettiği *velrhoar*, yani kalbin yıpranmış hali olmalı. O nehrin karşısında gördüğüm tüm vahşi tek boynuzlu atların başına gelenle aynı kader. Licorna kraliçesi öldüğünde Mahra'nın başına gelenle aynı kader. Gerçekten korkunç, hayal edebileceğimden de kötü. Bu şarkıyı duymak, kendi etimin yavaşça kabarıp yandığını hissetmek, elimi ateşten çekememek gibi bir şey. Buna katlanmak cehenneme yakışır bir azap olmalı. Taar'ın ölümün bu tür yaratıklar için bir merhamet olduğunu söylemesine şaşmamalı.

Ama ya iyileşebilirse? Ayrıca bazen kalbi kırılmış bir tek boynuzlu atın yeni bir biniciye bağlanabileceğini de söylemişti. Onu bizimle Taar'ın şehrine getirecek kadar sakinleştiremez miyiz? Şüphesiz orada bu kırık şarkıya bütünlük kazandıracak insanlar vardır.

Bilinçli düşünce geri kalanıma yetişme şansı bulamadan Elydark'ın eyerinden kayıyorum. Tek boynuzlu at bana sertçe bakıyor ama yüzümdeki bir şey sükûnetini korumasını sağlıyor. İlerleyişimi izliyor, çorak toprakta yavaşça ölü kadına ve yanan canavara doğru ilerliyorum. Yaklaştıkça sıcaklık daha da artıyor. Kadınla Elydark'ın tam ortasında, nasıl devam edeceğimi bilemeden duruyorum. Kendimi korumam beni geri çekilmeye zorluyor.

Ama o yaratığın gözlerine baktığımda -Nyathri'nin gözlerine- orada öyle bir acı görüyorum ki. Ve bunu anlıyorum.

Kendi kırık şarkımı söylemeye başladım. Önce duraksıyor, boğazımın gerisinde hüzünlü bir inilti, pek melodik değil. Yine de bir şey doğru hissettiriyor. Gerçek gibi. Tekrar söylüyorum, bu sefer daha yüksek sesle. Etrafımdaki dünya, ben ve o iskelet tek boynuzlu attan başka bir şey kalmayana kadar kayboluyor. Benim ve onun şarkısı.

Bir adım daha yaklaşıyorum, müziğin dilimde ve dudaklarımda izin veriyorum. Sözsüz acı. Keder ve kederden daha derin. Suçluluk.

Onu kurtaramadım.

Onu kurtarmalıydım.

Keşke onu kurtarmış

olsaydım. Benim

hatamdı.

Benim

hatam.

Benim

hatam.

Şarkı içimden uzanıyor, tek boynuzlu attan gelen patlayıcı şarkı patlamalarına dokunuyor, o korkunç sesle karışıyor. Armoni gibi bir şey oluyor ama tam değil.

Beni izliyor. Gözleri cehennem ateşinden sonsuz çukurlar gibi, kırmızı ve çiğ. Yelesi siyah alevden diller gibi, kendi titreşen enerjisinin rüzgârında savruluyor. Kemiklerindeki et yanarak kül oluyor, yeniden oluşuyor ve tekrar yanarak sonsuz kırmızı kıvılcımları etrafa saçıyor.

Yaklaşıyorum. Neredeyse dayanılmaz. Zihnim derimin karardığı, kemiklerimden ayrıldığı konusunda ısrar etmeye çalışıyor. Ama bu acı fiziksel değil. Bu onun şarkısı, kafamın içinde çınlıyor. Aradaki farkı biliyorum. Bu beni öldürmeyeceği anlamına gelmiyor. Ama doğru karşı şarkıyı bulabilirsem, belki bu yangını söndürebilirim. Belki onu geri getirebilirim.

"*Nyathri*," diye fısıldıyorum, ismi şarkımla birlikte gönderiyorum. Bunu yaptığım anda ne kadar yanlış olduğunu fark ediyorum. Nyathri, bir zamanlar her kimse, artık yok.

Umutsuzluk içinde yandı. Bu yaratık yeni. Ve keşfedilmesi gerekiyor.

Şimdi ona yakınım, mümkün olduğuna inandığımdan daha yakınım. Fiziksel dünyada, ayaklarım binicisinin düşmüş cesedinin hemen yanında duruyor. Ama ben bunların hiçbirini görmüyorum. Paylaştığımız bu şarkı alanında böyle şeylere yer yok.

Tek boynuzlu at başını eğiyor, boynuzunu kalbime doğrultuyor. Ateş sarmallarını yalıyor, ucundan siyah alev dilleri fişkırıyor. Ben geri adım atmıyorum. Şarkı söylüyorum ve şarkım alevleri kırıp iki tarafa gönderiyor. Ve işte oradayım, onun yanan gözlerine bakıyorum. Onun adı, gerçek adı, dilimin ucunda. Söylemeye cesaret edebilir miyim bilmiyorum. Ağır geliyor, sıcak bir kömür gibi. Ona ses vermenin beni içten içe yakacağından korkuyorum. Dudaklarım ayrılıyor, yeni sesi şekillendirmek için hareket ediyor.

Bir kükrete atmosferi patlatır. Tek boynuzlu at başını kaldırdığında ani ve sıcak, kör edici bir parıltı patlıyor. geri çekiliyorum, yere düşerken umutsuzca kendimi korumak için kollarımı açıyorum. Ellerimin arasında tek boynuzlu atın başını eğdiğini görüyorum ve beni oracıkta şişlemek istediğini anlıyorum.

Onu seviyorum. öyle garip bir duygu ki, açıklayamıyorum. Ama doğru olduğunu biliyorum. Onu ve yanan şarkısını seviyorum, o kadar korkunç ve o kadar güzel ki. Kontrolümün çok ötesinde. Onu seviyorum çünkü içimde bir şey tanıyor. O anda, beni öldürmek için hamle yaptığında, ölümümü gerçekleştirecek kişinin o olmasına seviniyorum.

"Ilsevel!"

O ses. Bir süredir beni çağırıyor. Toprağın, havanın ve fiziksel varoluşun sesi, tökezleyen ayaklarımın üzerinde durabileceği bir ana kaya gibi.

Bir sonraki an, Taar'ın kolu bana dolanıyor ve kılıcı sallanıyor. Daldığı anda bile tek boynuzlu atın boynuzuyla birleşiyor. Bir anlık temasın ardından bir şok dalgası geliyor. Havada savrulurken fiziksel bedenime geri dönüyorum, ben hâlâ Taar'ın sıkı kucağında kavranmış durumdayım. Bileğimdeki *velranın* aniden yandığını hissedecek kadar farkındalığım var.

Yere sertçe çarptık, yuvarlandık. Karanlık beni sardı.

12
TAAR

Ruh ateşi patlaması bize doğru yuvarlanırken Ilsevel'in üzerine , o kadar sıcak bir dalga ki etimizi kemiklerimizden ayıracağından korkuyorum.

Son saniyede Elydark'ın şarkısı bizi parlayan bir koruma kalkıyla çevreliyor. Ateş ona çarpıyor ve yattığımız yerde bize dokunmuyor. Kollarımı Ilsevel'e doladığımda gözümü yarı açıyorum ve *kadife* olanla aramızda duran licorneir'imi görüyorum. O iskelet varlık başını geriye atmış, gökyüzüne doğru çılgılık atıyor.

Sonra, ayaklarının dibinde yerde yatan kırık atlıya son bir kez daha bakmadan, arkasını dönüp vahşi doğaya doğru koşmaya başlar ve azabının alevini bir kuyruklu yıldız gibi peşinden sürükler.

Olduğum yerde kalıyorum, kollarım Ilsevel'i sarıyor, son alev de uzaklarda kaybolana kadar onu bedenimle sarıyorum. Başımı eğerek sert bir nefes alıyorum. Ayrıldığımızda beni ele geçiren zayıflık o kadar büyüktü ki, kendimi toplayıp Elydark ve Ilsevel'in peşinden gidecek gücü bulamayacağımdan korktum. Eğer *vardimnar* saldırmış olsaydı, kesinlikle kaybolurdum. Hal böyleyken, savaş alanının bozuk, şeytani büyülerinin tehlikeye atılmış savunmamı aşmaya çalıştığını hissettim.

Ama *kadife* beni doğruca ona çekti. Ben peşinden sendeledikçe o daha da şiddetle çekiyordu, ta ki kendimi mi ittim yoksa o büyü kordonunun gücüyle mi taşındım bilemeyene kadar.

Ve onu gördüğümde -yanan tek boynuzlu atın önünde, kalbine saplanmak üzere duruyordu- sanki içimde yeni bir ruh doğmuştu. Bedenimi ve ruhumu kontrol altına alan ve beni tüm tehlikelere ve sonuçlara aldırmandan onu savunmaya iten bir güç ve öfke ruhu.

İsmi dudaklarımdan tekrar tekrar döküldü, sanki onu kendime geri çekebileceğim gibi, ama duymuyor gibiydi. Kalbi dikenli licorneir onu hipnotik bir büyü'nün etkisi altına almıştı. Mümkün olan son saniyede, kılıç kolum umutsuz bir savuruşla düştü. Boynuzla çınlayan temas, licorneir'in Ilsevel üzerindeki etkisini kırmaya yetti ama patlama

bizi uçurdu. Bu sert darbe vücudundaki her kemiği paramparça etmiş miydi? Onu yakınımda tutarak ve omzum yere önce çarpacak şekilde vücudumu eğerek darbenin şiddetini azaltmaya çalıştım. Ama yuvarlanırken çok az kontrolüm vardı.

"İlsevel," diyorum, solgun yüzündeki kiri temizlerken sesim sert çıkıyor. Birkaç sıyrık ve çürük var ama ellerimle yaptığım hızlı bir araştırma kırık kemik olmadığını gösteriyor. Boynu ve omurgası sağlam görünüyor, kafatasında herhangi bir kırık yok. Ama o kadar hareketsiz, o kadar soğuk ki. "İlsevel," diyorum tekrar, yanağını okşayarak. "Beni duyabiliyor musun?"

Elydark'ın gölgesi üzerime düşüyor. **Vellar**, sesi kafamın içinde şarkı söylüyor, **Duydunuz mu? Paylaştıkları son4'ü duydunuz mu?**

Başımı sertçe çeviriyorum, licorneir'ime kaşlarımı çatarak bakıyorum. *Aklından ne geçiyordu? Onu benden aldın! İkimizi de nasıl bir tehlikeye attığını bilmiyor*

Elydark başını eğiyor. Muhtemelen varoluşunda ilk kez, licorneir'im utanmış görünüyor. **Beni affet Vellar. Nyathri'yi duydum ve ben-**

Vücudumdan bir sarsıntı geçiyor. Dik oturup arkama, o kalp dikenli licorneir'in durduğu yere bakıyorum. Nyathri mi? Onu tanıyamamıştım, olduğu gibi yanmış ve kırılmıştı. Elbette Elydark onu duymadığım şarkısından tanıyabilirdi. Ama eğer bu Nyathri ise, o zaman .

..

İlsevel'i yattığı yerde bırakarak hemen ayağa kalkıyorum. Onun yanından bu kadar çabuk ayrılmamı istemeyen *kadifenin* sıkılaşmasına rağmen devam ediyorum, savrulduğumuz zemini toparlıyorum, adımlarım sert düşüyor. Sanki omuzlarımda büyük bir ağırlık taşıyor gibiyim. Her adımda daha da artıyor bu ağırlık, zifiri gökyüzünün altında kollarını açmış yatan o kırık cesede yaklaştıkça.

Ashika.

Başında durup ölü yüzüne bakıyorum. Başı omuzlarından yarıya kadar ayrılmış, sadece birkaç tendonla tutunuyor, omurgası tamamen kırılmış. Saçları kanla keçeleşmiş, yüzündeki tüm yaşam ve canlılık tükenmiş. Yine de onu bir zamanlar tanıdığım gibi görüyorum - dostum, yoldaşım. Hızlı ve kurnaz Ashika, her zaman hızlı ayaklı Nyathri'nin üzerinde ilerlemeye, tehlikeli araziye keşfetmeye ve hızlı raporlar getirmeye hevesliydi. Tecrübeli bir savaşçıydı ve bu seferde yanımda olmasından memnun olduğum biriydi. O ve licorneir'i iki ruhun olabileceği kadar birbirine bağlıydı.

Dizlerim titriyor. Dik durmak, cesedinin yanına yığılmamak ve onu kollarımın arasına almamak için tek yapabildiğim bu. O yapmazdı

Böyle duygusal gösteriler gibi, ancak. Şu anda bile kulağımda onun gülen sesini duyabiliyorum: *"Biraz ağırbaşlı ol, luinar! Kendi iyiliğin için değilse bile benim iyiliğim için."*

Elydark ağır adımlarla yanıma geliyor ve burnunu omzuma dayamak için boynunu eğiyor. Yanağına yaslanıyorum, onun varlığıyla, onun ve benim *velrhoar* işkencesiyle yüzleşmek zorunda kalmadığımızı bilerek anlık bir rahatlık duyuyorum. Keşke ölümcül bir darbe indirecek kadar hızlı olsaydım! Ilsevel için duyduğum korkuyla, sadece o alevli boynuzun göğsünü delmesini engellemekle ilgilenmiştim. Fark etseydim, bilseydim.

Gözlerimi kapatıyorum ve ıssız manzaraya bakıyorum. O gitmiş - Nyathri Cruor'un vahşi topraklarında kaybolmuş. Kalbi kırılmış hali onu *vardimnar*'a karşı savunmasız kılacak. Mahra ve bu topraklarda dolaşan diğer kalbi yaralı *licorneir* gibi yozlaşacak, Nornala'nın ışığından ve ebedi evinden sonsuza dek ayrı, kayıp ve lanetli bir ruh olacak.

Elydark'ın şarkısı göğsümde alçak ve sözsüz bir şekilde gürlüyor. Her zaman Nyathri'ye çekilmişti. İkisinin kendi aralarında bir bağ kurup kuramayacaklarını merak ettiğim zamanlar oldu. Şimdi Nyathri'nin kendisini tüketen karanlıkta kaybolması gibi bu şans da kayboldu.

Özür dilerim, dostum, dedim.

Ben de öyle, ağır bir şekilde cevap veriyor. Kendimi unuttum ve seni savunmasız bıraktım. Bu benim hatamdı. Bu bir daha olmayacak.

Onu affediyorum elbette. Hepimiz kalp kırıklığı karşısında çılgınca şeyler yaparız. Bu, aramızdaki bağ daha az gerçek yapmaz.

Ashika'nın cesedine bir kez daha bakıyorum, sonra yavaşça dönüp savaş alanında diğerlerini arıyorum. Burada yaşananları inkâr etmek mümkün değil: emredildiği gibi Saklı Şehir'e doğru yollarına devam eden halkım, Shanaera ve Kızıl Pelerinliler tarafından saldırıya uğradı. Hazırlıksız yakalandılar, cesurca savaştılar ve ... ne? İçlerinden hayatta kalan oldu mu? Yoksa hepsi Ashika gibi katledildi de cesetleri *nekrofon* büyücüleri tarafından üzerinde deney yapılmak üzere mi götürüldü? Ashika'nın yarasına, yarı kesik boynuna tekrar bakmak için kendimi zorluyorum. Bu korkunç son, onu yoldaşlarının kaderinden kurtaran şey miydi? Cesedi ölüm büyücülerinin işine yaramayacak kadar hasar görmüş müydü?

Çenemi sertleştiriyorum. Hepsi ölmüş olamaz. Savaşçıları vahşi ve gözü pektir, Eledrian diyarlarının her yerinde hesaba katılması gereken bir güçtür. Gafil avlansalar bile yiğitçe savaşırlardı. Eminim kaçmıştır.

"Acele etmeliyiz," diyorum kararlılıkla. "İnsanlarımızı bulmalıyız." Bunu söylemiyorum ama Elydark'ın ruhumda çınlayan suçluluk duygusunu duyduğuna şüphe yok. *Onlarla birlikte olmalıydım. Onları uyarmalı, korumalıydım. Onlarla birlikte ölmeliydim.* Daha sonra suçluluk duymak için yeterince zamanım olacak. Şu anda olana ve yapılabileceklerle odaklanmalıyım.

Ashika'nın khat'ı mı? Elydark soruyor.

Kalbim burkuluyor. Onu pelerinine sarmak, Elydark'ın yatırmak ve bir Licornyn savaşçısına yakışır şekilde cenaze töreni için ailesine geri götürmek isterdim. Ama Licorneir'im güçlü olmasına rağmen iki atlıyı ve bir cesedi Cruor'a kadar uzun bir yol boyunca taşıyamaz.

Burada ayrılık şarkısını söyleyeceğiz ve onun ruhu için elimizden geleni yapacağız. Sonra onu Nornala'nın lütfuna bırakmalıyız.

Elydark başını sallıyor, bu plandan memnun değil ama başka bir alternatif de sunamıyor. Hemen işe koyulup Ashika'nın kalıntıları daha huzurlu bir poza sokuyorum. Gözlerini kapatıyorum, iki taşla göz kapaklarını aşağıya indiriyorum ve boynu ile omzundaki yarık çok belirgin olmayacak şekilde başını eğiyorum. Ellerini göğsünün üzerinde çaprazlayarak, yerinde durmaları için bir parça sicimle bağlıyorum. Şimdi neredeyse huzurlu görünüyor. En azından bu topraklarda bedenini daha fazla kirlitecek leş kuşları kalmadı. Belki de tanrıça ruhunu almaya gelene kadar burada rahatça dinlenebilir.

Keşke göğsüne koyacak *ilsevel* çiçeklerim olsaydı. Bunun yerine kesemdeki kurumuş yapraklardan birkaçını kansız yüzüne, boğazının çukuruna ve karnına doğru serpiyorum. Bunu yaparken ayrılık şarkısını söylemeye başlıyorum - yıllar boyunca birçok kez söylediğim bir şarkı. Shanaera için söylemeye hiç fırsat bulamadığım bir şarkı. *"Alahir Nornala, rautha-almar. Alahir se Ashika, nei-almar lyar."*

Karşınızda, Nornala, savaşçınız.

İşte Ashika, kızın cesur.

Elydark sesini benimkine katıyor, tınısı melodiye derin, vızıltılı bir destek oluyor. Keder beni boğucu parmaklarıyla boğmakla tehdit etse bile onun şarkısına yaslanıyorum, ondan güç alıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, şarkının içimde olması gerektiği gibi hareket etmesine izin veriyorum, dudaklarımdan bir dere gibi akarak Ashika'yı kapladığını hayal ediyorum, onun bileceği tek kefen.

"Licor neir-nalas korval ei sonaum," Şarkı söylüyorum. *"Son elthari heileth ei idoroth."*

Yıldız Çocuklarının şarkıları artık onu uyandırmayacak. Ne de arkadaşları onu mezarın ötesinden neşelendirecek.

Sözler çok eski ama her söylediğimde yeni - bir daha asla söylememeyi umduğum ama ömrümün sonuna kadar söylemek zorunda kalacağımı bildiğim sözler.

Başka bir ses daha katılıyor. İlk başta farkına bile varmıyorum, Elydark'ın tınısının armonisine öyle incelikli bir şekilde giriyor ki. Kelimeler yok, ama tonun, anlamın derinleştiğini hissediyorum, ardından yukarı doğru bir çekim geliyor. Sanki bu kir, kan ve umutsuzluk dünyasında kapana kısılmış ruhum aniden bakışlarını kaldırmaya, unuttuğu bir parlaklığa ve büyüklüğe doğru bakmaya çağrılıyor. Neredeyse direniyorum - bir yanımda hatırlamak istemiyor, kederin yoğun, yapışkan ve fazlasıyla tanıdık olduğu bu yerde kalmak istiyor. Ama o yeni ses yükselmeye devam ediyor, yükseldikçe yükseliyor ve ben de onunla birlikte gitmekten kendimi alamıyorum.

Ölüm şarkısının son sözleri dudaklarımdan dökülüyor. Melodinin bana ait kısmı usulca uzaklaşırken, Elydark ve diğer ses iki parçalı uyumlarını biraz daha sürdürmeye devam ediyor. Birkaç çalıntı an için ruhumun onların şarkısında asılı kalmasına izin veriyorum, yasın ötesine, zamanın ötesine, çürümenin, kaybın ve kalp kırıklığının ötesine taşıyorum.

Yavaşça gözlerimi açıyorum. Ashika'nın yüzü görüş alanımı dolduruyor. Bir an için onu bir zamanlar olduğu gibi görüyorum; canlı ve hayat dolu, cesur, iyi mizahlı ve macera hevesli. Bir zamanlar olduğu gibi bana bakıp gülümsemesini, göz kırpmasını ve bana bu kadar asık suratlı olmamamı, sonunda her şeyin yoluna gireceğini söylemesini bekliyorum.

Göz kırpıyorum. Görüntü kayboluyor. Sadece gri yanaklarını ve çökmüş gözlerini örten iki taşı görüyorum. O artık yok. Ama belki de o şarkının lütfuyla ruhu onu eve götürecek yolu bulmuştur.

Biri yanımda diz çöküyor. Yana doğru hızlı bir bakış ve neredeyse içime çektiğim nefeste boğuluyorum. İlsevel. Ellerini benimkiler gibi kavuşturmuş ve başını eğmiş, ödünç elbisesi ve serbestçe uçan saçlarıyla tüm dünyaya ciddi bir Licornyn yasçısı gibi görünüyor. Benimkine ve Elydark'inkine katılan onun sesi -o mucizevi, tanrı vergisi ses- miydi? Dudakları şimdi hareketsiz, gözleri kapalı. Ama ruhundaki şarkının titreşimini hissedebiliyorum, bir licorneir'inkinden farklı değil. Çok garip. Ve çok güzel.

Sonunda gözlerini açıyor, bakışları benimkileri yakalamak için yana kayarken koyu kirpikleri kalkıyor. Sanki onu azarlamamı bekliyormuş gibi korkmuş görünüyor. Ancak ben bir şey söylemeyince bir kez Ashika'nın hareketsiz yüzüne bakıyor. Yutkunurken boğazındaki kaslar geriliyor. Sonra da: "O senin arkadaşın mıydı?"

"Evet," diye yanıtlıyorum.

"O mıydı? Shanaera mıydı? Bunu kim yaptı?" "Öyle olduğuna inanıyorum."

"Peki ya halkınızın geri kalanı?"

"Bilmiyorum."

Başını sallıyor. Katlanmış elleri kucağına düşüyor. Bir süre öylece kalıyoruz, ikimiz de hareket etmiyoruz. Sonunda uzun bir nefes alıyor ve iç çekerek bırakıyor. Sanki bir dürtüye kapılmış gibi uzanıp elimi tutuyor. Bu çok basit bir jest ama parmakları elimi sardığı anda ateş tenimde kükrüyor ve kafamın içinde bir fırtına gibi patlıyor. O kadar şaşkınım ki, o küçük, beyaz parmaklara bakmaktan başka bir şey yapamıyorum, o kadar narin, o kadar yara almamış. Yumuşak yaşam ve hoşgöründen başka bir şey bilmeyen bir kadının elleri. Ama o tutuşta bir güç var.

"Özür dilerim," diyor.

Onunla tekrar göz göze geldim. "Ne için?" "Kaybın için."

"Bu senin hatan değil." sözleri söylerken bile pişmanlık duyuyorum. Eğer Ilsevel olmasaydı, saldırıya uğradıklarında halkımın yanında olurdum. Onlarla birlikte savaşır, onları korurdum. Bu savaş gelinim yüzünden dikkatimin dağılmasına izin vermeseydim Ashika hâlâ hayatta olabilirdi.

Düşüncelerimi okumuş gibi görünüyor. Kaşları çatılıyor ve iki dudağını da emerek sertçe ısıırıyor. Sonra başını salladı, elimi bıraktı ve bir kez daha Ashika'nın yüzüne . "Hâlâ üzgünüm."

Ama onun üzüntüsü yapılanları geri alamaz. Benim suçumu da.

Elimde parmaklarının kavradığı o soğuk yerin farkında olarak kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum. "Gel," diyorum. "Güneş yakında batacak. Bir gece daha durmadan önce bu kötü yerden uzaklaşmalıyız."

13
ILSEVEL

Günler geçiyor. ardına. Her birini uzun, karanlık, yorgunluk dolu bir gece takip etti.

Cruor'dan önce hayatın nasıl olduğunu unutmaya başlıyorum - bu bitmek bilmeyen dörtlüde koşma saatlerinden, aranan, bulunan ve toz içinde geride bırakılan bu yeni ufuklardan önce. Ara sıra gökyüzüne yayılan kara şimşekler bile beni şaşırtmayı bıraksa da, her zamanki kadar büyük bir korku olmaya devam ediyor. Elydark'ın şarkısı ve Taar'ın arkamdaki geniş varlığıyla birlikte kendimi içinde bulduğum bu yeni varoluşun bir parçası.

Bu yolculuğun ne kadar sürdüğünü unutuyorum. Her gün bir öncekine o kadar benziyor ki, zaman saniyelerden ziyade toynak vuruşlarıyla ölçülüyor. Taar her gün öğle vakti bir su kaynağına uğrayıp suyu arıtıyor ve görüyor. Bazen avlanır ama hiç şansı yaver gitmez. Evisar'dan ve Yarık'ın merkez üssünden uzakta, vahşi topraklarda av bulmanın imkânsız olmadığını iddia etse de, henüz herhangi bir yaşam kanıtı görmedim. Burada, bu hayaletli harabelerin ve bu cehennem gibi atmosferin arasında yaşamaya ne dayanabilir ki?

Bu yüzden, alıştıkça daha da dişe dokunur hale gelmeyen *ume* kekleriyle besleniyoruz. O lanet olası taşlardan bir tane daha kemirmektense açlıktan ölmeyi tercih ederim! Ama Taar her gece beni yemek yemeye teşvik ediyor, ses tonu endişe ve emir arasında dikkatlice dengelenmiş, böylece isyan etmeye cesaret edemiyorum.

Ve her gece kampımızın kendi tarafına uzanıyorum, her kemiğim ağrıyor, rüzgârın pelerininin kıvrımlarından içeri girmeye çalıştığını hissediyorum . . ve ateşin diğer tarafına geçmeye cesaret edersem ne olacağını merak ediyorum. Taar'ın sırtındaki o yasaklayıcı duvara kıvrılıp varlığından sıcaklık almaya cüret edersem. Tepki verir miydi? Uzaklaşmam için sertçe havlar mıydı? Onu zaten böylesine riske atan *velra* bağını güçlendirecek hiçbir şey yapmamamızın ne kadar önemli olduğunu bana tekrar tekrar hatırlatır mıydı?

Yoksa karanlıkta yuvarlanıp beni pelerini ve bedeniyle mi örtecekti? Ellerin sıcaklığı etimi şekillendirip beni ona bastırırken bile misk kokusunun burun deliklerimi doldurmasına izin ver. Kaç gece önce çok kısa bir süre bildiğimiz o ihtişamı yeniden keşfedecek miydik? Saymayı bıraktım. Ama bu deneyimi kesinlikle unutmadım. Bedenim onu yeniden yaşamak, aramızda ne gibi yeni harikalar keşfedilebileceğini bilmek için yanıp tutuşuyor.

Her gece alt dudağımı sertçe ısıyorum, gözlerimi sımsıkı yumuyorum ve aniden kafamda bir ateşin hatırası doluyor. Aurae'nin ateşi, katlettiği insanların cesetleriyle birlikte. Sevgili kardeşim, çok tatlı, çok masum. . .

Sonra karanlığın içinde yuvarlanıyorum, sıkı bir topun içine kıvrılıyorum ve sessizce ağlayarak uyuyorum.

Şafakta her şeyi yeniden yapmak için kalkıyoruz. Taar ateşi harlıyor, çayını demliyor ve benimle paylaşıyor, sonra da heybeleri hızlı bir şekilde hazırlıyor. Ata bineriz; at . Mümkün olduğunca çok alanı tarıyoruz. Savaş alanındaki cesetten beri bir kez bile halkından bir iz görmedik. Yürek boynuzlu tek boynuzlu atı da görmüyoruz, gerçi kendimi onu, Mahra'yı ve vahşi sürüyü izlerken buluyorum, tanrılar armağanım o kırık koronun en zayıf yankısını arıyor. Ancak Cruor'da her şey sessiz. Tüm şarkılar *vardimnar*'ın şarkısızlığında yutuldu.

Bir gün, öğleden sonra geç saatlerde Elydark, bir zamanlar Licorna'nın müreffeh bir lorduna ait olan bir vadinin üzerindeki tepeye tırmanıyor. Yabani araziden zahmetle oyulmuş tarlaların, taş duvarların, depo binalarının, aşırı büyümenin ağırlığı altında yarı yıkılmış, çürümenin yıprattığı kanıtları hâlâ görebiliyorum. Evin kendisi taştan: güzel, altın yüzlü bir bina, uzun zaman önce kaçmış bir ruh hissi veren boş pencereleri var.

"Fırtına yaklaşıyor," diyor Taar, sesi derin ve sert, kulağıma yakın. Yolculuk günlerimizdeki uzun sessizliğin bozulmasına alışık olmadığım için biraz irkiliyorum. Kolunu kaldırdığında işaret ettiği yere bakıyorum ve güney ufkunda karanlığın toplandığını, bulutların bu küçük vadiye ilk kimin ulaşabileceğini görmek için yarışarcasına birbirini üzerine yığıldığını görüyorum.

"Bu *vardimnar* değil, değil mi?" O çalkalanan kütlenin içinde bir şimşek çakarken bile kararsızca soruyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor Taar, "sadece bir fırtına, ama yılın bu zamanında Cruor'da fırtınalar yeterince şiddetli olabiliyor. Bir yere akıllıca olur. Rothiliar Evi şurada uzanıyor. Belki de-"

"Hayır!" durduramadan dudaklarımdan fırladı. Kendi hiddetinden utanarak elimle ağzımı kapatıyorum. "Lütfen," diyorum.

Taar'a bakmak için dönerek devam etti. "Bu çok ... çok ..." Nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum, bir zamanlar güzel olan, şimdi içi boşaltılmış, ruhu kalbinden isteksizce çıkarılmış o eve girme ihtimalinden duyduğum tiksintiyi. Bir tür saygısızlık gibi hissediyorum.

Taar bana bakıyor, yüzünde ciddi bir ifade var. Sonra başını sallıyor. "Buradan çok uzakta olmayan eski bir çoban kulübesi var," diyor. "Bakalım ne gibi konforlar sunuyor."

Elydark fırtınaya karşı yarışarak vadiye doğru hızla ilerliyor. O kadar gergin ve durgun bir havada dörtnala gidiyoruz ki, içinden geçmek neredeyse derimizi acıtıyor. İlk yağmur damlaları düşmeye başladığında, bu gerginliğin bir kısmının kırıldığını hissetmek bile rahatlatıcı. Ama sonra gök gürliyor, bir devin kükremesi kadar gürültülü ve şimşekler çakıyor, yerden yarım mil ötedeki bir ağaca çarpıyor. Çığlık atıyorum ve ellerimi kulaklarıma kapatıyorum ama Taar hiç tereddüt etmiyor. Kolunu bana doluyor, bu günlerde pek sık yapmadığı bir teselli. Beni kendine yakın tutuyor, böylece pelerini beni yağmurun en kötüsünden koruyor. "Neredeyse vardık, *zylhala*," diyor, sağanak yağmura karşı sesini duyurmak için bağırarak.

Bu ismi duyunca içimden bir ses ısıyor. Bunu söylediğini duymayalı o kadar uzun zaman oldu ki, kaba ve hazır sesinin çıkardığı o tuhaf tınıyı neredeyse unutmuştum. Bu kadar sevmemeliydim.

Elydark, tepesinde büyük, eğri büğrü, pençe köklü bir ağacın durduğu bir tepeciğin önünde durdu. İki devasa kök arasında, tümseğin yan tarafına doğru kazılmış kapıyı fark etmem biraz zaman alıyor. Taşlaşmış ahşaptan birkaç kalas ön tarafta sıralanıyor ve hava koşullarına karşı sağlam duruyor. Doğal ve insan yapımı garip bir kombinasyon, en davetkar yer değil. Ama şu anda, bu selin altında, bir kralın sarayı olabilir.

"Fırtınayı evde beklemeyi tercih etmeyeceğine emin misin?" Taar soruyor, sözleri neredeyse başka bir gök gürültüsü çatlağı ve yuvarlanmasında kayboluyor.

Başımı sallıyorum. Mütevazı olsa da, bu konuttan yayılan hiçbir boşluk hissi yok, bu da onu o yankılanan koridorlardan çok daha tercih edilir kılıyor. "Bu iyi olacak," diye bağırıyorum, yağmur yüzümden aşağı, ağzıma dökülüyor.

Taar atından iner. Elydark ile kısa bir şarkı alışverişinden sonra başını alçak lentonun altına eğip içerideki karanlığa bakıyor. Umarım onun yarı-fae gözleri bu gölgelerden bir şeyler çıkarabilir; benimkiler kesinlikle çıkaramazdı. Omzunun üzerinden tekrar dışarı bakıyor. "Burası boş. Yeterince güvende olmalısın."

Kısa bir süre başımı salladım ve Elydark'ın sırtından yere doğru uzun bir iniş yaptım, ayaklarımın kemikleri çarpışmadan dolayı biraz sarsıldı. Çamurlu pelerinimi etrafıma sararak kapıya doğru aceleyle ilerliyorum. Güçlü bir koku beni karşılıyor; toprak, rutubet ve çürüme. Tehlikeli bir şey değil, dişlerimi diken diken edecek bir şey de değil. Hava çok soğuk ama kuru.

İçeri girdim. Eğilmeme gerek yok, bu kapı benden çok daha uzun boylu insanlar için yapılmış. O kadar karanlık ki, sadece üç adım attıktan sonra tökezliyorum ve daha ileri gitmeye korkarak olduğum yerde kalıyorum. "Geliyor musun?" Dişlerim gıcırdayarak omzumun üzerinden geriye bakıyorum.

"Elydark ve ben bu gece burada nöbet tutacağız."

"Ne?" Topuklarımın üzerinde dönerek kapıya doğru sendeliyorum ve bir elimle direği kavriyorum.

Taar beliren yağmur lekeli bir siluetten biraz daha fazlası. "Eğer *vardimnar* gelirse, seni bize çağırmak için bolca vaktim olur," diyor bana tam olarak bakmadan. "İhtiyacın olan malzemeleri de çantalardan getireceğim elbette."

Ona bakakaldım, bir an için kelimeler kifayetsiz kaldı. Sonra hırladım, "Geceyi bu delikte tek başıma geçirmeyeceğimden eminim!"

Bana bakıyor, gözleri ıslıl ıslıl. "oldukça dar." "Yani? Ben fazla kaplamıyorum." Kendimi biraz daha dikleştiriyorum. "Ya da Benimle bir kez daha aynı çatıyı paylaşmak kraliyet nezaketinize aykırı mı?"

"Ilsevel-"

"İyi! Nasıl istersen öyle olsun." İki elimle pelerinin kıvrımlarını kavrayarak, buz gibi ıslaklığın omuzlarıma çarpmasıyla nefes nefese yağmura geri dönüyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" Taar'ın sesi bir havlamaydı ama bir başka gök gürültüsü hırıltısı onun sertliğini yumuşattı.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" Çenemi eğiyorum, yağmur yanaklarımdan gözyaşı gibi süzülürken umursamamaya çalışıyorum. "Eğer bütün gece burada bir aptal gibi kendini boğmaya kararlıysan, ben de seninle birlikte boğulabilirim. Evlilik böyle bir şey değil mi? Daha iyisi için mi yoksa daha kötüsü için mi?"

Yüzünü pek seçemesem de bakışlarının bana sabitlendiğini hissedebiliyorum. Bakışlarını karşılamaya çalışıyorum ama gözlerime su hücum ettiği için zorlanıyorum. Kör olmamak için gözlerimi kırpıştırmak, kırpıştırmak ve kırpıştırmak zorundayım.

"Seni tekrar içeri girmeye zorlayabilirim, biliyorsun."

"Evet," diye cevap verdim, "sonra ne olacak? Kalmam için ellerimi ve ayaklarımı bağlayacak ? Çünkü aksi takdirde . . ."

Bir gök gürültüsü lanetini bastırıyor. Ama omuzlarının aniden çöktüğünü görüyorum ve kazandığımı anlıyorum. "İçeri gir," diye homurdandı. "Ben heybeleri getireyim."

Sözüne sadık olduğundan emin olmak için bir süre daha duruyorum. Elydark bu gerçeklikten kısmen kaybolmuş gibi görünüyor, elementlere karşı doğal bir savunma olduğundan şüpheleniyorum ama eyeri ve teçhizatı hâlâ yeterince sağlam. Taar çantaları alıp omzuna atıyor ve dönüp bana kaşlarını çatıyor, yüzü bir şimşek gibi parlıyor.

Çenemden damlayan suya rağmen zaferle gülümsüyorum ve kulübeye tekrar girmek için dönüyorum. İçerisi acı verecek kadar karanlık, Taar'a yer açmak için sağa mı yoksa sola mı adım atacağıma karar veremiyorum. Bunun yerine, o arkamdan kapı aralığını doldurana kadar kıpırdamadan duruyorum. Sert bir el omzumu tutuyor, pelerininin ıslak kıvrımları arasından nefis bir sıcaklıkla beni sağa doğru itiyor.

Bir an için alanı tamamen doldurmuş gibi görünüyor ve bu kulübeyi benimle paylaşmasını isteyerek hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Ama sonra, bir şekilde, kendini daha yönetilebilir boyutlara katlıyor. Onu göremiyorum ama önümdeki alanın bir şekilde değiştiğini hissediyorum. Bir büyü mırıldanıyor, daha önce de söylediğini duymuştum: "*Rhuenar tor-vel.*" Hava geriliyor ve Elydark'ın sesinin ona şarkı söyleyerek geri döndüğünü, aralarındaki bağlantı sayesinde güç paylaştıklarını hissettiğime neredeyse eminim. Taştan taşa bir ses geliyor.

Bir kıvılcım parlıyor. Bakışlarımı korumak için bir elimi kaldırıyorum, sonra parmaklarımın arasından savaş lordu kocamın önü açık küçük bir toprak kaptaki çıra demetini yakmasını izliyorum. Eğri büğrü baca, muhtemelen dumanı fırtınaya taşımak için köklerle sarılmış duvardan yukarı doğru kıvrılıyor. Görünüşe göre geceyi zifiri karanlıkta geçirmek zorunda kalmayacağız.

Taar bu daracık alanda, o küçük toprak şöminenin üzerinde kambur dururken kesinlikle iri görünüyor. Yine de kalçalarının üzerine yerleşip kolunun üzerinden bana hızlıca bir bakış attığında her zamanki gibi zarif. "Rahatına bak. Eğer yapabilirsen."

Yanından başka oturacak yer yok. Başım tavandan sarkan sarmal köklere sürtünüyor ve eğilmezsem toz yağmurları yağıyor. Ama zemin birkaç kat yumuşak ve yaylı bir şeyle kaplanmış - sanırım dışkı, biraz kokuyor ama çoğunlukla çürümeye karşı korunuyor.

Adım attığımda çıtırdıyor, lavanta benzeri bir parfümün hafif ipuçlarını yayıyorlar. Acaba çobanlar kokuya yardımcı olmak için eski yünlerin altına kurutulmuş bitkiler mi serpmişlerdi?

"Buraya aşına görünüyorsun," diyorum Taar'ın yanında yere eğilerek.

Homurdanıyor. "Daha önce Cruor'da tek başıma seyahat etmiştim. Elydark ve ben acil durumlarda kullanılmak üzere çok sayıda sürgü deliği keşfettik."

"Elydark orada güvende olacak mı?" Ben sorarken bile dışarıda rüzgâr şiddetleniyor, tepedeki ağacı inleten korkunç bir feryat. Kendime rağmen Taar'ın sıcak tarafına bastırıyorum.

Taar kıkırdar. "Böyle bir soru sorduğunu duysa çok sevinirdi. Ama endişelenmeyin-Elydark bu dünyanın fırtınalarından etkilenmez."

Her ne olursa olsun, o güzel tek boynuzlu atı , o şiddetli rüzgârın içinde düşünmek hoşuma gitmiyor. Onu terk ettiğim için neredeyse kendimi suçlu hissediyorum, ancak orada onunla birlikte durarak ne gibi bir iyilik yapacağımı hayal bile edemiyorum.

Taar çantalarından birine uzanıyor ve bir başka yanmış *ume* keki çıkarıyor. Onu bana uzatırken dudaklarımdan bir lanet gibi fısıldanan iç çekişime engel olamıyorum. Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor ve titreşiminin bastırdığım kolumda gümbürdediğini hissediyorum. "Zaman ve aşinalık seni Licornyn Faire'e sevdirmede mi?"

"Eğer bunlar halkınızın mutfak becerisini iyi bir şekilde temsil ediyorsa, üzülerek söylüyorum ki diğer tüm dünyaların ve diyarların çok gerisindesiniz."

Bunun üzerine Taar başını geriye atar ve bir kahkaha ısıtır gibi olur. Bunun yerine sadece gülümsüyor ve sarkan kök uçları arasında oynayan ateş ışığına bakıyor. "Korkarım bu tür sözlerle kendi deneyimsizliğini ortaya koyuyorsun. Noxaurian *xyrharoac* ile hiç karşılaşmadığınız kesin."

Yüzümü buruşturuyorum. Bu isim bile kulağa iğrenç geliyor. "Bilmek istiyor muyum?" "Muhtemelen hayır, ama yine de size söyleyeceğim. Bu bir akrep yaygın

Xyre Ormanları'nda. Kısa bir süre yağda kızartılır ve tahmin edebileceğiniz gibi hala canlı ve öfkeli olarak servis edilir. Yemeğe dalmadan önce son bir ölüm darbesi vurmak ve zehirli iğneyi etkisiz hale getirmek cesur lokantacının sorumluluğundadır." Dehşete düşmüş yüz ifademe bakıyor. "Krema sosuyla nefis olduğunu duydum."

Yüzümü buruşturuyorum. Sizi öldürmek isteyen bir yemeği servis etmek için Noxaurianlara güvenin. *Ume* kekine bakarak elimde yavaşça çeviriyorum. "Krema sosunun bile bu iğrençlikleri kurtarabileceğinden emin değilim."

Taar sürpriz bir şekilde pastayı elimden alıyor. "Belki de bu küçük sırrı paylaşmamın zamanı gelmiştir," diyor ve başka bir çuvalı açıyor. İçinden kâğıt benzeri yapraklara sarılmış bir şey çıkarıyor. Onu bana uzatıyor ve ben sargının içinden sızan yapışkanlık karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırıyorum. "Devam et," diyor. "Aç şunu."

Bir yaprağı sıyırdığımda ortaya tuhaf kahverengi bir madde çıkıyor. Ateş ışığında parıldamasaydı, neredeyse deri sanacaktım.

", " diyor Taar. Ona şüpheyle baktığımda, dişleri ateşin ışığında parlıyor. "Nornala'nın tüm kutsal çocukları üzerine yemin ederim ki pişman olmayacaksınız."

Tam olarak ikna olmamışken, yapışkan şeyin bir köşesini kemiriyorum. Dilimin üzerinde hemen bir tatlılık patlaması oluyor; günlerdir toz gibi kuru keklerden başka bir şey yemediğim için bu bir keşif. Daha büyük bir ısırık alıyorum, dişlerim o kadar sert yapışıyor ki bir an için ayrılmayacaklarından korkuyorum. Ağzımda küçük bir parça kopuyor. Sonunda yutulacak kadar yumuşayana kadar dilimin etrafında yuvarlıyorum. Çok lezzetli. Bal gibi bir tatlılık, ama sadece genel deneyimi artıran hafif bir ekşilik. Daha fazla yemek istiyorum, iştahım aniden açıldı. Ama yarı hatırladığım peri meyvesi hikâyeleri ve insanlar için oluşturdukları tehlikeler beni tereddüt ettiriyor.

"Nedir bu?" Koyu renkli yumrunun kalan kısmını elimde çevirerek soruyorum. "Buna *leolii* deniyor," diyor Taar. "Ya da kendi dilinizde belki de-tatlı

Deri. İç bölgelerde bolca yetişen *liluth* meyvesinden yapılır. Taze haliyle yenmez, zehirlidir. Ancak etin uzun süre güneş ışığına maruz kalması toksinleri etkisiz hale getirir, bu yüzden halkım onu bu kurutulmuş haliyle yer. Yine de dikkatli ol," diye ekliyor ben bir ısırık daha almaya giderken, "kafana gidecek."

Yanılmıyor. İkinci bir ısırık ve beynimin kenarlarında sıcak bir bulanıklık hissediyorum, baş döndürücü bir şaraptan farklı değil. Ne kadar aç olsam da, Taar *leolii*'yi elimden alıp yapraklarına geri sarmadan önce üçüncü bir ısırık almaktan kendimi alamıyorum. "Biraz almayacak mısınız?" Sesim istediğimden daha bulanık çıkıyor.

Başını sallıyor, ağzı çarpık. "En azından birimiz bu gece aklını başında tutmalı." *Ümmü* kekten bir ısırık alıyor, dişleri dış kabuğu belirgin bir kolaylıkla kırıyor.

Böylece yetersiz de olsa bir yemeği paylaşıyoruz. Daha sonra bir süre oturuyoruz. Yağmurdan sıırıslıklam olmuş kıyafetlerime rağmen aniden çok ısınıyorum ve birkaç kat atma isteğime direniyorum. Pelerinimi omuzlarımdan sıyrıyorum ve korsajımın önünü açmamak için kendimi zor tutuyorum. Durup ellerimi kucağımda sıkıca kenetlemeden önce parmaklarım ön bağcıklara dokunuyor. Taar hareket etmiyor. Kayadan yapılmış gibi görünüyor, tek yaşam belirtisi yavaşça nefes alıp vermesi ve gözlerinin dans eden alevlere yoğun şekilde odaklanması.

Kıvrılıp uyumaya çalışmalıyım. Yarın yine kemiklerimi sızlatacak bir yolculuk olacağına şüphe yok. Ama bu zamanı boşa harcamak istemediğimi fark ettim. Birlikte geçirdiğimiz diğer tüm geceler o kadar soğuk, o kadar uzaktı ki, aramızda hep kamp ateşi vardı. O tek gece hariç... O geceyi çok yakından düşünmeye cesaret edemiyorum.

Ama şimdi tekrar düşünüyorum. O hoş, puslu bulanıklık duyularımda gezinip tüm keskin kenarlarımı yumuşatırken düşünüyorum. Birden Taar'ın kolunun sıcaklığının farkına varıyorum, benimkine bastırıyor. Her kası sanki mermerden yontulmuş gibi şekillendirilmiş ve hatlarını kaplayan çeşitli yara izleri sadece zar zor kontrol altına alınmış gücün genel izlenimini artırıyor. Adam muhteşem. Korkunç ve kudretli hiçbir yakınlık beni onun varlığının içimde uyandırdığı tehlikeli heyecana alıştıramadı. Ve şimdi, damarlarımda fokurdayan sarhoş edici *liluth* meyvesinin sıcaklığıyla, merak ediyorum ...

"Şehrinize daha ne kadar var?" Aniden soruyorum, her şeyden çok kendi hain düşüncelerimi bastırmak için. Sesim bu yakın atmosferde biraz boğulmuş gibi görünüyor. Taar'ın beni duyup duymadığını bile merak ediyorum, o kadar uzun süre sessiz kaldı ki.

"Yarın öğleden sonra iç bölgelere ulaşmayı umuyorum," diyor sonunda. "Şansımız yaver giderse Morrona Nehri'ni gün batımından önce geçer ve ay doğmadan son Kutsal Ev olan Elanlein'a ulaşırız."

Bu kadar çabuk mu? Ateşe doğru kaşlarımı çatıyorum. Daha fazla zamanımız olduğunu sanıyordum. Ne için daha fazla zaman, söyleyemem. Sonsuz, boş manzaralar boyunca yorucu dörtneallar için daha fazla zaman mı? Sert kekler ve yapışkan kuru meyveler için daha fazla zaman mı? Uzak yıldızların dikkatli gözleri altında sessiz kamp ateşleri için daha fazla zaman mı? Hayır, o değil.

Onun atmosferinde geçirmek için daha fazla zaman. Onun havasını solumak. İki yanımdaki kollarının güvenliğini, sırtımdaki gövdesinin büyüklüğünü hissetmek.

Halkımın temsil her şeyden nefret etse de beni koruyacağını bilerek. Kendisi için ne pahasına olursa olsun.

Aramızdaki bu bağ koptuğunda bana ne olacak? Taar'ın örtüsü altında sahip olduğum bu koruma sahte, biliyorum ama şimdiye kadar hissettiğim en güvenli şey. Bu yok olduğunda, macera ve özgürlük arzuladığımı düşündüğüm günlerde Beldroth Kalesi'nin duvarları arkasından hayal ettiğimden çok daha büyük, çok daha vahşi, çok daha tehlikeli ve korkunç bir dünyaya sürükleneceğim. O cehaleti bir kez tatmak için neler vermezdim! Kim olduğunu ve hayattan ne istediğini bildiğine inanan o düşüncesiz çocuk olma şansı için. Her şeyi baştan yapma şansı için.

"Sizce rahibiniz bunu kırabilecek mi?" Kolumu kaldırıp bileğimi çevirerek soruyorum. Bu gece *velradan* ne bir iz görebiliyorum ne de hissedebiliyorum. Ama varlığından şüphe etmiyorum.

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor Taar, sesi alçak ve düşünceli.

"Aydın geri kalanında benimle sıkışıp kalmaktan mı korkuyorsun?"

Bana doğru bakıyor, ağzının köşesi hafifçe yukarı doğru eğik. "Bu pek de ideal olmaz."

Belki de sadece *leoli*'nin bulanıklığı algılarımla oynuyor. Ama bakışlarında, erimiş sıvının omurgamdan aşağı süzülmesine ve içimde birikmesine neden olan bir şey var. Gözlerimin bir an için dudaklarına kaydığını fark ediyorum ama fark etmediğini umarak aceleyle tekrar yukarı kaldırıyorum. İçimden bir ses fark ettiğini söylüyor.

Yine uzaklara bakıyor. Çıra deposundan bir çubuk alarak toprak kaptaki küçük ateşimizi körüklüyor. "Söyle bakalım," diyor, sesi bir an öncesine göre daha mesafeli bir hal alıyor, "özgür kaldığında seni nereye götürmemi istersin?"

İçimdeki o ılık sıvı taşa dönüşüyor. Sadece kendime defalarca sorduğum soruyu dile getiriyor ama nasıl cevap vereceğim? Ne yapmam gerektiğini biliyorum: Beldroth'a dönmek ve babama hayatta, güvende ve Gölge Kral'la evlenmeye hazır olduğumu bildirmek, tabii beni hâlâ kabul ederse. Ama Taar'dan beni düşmanın kapısına bırakmasını isteyemem. Lamruil Tapınağı'nın yakınındaki gibi bir sınır kasabası muhtemelen en güvenli seçeneğim. Ama oradaki insanlara kimliğimi nasıl kanıtlayabilirim? Üzerimde böyle vahşi bir iddiayı doğrulayacak hiçbir şey yok, ne bir simge ne de bir mühür, uygun bir doğum lekesi bile yok.

Taar hâlâ bir cevap bekliyor. Hafifçe omuz silkiyorum. "Bunu gerçekten düşünmedim. Sadece her günü atlatmaya odaklanmış durumdayım. I

karar vermek için hala biraz zamanım var, değil mi?"

Homurdanıyor. Onaylıyor mu onaylamıyor mu anlayamıyorum. Bir sessizlikten sonra, "Büyücü Artoris seni nereye götürmek niyetindeydi?" diye soruyor.

Nefesimi tutuyorum. Tanrılar beni kahretsin, ona Artoris'ten, o aptal mektuptan bahsedecek kadar aptal olduğumu neredeyse unutmuştum. O gecedan beri bundan hiç bahsetmemişti ve bir yanım tüm bu karşılaşmayı sadece rüyamda gördüğümü umuyordu.

"Evisar," dedim sonunda.

Taar aniden yanımda gerginleşti. Ateş titremeye devam etse de ve onun varlığı çok büyük ve sıcak olsa da, üşüdüğümü hissediyorum. İliklerime kadar üşüdüm. "Neden bir *nekrofon* büyücüsü seni Evisar'a götürmek istesin ki?" diye soruyor.

Başımı kaldırdığımda onun karanlık gözlerinin benimkilere sertçe baktığını görüyorum. "Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "I . . . Bilmiyorum."

Çenesi çalışıyor. Talepler ya da suçlamalar gibi bir dizi sert sözü düşünüp bir kenara atıyor gibi görünüyor. İkimiz de kabul etmeye cesaret edemeyeceğimiz kadar çok sır sakladığımızı bilsek bile, dürüstlük görüntüsü vermek için yüzümü olabildiğince açık tutmaya çalışıyorum.

"Onunla gitmek istemedin," diyor Taar sonunda, yavaşça. Sanki söylediği sözlere bir anlam vermeye çalışıyormuş gibi. "Direndin. Seni gördüm."

Başımı salladım.

"O zaman neden ..." Durur ve sözlerini bir kez daha dikkatle yeniden şekillendirir. "Bana ondan gelmesini istediğini söylemiştin. Seninle kaçmasını."

Kucağımda boş duran ellerime bakıyorum. Öylesine cansız, işe yaramaz şeyler gibi görünüyorlar ki, daha kısa bir süre önce onları sıkıp tüm çılgın dünyaya karşı sallayabileceğime inanıyordum!

"Kız kardeşimi almak istemedi. Saldırı geldiğinde." Tekrar ateşe bakıyorum, tapınak binalarının çatılarını yalayan alevleri bir kez daha görüyorum. Ölen rahiplerin çılgınlıkları, virulium delisi Noxaurianların vahşi kükremeleri ile birlikte kulaklarımda yankılanıyor. "Onu ölüme terk edecekti ve ben Onun gerçekte nasıl bir adam olduğunu öğrendim."

Bir süre aramızda sessizlikten başka bir şey olmuyor. Taar onları anlamlandırmaya, beni anlamlandırmaya çalışırken sözlerimin beyninde öğütüldüğünü neredeyse duyabiliyorum. Her şeyin birbirini tutmadığını biliyorum ama şu anda bile

vermek istemediğim cevaplar için beni sıkıştırıyor. Her zaman olduğu gibi, tamamen onun merhametine kalmış durumdayım. Ve yine de merhametli olmaya devam ediyor.

"Yani," diyor Taar saatler sonra, "artık onu umursamıyorsun."

Dudağım kıvrılıyor, gülümsemek mi yoksa alay etmek mi istediğime karar veremiyorum. "Gerçekten sevdiğimi hiç sanmıyorum."

Taar bunu yorum yapmadan kabul ediyor. Ateş tenceresinde çıtırdıyor ve bu küçük odaya ürkütücü bir kızılık yayıyor. Şimdiye kadar şımartılmış hayatımı yaşadığım goblenlerle kaplı, taş ve brokar kaplı odadan çok farklıydı. Lamruil'in tapınağındaki sade odalar bile kıyaslandığında lükstü. Ama o odaların hiçbirine, tüm rahatlıklarıyla birlikte geri dönmek istemiyorum. Hangi mahkûm hapishanesini, ipek ve dantelden bir hapishaneyi bile özler ki?

"Yorgunum," diyorum aniden. Taar tepki vermeyince, "Şimdi uyuyacağım," diye ekliyorum. İyi geceler, savaş lordu."

Uzanmak için çok az yer var, ama ondan uzaklaşıyorum, ıslak giysilerim ve nemli pelerinimle yanıma kıvrılıyorum, hem soğuktan hem de yorgunluktan titriyorum. Ancak uyku bana çok uzak. Onun yerine kendimi dışarıda uğuldayan rüzgâr ve yağmurun arasından uzaklardan gelen bir şarkıyı dinlemeye çalışırken buluyorum. Suçluluk, kayıp ve acı dolu kırık bir şarkı. Neredeyse emin olduğum bir şarkı, eğer doğru armoniyi duyabilirsem, kırıklığına şarkı söylemek için bir bütün haline getirilebilir.

"İyi geceler, *zylkala*," diyor Taar uzun, çok uzun bir süre sonra usulca.

Bakışlarım çoban postunun üzerinde yan yatmış küçük bedeninde geziniyor. Pelerininin ıslak kıvrımlarından bile sık sık içini titreten ürpertiği görebiliyorum ve keşke onu doğru düzgün ısıtabilsem diyorum. Bu küçük ateş çok az ısı yayıyor, giysilerimizi kurutmaya yetmiyor. Çok az giyindiğim için cildim zaten kuru ve omuzlarımdan sarkan nemli saç tutamları dışında, gök gürültülü bir sağanakta dışarıda durduğum söylenemez. Ama üşütebilir. İnsanlar çok zayıf yaratıklar.

Ancak tanışıklığımızın son yedi gününde bana kırılğan bir izlenim verdiğini söyleyemem. Gerçekten de beklenmedik bir şekilde dirençli olduğunu kanıtladı, her yeni zorlukla inatçılık ve gururun karışımıyla yüzleşerek oldukça inandırıcı bir cesaret taklidi yaptı.

Fırtınada orada nasıl durduğunu, sağanak yağmur onu kör etse de kaşlarını çatarak bana nasıl baktığını hatırladıkça ağzımı bir gülümseme kaplıyor. Tanrılar beni bağışlasın, ona herhangi bir şekilde bakmama ya da şımartmama izin vermektense dik durarak boğulmayı tercih ederdi!

Gülümsemem kayboluyor, yerini kaş çatmaya bırakıyor. Kim bu kız? Bu soru en başından beri olduğu gibi beni rahatsız ediyor. İlsevel . . . Büyücü Artoris'in müstakbel sevgilisi. Tanrı vergisi bir hacı, Lamruil'e tapan biri. Yitik bir kız kardeş. Bu kadın hakkındaki bilgilerimin toplamı bu kadar. Bulmacaya eklediğim her yeni parça hem kafa karışıklığımı de merakımı artırmaktan başka bir işe yaramadı. Bazen onu omuzlarından tutup açıklama istememek için elimden geleni yapıyorum. Başlangıç olarak tam adı. Ve tüm tanrıların gözünde o gece Artoris'le birlikte o tapınakta ne yapıyordu.

İç çekerek bakışlarımı kendi ön koluma çeviriyorum. Ateş ışığı tenimde oynaşıyor ve yıllarca süren şiddetli mücadelelerden kalan çeşitli yara izlerini belirginleştiriyor. Ama zihnim bana oyun oynamaya kararlı görünüyor. Genç rahibin düğün gecemizde bizi bağladığı zamanki kadar sıkı saran *kadife* sarmalları gördüğüme inanıyorum. Kafamın içinde kendi sesimin kutsal bağlanma yeminlerini söylediğini duyuyorum: "*İnancım la seni onurlandıracağım. Bedenimle*

seni koruyacağım. Kollarımla seni koruyacağım. seni ısıtacağım."

Onları kastetmemiştim. Gerçekten değil. Ama düşüncesizce söylenmiş bu sözlerde bir güç olmalıydı, onun hayatını kurtarmak ve hemen ardından onu terk etmek gibi basit niyetimin ötesinde bir güç. Geçen her saatle birlikte kendimi o gece ettiğim yemini tutmaya daha da kararlı buldum. Onu korumak için. Onu bu dünyanın ve diğerlerinin karanlığından korumak için.

"Ağzım, dudaklarım, dilim, uyanıkken aldığım her nefes, senin zevkine ve hazzına adanmıştır."

Yavaşça nefes veriyorum, bakışlarımın bir kez daha onun titreyen formuna dönmesine izin vermemeye dikkat ediyorum. Damarlarım öncekinden daha sıcak ve bu sıcaklık karnımın derinliklerinde birikiyor gibi görünüyor. Tanrım! Onunla birlikte bu kapalı alana girmem için beni ikna etmesine izin vermemem gerektiğini bilmeliydim. Çıtırdayan bir kamp ateşinin diğer tarafında uzanırken vücudunun şeklini ve yumuşaklığını aklımdan çıkarmak bir şey. Yanımdayken, kalçasının cömert kıvrımı ıslak pelerinin kıvrımlarının altında gizlenmemişken tamamen başka bir şey. Bacaklarımın arasına sokulmuş halde at sürdüğüm günler, birlikte geçirdiğimiz gecenin anısını bulanıklaştırmak için hiçbir şey yapmadı. Benimkinin altında hafifçe titreyen yumuşak dudaklarını. Pürüzsüz teni ellerimle şekillenirken farkındalıkla karıncalanıyordu. İnce boğazından çıkan o narin, melodik inilti ve inlemeler. Ve onun tadını, dilimin altında çok istekli olan o sıcak tatlılığı.

Bir elimi hışımla yüzüme sürüyorum ve başımı hızlıca sallıyorum. Şu anda ihtiyacım olan son şey dikkatimin dağılması. Ashika'nın ölümü ve hâlâ kayıp olan halkımın geri kalanı için duyduğum korku hâlâ üzerimde ağır bir yük. Peki ya Saklı Şehir? Onu koruyacak Licornyn Süvarileri olmadan, halkım savunmasız.

Shanaera dışarıda bir yerde. Cruor'daki tüm gizli yolları biliyor. Atsızken bile tehlikeli ve içimden bir ses onun ve onu takip eden ölümsüzlerin hızlı seyahat etme araçlarından yoksun olmadığını söylüyor. Miphates'in onlara ne tür atlar sağladığını hayal istemiyorum ama *nekrofonu* bildiğim için . . .

Eve dönmeliyim. Tassa'yı ve *vardimnar*'ın ulaşamayacağı iç bölgelerin yeşil topraklarında uzanan desenli duvarlarıyla tüm büyük *dakath* çadırlarını görmeliyim. Onların güvende ve bütün olduklarını bilmeliyim. O zaman kabileleri bir kez daha bir araya getirme işine başlayacağım.

Evisar'a bir saldırı için. Her an Prens Ruvaen'den Büyücü Artoris'in tılsımının sırrını çözdüğüne dair bir haber gelebilir. Licorna'nın savaşçıları Agandaur'un harap olmuş topraklarında son bir kez at koşturmaya hazır olmalı.

Ama bunları yapmadan önce kendimi bu gelinden kurtarmalıyım.

Damarlarımdaki sıcaklık bir kez daha söndüğünde, onun formuna son bir kez bakmama izin veriyorum. Hâlâ titriyor olsa da sonunda uyuduğuna inanıyorum. Nefes alış veriş değişti, yavaş ve düzgün. O kadar küçük, o kadar ufak tefek ki, küçük insan bedeni kendini içinde bulduğu bu dünyaya hiç uygun değil. Ruvaen'den gelen çağrı *Silmael*'den önce gelirse ne yapacağım? Eyerde önümde onunla birlikte Mifatlar ve kalelerinin etrafında topladıkları savunmalarla yüzleşmek için ata mı bineceğim? Hayır. O bir savaşçı değil. Ve onun varlığı beni çok savunmasız bırakacak.

Bu bağı kırmalıyız. Yarın gece Elydark'ı gücünün sınırlarına kadar zorlarsam Elanlein'da olabiliriz. Onor Gantarith beni nasıl özgür bırakacağını bilmeli, bizi özgür bırakmak için. Ve tüm bu geceler boyunca çok dikkatli davrandık, ne sözün ne de eylemin bağı güçlendirmesine izin verdik.

Bir gece daha. Bir yolculuk

daha. Bunu yapabilirim.

Yapmalıyım.

Dudaklarımda bir iç çekişle, kulübenin benim tarafımda kalan küçük boşluğuna uzanıyorum. Kurumuş *umedi*, eski yünün altında çıtırdıyor ve burun deliklerimi tatlı, tanıdık bir kokuyla dolduruyor. Uzun zaman önce annem her gece yastığının altına *umedi* çiçeği keseleri koyardı, kötü rüyalara karşı bir koruma olarak. Bu gece sıkıntılı rüyalar görmeyi beklemiyorum. Şimdi uzanıyorum, yorgunluk uzuvlarıma yayılıyor.

Yine de bir parçam uykuya direnmiyor; içimde, merkezimde bir şey gergin hissediyor. Sanki görünmeyen bir tehdit bu alanda pusuda bekliyor, ateş ışığının hemen ötesindeki gölgelerde saklanıyor. Ama orada hiçbir şey yok, kesinlikle korkmam gereken hiçbir şey yok. Ve Elydark kapının dışında nöbet tutuyor, *vardimnar* düşerse koruma şarkısını söylemeye hazır.

Bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve uzun bir seferin getirdiği alışkanlıkla neredeyse bir anda rüyasız bir uykuya dalıyorum.

15
ILSEVEL

Paylaştığımız küçük alandan geriye kalana uzanırken büyük cüssesinin yer değiştirdiğini hissediyorum. Birkaç dakika sonra daha derin nefes almaya başlıyor, bir savaşçının fırsat her an, her yerde uykuya dalabilme yeteneğiyle kutsanmış. Ben de tepemde yağan yağmuru ve köklerine kadar inleyen ağacı dinlemek zorunda kalıyorum.

Yarın akşam.

Moonrise.

Yarın bu saatlerde her şey bitmiş olabilir. Elbette hâlâ düşman topraklarının derinliklerinde, bu tehlikeli savaş lordunun merhametine kalmış ; bu pek değişmeyecek. Ama bu bağ, olduğu gibi, kopmuş olacak.

Bu fikir beni neden bu kadar korkutuyor? Sanki beni bu dünyaya bağlayan demirleme halatları kopmak üzereymiş ve beni karanlık bir atmosfere doğru yüzmeye bırakacakmış gibi.

Dişlerimi sıkıyorum, bedenimi daha da sıkı bir şekilde kendi içine kıvrıyorum. Planım yokmuş gibi değil, kendime kararlı bir şekilde hatırlatıyorum. Gölge Kral'ın hâlâ muhtemelen gelinine ihtiyacı var. İntikam hâlâ elimin altında, yeter ki onu alacak kadar aklımı başımda tutabileyim.

Peki Taar'a ne olacak? Prens Ruvaen'in kuvvetleriyle birlikte Evisar Kalesi'ne karşı yürüyecek ve canavar damadım tarafından parçalanacak mı? Arzuladığım intikam, koruyucum bu adamı da kapsayacak mı? Beni kurtararak sadece kendi sonunu mu hazırladı?

"Hayır," diye fısıldıyorum. Kelime titreyen dudaklarımda silik ve hayalet gibi kalıyor. Başka bir yol olmalı. Önümde başka bir yol olmalı, kendimi evliliğe satmaktan başka bir şey. Ya ... ya ... ?

Ya Taar beni isterse?

Bu düşünce zihnimin arkasında titreşiyor, neredeyse kabul kadar tehlikeli. Keskin bir nefes çekiyorum, hızlıca tutuyorum, bu fikri tamamen kovmak için bir sebep bekliyorum. Bunun yerine kendimi soruyu tersine çevirirken, başka açılardan incelerken buluyorum. Ya onun için bir rahatsızlıktan daha fazlasıysam? Ya bir hatadan fazlası olsaydım?

Ya bu cehennem kirası gökyüzü ve kalbi kırılmış tek boynuzlu atların korkunç dünyasında kalsaydım? Ya şarkımı bu adamınkiyle birleştirseydim? Bu vahşi, tehlikeli, yıkıcı adamla.

Kulübenin yarı karanlığında sırtüstü yuvarlanıp tavandan sarkan küçük köklere bakıyorum. Yanımda Taar bir dağ gibi kocaman yatıyor, omuzları zaptedilemez bir duvar gibi. Aramızda büyük bir uçurum var ama yine de ... Kolumu kaldırıyorum. Bileğimin etrafında soluk altın bir kordon parıldıyor, tam olarak görünmez değil, tam olarak gerçek değil.

Yarın çok geç olabilir. Ama bu gece hala bağlıyız. Bu gece o benim esir kocam, ben de onun düşman geliniyim.

16
TAAR

"Taar."

Şarkı gibi bir yumuşaklık, hayal kurmayan zihnimin kenarında fısıldıyor. Bir fısıltı, bir nefes.

"Taar ... uyanık mısın?"

. İtiraf istediğimden çok daha derin bir uykunun pençesindeyim. Zihnim sisin içinde savaşıırken bile felç uzuvlarımı uyuşturuyor.

"Taar . . . Taar ... beni duyuyor musun?"

Soğuk eller omurgama dokunuyor. Bedenim tepki olarak sarsılıyor ve zihnimi kabaca bilinç yüzeyine geri itiyor. Soğuk hemen geri çekiliyor, tenimde karıncalanan bir yer bırakıyor. Beni tekrar ağır uykunun karanlığına çekmeye çalışan akıntıya direnerek daha fazla mücadele ediyorum.

O buz gibi dokunuş geri dönüyor, bu sefer daha hafif. Tüy kadar hafif parmak uçları, soğuktan titriyor ama hayat dolu. Tenimde, sırtımdan omuzlarıma doğru ilerliyorlar. Birdenbire yeniden bedenimin farkına varıyorum, göz kapaklarımda ardındaki karanlık boşlukta dinlenen zihnimin farkına varıyorum. Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama çok ağırlar. Bunun yerine konsantrasyonum o dokunuşa kayıyor - kürek kemiğime değen soğuk bir avucun ağırlığı, tenimi kavrayan küçük parmaklar.

"Taar . . . Seni istiyorum. ."

Şarkı yumuşak, ağlamaklı. Bu sesi tanıyorum, ancak şu an için nereden geldiğini hatırlayamıyorum. Çıplak bedenime yaslanan elim ısınmaya başladığında bile beni kışkırtıyor. Nefes , dudaklarım aralanıyor. Hareket etmek, yanımdan sırtüstü dönmek istiyorum ama uzuvlarım tepki vermeyi reddediyor.

Bu dokunuş kürek kemiğimden başlayıp pazuma doğru ilerliyor, sonra kolumdan aşağı iniyor. İlerledikçe soğuk kayboluyor, yerini küçük ateş iğneleri alıyor. Bedenim tepki veriyor, damarlarım canlanıyor. O el kolumdan eğik kaslarıma doğru ilerleyip sonra yavaşça karnıma doğru kayarken içimdeki sıcaklık uyanıyor. Narin parmak uçları kas ve yara izlerinin çizgilerini takip ediyor. Boğazımda alçak bir hırıltı gümbürdüyor ve dokunuşum donuyor, tıpkı avcının kokusunu alan bir av gibi. Biz

Birkaç kalp atışı boyunca öylece kaldık, ikimiz de nefes almıyorduk, ikimiz de hareket etmiyorduk.

Sonra eli daha da aşağı kaymaya başladı. Kemerimin altından kayıyor. Aciliyetin kabarmaya başladığı sıcak yere doğru .

Gözlerim faltaşı gibi açılıyor. Burnumda *umedi* kokusuyla karanlığa bakıyorum. Hayatım boyunca nerede olduğumu hatırlayamıyorum. Daha önce soğuk, ama şimdi bir marka kadar sıcak olan bu dokunuş arıyor, geçici ama kararlı. Küçük parmaklar boyumu sarıyor. Bir nefes yakalıyorum. Kavrayış sıkılaşıyor, gevşiyor, tekrar sıkılaşıyor ve aç garip ve teknik denenmemiş olsa da .

. . Tanrılar beni bağışlasın, çok uzun zaman oldu!

İrademi kullanarak aşağı uzanıyor ve elini sıkıca kavrayarak işgalciyi esir alıyorum. Sonra, yavaşça, kavrayışımı bileğine doğru kaydırıyorum. Bir an için o ince önkolun etrafına sarılmış sıcak sarmallar hissettiğime yemin edebilirim. Bu izlenim geçiyor ve elini pantolonumdan kurtarıyorum.

küçük bir nefes sesi geliyor. Sonra kafamda bir kez daha o ağlamaklı şarkı: "*Taar . . . Sana ihtiyacım var . . .*"

Sırtıma kıvrılmış küçük bedeni ezmemeye dikkat ederek ağır ağır yuvarlanıyorum. Kolumun üzerine dönerek dirseğime dayanıyorum ve bana doğru dönmüş, neredeyse karanlıkta *ibrildian* bakışlarımla ancak *görülebilen* solgun yüze bakıyorum. Gözleri siyah havuzlar gibi, ama derinliklerinde garip bir ateş yanıyor; hayat, şarkı ve çaresizlikle dolu bir ruh ateşi.

O anda onun adını hatırlayamıyorum.

O anda ne bizi birbirimize bağlayan bağları ne de bizi kaçınılmaz olarak ayırması gereken soğuk ve katı gerçekleri hatırlayabiliyorum.

Ağzının tadı ve dudaklarından bir kez daha içmek için duyduğum o ani susuzluk dışında hiçbir şey hatırlamıyorum.

Elimle yüzünü yakalıyorum, avucum yanağını kapatıyor, parmaklarım saçlarına gömülüyor. Ağzım onunkine doğru iniyor, tereddüt ediyor. Dudaklarım hırıltıyla geri çekiliyor, kanımdaki arzuya karşı dişlerimi sıkıyorum. Kalınlaşmış boğazımdan uzun bir nefes çıkıyor. Parmaklarım geriliyor, kafatasının narin kabuğunu ve onu ne kadar kolay ikiye ayırabileceğimi hissediyorum.

Sonra yüzümü ellerinin arasına alıyor, çenesini yukarı kaldırıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

17
ILSEVEL

Bir an için, ağzım onunkini yakaladığında, kontrol bende oluyor.

Bunu hissediyorum - o gücü, bir fatihin hücum etmek, ele geçirmek, yağmalamak ve istediği zaman yok etmek için haykırdığında hissetmesi gereken o saf alev dalgasını. Bu şimdiye bildiğim tüm hislerden çok farklı, sadece son birkaç korkunç günde değil, hayatımın tüm yıllarında karşılaştığım çaresizlikten çok farklı. Burada, fırtınanın sarstığı tepenin altındaki bu küçük korunaklı alanda, ben sahibim, ben kraliçeyim. Arzularım diğerlerinin önüne geçiyor ve istediğimi elde edeceğim.

İllüzyon çok erken bitiyor.

Serbest kalıyor ve temas noktasını kolayca kırıyor. Dudaklarımız arasındaki bir santimlik boşluk aniden bir uçurum gibi hissettiriyor. Nefesim kesiliyor, parmaklarım yanaklarına, şakaklarına yapışıyor, uzun saçlarının tellerine dolanıyor, zayıf komutumu bırakmak istemiyorum. Çekmeme rağmen, benimkinden çok daha büyük bir güçle direniyor, bükülemez, evcilleştirilemez. Sıcak nefesi bir anda tenime çarpıyor ve ben ihtiyaçla inliyorum, dudaklarım aralanıyor, gözlerim yarı kapalı.

Sonra açısını değiştiriyor ve kısa bir süre için beslediğim tüm kontrol fikirlerini paramparça eden bir güçle ağzını tekrar benimkinin üzerine yerleştiriyor. Başımı bir sersemlik kaplıyor. Sırt üstü yatıyor olmama rağmen, korkunç bir düşüşün eşiğinde sallanıyormuşum gibi hissediyorum. Ellerim yanaklarından omuzlarına doğru kayıyor ve sanki denge sağlamak için onu kavlıyor. Tüm bu korkunç, ziftli dünyadaki tek sağlam şey o olabilir. Korku içimi titretiyor ama bunun ondan ve üzerimde sahip olduğu mutlak güçten mi yoksa onu kaybedip bekleyen karanlığa tek başıma düşmekten mi korktuğumu anlayamıyorum.

Israrcı ağzı dudaklarımı ayırıyor, her sinir boyunca bir his patlaması uyandırıyor. Çok fazla, neredeyse çok fazla. Ve dili dişlerimin arasından kayarak kaba bir açgözlülükle ilerlediğinde, sanki çekirdeğim patlayacakmış gibi hissediyorum. Kalbim çarpıyor, kanım nabız gibi atıyor. Birbirimizi yerken onu kabul etmek için daha geniş açıyorum. Tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda

Beni baygın ve nefes nefese bırakarak uzaklaşıyor. Ateşi azalmıyor; öpücükleri boynumdan köprücük kemiğime kadar iniyor ve daha fazla sıcaklık ve zevk patlamasına neden oluyor.

Küçük bir parçam kaba postun ve bedenimin altındaki kurumuş yaprakların çıtırtısının farkında. Ama çoğunlukla duyularım onun nefesinin sıcaklığıyla, üzerimde duran güçlü omuzlarının ağırlığıyla, beni yerimde sabitleyen kolunun kafesiyle dolu. Bedenim neredeyse kendi kendine hareket ediyor, sırtım kendimi ona bastırma ihtiyacıyla kavisleniyor. Parmaklarımı omzunda gezdiriyorum, onu kendime çekmek için sabırsızlanıyorum. "Taar," diye nefes alıyorum, sesim bir fısıltıdan öteye geçmiyor.

Cevap vermiyor, kelimelerle değil. Ağzı boğazıma dayanıyor ve sanki bir parfüm kokusunu içine çekiyormuş gibi derin bir nefes alıyor. Sonra dudakları tekrar hareket ediyor, o kadar yumuşak ki neredeyse iffetli. Çeneme, yanağıma, şakağıma dokunuyorlar. Başımı eğiyorum, o dudakları tekrar yakalamayı düşünüyorum ama ağzı benden kaçıyor ve onun yerine kulağımın hemen arkasındaki o hassas yeri buluyor.

Isırıyor. Kısa, keskin bir acının ardından dilinin yumuşaklığı acıyı yalayarak uzaklaştırıyor. Tenimde karıncalanma hissi patlak verirken inliyorum. Aman Tanrım! İhtiyacım olan şey bu, tüm bu uzun, soğuk geceler boyunca varlığımın her zerresiyle arzuladığım şey. Dengesini bir dirseğine doğru kaydırıyor, eli başımdan çeneme, boğazıma ve daha da aşağıya, korsemın en üst kenarına doğru kayarken bile kulağımın kabuğunu kemiriyor. Orada maharetli parmaklarını ileri geri kaydırarak göğsümün üst kıvrımlarını beni delirtecek bir incelikte izliyor. Ben incelik değil, sertlik, sıcaklık ve daha fazla acı istiyorum. Diğer her şeyi unutana kadar onun tarafından tüketilmek istiyorum.

Parmaklarımı bileğine , beni hiç düşünmeden kolayca sarsabilecek büyük gücünü hissediyorum. Ama çekiştirdiğimde, elini aşağı çekmeme izin veriyor ve avucunu göğsümün üzerine bastırıyor. Soluk soluğa birkaç nefes boyunca öylece kalıyoruz, göğsüm elinin altında yükselip alçalıyor.

Sonra beni yoğurmaya başlıyor, nefesimi kesecek kadar sert. Vücudum tepki olarak kıvranıyor. Sırtımı tekrar kamburlaştırıyorum, kendimi ona teslim etmek için sabırsızlanıyorum. Burnu hâlâ saçlarıma gömülü, nefesi boynumda sıcak, yağmurdan ıslanmış elbisemin ön tokalarını buluyor ve teker teker açıyor. Korsemi açarken bile bileğini tutmaya devam ediyorum. Sonra kendimi dirseklerimin üzerine itiyorum, böylece elbisemi aşağı çekmesi için ona yer açıyorum.

ve bir tarafa bırakıyorum. Şimdi üzerimde sadece bana ikinci bir deri gibi yapışan nemli kombinezonum var.

Toprak çömleğin kısık ateşi kırmızı parlıyor ve bu dağ gibi kocamın alışılmadık bir silüetini oluşturuyor. Bakışlarının üzerimde gezindiğini, ince kumaşın arasından görünen meme uçlarımın sert düğümlerini yakaladığını hissediyorum. Eli hareket ediyor, omzumu ortaya çıkarmak için bol yakayı aşağı kaydırıyor. Parmak uçları tenimin yumuşak kıvrımlarında geziniyor.

Ani bir hırıltıyla bir avuç kumaşı tutuyor ve yırtıyor. Narin giysi düşüyor ve gövdem ortaya çıkıyor. Beni tutup kendine çekerken başının arkasını kavriyorum, ağzı göğsümü yutuyor. Dili oynatıyor, tadına bakıyor, alay ediyor. Dudakları çekiliyor ve ben başımı geriye atıyorum, damarlarımda hisler patlarken inliyorum. Bacaklarımı beline doluyor ve ellerim mürekkep siyahı saçlarında dolanırken bile ona karşı sallanıyorum. İçimde ısı birikiyor, merkezimdaki basınç artıyor.

Dudakları nihayet benimkilere geri döndüğünde, dili ağzıma açgözlülükle girdiğinde, ona açılıyorum, almaya hevesleniyorum. Ve beni tekrar yünlere bastırdığında, beni büyük bedeniyle örttüğünde, düşünüyorum: *Burada bana hiçbir şey ulaşamaz. Ne kötü düşünceler, ne suçluluk, ne de acı. Kendimi kaybedebilirim, belki de sonsuza dek. İlsevel artık yok.*

Ben sadece bu adamın olmamı istediği şeyim. Onun elleri tarafından şekillendirildim, onun ateşinde dövüldüm.

Parmakları eteğimi kavriyor ve dizlerimi açıkta bırakacak şekilde yukarı kaldırıyor. Küçük kıyafetlerimi bulana kadar elini yavaşça kalçam boyunca kaydırırken inliyorum.

Parmakları bacaklarımın arasında ustaca hareket ediyor, nemli kumaşın üzerinden bana dokunuyor ve onun için ne kadar istekli olduğumu keşfediyor. Kızarıyorum ama o gibi görünüyor. Başparmağının ucuyla iç çamaşırımın orta dikişini okşuyor. Kalçalarım tepki olarak istemsizce sallanıyor ve öpücüğüne doğru inliyorum. Bu onu heyecanlandırıyor gibi görünüyor. Parmağını çürük kumaşın altından geçiriyor ve doğrudan bana dokunuyor.

Göğsümden garip bir ses yükseliyor, gırtlaktan ve derinden. O da karşılık veriyor, öpücükleri derinleşiyor ama ben bu dokunuştan, belimden akan ve içimde dans eden zevkten, dudaklarına karşı nefes nefese kalmaktan başka bir şey yapamayacak kadar bunalmış durumdayım. Başımı yana çeviriyorum, boynumdan köprücük kemiğime doğru öpücükler kondururken boğazımdan boğuk bir "Ah!" çıkıyor. Bu sırada başparmağı dans etmeye devam ediyor. Yoğunluğu artmaya başlayan küçük patlamalarla ateşimi yükseltiyor. Daha fazla parmağını oyuna sokmak için elinin açısını değiştiriyor. Bir tanesi açıklığımda geziniyor ve ben küçük bir heyecan hissediyorum.

korku ve heyecan karışımı. Alt dudağımı ısırarak bacaklarımı daha geniş açıyorum. Bu daveti kabul ediyor ve bir parmağını ilk boğuma kadar açıklığın içine kaydırıyor. Sıkı, ama başparmağının verdiği hisler herhangi bir rahatsızlığı telafi etmekten fazlasını yapıyor.

Ellerimi saçlarından omuzlarına kaydırıyorum, parmaklarım etine gömülüyor. "Daha fazla," diye fısıldıyorum, sesim zor anladığım bir ihtiyaçla titriyor. Başparmağı aşağı yukarı hareket ederken, ikinci boğuma kadar daha derine bastırıyor. İri yarı biri ve ben böyle bir muameleye alışık değilim, bu yüzden küçük bir inlemeye engel olamıyorum. Ama tereddüt eder gibi görüldüğünde başımı sallıyorum ve tekrar ısrar ediyorum, "Daha, daha!"

Beni dehşete düşürerek elini serbest bıraktı. İtiraz etmeye başlıyorum, acıklı bir şekilde miyavlıyorum, ancak kemerini karıştırdığını fark ediyorum. Ah! Demek olması gereken buydu. Her nasılsa bu beni korkutmuyor, gerçi parmaklarının ne kadar sıkı düşünürsek belki de korkutmalıydı. Ama umurumda değil. Bu anın bitmesini istemiyorum. Bana vermek istediği her şeyi istiyorum, hem zevk hem de acı.

Ellerim titreyerek uzanıp pantolonunu kalçalarından indirmesine yardım ediyorum. Bu ışıktaki onu net olarak göremiyorum, ama onu yeterince rahat hissedebiliyorum, kocaman boyu aniden çıplak kalçamın iç kısmına bastırıyor. Tanrım, asla sığmayacak! Bu onu sinirlendirecek mi, kızdıracak mı?

Babamın metresinin bana fısıldadığı dersler kafamın içinde :
"Korktuğunu bilmesine asla izin vermemelisin."

Hissettiğimden çok daha büyük bir cesaretle onun uzunluğunu kavıyorum. Dişlerimi sıkarak onu kendime doğru yönlendirmeye başlıyorum, belki de bunu kendim yaparsam-

Eli bileğime dolanıyor. Sıkıca. Bu ışıktaki yüzünü göremesem de bakışlarımı kaldırıyorum. Ama beni rahat edemeyeceğim kadar yakından izlediğini hissediyorum. Gözlerimi tekrar indiriyorum, hızla nefes alıyorum.

Sonra dudakları bir kez şakağımda. "Hayır, *zyl'nala*," diye gürlüyor sesi kulağıma yakın. "Öyle değil."

Hareket etmeye başladı. tepeme bastırarak kalçalarını açıyor, beni kıvrandıran bir ritimle çalışıyor. Acı yok, rahatsız edici bir istila yok. Sadece sürtünme var, sıcak ve hızlı bir şekilde merkezimi titretiyor. Zevkle inliyorum ve yünün üzerine geri düşüyorum. Boynumu ve çenemi öpüyor, eli nefes nefese kalan göğsümde sıcak, boyu uyluklarımın arasında sert ve ısrarcı.

Bir kez , düğün gecemizde hissettiğim o baskının arttığını hissediyorum. Çaresiz ve çılgınca, içimde çalkalanıyor, beni yukarı, yukarı ve yukarı taşıyor. Bedenim geriliyor, gevşiyor, tekrar geriliyor, kalçalarım onunkilerle aynı anda atıyor.

"Benim için şarkı söyle, *zylkala*," diye aniden gürledi. "*Şimdi*."

Sanki onun emriyle serbest bırakılmış gibi, patladım. Dalgalanan hisler içimde titreşiyor ve boğazımdan büyük bir çığlık kopuyor, bir şarkı, bir inilti. Bir parçam belli belirsiz onun sesinin benimkiyle karıştığını, kaba bir uyum içinde, derin ve ilkel bir şekilde şarkı söylediğini fark ediyor.

Ama çoğunlukla, dudaklarımdan özgürce vahşi şarkılar dökülürken, bu enfes sıcaklık bulutunun içinde yükseklerde süzülüyorum.



Yanında nefes nefese yatıyor, nefesinin güçlkle çıkardığı sesleri dinliyorum. İkimiz de konuşmuyoruz. Tepemizde fırtına şiddetleniyor ve ağaç köklerinden inliyor.

Ekstazinin artçı şokları tenimde karıncalanıyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Bu kadar çok şey hissedene, bu kadar büyük bir zevk yaşayan bu versiyonumun kim olduğunu bile bilmiyorum. O gerçek olabilir mi? Yoksa o ve bu fırtınalı gece ve bu mutluluk anları bir rüyanın parçası mı? Sabah ışığında paramparça olacak bir rüya.

Buna dayanamıyorum. Bunun -her ne ise- bitmesine dayanamıyorum. Bir şey yapmalıyım, bir şey söylemeliyim. Ama ne yapmalıyım? Birbirimize yaptıklarımızdan sonra söyleyebileceğim her şey çok zayıf ve aptalca geliyor.

Çömlek şöminenin ışığı azalıyor ve zaten yoğun olan gölgeler daha da derinleşiyor. Taar aniden yan yatıyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Aramızdaki sessizliği bozacak, bundan eminim. Ne söyleyecek peki? Bana bunun bir hata olduğunu mu söyleyecek? Yoksa-? Acı dolu bir umut içimi burkuyor.

Duymak istediğim şeyi söyleyecek mi? Her şeye rağmen ayrılmamızı istemediğini. Bu uygunsuz bağın bozulmadan kalmasını istediğini. Umut ettiğim için bile kendimden nefret etmeliyim, ama ... ama az önce birlikte yaptığımız şeyin bir anlamı olmalı. Öyle değil mi?

O konuşmadığında -bu lanetli sessizlik çok uzun sürdüğünde ve ben artık dayanamadığımda- fısıldıyorum, "Savaş Lordu?"

"*Zylkala*." Sesi karanlıktan bir nefes gibi. "Sen .
. . . edecek misin . . . ?"

Çeneme hafifçe dokunuyor, bir parmağı iz bırakıyor. Damarlarımda baş döndürücü kıvılcımlar çakıyor. "Ne yapacağım?" diye soruyor.

Titreyerek nefes aldım.

*Bana sahip çıkacak
mısın? Beni tutacak
mısın? Beni sevecek
misin? . . beni sever
misin?*

Parmağı boğazımdan aşağı kayıyor, göğsümün kıvrımını izlemek için aşağı inmeden önce bir an nabzıma dayanıyor. Başparmağı meme ucumu okşayarak hareket ediyor. Nefesimi tutuyorum. Aniden hızlanan kalp atışlarımla birlikte de zonkluyor.

"Düğün gecemizde yaptığını tekrar yapacak mısın?" Aceleyle sordum, kendi cesaretim karşısında şok olmuştum. Ama şimdi bunu geri alamam. Fae görüşünün gözlerimde açığa çıkan her küçük ifadeyi görebileceğini çok iyi bilerek, sadece yüzünün gezindiği gölgeye bakabiliyorum. Ona karşı birden fazla şekilde çıplak durumdayım.

Gülümsemesinin ani parıltısını görmek yerine hissediyorum. Kocaman vücudu karanlıkta kayıyor, aşağıya, daha aşağıya kayıyor. Eteklerim çoktan sıyrılmıştı ve bacaklarımı ayırıp girmesi çok kolay oluyor. Sıcak nefesi göbeğime çarpıyor. "Duruma göre değişir, küçük bülbül," diyor. Dili dışarı çıkıyor, yalıyor, alay ediyor. "Eğer yaparsam benim için tekrar şarkı söyleyecek misin?"

Cevap veremiyorum. Karın ve bel arasındaki o hassas geçişteki teni öperken kelimeler kifayetsiz kalıyor. Hissettiğim özlem, arzu, ihtiyaç beni çıldırtmaya yetiyor. Bu gece benim için yaptıklarından sonra doyacağımı düşünebilirdim ama hayır. Hayır, buna ihtiyacım var. *Ona* ihtiyacım var. Çok umutsuzca, çok aç bir şekilde.

"Lütfen-" diye başlıyorum.

Kalçalarımı kavriyor ve kalçalarımı aniden açgözlü ağzına çekiyor ve tüm yalvaran kelimeler kayboluyor. Dans eden dilinin ateşiyle boğazımdan küçük bir çığlık kopuyor. İki elimle yünleri kavriyorum, o kalçalarımı yerinde sabit tutarken bile gövdem kıvranıyor. Bacaklarımdan birini omzuna doğru silkiyor ve açısını ayarlıyor. Kafamın içinde çok renkli ışıklar patlıyor.

Çok uzun sürmüyor. Dilinin birkaç darbesiyle, öncekinden daha büyük ve daha çalkantılı bir dalgaya kapılıyorum. "Taar!" Bağırıyorum, sesim kulübenin duvarlarında yankılanıyor. "Oh, Taar, Taar!" Topuklarım sırtına saplanıyor, bedenim yükseliyor, çöküyor ve tekrar yükseliyor, ta ki basınç patlayana kadar ve ben bir kez daha o dalgayı vahşi, harikulade yerlere doğru sürüyorum. Sadece onun kalçalarımı kavrayışı ve ağzının sıcak baskısı beni bu dünyaya bağlı tutuyor.

Sonunda fiziksel aleme geri döndüğümde, o hala oradaydı. Hala bacaklarımın arasında. Karnıma doğru bir dizi öpücük göndermeden önce zonklayan merkezimi nazikçe öpüyor. "Sen . . ." Dili göğüslerimin arasını yalarken tekrar kelimeleri bulmakta zorlanarak nefes nefese kalıyorum.

"İhtiyacın var mı ... ?"

"İhtiyacım olan şey," diyor dudakları tenime değerken, "senin o şarkını duymak. Tekrar ve tekrar. Ve buna sahip olacağım, *Zylnala*."

Sonra hem umutsuz hem de tehlikeli bir hırıltıyla: "Tanrılar bana yardım etsin, sana bütün gece şarkı söyleteceğim ve şafak ne getirirse getirsin lanetleyeceğim."

Alçak lentonun altından geçip sabahın eşiğindeki bir dünyanın yağmurla ıslanmış serinliğine adım atıyorum.

Elydark birkaç metre ötede duruyor, doğu ufkuna ve karanlığı henüz lekelemeye başlayan pembe ışığın parıltısına bakıyor. Benden haberdar olduğunu kulaklarını dikmesinden ve kuyruğunu sallamasından anlayabiliyorum. Ama dönmüyor, beni hiçbir şekilde tanımıyor. Ruh bağlantımız sessiz, en ufak bir şarkı izi yok. Ama dün gece ne yaptığımı biliyor. Biliyor.

Yavaşça nefes veriyorum ve karanlık manzaraya bakmak için ondan uzaklaşıyorum. Akan suyun sesi kulağımı gıdıklıyor. Tepenin bir yanından fırtınadan kabarmış bir dere akıyor ve kayalık bir havuza dökülüyor. O havuzun ve henüz *vardimnarın* zehriyle kirlenmemiş o serin, taze suyun görüntüsü beni cezbediyor. Birkaç dakika içinde giysilerimi çıkardım ve göğsüme kadar suya daldım. Tenim buz gibi ama umurumda değil. Daldım, nefesimi kadar tuttum. Sanki bu dalış bir şekilde bedenimdeki tutku lekesini ve ruhumdaki suçluluk lekesini temizleyebilecekmiş gibi.

Ama tekrar yükseldiğimde, başım köpükler içinde suyun yüzeyini kırdığında, kendimi hiç değişmemiş buluyorum. Fırtına tepemde eserken kulübenin karanlığında saklandığım o saatlerde olduğum adamım hâlâ. olan adam. Günaha boyun eğen adam. Bir değil, iki değil.

Beş kez ona şarkı söyledim. Ve bunların elimde olmadan onunla birlikte şarkı söyledim; şehvet, özlem ve serbest bırakılmanın kaba bir armonisi.

"*Shakh*," diye tıslıyorum ve hızlı bir hareketle yüzümdeki damlaları siliyorum. Şu anda bile sıcaklık, içinde oturduğum buz gibi suya aldırmandan belimi ısıtıyor. Vücudumun her parçası kulübenin açık kapısının farkında gibi. Şu anda bile gelinimin yün ve kurumuş *umedi* çiçeklerinden oluşan bir yataкта çıplak yattığı karanlık iç mekanın.

"*Shakh!*" Tekrar homurdanıyorum ve kolumu sudan kaldırıyorum. *Kadife* kordon şafak öncesi karanlığında görünmüyor ama yine de onu hissediyorum. Bir yılan gibi,

bileğimden dirseğıme kadar her zamankinden daha sıkı sarılmıştı. Bunca gün dikkatli bir şekilde uzak durduktan, bağı güçlendirecek hiçbir şey yapmadığımdan emin olduktan sonra, içimdeki açlığı serbest bırakmak için tek gereken bir anlık dürtü oldu.

Sudan çıkıp havuzun kenarına oturuyorum, sabah rüzgârının ıslak tenimi nasıl üşüttüğünü pek umursamıyorum. Bakışlarımı kaldırıp hâlâ karanlık olan batı ufkuna bakıyorum. Hedefimiz orada, sadece zorlu bir günlük yolculuk var. Bu gece, her şey giderse, Onor Gantarith'in huzuruna çıkacak ve bağımızı koparacağız.

Ancak şimdi bir uzvun kesilmesini istiyormuş gibi hissediyorum.

Gözlerimi kapatıp, zorlukla aldığım nefesimi sakinleştirmeye, iltihaplı bedenimdeki gerginliği azaltmaya çalışıyorum. Tanrılar yücedir, ama o mağaraya yeniden girmeyi arzuluyorum! Uyuyan bedeninin üzerinde sürünmek, saçlarının ve teninin misk kokusunu içime çekmek istiyorum. Ellerimi pürüzsüz hatlarında gezdirmek, yüzümü bacaklarının arasına gömmek ve onu coşkuyla uyandırmak istiyorum. Ruhum onun şarkısı için haykırıyor - sadece benim için söylediği o tatlı mutluluk şarkısı.

Kararlılığım nereye gitti? Her türlü bilgelik ve mantıkla birlikte yok oldu. Kendimi kayıp bir ruh gibi hissediyorum, bildiğim her şeyden, beni ben yapan her şeyden kopmuş durumdayım. Krallığım, halkım, bu bitmek bilmeyen savaş ve her zaman çok dikkatli bir dengede tutmam gereken sayısız sorumluluk... beni saran bu çılgınlığın fırınında yanıp kül oluyor gibi görünüyor.

Bu arzu, benim için her yönden yanlış olan bir kadına olan bu ihtiyaç.

Bunu yapamam. Yumruğumu sıkarak bileğimi çeviriyorum, sanki şimdi bile bağlayıcı ipi koparabilirmişim gibi. Ama bir gecelik zayıflığım sayesinde her zamankinden daha güçlü bir şekilde tutunuyor. Bu düşüncesiz evlilik uğruna ne kadar şeyden vazgeçtim? Ashika öldü; Nyathri'nin kalbi kırıldı. Diğer cesur savaşçıları da kaybolabilir ve Saklı Şehir'in tamamı saldırıya karşı savunmasız kalabilir.

Ilsevel'in hayatı ve benim kontrolsüz şehvetim için tüm Licorna bedel ödeyecek mi?

Havuzdan döndüğümde, sabah sisi içinde solgun bir hayalet gibi kapının girişinde duruyor. Yırtık geceliğiyle, omuzlarına dökülen siyah saçlarıyla, geniş ve ciddi gözlerle beni izliyor, alını son bir haftadır tanışmamızdan beri çok tanıdık gelen o düğümle kaplı.

"Savaş Lordu," diyor ben yaklaşırken soğukkanlılıkla. Dün gece adımı söylemişti, ruhumu dolduran coşkulu bir melodi. Bunu sadece hayal mi etmiştim? Aramızdaki o çalıntı saatlerin sıcaklığında hayal mi etmiştim?

Başımı salladım. Damlayan bedenimi yavaşça süzüyor, sonra bakışlarını benimkilere dikeyor, tek kaşı hafifçe kalkıyor. "Bir havuz var," diyorum başımı sallayarak. "Şurada. Yağmur göklerden taze geliyor. Kirlenmemiş. İstersen içinde yıkanabilirsin."

Göz kırıyor. İkimiz de o yün taklasında birbirimizi ne hale getirdiğimizi biliyoruz. Yanaklarında hafif bir kızarıklık beliriyor ama küçük bir onaylama homurtusu çıkarıyor. "Bir dakika," diyorum ve heybeleri almak için kulübeye giriyorum. Birleşen bedenlerimizin yerde bıraktığı çentiklere bakmamaya çalışıyorum ve aceleyle tekrar tomurcuklanan güneş ışığına çıkıyorum. "İşte." Çantalardan birinden bir battaniye alıp ona veriyorum. "İçin. Bu sabah hava soğuk."

Ilsevel bir kraliçenin tüm kibarlığıyla teklifi kabul ediyor. Tek kelime etmeden beni kapı aralığında bırakıp tepenin uzak tarafına doğru ilerliyor ve akan derenin sesini takip ediyor. Ben olduğum yerde kalıyorum, ellerim yumruk olmuş, kararlı bir şekilde karşı yöne bakıyorum. Elydark görüş alanıma giriyor. Gözleri kısa mesafeden benimkileri yakalıyor. Şarkısı kafamın içinde sessiz kalıyor ama ruhundan yayılan kınamayı hissedebiliyorum.

"*Shakh*," diye bugün üçüncü kez küfrediyorum ve elimi yüzümde .

"Savaşı Lordu mu?"

Ilsevel'in sesiyle başımı yarım çeviriyorum, tepenin uzak tarafından sesleniyor, sadece derenin kabarmasından duyulabiliyor. "Evet?" Kabaca cevap veriyorum.

"Battaniyeyi uzatır mısın lütfen? Ona ulaşamıyorum."

Tereddüt ediyorum. İçimden bir ses ona ve havuza yaklaşmamam gerektiğini söylüyor. Göğsümde on kalp atışı boyunca savaş devam ediyor. Ama sonra dönüyorum, tepenin yanından hızlı adımlarla geçiyorum.

Aniden duruyorum, kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Ilsevel havuzun sığ kısmında, beline kadar suyun içinde duruyor ve soğuktan biraz titriyor. Islak saç tutamları omuzlarına, çıplak göğüslerine doğru sarkıyor. Damlacıklar yanaklarından, boynundan, köprücük kemiğinin oyuklarından ve göbeğinden aşağıya doğru akıyor.

Ama beni yakalayan onun gözleri. O karanlık gözleri, yüzüme mutlak bir yoğunlukla sabitlenmiş, ortaya çıkarabileceğim her şeyi, herhangi bir zayıflık belirtisini izliyor. Bu bakışta bir meydan okuma var, ama aynı zamanda o gururlu yüz hatlarına pek uymayan garip bir kırılma da var. Çoğu

Her şeyden önce bir sıcaklık var - bir kez söylenmeyi bekleyen ve onu alevlendirmek için yalnızca doğru kıvılcıma ihtiyaç duyan bir şarkının ateşli sıcaklığı.

Onu istiyorum. Tanrılar beni bağışlasın, ama onu istiyorum. Bir parçam, bir geceliğine günaha boyun eğmenin doyuma ulaşmak anlamına geleceğini ummuştum. Belimdeki gerginlik artık rahatladığına göre, istenmeyen duyguları bastırabilir ve elimdeki işe odaklanabilirim. Sonuçta bu sadece basit bir fiziksel bedenler ve fiziksel ihtiyaçlar meselesi. Yemek yenildikten sonra açlık azalmalıdır.

Ama hayır. Burada, doğan günün soğuk ışığında, gerçeği inkâr edemem: Onu istiyorum. Her zamankinden daha fazla. Beni içten içe kemiren bir açlıkla onu istiyorum, tüm mantığımı deliliğe çeviriyor.

Ve işte karşımda duruyor, kendini sunuyor. Göğsü hızlı nefes alıp verişlerle inip kalkıyor ve bedeni soğuktan titriyor. Ama gözleri sanki hayatının hükmünün açıklanmasını bekliyormuş gibi şiddetle benimkileri tutuyor.

Ayaklarım hareket ediyor, demir bloklar gibi ağır. Havuzun kenarına iniyorum, diz çöküyorum ve katlanmış battaniyeyi elime alıyorum. Yavaşça, bakışlarını kırmadan, ona doğru uzatıyorum.

Gözlerini indirip battaniyeye bakıyor. Küçük bir nefes çekerken burun deliklerinin açılmasını izliyorum. Sonra kirpikleri kalkıyor ve tekrar bakışlarımla buluşuyor. Gözbebeklerinin karanlık merkezlerinde öfke parlıyor. Battaniyeyi elimden kapıyor, kenarının suya nasıl düştüğünü pek umursamıyor.

Ayağa kalkıp hızla dönüyorum ve tepenin diğer tarafına doğru yürüyorum. Nefesim daralan göğsümde ağırlaşıyor. Güneş ufukta beliriyor. Ay doğana kadar Elanlein'a varmak istiyorsak hemen yola koyulmalıyız. Ve gitmeliyiz. Tanrılar beni bağışlasın, gitmeliyiz! Buna daha fazla katlanamam.

Yaklaşan ayak seslerini duyuyorum, dişlerinin gıcirtısını duyuyorum. Birkaç adım arkamda duruyor. Dönüp onunla yüzleşmek için kendimi zor tutuyorum. "Çabuk giyin," diyorum etrafıma bakmadan. "Önümüzde uzun bir yolculuk var."

Keskin bir nefes alır. Sonra, buz gibi bir sesle: "Yani bu kadar mı?"

Boğazım . Başımı eğip ayaklarımın arasındaki yere bakıyorum. Bazı anlarda konuşamıyorum. Ne söylersem söyleyeyim yanlış olacak. Ama bir şeyler söylemeliyim. Ona bu kadarını borçluyum.

"Dün gece olanlar"-sözcükler ağır, ama onları zorlayarak, sert ve net bir şekilde çıkarıyorum-"bu bir daha olamaz." Yavaşça yüzümü ona dönüyorum,

İfademle çelikleştirmeye, görmesi gerekmeyen hiçbir şeyi belli etmemeye özen göstererek. "Bu bir hataydı İlsevel. Umarım vahim bir hata değildir."

Hala nemli olan tenine yapışan o yırtık iç çamaşırıyla bir kez daha karşımda duruyor. Bir omzundan düşüyor ve kendimi tutamayarak onu bedeninden ayırdığım anı şiddetle hatırlıyorum. Islak saçları sırtından aşağı sarkıyor ve çenesi dişlerinin soğuktan takırdamasını engellemek sıkılmış.

"Özür dilerim." Sesimin bu kadar zayıf çıkmasından nefret ediyorum ama başka ne bilemiyorum. "Yapmalıydım ... Asla yapmamalıydım ..."
Duruyorum ve yüzümü başka yöne çeviriyorum, o öfkeli bakışla karşılaşmaya devam edemiyorum. "Seni korumaya yemin ettim. Bunu yapmaya devam edeceğim. Seni özgür bırakacağım ve anlaştığımız gibi halkına geri vereceğim." Kalbim sıkışıyor. Nefes alıp veriyorum, gevşetmeye çalışıyorum ama rahatlamıyor. "Daha fazlasını teklif edemem."

"Hiçbir şey mi?" Sesi alçak, yumuşak ama tonunda bıçak sırtı bir keskinlik var. Bakışları onunkileri yakalamak için parlıyor. "Bir şey yok."

"Peki neden?" Bana doğru bir adım atıyor. Kalçaları sallanıyor ve kombinezonunun yapışkan kumaşı vücuduyla birlikte baştan çıkarıcı bir şekilde hareket ediyor. Ama gözleri çok parlak, neredeyse tehlikeli, gözlerimin içine bakıyor. "Beni sen seçtin, hatırladın mı? satın aldın, sahiplendin, rahibinin önüne sürükledin ve ciddi yeminlerle beni kendine bağladın. Beni yatağına götürdün, çıtırçıtlak soydun ve sana tamamen güvenmemi istedin. Benim için başka bir adamın kanını döktün."

Şimdi çok yakın, sadece birkaç adım ötede. Tek bir hamleyle onu kollarıma alabilir, üzerindeki nemli elbiseyi yırtıp atabilir ve çamurlu çimlerin üzerine yuvarlayabilirim. Yüzümdeki dürtüyü okumuş gibi gözleri açılıyor ve dişleri gülümseme ile hırlama arasında bir şeyle parlıyor. "Ve yine de," diye devam ediyor, "sunacak hiçbir şeyin olmadığında ısrar ediyorsun. Neden böyle savaş lordu? Bunu bana açıklayabilir misin?"

Yumruklarımı kalçalarıma sertçe . "Çünkü sen bir yabancısın. Çünkü adını, halkını ya da seninle ilgili hiçbir şeyi bilmiyorum ve çünkü sen bu sırları benimle paylaşmayı seçmiyorsun. Çünkü ben sana güvenemem, sen de bana güvenemezsin. Ne tamamen, ne de bütünüyle. Ve çünkü ... çünkü ..."

Sanki söylediğim her kelime bir darbeymiş gibi yüzünü buruşturuyor. Ama tereddüt ettiğimde çenesini kaldırıyor ve "Devam et. Söyle."

"Çünkü halkım seni asla kabul etmez."

İşte: nihayet meselenin can alıcı noktası, kaçınamayacağım gerçek. Bu kadına karşı ne hissedersen hissedeyim, *velra* bağı beni ne düşünmeye, ne söylemeye ve ne yapmaya ikna ederse etsin... o asla benim karım olamaz. O asla benim *maelar*'ım olamaz. Licorna halkı damarlarındaki kan yüzünden onu hor görür ve kraliçeleri olmak için böyle bir gelin seçtiğim için beni de hor görürler. Hayatta kalan kabilelerden kazandığım geçici güven sonsuza dek kırılır ve Miphatlara karşı son bir saldırıda onlara liderlik etme umutlarım suya düşer.

Bu savaş için zaten çok yüksek bir bedel ödedim. Daha fazla ödemeyi göze alamam.

Ilsevel karanlık kesik gözlerle beni izliyor. Sanki etimi kemiğime kadar sıyrıyormuş gibi hissediyorum. Sonunda, tüm zehrini gizleyen yumuşak bir sesle, "Söylediğin diğer yeminler neydi?" diye soruyor.

Başımı hafifçe eğiyorum.

"Beni koruyacağına yemin ettiğini söyleyip duruyorsun," diye devam ediyor. "Sanırım o lanet törenden hiçbir şey anlamadığım için senin sözüne inanmak zorundayım. Ama başka ne için yemin ettin? Hayatlarımız birbirine bağlı olduğu sürece benim için başka ne yapmaya yemin ettin?"

Cevap veremiyorum; cesaret edemiyorum. *Velra* şimdiden çok sıcak ve bileğimi çok sıkı sarmış durumda, beni acımasız bir güçle ona doğru sürüklüyor. Aramızdaki boşluk çok küçük.

"Benim halkım da yemin ediyor, biliyorsun," diye devam ediyor. "Tüm dünyevi malların mülkiyetini birbirlerine devretmek için. Sıkıntılı zamanlarda teselli etmek ve korumak için. Ama hepsinden önemlisi, bir kadın bedenini tamamen ve eksiksiz olarak kocasına vereceğine yemin etmelidir ki, kocası bundan zevk alabilsin ve günaha düşmenin eziyetlerinden kurtulabilsin." Ağzının köşesi kıvrılıyor. "Evlilik törenimizde böyle bir yemin etmedim, savaş lordu. Hiçbir yemin etmedim. Ama siz ettiniz."

Söyledim. Ve şimdi kafamın içinde yankılanarak bana geri geliyorlar.

Kollarımla seni koruyacağım.

Kalbimle seni ısıtacağım.

"Söyle bana," diye ısrar ediyor. "Karın olarak bana başka ne borçlusun? Çünkü ben senin karınım, değil mi? Değerli Onor Gantarith aksini söyleyene kadar."

Ağzım, dudaklarım, dilim, uyanırken aldığım her nefes, sizin zevk ve hazzınıza .

Hastalık gibi özlem içimi yakıyor, damarlarıma yayılıyor. Bir an daha direniyorum, ruhum *kadranın* gücüne karşı sürükleniyor,

sahip olduğum her Őeyile savaşıyorum.

Göğsümde bir lanet hırıltısı, bir adım ileri atılıyorum. Elim dışarı fırlıyor, başının arkasındaki saçları yakalıyor ve kabaca çekiyor. Geceyarısı gözlerine bakıyorum, gözleri bana bakıyor, ağır ağır kapanıyor ve ateşle dolup taşıyor. Nefesi boğazında düğümleniyor ve dudakları ayrılıyor, çok yumuşak, çok haince.

"Ölümcülsün, küçük *zylkala*," diye fısıldıyorum, sesim çiğ, ağzım o kadar yakın ki neredeyse tadını alabiliyorum. "Ama ben bu hayatta payıma düşen ölümcül düşmanlarla ve henüz yenilmedim. Kolay bir av olmadığımı göreceksin."

Bu sözlerle onu kendimden uzaklaştırdım, öyle ki birkaç adım sendeledi. Bana attığı kötü bakışları yakalamayı beklemeden, heybeleri toplamak için ona doğru dönüyorum. "Giyin," diye omzumun üzerinden fırlatıyorum. "Yarım saat içinde yola çıkıyoruz."

Ve daha alçak bir sesle, dişlerimin arasında öğüttüm: "Bu gece Elanlein'a ulaşacağız, yoksa tanrılar ikimize de yardım etsin."

19
ILSEVEL

Elydark'ın gök gürültüsü ritminde dört nala koşan toynak sesleri, kulaklarımı perküsyonlarıyla dolduruyor. Kendime izin veririm, bu ritme dalabilirim, diğer tüm farkındalıkları benden uzaklaştırmasına izin verebilirim. Bu cazip bir olasılık. Şu anda istediğim son şey düşünmek ya da hissetmek. Bu canavarın üzerinde otururken, varlığımın her zerresiyle nefret etmek istediğim bu adamın kollarına sarılmışken bana kalan tek koruma uyusukluk.

Ama ondan nefret edemem ve onu sevmeyeceğim.

Bu yüzden hiçbir şey hissetmemeliyim. Eğer , paramparça olurum.

Toynakların çime vuruşu bir şarkı gibi, melodik değil ama ritmik. Kalbim karşı bir ritim bulabiliyor, bütünün içine karışıyor, onunla bir oluyor.

Altımızdan kilometreler geçiyor - ne geçmişte ne de günümüzde herhangi bir medeniyet belirtisi olmayan vahşi bir arazi. Büyük taş çıkıntıları, vahşi, boş orman yumakları, tüm dünyayı esir alan sessizliğin monotonluğunu bozacak kuş ya da hayvanın olmadığı cansız otlaklar.

Ve hâlâ Elydark'ın toynakları yalnız şarkılarını söylüyor, kaslı boynu önümde uzanıyor ve boynuzlu başı batı ufkunu işaret ediyor. Şafaktan bu yana kaç saat geçtiğini bilmiyorum, hedefimize ulaşmadan önce önümüzde kaç saat daha olduğunu tahmin edemiyorum. Zaman anlamını yitirdi.

Zihnim sık sık geçmişe uzanmaya çalışıyor - çok uzak olmayan o karanlık saatleri aramak için. İkili nefeslerin ve açık ağızların sıcaklığını, uzuvların birbirine dolanmasını ve her sinire dolan his patlamalarını hatırlamak için. Bu anılar gerçek mi? Yoksa hepsi yalnız çaresizlikten doğan ateşli bir rüyanın parçası mı? Elbette kendimi böyle sunacak kadar deli değildim.

Hayır. Başımı sallıyorum ve zihnimi bir kez o dörtlale koşan ritme geri dönmeye zorluyorum. Düşünce yok, anı yok. Sadece şimdiki zaman, sonsuz şimdi.

Vahşi doğada bir yerlerde, bir tek boynuzlu at şarkı söylüyor.

Elydark'ın toynaklarının ritmiyle şarkının ne zaman farkına vardığımı bilmiyorum. Belki de saatlerdir benimle birlikteydi.

algılama. Ama birdenbire, istesem bile bunu görmezden fark ettim. Kalbimi çekiyor, çok tanıdık gelen hüznü, kırık bir uyumsuzluk.

Başımı hafifçe çeviriyorum, beni bilinçli olarak kendi bedenime geri getiren bu küçük hareketten bile nefret ediyorum. Taar'ın kolu belime dolanmış, beni eyerde tutuyor. Kavrayışında sert bir şey var, sanki özgürlüğe doğru ani bir hamle yapacağımdan korkuyor. Gülünç bir düşünce. Bu dünyada ya da herhangi bir dünyada benim için ne özgürlüğü var ki?

Tek boynuzlu at şarkısı yine kulaklarımı tırmalıyor. Daha doğrusu kulaklarımı değil; bu şarkı duyulmuyor ama hissediliyor, doğrudan kalbe doğru söylüyor. Taar'ın kolunun ıssız manzaraya bakıyorum. Bize acımasızca bakan öğle güneşinin altında her şey çok puslu. Ama orada bir yerlerde başka bir kırık ruh var. Şarkısı olması gerektiği gibi olmayan bir ruh.

Bu o. Bundan eminim. Ölü Licornyn binicisinin cesedinin başında duran kalp tek boynuzlu at. "Nyathri," diye fısıldıyorum. Taar'ın söylediği isim dudaklarımda tuhaf bir his uyandırıyor. Bizi takip mi ediyor? İçinde hâlâ kurtuluş ve ıslah uman küçük bir parça var mı?

Gözlerimi kısıyorum, çimenli düzlükte yanan, iskelet bir varlığın izini arıyorum. Ama şarkısı yalnız rüzgarda iç çekmesine rağmen, ondan hiçbir iz göremiyorum. Belki de o şarkıyı hayal ediyordumdur. Gerçek olsaydı Elydark duymaz mıydı? Yine de adımları hiç duraksamıyor, dikkati hiç dağılmıyor. Kesintisiz bir ritimle dörtlü ile ilerliyor, kilometreleri tüketiyor.

Zihnimin kenarında son bir ahenksiz şarkı tınısı dalgalanıyor. Şaşkınlıkla, yanağımdan aşağı bir damla gözyaşı süzülüyor ve rüzgar tarafından hemen fırçalanarak uzaklaştırılıyor. Kaşlarımı çatıyorum ve yüzümü bir kez daha öne çevirip Elydark'ın kulakları arasındaki dünyaya bakıyorum. Ağlamayacağım. Ne onun için, ne de kendim için. Ne de dün gece alev alev yanan ama şafakla birlikte soğuk bir ret dalgasıyla boğulacak olan umut için.

Taar için rahatsız edici bir rahatsızlıktan daha önemli olduğumu düşünmekle aptallık ettim. Niyeti konusunda gayet açıktı, değil mi? Bir gece neden fark etsin ki? Daha iyi bilmeliydim, daha iyi biliyordum! Sadece bir süreliğine başka türlü davrandım. Korkudan, aptallıktan ve yaptığım seçimlerin yüzleşmemek için acı veren bir istekten.

Ancak bu gerçeklik, yanılsamanın diğer tarafında beklemeye devam ediyor. Ondan tekrar kaçmaya çalışacak kadar aptal olmayacağım.

Kulaklarımı tek boynuzlu atın şarkısına kapattım ve yola devam ettik. Saatlerce, millerce, dünya geçip giderken. Vahşi, yalnız manzara

tüm detayları silinmiş ve geriye düzensiz fırça darbelerinden başka bir şey kalmamış bir tablonun kenarı gibi belirsiz bir his almaya başlar. Bunlar Taar'ın bahsettiği iç bölgeler olmalı - dünyasının sınırı.

Yorgunluk tüm uzuvlarımı titretiyor. Bir yanım Taar'a durması için yalvarsam mı diye düşünüyor, nefesimi toplamama ve belki biraz yiyip içmeme izin vermesi için. Daha önce bunu ona hiç hatırlatmak zorunda kalmamıştım; her zaman ihtiyaçlarımın bilincindeydi. Ancak bugün, hedefine odaklandığı için benim varlığımın pek farkında değil gibi görünüyor. Ve buna şaşmamalı. Dün geceden sonra benden kurtulmaya her zamankinden daha kararlı.

Güneş batmaya başlıyor, altın ışınlar ileride uzanan bir su parıltısını yakalıyor. Görüşüm donuk ve kenarları karanlık ve bunun bir nehir olduğunu anlamam birkaç dakikamı alıyor. Taar dün gece gün batımına kadar nehri geçmekle ilgili bir şey söylememiş miydi? İyi zaman geçiriyor olmalıyız.

Aniden gökyüzü yırtılır. Kara parmaklar dikenler gibi sivri bir şekilde her yöne uzanıyor. Göğsümün çukuruna inmiş olan kalbim, tanıma dehşetiyle sığıyor.

"*Shakh*," diye küfrediyor Taar. Saatlerdir ilk kez konuştuğunu duyuyorum. Onunla tek boynuzlu atı arasındaki ruh bağı, ikisi kendi sessiz dillerinde iletişim kurarken gerilimle titreşiyor. ", " diye Taar, eyere çömeliyor, ağır gövdesi beni Elydark'ın uzanmış boynuna yaslanmaya zorluyor. "Hâlâ bundan kaçabiliriz. *Vulmon*, *Elydark*!"

Tek boynuzlu at bir kas dalgasıyla zaten muazzam olan adımlarını uzatıyor. Artık toynakları yere neredeyse hiç değmiyor gibi görünüyor ve hızla ilerleyen bir ok gibi arazide uçuyoruz. Tepemizde kara *şimşek* tekrar dallanıyor ve her iki tarafta da *vardimnar* toprağı ele geçirirken karanlığın yaklaştığını görüyorum. Garip; diğer her vuruşunda ani ve anlık olmuştu. Gökyüzünde bir uyarı çatlağı oluşuyor ve dakikalar sonra gölge mutlaklaşıyor.

Bu sefer değil. Taar'ın geniş omzunun üzerinden geriye bakmak için boynumu eğdiğimde, Yarık'ın karanlığı dünyayı yutan bir dalga gibi peşimizden yuvarlanıyor gibi görünüyor. Elydark'ın durup kendini desteklemesini, daha önce yaptığı gibi koruyucu şarkı ışığını söylemesini diliyorum. Ama o sadece önündeki nehre odaklanmış durumda ve Taar'ın ruhu ruh bağlarının ötesinden bağırarak onu daha da hızlanmaya teşvik ediyor.

Nehir önümüzde beliriyor, geniş ve coşkun bir sel. Elydark hızını hiç kesmiyor. *Vardimnar* böğrünü kemirirken, kıyıdan atlıyor

ve tehlikeli bir an için, toynaklarının arkamızda neredeyse hiç sıçrama bırakmadan suyun üzerinde süzüleceğine inanıyorum.

Akıntıya kapıldığımızda bu fikir kabaca paramparça oluyor. Kahverengi dalgalar başımın üzerinden geçiyor ve akıntının çekişi o kadar şiddetli ki beni Taar'ın elinden kurtaracağından . de bana tutunuşunu güçlendiriyor, kolları ezici bir kafes gibi. Suyun yüzeyini kırıyoruz ve köpükler yanaklarımı tokatlarken bile boğuluyorum ve nefes nefese kalıyorum. Elydark'ın güçlü bedeni altımızda hareket ediyor, nehrin çekimine karşı sertçe yüzüyor. Gözlerimdeki suyu silkeliyorum ve umutsuzca arkama bakıyorum.

Arkamızda, nehrin kıyısında *vardimnar* uzanıyor. Kara bir duvar, aşılmaz, suyun kenarından gökyüzüne kadar uzanıyor. Sanki ötesindeki dünya yok olup gitmiş gibi. Ama bakarken bile, nehir serpintisine karşı göz kırparken, karanlığın titrediğini görüyorum, o zara benzer dalgalanmayı ve diğer taraftan gelen *baskı* hissini görüyorum.

"Bakma," diye bağılıyor Taar, sesi kulağımda yankılanıyor. Gözlerimi tekrar ileri fırlatıyorum, tam zamanında başka bir dalga yüzüme çarpıyor. Su ciğerlerime dolmaya çalışıyor ve ben boğuluyorum. Ama *vardimnar* bizi takip etmiyor. Sonunda onun ulaşamayacağı bir yere gittik. Rahatlamış hissedip hissetmediğimi bilmiyorum. Bu dünyada kendimi gerçekten güvende hissedeceğimden şüpheliyim.

Elydark nehrin uzak tarafında sağlam bir zemin bulur ve bir damlacık ve köpük dalgası içinde dışarı çıkar. Birkaç adım sendeliyor, efordan nefesi kesilmiş. Taar omzunu okşuyor ve onun ruhundan canavarın ruhuna yayılan hissediyorum. Ancak o zaman dikkatini bana çeviriyor. "İyi misin Ilsevel?"

Başımı şiddetle sallayarak öksürüyor ve kekeliyorum. Dünyada ihtiyacım olan son şey onun bana herhangi bir ilgi ya da alaka göstermeye başlaması. "Ben iyiyim." Nemli saç tutamlarını gözlerimden ve titrememeye çalışıyorum. "Hazırsan devam et. Benim yüzümden durmana gerek yok."

Taar sessiz. Gözlerini başımın arkasında hissediyorum, sanki zihnimi okumak için kafatasımın içine bakıyormuş gibi. Dehşete kapılmama rağmen attan iniyor ve bana bakmadan, içinde yiyecek ve son su kabuğumuzun bulunduğu heybeyi çıkarıyor. "Dinlenmeye ihtiyacın var," diyor elini bana doğru kaldırarak. "Uzun bir gün oldu."

Önümdeki eyerin kulpunu kavrayan ellerime hiddetle kaşlarımı çatıyorum.

"Gel," diye ısrar ediyor, sesi nazik ama sert. "Elanlein'a giderken yolda bayılmana izin veremem. Biraz otur. Ye, iç."

Dudaklarımdan kötü bir kelime dökülüyor. Yüzüne fırlatmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Ama ona gerekiyor; hiçbir şey hissetmemem gerekiyor. Eğer hissetmeye başlarsam, ondan nefret etmeye başlayacağım ve eğer ondan nefret etmeye başlarsam, bu sadece onu sevmeye bir adım daha yaklaşmak olacak. Bir daha o kadar yaklaştırmama izin verirsem lanet olsun bana!

Son bir koklama ve yüzümden bir su silme hareketiyle bacağımı Elydark'ın sırtına doğru sallıyorum, Taar'ın elini görmezden geliyorum ve kendi başıma attan iniyorum. Sertçe yere iniyorum; uzun saatler süren binicilik kaslarımı uyuşturmuş, tüm bedenimi yabancı ve hantal hissettiriyor. Taar'a bakmamaya özen göstererek, yakındaki yumuşak bir ot kümesine doğru topallayarak ilerliyorum. Bacaklarım altımda katlanıyor ve kollarımla eteklerimi yuvarlayarak yere düşüyorum.

Taar, sessiz ve vakur, önce bana su kabını uzatıyor. "İç," diye ısrar ediyor. Tıpayı açıyorum ve arıtılmış suyu kavrulmuş boğazımdan aşağı döküyorum.

Kurutulmuş ilsevel yapraklarının etkileri ağrıyan uzuvlarımda hemen harikalar yaratıyor. Sıcaklık bağırsaklarımdan her uzvuma yayılıyor. Düğümlenmiş kaslar gevşemeye başlıyor ve nefes alışım biraz daha kolaylaşıyor. Taar'ın bana sunduğu *ume* kekini daha lezzetli hale getirmiyor ama kabul ediyorum ve kenarlarını kemiriyorum.

Beni rahatlatmak için Taar benimle oturmaya ya da sohbet etmeye çalışmıyor. Beni uygunsuz bir evcil hayvanmışım gibi besleyip suladıktan sonra, sırtı hem bana hem de nehre dönük bir şekilde uzaklaşıyor ve Elydark'ın yanında duruyor. İkisi başlarını bir araya getirmiş, şüphesiz sessiz dillerinde kelimeler paylaşıyorlar. Tanrı vergisi varlığımın kulak misafiri olma çabasını kesin bir şekilde bastırıyorum.

Bunun yerine, bakışlarımın nehre ve uzak tarafı saran o korkunç karanlığa geri dönmemesine dikkat ederek, içine girdiğimiz manzarayı not ediyorum. Bütün gün içinden geçtiğimiz engebeli araziden pek de farklı değil; dağlık sayılmaz ama kayalık sırtlar ve ani vadiler var, göz alabildiğine sarı-yeşil otlarla kaplı. Ama bu vahşi doğada farklı hissettiren bir şey var. Havada bir tazelik, tam olarak tanımlayamadığım bir keskinlik ve baharat var. *Vardimnar* bu topraklara hiç dokunmadığı için mi? Belki de Yarık'tan önce tüm Licorna bir zamanlar böyle hissediyordu.

"İşte."

Taar'ın sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor ve dikkatimi istemeyerek de olsa ona çekiyor. Bana doğru bakmıyor ama bir kolunu kaldırarak batmakta olan güneşe doğru batıyı işaret ediyor. Kendime rağmen merakla gözlerimi gölgeliyorum ve bulunduğumuz yerden birkaç mil ötede bir kayalığın üzerine kurulmuş taş bir bina görüyorum.

Bu ışıkta ne kadar uzak olduğuna karar veremiyorum. Büyük bir yapı mı yoksa sadece görsel manzaraya hakim olacak şekilde mi konumlandırıldığını da söyleyemiyorum. Bu vahşi arazide insan yapımı bir konut bana uyumsuz geliyor.

"Bu Elanlein," diyor Taar, hâlâ bana dönmeden. "Nornala'nın ilahi varlığının hâlâ bu dünyada yaşadığı Son Kutsal Ev."

İçime soğuk bir ağırlık çkyor. Yine o uzak eve bakıyorum. Varış noktamıza, bu dünyaya geçitten geçtiğimizden beri uğruna çabaladığımız hedefe. Taar'ın aradığı yardımını orada bulabilecek miyiz? Kaçınılmaz ayrılığımız gerçekten bu kadar mı? Eğer yleyse iyi. Belki dün gece aksini dilediğimi düşünecek kadar aptaldım, ama şimdi? Bu işi bitirmeye hazırım. Bu lanet bağı koparmaya, bu lanet dünyayı geride bırakmaya. Bu lanet olası kocamın gözlerinin içine bir daha bakmamak için.

mm kekten son bir ısırık alıyorum. İstediğim son şey eyere dönmek olsa da, ayağa kalkıp eteğimdeki kırıntıları temizliyorum. "Evet, savaş lordu?" Soğukkanlılıkla söylüyorum. "Devam edelim mi? . ."

Sözlerim bir hiç uğruna kaybolup gidiyor. Birden nehrin öte yakasında, karanlığın içinden gelen bir ses kulağımı, kalbimi yakalıyor ve bakışlarımı keskin bir şekilde etrafıma sürüklüyor. Kendimi koruyan küçük bir parçam bunu yapmamam gerektiğini bilse de, sanki gözlerim o zarı delip diğer tarafta ne olduğunu grebilecekmiş *gibi vardimnarın* çalkalanan siyahına bakıyorum. Orada, akan nehrin ötesinde duran ve o yürek yakan şarkıyı söyleyen tek boynuzlu atı -Nyathri'yi- görmek için.

"İlsevel?" Taar sertçe konuşuyor ama ona kulak veremiyorum. O şarkıdan sonra içher şey geriliyor, öylesine çarpık ve çarpık ve yine de ... ve yine de ... bir kez daha kendimi onu düzeltebilecek armoniyi dinlerken buluyorum. Neredeyse duyabiliyorum. Tam orada, tanrı vergisi farkındalığımın kıyısında. Eğer onu duyarsam, eğer onu söylersen, şarkının gerçekten güzel olacağını düşünmeden edemiyorum. Neredeyse onu yaratmak için çekilen acıya değecek.

"İlsevel!"

Kolumu kavradı. Bir çekiş, bir dönüş. Aniden kendime geldiğimde neredeyse nehrin kenarına kadar inmiş olduğumu fark ediyorum. Taar'ın parmakları acı veren bir kavrayışla üst kolumu sarıyor ve gözleri benimkilere dikilip yüzümü inceliyor. "İlsevel, beni duyabiliyor musun?"

Ona göz kırpıyorum, şaşkın ve kararsız. Yürek parçalayan şarkı hâlâ kulaklarımda yankılanıyor ama Taar'ın avuçlarında dönüp tekrar nehre karanlığın yok olduğunu görüyorum. Grşmn önünde ıssız bir manzaradan başka bir şey uzanmıyor. Nyathri'den hiçbir iz yok. şarkısı

nce yavaşça, sonra hızla, kl gibi ufalanarak kayboluyor. Acaba hayal mi ettim diye düşünmeye başlıyorum.

"Ilsevel?" Taar tekrar sesini alçak ve acil bir şekilde yükseltiyor. "Ilsevel, beni duyabiliyor ?"

Kafamı çevirip ona kaşlarını mı atıyorum. Omuz silkip ittiğimde gitmeme izin verdi. Üç adım geriye sendeliyorum, neredeyse bir yığın halinde düşüyorum. aba sarf ederek kendimi dik tutuyorum ve burnumdan uzun bir nefes çekiyor. "Ben iyiyim, savaş lordu." Ellerim yavaşça yumruk haline geliyor. "Sen hazırsan ben de ata binmeye hazırım."

Beni dikkatle incelerken gözleri kısıılıyor. Bakışlarını sertçe karşılıyorum, açıklama ya da mazeret sunmayı reddederek beni daha fazla sorgulamasına cesaret ediyorum. Sonunda kısaca başını sallayıp benden uzaklaşıyor ve Elydark'a sesleniyor.

Tek kelime etmeden ata binip yola devam ediyoruz, nehri ve kırık şarkının kalıntılarını geride .

20
TAAR

Bir zamanlar Licorna'nın yüksek burunları üzerinde birçok Kutsal Ev vardı; Nornala'nın ruhunun dünyamıza aktığı, kubbeli ve zarif, soluk taş yapılar. Orada halkım kutsal gecelerde, ayın ışığı altında ibadet için toplanır ve Licorneir'in şarkıları yukarıdaki yıldızlarla uyum içinde yükselirken duyulabilirdi.

Kutsal yerlerimizden geriye kalan tek Elanlein. Diğerleri çoktan Yarık'ın yutan karanlığında kayboldu.

Gecenin derinleşen kasvetine rağmen Elydark tapınağa giden yolu buluyor, engebeli ve dolambaçlı yolda bile emin adımlarla ilerliyor. Yaklaştıkça ruhundaki heyecanı hissediyorum, bir kez daha o mabede girme ve özünü yenileme ihtimalinin yükselttiği enerjiyi. Buna karşın Ilsevel kollarımda neredeyse gevşiyor. Gün ışığı azaldıkça, inatçı gücü de azalıyor. Yolculuğumuzun uzun saatleri boyunca mızrak gibi dimdik duran omurgası sonunda bükülüyor ve vücudu bana yaslanıyor, başı omzumda sallanıyor.

Dişlerimi sıkıyorum. O bu kadar bitkinken böyle devam etmek zalimce. Ama Elanlein o kadar yakın ki, tekrar durmaya dayanamıyorum. Bu bağı mümkün olduğunca çabuk koparalım. O zaman kendi dünyasına geri dönmeden önce bir, belki de iki gün dinlenmesine izin verebilirim. Bu arada onu Kutsal Ev'de saklamak zorunda kalacağım. İhtiyacım olan son şey, şehir halkının aralarında bir insan olduğunu keşfetmesi.

Bulutlar tepemizde kırılıyor ve ay ışığının parıldamasına izin veriyor. Başımı çevirip tırmandığımız yüksek patikadan aşağıda görünen vadiye bakıyorum. Kalbim göğsümde yerinden çıkacak gibi oluyor. Büyük, çok odalı *dakath* çadırlarından oluşan bir deniz gözümün önünde yayılıyor - tam merkezdeki büyük Toplantı Evi'nin etrafında eşmerkezli desenler halinde düzenlenmiş binlerce güçlü çadır. Kamp ateşleri karanlıkta sönmüş yıldızlar gibi yanıyor ve bu mesafeden bile uzaktaki halimden habersiz hayatlarına devam eden erkeklerin, kadınların ve çocukların gölgeli siluetlerini gördüğümü hayal edebiliyorum.

İnceleme. Her şey huzurlu, sanki uzun yokluğum sırasında zamanın kendisi durmuş ve ancak şimdi yeniden akmaya başlamış gibi.

Yani Shanaera buraya kadar gelemedi. En azından henüz. Peki ya binicilerim, Kildorath ve diğerleri? Agandaur'daki kavgadan sağ kurtulan oldu mu? Şimdi bile aşağıda beni bekliyorlar mı? Elydark'ın başını o tarafa çevirmeyi, onu geceye uzanan gölgelerin arasından o bekleyen *dakatlara* doğru yarıştırmayı arzuluyorum. Kız kardeşimi bulmak, onun yaşadığını bilmek istiyorum.

Bunun yerine bakışlarımı yukarıdaki tapınağa sabitleyerek bir kez daha ileriye bakıyorum.

Artık sadece yarım mil uzaktayız. Yolun her iki yanında çiçekler karanlıkta parıldıyor, koyu renkli yapraklar parlayan altın merkezlerden geriye doğru kıvrılıyor.

Elydark onları görünce zevkine engel olamayarak usulca şarkı söylüyor.

"Bunlar da ne?"

Saatler süren sessizliğin ardından Ilsevel'in sesini duyunca irkiliyorum. Başını omzumdan kaldırıyor, yanından geçtiğimiz bir çiçek kümesine bakmak için dönüyor.

Tereddüt ediyorum, aniden emin olamıyorum. Ama sonra, ona gerçeği söylemenin ne zararı olabilir ki? "Bunlar *ilsevel* çiçekleri," diyorum sessizce.

Biraz nefes alıyor. Birkaç dakika sonra kısaca başını sallıyor. "Onlar . . . garip bir şarkısı var," diyor, sanki bana değil de kendine söylüyormuş gibi.

Hafifçe kaşlarımı çattım. *İlsevel* çiçeklerinden hiç şarkı duymadım. Ama tanrı vergisi yeteneği onu benim duyularımın algılayamadığı şeylere karşı duyarlı kılmış olabilir. "Onlar Nornala'nın bir armağanı," diyorum, "cennetteki bahçesinden licorneir'e besin olarak gönderildi. Licorneir'lerin saf büyü varlıkları olduğunu ve bu nedenle de sadece saf büyü yiyebildiklerini . *İlsevel* çiçeklerinin kalpleri en saf haliyle ham büyü içerir. Bir çiçek bir licorneir'i aylarca doyurabilir. Bildiğiniz gibi yaprakları da bozulmuş büyüü arındırmak için kullanılabilir."

Yükseklere tırmandıkça çiçekler daha da sıklaşıyor, patikanın her iki yanında tepelikler oluşturuyor, ateşli kalpleri geceyi aydınlatıyor. İleride Kutsal Ev'in kapısını görüyorum, burada daha fazla ilsevel kapı direklerine kadar büyüyor ve lentodan yoğun kümeler halinde sarkıyor. Hava onların parfümüyle yoğun.

"İlseveller sadece kutsal topraklarda yetişebilir," diye devam ediyorum. "Bir zamanlar Licorna'da böyle pek çok yer vardı. Şimdi sadece bu ev kaldı. Hayatta kalan diğer kabilelerin atlıları erzak toplamak için yılda birkaç kez buraya gelmek zorunda, biz de onlara sadakatleri karşılığında cömertçe erzak veriyoruz. Böylece

Bir zamanlar tüm kutsal mekânlar arasında en mütevazı Elanlein, özel bir öneme sahip bir yer haline geldi."

Halkımızın, *ilsevel* çiçeklerinin her yıl daha az ve daha az bol yetiştiği, arzın talebe neredeyse hiç eşit olmadığı konusunda süregelen endişelerini eklemiyorum. Saklı Şehir'in üzerinde asılı duran, diğer kabilelerin reislerinin bir gün bize sırt çevirip Elanlein'ı ele geçirmeye çalışacakları ve kendi licorneir'lerini korumak için çiçekleri saklayacakları korkusundan bahsetmiyorum. Bu değerli çiçeklere bir şey olursa, yaşam tarzımızın sonsuza dek kaybolabileceğini de eklemiyorum. Bunlar bir insanın, bir yabancının aklını kurcalayacak endişeler değil.

"Vahşi tek boynuzlu atlar ne yer?" Ilsevel bu düşünce izini yarıda keserek soruyor. "Ilsevel değil, anladığım kadarıyla."

"Hayır, ama Yarık her açıldığında ham büyüye bolca erişimleri oluyor. Sadece kendi yozlaşmalarını ilerleten yozlaşmış büyü. Ama onları ayakta tutmaya yetecek kadar."

Tekrar sessizliğe gömülüyoruz. Ancak etrafımızdaki gece sessiz değil. Gece kuşları akıldan çıkmayan seslerle birbirlerine sesleniyor ve Cruor'da günlerdir süren cansız durgunluktan sonra onları duymak rahatlatıyor. Rocar Sıradağları'nın çimenli tepeleri ve taş sırtları arasında dolaşan soğuk bir rüzgâr, aşağıdaki *dakath* çadırlarından duman ve pişen et kokusunu taşıyor. Saklı Şehir mevsim dönümlerine göre nehirde bir aşağı bir yukarı dolaşır, av peşinde koşar ve sert kış aylarından korunmak için sığınak arar ama Elanlein rahipleri burada kalır, tapınağı ve ilsevel bahçesini korur. Artık bir zamanlar olduğundan daha az rahip var: sadece Onor Gantarith ve üç kişi daha, aralarında insan dünyasına yapılan seferde benimle birlikte seyahat eden genç rahip Onor Vampir de var.

Her an yaklaşırken bizi selamlayan seslerinden birini duymayı umuyorum.

Ancak bir selamlama gelmiyor. Kemerli kapıya ulaşıyoruz ve Elydark durup başını saygıyla eğiyor. Hâlâ rahiplerden bir iz yok. *Neredeler Elydark?* Sessizce soruyorum.

Çok yakınlar. Kulakları seğiriyor. ***İzliyorlar.*** ***Ve Nornala'nın evine ne getirdiğini merak ediyorlar.***

Çenemi sertleştirdim. Bu her zaman zor olacaktı. Ama buraya kadar geldik ve başka seçeneğim de yok.

Attan inip dönüyorum ve Ilsevel'in eyerden inmesine yardım ediyorum. Ellerinin omuzlarımda dururken titrediğini hissetmeme rağmen itiraz etmiyor. Ayakları yere basar basmaz benden uzaklaşıyor, kolları

ince bedenine sıkıca sarılmış, soğuktan titriyor. Ben içeri girerken onu Elydark'la birlikte dışarıda bırakma ihtimalini düşünüyorum. Ama aramızdaki bu küçük mesafe bile başa hazır olduğumdan daha fazla acıya ve savunmasızlığa neden olabilir. Ayrıca, Saklı Şehir'e bu kadar yakinken onu gözümün önünden ayırmak isteksiz olduğumu fark ediyorum. Sırf insan olduğu için onu bir saniye bile düşünmeden öldürebilecek çok fazla insan var. Hayır, o benimle kalmalı.

"Bu taraftan," diyorum ve tapınağın girişinden diğer taraftaki gölgelere doğru adım atıyorum. Bu geçitte, orada burada belli belirsiz parıldayan çiçeklerin dışında hiç ışık yok. Karanlık gözlerime bile ağır geliyor. Ilsevel'in ayak seslerinin arkamda tökezlediğini duyuyorum; onun insan görüşü bu kasvete benimkinden daha az uygun.

Daha iyi düşünmeden arkama uzanıp onun elini buluyorum. Uzaklaşmaya çalışıyor ama parmaklarımı sıkıca onunkilere doluyorum. "Yakınımda kal," diyorum avucumdan yayılan ani sıcaklığı görmezden gelerek. Ön kolumun etrafındaki *velra* aniden çok sıkı hissettiriyor. Nornala, lütfen rahiplere bilgelik ve bu bağlamayı sona erdirmek için hızlı bir yol ver!

Kararlı adımlarla ilerleyerek onu Elanlein'ın merkezine götürüyorum. Biz ilerledikçe, ilsevel çiçekleri duvarlar boyunca daha da kalınlaşıyor. Parlayan kalpleri, alanı loş bir şekilde aydınlatmaya yetecek kadar ışıkla titreşiyor. Duvarlar zengin mozaik desenlerinde kakma değerli taşlarla süslenmiş, göksel motiflerle birlikte licorneir ve ilseveleri tasvir ediyor. Zemin ayaklarımızın altında serin, dökülmüş yapraklar ve yapraklarla kaplı, biz geçerken hafifçe *susuyor*. Birçok dönemeç var, tapınağın gizli kısımlarına, daha önce hiç girmediğim yerlere açılan çeşitli geçitler. Ama adımlarım beni hiç şaşmadan geçidin aniden açıldığı ve temiz gece havasının yüzümüze fısıldadığı bir yere götürüyor.

Ay Odası'na adım atıyoruz. Kubbe üzerimizde kavisler çiziyor, yumuşak kıvrımlar zirvede, çevresi yaklaşık yirmi metre olan bir tepe penceresi dairesine yol açıyor. Bu açıklıktan yeni ağarmakta olan ay soluk taşları parlatıyor ve geniş alanı aydınlık bir ışıltıyla dolduruyor. Tavan penceresinin hemen altında, Nornala'nın onuruna her gün hem şafakta hem de alacakaranlıkta kurbanların sunulduğu büyük sunak taşı yer alıyor. Bu akşamki kurbanın kalıntıları hala taşın ortasında yanıyor ve havada tütsü kokusu var. Etrafımızdaki boşluk, Saklı Şehir'in nüfusunun yarısını barındıracak kadar büyük. Şu anda ay ışığı ve ay ışığında büyüyen binlerce ilsevel çiçeği dışında mağara gibi boş.

Duvarlara yapışan ve zemini o kadar yoğun bir şekilde kaplayan sarmaşıkların bolluğu, yer yer kaldırım taşlarını göremiyorsunuz.

"Gantarith." Sesim boş bir şekilde yankılanıyor. "Onor Gantarith!" Cevap . Sadece nefesini tutmuş bir bekleyiş ve tetikte olma hissi. Kaşlarımı çatıyorum ve Ilsevel'i de yanıma alarak ay ışığına çıkıyorum.

Birden bir şarkının farkına varıyorum. , sadece algının sınırında bir uğultu ve çok garip. Alçak ve rahatsız edici. Nereden geldiğini söyleyemiyorum. Bir an gökyüzünden yağdığını düşünüyorum, uzak yıldızların şarkısı; sonra, ilsevel çiçeklerinden yayılıyor gibi görünüyor, yaprakların ve yaprakların gizli fısıltıları.

Sonunda Ilsevel'e dönüyorum. Eli hâlâ benim elimde, ama binlerce kilometre uzakta görünüyor. Etrafındaki çiçek bolluğuna bakarken gözlerinde tuhaf, camsı bir nitelik var. Ondan bir şarkı yükseliyor: boğazında yumuşak bir mırıltı, ama daha fazlası da var. Sanki ruhun yankılarını duyuyormuşum gibi hissediyorum, Elydark'la şarkı dilini paylaştığım zamanlardan farklı değil. Ruhumun derin yerlerinde titreşiyor, şimdiye kadar uyumuş olan farkındalığı uyandırıyor.

O sese kapılmış bir şekilde ona bakıyorum. Hayatımda ilk kez, etrafımı saran ilsevel çiçeklerinin karşılık olarak şarkı söylediğini duyduğuma neredeyse yemin edebilirim. Ve fark ediyorum - yavaşça, usulca, dünyaya bağlı zavallı zihnim kavramakta zorlanırken, ruhum gerçeğe kabarırken bile - tüm evren ses şeritleriyle birbirine bağlı. Şarkılarla.

"Bunun anlamı nedir?"

Kafamda irkiltici bir sarsıntı oluyor. Şarkı bitiyor ve onunla birlikte içimde bir şey kapanıyor ve yıldızların altındaki bu taş odaya geri dönüyorum, ağır havayı soluyorum. Başımı sallıyorum. Kıvılcımlar görüşümün kenarlarında dans ediyor. Kıvılcımlar temizlendiğinde Ilsevel'in yüzüne baktığımı fark ediyorum. Artık şarkı söylemiyor. Boğazındaki kaslar gergin, gözleri çok geniş ve korkmuş bir şekilde sunağın yanındaki kubbeli boşluğa bakıyor. Zihnim yetişmek için yarışırken, şarkısını bölen sesin arkamdan geldiğini ve benim dilimde konuştuğunu yeni fark ediyorum.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum. "Onor Gantarith," diyorum ve saygılı bir selam veriyorum.

Rahip sunağın hemen uzak tarafında duruyor, sert yüzü önünde havaya kaldırdığı mangalın ışığıyla aydınlanıyor. Sakalı hâlâ bir kale kanadı kadar siyah olsa da, yüzü yaşlılıktan iyice çizgilerle kaplanmış. Düğümlü tellere sarılmış karmaşık örgüler omuzlarından sarkarak belini saran geniş *nornil* kemere kadar *uzanıyor*. O bir

Ciddi bir figür, dünyanın sunduğu zalimliklere tam olarak bakmış ve yine de kinizm yerine inancı seçmiş bir adam. Yetmiş yıl boyunca iç bölgelerin insanlarına hizmet etmiş olsa da, kutsal tarikatlarda hiçbir zaman büyük bir şöhret peşinde koşmamış, günlerini uzak Elanlein'da geçirmekten memnun olmuştur.

En çılgın rüyalarında bile, bir gün zorunlu olarak Licorna'nın en kutsal geleneklerinin hakemi olan baş rahip rolünü üstlenmek zorunda kalacağını tahmin edemezdi.

Sunak levhasının üzerinden bana hiddetle bakarken bile bu görevin ağırlığı geniş omuzlarına çökmüş gibi görünüyor. Siyah gözleri benden Ilsevel'e kayıyor, öyle korkunç bir ciddiyetle ona sabitleniyor ki, tek yapabildiğim girip bedenimi kalkan yapmaktan kendimi alıkoymak oluyor.

"*Luinar*," diyor sesi derin bir gümbürtüyle, "Nornala'nın evine kimi getirdin? Bu kutsal odada şarkı söylemeye cüret eden bu kişi kim?"

"Onor." Bir adım öne çıktım. "Gelinimi takdim etmeme izin verin. Savaş gelinimi yani."

"Ne?" Gantarith'in bakışları benden ona kaydı. Mangalının ışığı derinliklerinde kıvılcım çıkarıyor gibi. "Gelinin mi? Ama o bir insan."

Başımla onaylıyorum. Sonra, işe pek emin olmasam da, "Adı Ilsevel," diye ekliyorum.

"Ilsevel?" diye . "Evet."

Kafasındaki düşünceleri, anlık kafa karışıklığını ve ardından gelen sert netliği görebiliyorum. Bir insanın en sevilen çiçeğimizin adını taşımasının tek nedenini düşünüyor. Ve bundan hoşlanmıyor; en az benim kadar.

Yüzünü buruşturarak dişlerini gösteren Gantarith sunağın etrafında dönüyor. Çıplak ayakları, kaldırım taşlarının arasında büyüyen narin çiçeklerden ustalıkla kaçınıyor. Gözlerini Ilsevel'den ayırmıyor, sanki onun ruhunun derinliklerine inmek için dış katmanlarını soyacakmış gibi. Kadın da ona bakıyor. Konuştuğu tek kelimeyi bile anlamasa da, ses tonu çok net. Tanıştığımız ilk andan itibaren onda gördüğüm o inatçı cesareti tekrar görüyorum. Onor Gantarith

Fae krallarını ve prenslerini korkutabilir, ama o bile karımı korkutamaz.

Karım değil, kendime sertçe hatırlatıyorum. Tanrım, neden düşüncelerimi düzenli tutamıyorum?

"Olağandışı koşullar altında evlendik," diyorum çabucak, "ve şimdi evlilik bağının çözülmesine ihtiyacımız var."

Bizden en fazla beş adım ötede duran Gantarith birkaç dakika boyunca Ilsevel'e bakmaya devam ediyor, yüz ifadesini okumak imkânsız. Bir asır gibi gelen bir süreden sonra, bakışlarını bir kez daha benimkilerle buluşturuyor. "Olağandışı koşullar mı dediniz? Burada bir hikâye olduğuna şüphe yok."

"Evet," diye onaylıyorum. "Uzun kitap. Ama ana fikri şu: Bu kadını hayatını kurtarmak için gelinim olarak aldım."

"Neden?" Bu tek kelimedede gerçek bir kafa karışıklığı var. Gantarith, halkımdan herhangi gibi, bir insanın kurtarılması için iyi bir neden bulamaz. Özellikle de bir Licornyn tarafından.

"O masum bir seyirciydi," diyorum, "Lamruil tapınağında ibadet eden bir hacı"

O andan itibaren tanışmamızın koşullarını olabildiğince kısa bir şekilde özetleyerek hızlıca anlatıyorum. Gantarith dinliyor, gözleri sürekli Ilsevel'in yüzüne kayıyor. Onda yalana işaret edebilecek bir ifade olup olmadığını izliyor. Kısa tarihçemizin sonuna geldiğimde, yaşlı rahip o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, söylediğim tek bir kelimeyi bile duyup duymadığını merak etmeye başlıyorum.

Sonunda uzun bir nefes aldı ve o sert bakışlarını bana çevirdi. "Yani," diyor yavaşça, "evlilik tamamlandı mı?"

Utancın sesimi renklendirmesine izin vermeyeceğim. "Onun hayatını kurtarmak için gerekliydi. Kendisini aşan olayların içinde kalmıştı. Ona yardım borçlu olduğumu hissettim."

"Yardım mı? Buna böyle mi diyorsunuz?" Gantarith'in yüz hatlarında beliren ifade açıkça kutsal değildir. Ilsevel'e yukarıdan aşağıya bakıyor, onun kadınsı şeklini alıyor. Kadın onun ne dediğini bilmiyor ama bu bakışı tanıyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur ve her zamankinden daha sert bir şekilde kaşlarını çatar. Rahip alaycı bir şekilde homurdanıyor ve bir kez daha bana dönüyor. "Adının Ilsevel olduğunu mu söylediniz?"

"Bana verdiği isim bu." "Yalan söylüyor olabilir."

"Evet. Ama bence bu durumda değil."

"Ona böyle bir ismi nasıl bulduğunu sordunuz mu?"

"Ondan çok az şey öğrenebildim," diye itiraf ediyorum. "Düşman bölgesinde, korkmuş ve yalnız. Suskunluğu için onu suçlayamayız."

Gantarith gözlerini bana dikti. "Benden bir şey saklıyorsun *Luinar*. Burada, en kutsal yerimizde söylediği şarkıyı duydum. Bu ne bir insan şarkısıydı ne de bir insan sesi. Burada başka bir şey var, daha büyük bir şey."

Tereddüt ediyorum. Ilsevel'in konumu zaten çok zayıf ve onu daha fazla tehlikeye atabilecek herhangi bir şeyi açığa vurmak istemiyorum. Ama Gantarith'in kendi kulaklarıyla duyduklarını açıkça inkâr edemem. "O tanrısal yeteneklere sahip," diyorum.

"Ne?" Gantarith'in gözleri mangal ışığında parlıyor. Yine de onunla daha fazla ayrıntı paylaşmak fark ettim. Virulium zehrine neredeyse nasıl yenik düştüğümü bilmesini istemiyorum. Virulium dozundan ilk vazgeçtiğimde Gantarith oradaydı. Yoksunluğun acılarını çekerken bedenim için dua etti. Ilsevel'in mucizevi müdahalesine ve yeteneğine rağmen, herhangi bir geri dönüşü duymak onu çok rahatsız edecektir.

Sadece "Onun yeteneği müzik. Licorneir'in şarkılarını duyabiliyor."

"Gerçekten mi?" Gantarith'in bakışları Ilsevel'e dönüyor ve onu yavaşça değerlendiriyor, güvensizce. "İnsanlar Yıldız Çocukları'nın şarkılarını duymak için yaratılmadı."

Dilimi tutuyorum. Söyleyeceğim herhangi bir şey onu kıza karşı kışkırtabilir. Onu inceliyor ve ben bekliyorum. Hayatta kalan Licornyn kabilelerinin *luinar*'ı olmama rağmen, Gantarith baş rahip olarak büyük bir nüfuza sahip. Onun sözleri yaşlıları öyle ya da böyle etkileyebilir.

"Yani," dedi yaşlı rahip sonunda, "hayatını kurtarmak için onunla evlendin ve şimdi onu Licorna'nın kraliçesi olması için buraya mı getirdin?"

"Hayır," diye aceleyle cevap verdim ve ön kolumu uzattım. "Onu kendi halkıyla birlikte geride bırakmaya niyetliydim ama ... *velra* ile ilgili bir şey oldu.

Beklemediğim bir şeydi."

Gantarith kolumu tutuyor ve yavaşça bir o yana bir bu yana çeviriyor. Görünmez kordonu görüp görmediğini bilmiyorum ama Ilsevel'in yanından her ayrıldığımda beni ele geçiren garip güçsüzlüğü anlattığımda şaşırması görünmüyor. Kaşları düğümleniyor ve ağzını çevreleyen sert çizgiler derinleşiyor. Şok edici keşfimi anlatmayı bitirdiğimde başını sertçe sallıyor. Sonra göz göze geliyoruz. "Bunu başına nasıl getirdin evlat?"

"Son yedi gündür ben de aynı şeyi merak ediyorum." Bir kaşımı kaldırdım. "Yardım edebilir misin, Onor Gantarith? Bağlamayı çözebilir misin?"

Beni dehşete düşürmek için başını sallıyor. "*Silmael*'e kadar olmaz. Kanun böyle." "Evet, ama bu alışılmadık bir durum." ani sıkıntıyı kabul etmeyi reddediyorum. "Evlenmemiz kaderimizde yoktu. Planlanmamıştı ya da amaçlanmıştı. Hepsi bir yanlış anlaşılıyordu."

"Belki de." Rahip omuz silkiyor. "Ama evliliği siz tamamladınız, *luinar*. Yeminleriniz Nornala'nın gözünde bağlayıcıdır."

"Başka seçeneğim yoktu."

"Peki o gecedен beri ona dokunmadınız mı?"

Cevap boğazımda düğümleniyor. Bana baktığında, bakışlarını tam olarak karşılayamıyorum.

Gantarith gülüyor. Küçümsemekten çok eğleniyor, ama yine de içim kinle yanıyor. "Sanırım sen bir kral olduğun kadar bir erkeksin de," diyor. "Ve güzel bir cazibesi var, bunu kabul ediyorum. Tüm o uzun yolculuk günleri, yıldızların altındaki tüm o sessiz geceler? Yüz erkekten biri bile karşı koyamazdı."

"Bir rahip için kirli bir zihnin var," diye .

"Ben her zaman bir rahip değildim, değil mi?" Gantarith iç çekerek ikimizden uzaklaşıyor ve sunak taşına doğru adım atıyor. Mangalını oraya koyuyor ve başını kubbenin üzerindeki açık gökyüzüne kaldırıyor. Dua mı ediyor?

Nornala'dan rehberlik mi istiyorsun? Tek umudum ona doğrudan cevap vermesi ve buna hızlıca bir son verebilmemiz.

Sonunda arkasını döner ve kollarını cüppesinin açık ön kısmında kavuşturur. "Ne yazık ki *luinar*, yasalara göre *silmael*'e kadar gelininize bağlısınız. Kendine ciddi bir zarar vermeden bu bağı erken koparmanın tek yolu ... şey, söylemekten hoşlanmıyorum."

"Anlat bana."

Gantarith dudaklarını birbirine bastırıyor, çenesi siyah sakalının altında çalışıyor. Sonra: "Eğer taraflardan biri sadece evlilik yeminine değil, tüm Licorna'ya ihanet ederse, o zaman bağ kan akıtma yoluyla törensel olarak koparılabilir."

Damarlarımdan buz fişkırıyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Yaşlılar," devam ediyor Gantarith, "muhtemelen onun insanlığının doğası gereği Licorna'ya ihanet ettiği konusunda hemfikir olacaklardır. Eğer ondan daha sonra değil de şimdi kurtulmaya kararlıysan, onları kan dökme talebine ikna etmekte zorlanmayacaksın."

"Kan akıtmak derken," diyorum yavaşça, "demek istediğin ..."

Uzun bir nefes alır. "Tören bıçağıyla boğazını keseceğim ve bir arınma eylemi olarak kanının bu taşın üzerinden akmasına izin vereceğim."

Gök gürültüsü kulaklarımda çınlıyor. Başımı rahipten yana çeviriyorum, etrafıma boş boş bakıyorum. İlsevel çiçekleri, tepedeki tavan penceresinden aşağıya doğru esen bir rüzgârla hafifçe dalgalanıyor. Parlayan kalpleri neredeyse benimle alay ediyor gibi, bu yeni dehşet karşısında çok nazik ve saflar.

"Savaş Lordu?" İlsevel'in sesi kulağımı tırmalıyor. Dirseğime doğru yaklaşıyor. Eli uzanıyor ama bana tam olarak dokunmuyor. "Ne oldu?" soruyor. "Söyle bana."

Bakışlarımı onunkilere kaldırıyorum. Alnı sert, çenesi sert. İçimden bir ses, rahiple aramızda geçenleri inanmak istediğimden daha iyi anladığını söylüyor.

Ona cevap vermek yerine bir kez daha Gantarith'e dönüyorum. "Başka bir yolu ."

"Ne yazık ki ," diye yanıtlıyor. "*Silmael*'e kadar ona kalamayacağınızı düşünüyorsanız, tek seçeneğiniz bu." Başını biraz yana eğiyor. "Yaşlılar senin yerine seçim yapabilir ve yine de onun ölümünde ısrar edebilirler. Bir insanın Saklı Şehir'e girmesi yasaktır. Sadece burada bulunarak bile yasalarımızı çiğniyor."

"Bunu yapamam." Yüzümü buruşturarak bir elimi gezdirdim. "Bunu yapmayacağım."

"Eğer , yaşlılar seni hain olarak görebilir, *luinar*." Gantarith'in sesi sözlerinin gerçekliğiyle ağırlaşıyor. "Kabileler şu ancak gevşek bir şekilde birleşmiş durumda. Bu kırılma noktası olabilir, Licorna'dan geriye kalan her sonunu getirebilir."

Tanrılar beni kahretsin ve lanetlesin. O haklı. Bu yabancının Lurodos'a gitmesine izin veremediğim için halkımın güvenliğini tehlikeye attım. Göğsümde kaynayan bir his yanıyor, hayal kırıklığı artıyor ve öfkeye dönüşüyor.

Tanışmamızın ilk kaotik anlarında bile bana bu kadar çekici gelmesine duyduğum öfke. Bu kadar atılgan ve cesur, bu kadar aceleci ve vahşi olması ve bu niteliklerin beni ona öyle yoğun bir duyguyla çekmesi gerekiyordu ki, onun canavarların eline düşmesine izin veremezdim.

Peki şimdi ne olacak? Onu sadece aynı derecede korkunç başka bir ölüme götürmek için mi kurtardım?

"Savaş Lordu!" Ilsevel'in sesi taşlarda keskin bir şekilde yankılanıyor. Bu sefer ona bakmalıyım, kırpışan gözleriyle buluşmalıyım. "Bana neler olduğunu anlat," diyor ve sıkılmış dişlerinin arasından bir nefes çekiyor. "Sana ne anlatıyor?"

Gantarith sertçe küfrediyor, hiç de rahipçe olmayan bir sesle. "Ona sessiz olmasını söyle," homurdanıyor. "Bu kutsal mekânı insan konuşmalarıyla kirlletmesine izin verme."

Ona kısa bir bakış attım, sonra Ilsevel'e döndüm ve kendi dilinde cevap verdim. "Bağımız bu gece kopmayacak. *Velra*'nın güvenli bir şekilde koparılabilceği ay sonuna kadar birlikte kalmalıyız."

Gantarith'e bakıyor, sonra tekrar bana. "Gerçeğin tamamı bu değil, değil mi?"

Cevap vermeyeceğim.

"Bağı koparmanın başka bir yolu daha *var*. Sen . ." Tereddüt ediyor ve yutkunuyor. "Beni öldürmek zorundasın."

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum.

Başını hafifçe kaldırıyor, çenesi gergin ve yumrukları iki yanında sıkılı. "Eğer beni öldürecekse, bunu bana açıkça söylemeni tercih ederim. Yalan söyleme. Yapamam.

. Yalana tahammül edemem."

Uzun bir kalp atışı dizisi boyunca öylece kalıyoruz, ay ışığının aydınlatdığı kubbenin altında birbirimize bakıyoruz. Sonra bir adım öne çıkıyorum ve o benden uzaklaşmadan elini tutuyorum. Düşün gecemizde tuttuğum aynı eli. O bağlantı anında, *kadife* ön kolumun etrafında sıkılaşıyor ve aramızdaki büyüünün parıltısını neredeyse görebiliyorum. Ilsevel de bunu algılıyor, çünkü onun keskin nefes alışını duyuyorum ve kordonun aniden daralmasıyla acı içinde irkildiğini hissediyorum.

"*Zylnala*," diyorum ve gözleri parlayarak benimkilerle buluşuyor. "seni koruyacağım. Kollarımla sana sığınak olacağım." Kutsal yeminleri zaman bildiğim gibi kendi dilimde değil, onun dilinde söylüyorum. Tuhaf, doğal olmayan bir ses. Ama doğru.

Ilsevel bana bakıyor. Ne söylediğimin farkında mı? Ona ne teklif ettiğimin farkında mı?

"Yeni Ay gecesi ayrılacağız," diye devam ediyorum. "O zamana kadar, aramızda bu bağ kurulduğundan beri olduğu gibi benim korumam altındasın. Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim. Buna o zaman da yemin etmiştim, şimdi de yemin ediyorum."

Gözlerinin etrafındaki kaslar gerilmiş gibi. Gördüklerim gözyaşları mı? Ama gözlerini kırıştırıyor ve kirpiklerinin arasından başıboş damlacıklar kaçmıyor.

Başını kaldırmış, birleşmiş ellerimize bakıyor. Bir nefes verdi. Sonra başını sallıyor. Parmakları kısa bir süreliğine benimkilere dolanıyor ama elini çektiğinde onu bırakıp Gantarith'e dönüyorum.

Yaşlı rahip bizi dikkatle izliyor. "Demek" diyor, "beklemeye kararlısınız."

Başımı salladım.

"*Silmael* geldiğinde bağın kopmayacağından emin olmak istiyorsanız önlem almanız gerekecek."

"Biliyorum," diyorum. "Yaşlılar-"

"Yaşlılardan bahsetmiyorum." Ağzı neşesiz bir yarım gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bu bağın güvenli bir şekilde kopması ve kalıcı izler bırakmaması için her türlü fiziksel yakınlaşmadan kaçınmalısınız. Ayın geri kalanında." Çenesini eğip, alçalttığı kaşlarının altından beni süzüyor. "Gelinle bir daha *Luinar*. Bu bir sorun olur mu?"

Boğazım düğümleniyor. Ama cevap verdiğimde sesim düzgün çıkıyor. "Hayır. Bu bir sorun olmayacak."

Ama yaşlı rahibin gözlerindeki bakışı görebiliyorum. Bana inanmıyor. Bir saniye bile.

21
ILSEVEL

Kubbeli odadan çıkıp geçide geri adım attığımızda Taar sessiz. Elimi tekrar tutuyor ve arasındaki o küçük temas noktasını bile istemesem de onu elimden kaçıramıyorum. Bu tapınağın dolambaçlı yollarında tek başıma asla ilerleyemezdim, bu yüzden dişlerimi sıkıp beni yönlendirmesine izin veriyorum.

Etrafta duvarlara tutunmuş ilsevel çiçekleri garip içsel ılık-şarkılarıyla titreşiyor. O rahibin huzurunda durduğumuzda onları duymayı bırakmıştım, çünkü anlamaya başlayamadığım bir dilde konuşan sert sesi diğer tüm sesleri bastırmıştı. Şimdi şarkı geri dönüyor, farkındalığın kıyısında narin bir uğultu. Tuhaf, daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım, ne ses ne de ruh olmadan yapılmış. Bir şeyler tanıdık geliyor ama nedenini bilmiyorum. Sanki bir parçam hep bu şarkının var *olması gerektiğini* biliyordu, keşke bulabilseydim. Sanki hayatım boyunca neyi aradığımı bilmeden ona inanmış ve onu aramışım gibi.

Açık tapınak kapısından aniden çıkıyoruz, derinleşen akşamın keskin havasına geri dönüyoruz. Elydark ay ışığında parıldıyor. Memnuniyetle bir şeyler atıştırıyor ve bizi görünce başını kaldırdığında ağzından yapraklar saçılıyor. Taar ve Elydark'ı birbirine bağlayan ruh ipliği boyunca bir selamlama mırıldanıyor. Taar elimi bırakıyor ve atının yanına giderken beni tuhaf bir şekilde eksik bırakıyor. Başlarını birbirine yaklaştırıp özel dillerinde kelimeler paylaşıyorlar.

Taar'ın parmaklarının sıcaklığını yok etmek için ellerimi ovuşturuyorum. Tapınağın kapısı açık bir ağız gibi duruyor ve titreyerek ondan uzaklaşıyorum. O yaşlı rahibin bana bakışında bir şeyler vardı, zorlukla bastırılmış gizli bir nefret. Şaşırmamalıydım; Taar'ın adamlarının talihsiz düğün gecemizde bana attığı bakışın aynısıydı bu. Gerçekten de önümüzdeki bir ayı beni ölü görmek isteyenlerle çevrili olarak mı geçireceğim?

Taar ve tek boynuzlu atı hâlâ konuşuyorlar. Ne duyamasam da Elydark'ın düşük eğimli başı ve Taar'ın eğik omuzları

Yeterince. İç çekerek onlardan uzaklaşıyorum. Bulunduğum yerden çok uzakta olmayan, etrafı ilsevel çiçekleriyle çevrili geniş, düz bir kaya var. Yanına gidip oturuyorum, aniden yoruluyorum. Sessiz bir vadiye bakan bir vadinin kenarından çok da uzak olmayan bir yere tünemiş durumdayım. Aşağıda, ay ışığıyla yıkanan yüzlerce çadır benzeri yapı duruyor.

"Saklı Şehir," diye fısıldadım. Taar buradan her bahsettiğinde, Cruor'u geçerken geçtiğimiz büyük harabeler gibi bir şey hayal etmişim, tüm o görkemli yapılar, kuleler, köprüler ve uzun, yasaklayıcı duvarlar. Bu beklediğim gibi bir şey değildi. Şehir dikkatlice planlanmış dairesel bir formasyonda düzenlenmiş. Çadırların kendileri de çoğunlukla dairesel, ancak ana çemberden çıkan yan odaları var. Bu mesafeden bile birçoğu oldukça büyük ve heybetli görünüyor. Yine de, Elydark'ı harap olmuş topraklarda sürerken geçerken gördüğüm muhteşem mimariyle kıyaslanamazlar.

Licorna halkı ne kadar düştü? Çenemi ellerimin arasına almış, burada otururken belli belirsiz merak ediyorum. Taar'ın hikâyesindeki trajedi beni yeniden etkiliyor. Bir zamanlar Eledria dünyaları arasında büyük bir güçken, şimdi bu sert ülkede kaba saba yaşayan bir kalıntı halk ... Licornyn halkının benim türümden bu kadar acımasızca nefret etmesine şaşmamalı.

Arkamdan ayak sesleri geliyor. Taar'ı oturduğum taşın yanına gelmeden birkaç dakika önce çevresel görüşümde görüyorum. Orada duruyor, sessiz. Sonra oturuyor, teninden yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakınımaya geliyor. Ona doğru hissettiğim çekimden, yaklaşma ve kolunun sağlamlığını hissetme dürtüsünden nefret ediyorum. Bunun yerine dik oturuyorum, pelerinimi sıkıca üzerime çekiyorum ve ona bakmayı reddediyorum. Beni öldürmeyeceğini söylerken yalan mı söylüyordu? Rahibin önerdiği şeyin bu olduğundan neredeyse eminim - Gantarith'in ses tonundaki bir şey bana kana susamış gibi geldi. Belki de Taar tüm o nazik güvenceleri sadece paniklememi ya da düşüncesizce bir şey yapmamı engellemek için söylemişti ama içten içe ben uyurken boğazımı kesmeye niyetliydi.

"Seni bir ay boyunca saklayamam."

Uzun sessizlikten sonra sesi aniden yükseldi. Ona hızlı bir yan bakış fırlattım. Yüz hatlarında, çene yapısında bir sertlik var. Rüzgâr uzun, siyah saçlarını dalgalandırıyor, altımızdaki şehre sabitlenmiş gözlerine teller düşürüyor.

"Beni saklamak mı?" Sonunda onun sözlerini yankılayarak söyledim.

"Seni vahşi doğaya geri götürmeyi düşündüm," diyor. "*Silmael*'e kadar orada kalabileceğimizi düşündüm, meraklı gözlerden uzakta." Elini sallıyor

Başını. "Ama yapamayız. Halkımın bana ihtiyacı var. Ben *Luinar*'ım ve sorumluluklarım var." Uzun bir nefes alıp yüzünü buruşturuyor, sanki söyleyeceği sözler dilinde acı bir tat bırakıyormuş gibi. "Bu yüzden yarın sabah yaşlılarla buluşacağız. Yeni ay gecesine kadar kalman için onlardan izin almalıyım."

Bunu yorum yapmadan kabul ediyorum. Bu konuda söyleyecek bir şeyim yok. Bu yaşlıların, her kimlerse, kralları üzerinde bu kadar güç sahibi olmaları garip. Kendi babamın herhangi bir otoriteye boyun eğdiğini hayal bile edemiyorum. Ama yine babamı Taar'la kıyaslamam pek mümkün değil; onlar çok farklı adamlar ve muhtemelen çok farklı krallar.

Taar aniden iki elini yüzünde gezdirir. Yorgun görünüyor. Virulium zehri onu yere serdiğinden beri belki de ilk kez onu bir kesinlik ve güç figüründen başka bir şey olarak görüyorum. Ancak uzun süre böyle kalmıyor, ayağa kalkıyor ve kararlı bir sesle, "Gelin. Bütün gece burada kalamayız."

Mırıldanmadan taş koltuğumu geride bırakıyorum ve Elydark'ın ilsevel çiçekleri arasında sessizce otlayarak beklediği yere kadar onu takip ediyorum. Görünüşe göre, Taar tek bir ilsevelin bir tek boynuzlu atı bir ay kadar idare edebileceğini iddia etse de, bu fırsat verildiğinde doyurucu bir yemeğin tadını çıkarmalarına engel değil. Taar eyere geri dönmem için bana yardım ettiğinde kulaklarını geriye atıyor. Onu suçlamıyorum; bu gece ya da bir daha asla ata binmek isteyeceğim son şey. Ama dilimi tutuyorum.

Taar arkamdan ata biniyor ve topuklarıyla Elydark'ı dürtüyor. Tek boynuzlu at harekete geçerek tapınak tepesinden aşağıdaki çadır kente doğru bir yol seçiyor.

Taar konuşmaya çalışmıyor, bunun için minnettarım. Kafamda sorular çoğalsa da onları sıkıca bastırıyorum. Sessizlikte, kendimi bir kez daha bu yamaçta sarmaşıklar halinde büyüyen ilsevel çiçeklerinin narin uğultusunu duyarken buluyorum. Bir şekilde beni takip ettiklerini hissetmekten kendimi alamıyorum. Onları terk etmemi istemiyorlar, beni kalmaya, dinlemeye ve anlamaya davet ediyorlar.

Yokuşun dibine ve vadi çanağının düz zeminine geliyoruz. Burada bizi şehirden bir orman ayırıyor, ağaçlar o kadar sık büyümüş, dallar o kadar iç içe geçmiş ki, taştan bir duvar da olabilirler. Ama Elydark duraksamadan devam ediyor, neredeyse görünmez bir patika buluyor ve bu patika boyunca hızlı adımlarla ilerliyor. Bu orman örtüsünün altında neredeyse körüm, çünkü ay ışığı buraya giremiyor. Bu yüzden, bana doğru gelen

patikada önümüze çıkıyor ve ancak derin bir ses kabaca seslendiğinde onun farkına varıyoruz: "*Tor eilamar!*"

Küçük bir şaşkınlık gıcirtısı çıkarıyorum ve arkamdaki geniş göğse doğru sarsılıyorum. Elydark başını savurarak durdu ama Taar'ın sesi cevap verirken düzdü: "*Veletuil, Halamar.*" Bu Licornyn selamlaması - o kadarını tanıyorum. Ama ardından gelen sözcük dizisini bilmiyorum.

Karanlıkta bir ışık patlaması oldu. Gözlerimi korumak için ellerimi havaya kaldırıyorum. Sanki önümdeki ormanda aniden parlayan bir yıldız gibi, çok parlak ve beyaz ve algının hemen kenarında diğer isimsiz renklerle dans ediyor. Bir an için çok fazla, ama gözlerim o ilk parlamaya alıştığında, parmaklarımın arasından bakıyorum.

Uzun boylu bir figür patikada duruyor, bacakları geniş, omuzları duvar gibi. Kolunun ucunda uzun, gözyaşı damlası şeklinde bir fener tutuyor. Garip bir ışık saçıyor ama alev içermiyor; bunun yerine, şaşkınlıkla, camın arkasında, titreşen bir parlaklık yayan bir sıvı girdabı görüyorum. O kadar tuhaf ki, ilk başta onu taşıyan adamı daha fazla incelemek için bakışlarımı ondan ayıramıyorum. Ancak o ve Taar birbirleriyle hevesli Licornyn dilinde konuşmaya devam ederken, onu incelemek için zaman ayırıyorum.

Bir savaşçı gibi yapılı: güçlü, kaslı. Yüzü Taar'inkinden daha yaşlı ve pek yakışıklı sayılmaz ama belirgin bir burnu ve geniş çenesiyle kendi tarzında çarpıcı. Saçları siyahtır ve şakaklarından sıkıca örüldükten sonra omuzlarına dökülür. Tipik Licornyn modasına uygun olarak, havadaki keskin soğuğa rağmen gövdesi çıplaktır ama geniş bir kemer ve uzun çizmelerin içine sokulmuş kürklü bir pantolon giyer.

Tüm bu ayrıntılar gözlerimin önünden geçiyor ama pek de önemli görünmüyorlar. Beni çok daha fazla etkileyen başka bir şey var, tam olarak doğru olmayan bir şey. Nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Aklıma gelen kelime *sakat*, ancak güçlü uzuvlarında herhangi bir çarpıklık veya yaralanma belirtisi görmüyorum.

Birden yakalıyorum: şarkının en zayıf fısıltısı. Kırık bir şarkı, uyumsuz ve yanlış bir melodi. Kalp boynuzlu tek boynuzlu atlardan duyduğum şarkıdan farklı değil. Nyathri'den. Ama çok zayıf, neredeyse algılanamaz. Hayal görüyor olabilir miyim?

Bakışları bana kilitleniyor. Yüzümü daha iyi aydınlatmak için gözyaşı damlası şeklindeki fenerini kaldırıyor. Dudaklarından bir küfür dökülür ve bir adım geri çekilir, boştaki eli kemerindeki kılıca gider. Taar aceleyle atından indi ve

ellerini açarak ona doğru gider. Adam Taar'a bakıyor, kafasını şaşkınlıkla sallıyor. Sesleri yükselip alçalıyor ve bu sırada adam bana öfkeden inançsızlığa değişen bakışlar göndermeye devam ediyor. Bir noktada başını geriye atıyor ve yüksek sesle kahkaha atıyor. Bu kanımı kaynatıyor. Ellerimi Elydark'ın yelesinde düğümlüyorum ve dilime dolanan kelimeleri ısııyorum.

Sonunda adam bir şeyi kabul etmiş gibi başını sallıyor. Bana doğru son bir güvensiz bakış attıktan sonra fenerini Taar'a uzatıyor, dönüyor ve karanlık ormandaki patikadan yukarı doğru ilerliyor. "Kimdi o?" Gölgeler onu gözden kaybettiği anda soruyorum.

Taar bana dönüyor ve garip feneri tutuyor. "Halamar," diyor. "Eski bir dost ve savaş arkadaşı."

"Beni gördüğüne pek sevinmemiş gibiydi."

Taar'ın yüzünde kederli bir ifade belirir. Elydark'ın yanına döner. Fener zincirinin ucunda sallanmakta ve gölgesini arkasındaki yanıp sönen konfigürasyonlara yansıtmaktadır. "Eğer Halamar'ın tepkisi alabileceğimiz en kötü tepki olursa, kesinlikle tanrılar tarafından kutsanmış olacağız." Durup boştaki eliyle Elydark'ın omzuna dokunuyor ve benimle göz göze gelmiyor. "Kız kardeşimi bulmaya gitti. Bu gece bize yardım edecek."

"Bize nasıl yardım edeceksin?"

"Sizi yaşlılarla buluşmaya hazırlamalısınız. Tassa onları gelişimizden haberdar edecek ve gerçekleşecek toplantının niteliği konusunda uyaracak. Ayrıca sabah hazır olmanız için size yardımcı olacak, uygun giysiler ve benzeri şeyleri hazırlayacak."

Tekrar sessizliğe gömüldük. Taar'ın kız kardeşiyle tanışma ihtimalinden memnun olduğumu söyleyemem. Çok kişisel hissettiriyor. Tanıştığım diğer Licornynler kadar benden nefret edeceğinden bahsetmiyorum bile.

Eyerde kendimi biraz daha dikleştiriyorum, uzuvlarıma nüfuz eden yorgunlukla savaşıyorum. Taar, Elydark'ın başına yakın duruyor ve ben de onların ortak iletişiminin uğultusunu hissediyorum. Eğer daha yakından dinleseydim, sanırım orada burada birkaç kelime yakalayabilirdim, ama denemeyecek kadar yorgunum. Bunun yerine farkındalığımın daha derinlere, ilsevel çiçeklerinin nazik şarkısını duyan o alana geri dönmesine izin veriyorum. Vadide o kadar çok yok ama ağaç gövdelerine tırmanan birkaç başıboş sarmaşık görüyorum, küçük tomurcukların kalpleri kasvetin içinde belli belirsiz parlıyor. Onlara baktığımda bu tomurcuklar açılmaya başlıyor, sanki beni selamlamaya hevesliler. Çabucak başka tarafa bakıyorum.

Ne kadar bekleyeceğimizi bilmiyorum. Halamar'ın bizi tamamen unutup unutmadığını ve bu ağaçların altında soğuk bir gece geçirmeye mahkûm olup olmadığımızı merak etmeye başlayacağım kadar uzun. Göz kapaklarım kurşuni ve başım sallanıyor. Bu eyerden kayabileceğimi, Elydark'ın devasa toynaklarının hemen yanına uzanabileceğimi ve bir hafta ya da daha uzun bir süre ölü gibi uyuyabileceğimi hissediyorum.

Ancak bunu yapmaya tam olarak karar veremedim, karanlıkta bir kadın sesi : "Taar?"

Birden uyandım. Endişe damarlarımda dolaşıyor. Taar'ın havaya kaldırdığı fenerin ışığında iki figür belirliyor -Halamar ve hemen arkasında uzun boylu, çarpıcı güzellikte bir kadın. Zayıf denecek kadar ince, ama çıplak kollarında ağır işlerde çalıştığına işaret eden belirgin kaslar var. Siyah saçları, parıldayan gümüş iplerle tutturulmuş kalın sarmallar halinde başının tepesinde toplanmış ve kulaklarından neredeyse omuzlarına kadar uzanan, dövülmüş gümüşten büyük küpeler sarkıyor. Yüz hatları güçlü ve ideal orantılıdır, siyah gözleri sert elmacık kemiklerinin üzerinde kedi şeklindedir. Taar'ın kız kardeşinden başka kimseyle karıştırılamaz.

Ancak hem onu hem de Halamar'ı dikkatimi en çok çeken şey, ilk bakışta ondan aldığım aynı şarkı dizisi. O garip, kırık melodi, ama bu sefer çok daha belirgin. Ve ikisi arasında akıyor gibi görünüyor.

Halamar'ın yüzü tüm keskinliğini kaybetmiş, yüz hatları bir sakinlik maskesine bürünmüştü. Kadının gözlerindeki ciddiyetle tam bir tezat oluşturuyordu. Kadın -muhtemelen Tassa- Taar'dan birkaç adım ötede durdu. Bakışları ondan bana doğru kayarken ağzı şaşkınlıkla bir karışık kalıyor. Burada yalnız karşılaşmış olsaydık, vahşi bir kedi gibi dişlerini ve tırnaklarını bana geçireceğinden hemen eminim. Diğer ikisinin varlığı öfkelerini kontrol altında tutuyor. Ama sadece bu kadar.

Boğazımda yedi kalp atışı saydığım bir nefes aralığında sonra kadın bakışlarını benden ayırıp kardeşine çeviriyor. Konuştuğunda sesi soğuk, alçak ve zehirli. Taar araya girmeye çalışıyor ama kadın bir adım atarak parmağıyla Taar'ın yüzünü işaret ediyor ve bir dizi kötü söz dökülüyor ağzından. Taar kızın konuşması bitene kadar bekliyor, sonra kız kardeşinin işaret parmağını nazikçe eline alıp bir tarafa doğru hareket ettiriyor.

"Tassa," diyor, "savaş gelinimi tanıtmama izin ver. Bu Ilsevel. Ilsevel"-omzunun üzerinden bana bakıyor-"size kız kardeşim Talanashta Estathanei'yi takdim etmek benim bir zevktir."

Tassa'nın bakışları kardeşinin yüzünden ayrılmıyor. Bir adım geri atıyor ve küfür gibi bir şey homurdanıyor.

Şimdiye kadar dilimi tutmuştum ama bu kadının ses tonu dişlerimi kenetledi. "Bakın," diye çıkışıyorum, eyerde öne doğru eğilerek, yakalamaya kararlıyım, "bu durumdan hepinizden daha fazla hoşlandığım söylenemez. Senin bu iri yarı kardeşinle evlendirilmek *benim* seçimim değildi. Beni bir hapisane arabasına atıp tutsaklığa götürmesini ben mi *istedim*? Beni satın almasını ve bu Tanrı'nın unuttuğu yere sürüklemesini ben mi *istedim*?"

Kadın bana bakıyor. Kadının arkasında Halamar usulca kıkırdıyor ama yüzü bir maske gibi duruyor. Tassa ona ters bir bakış fırlatıyor, o da yutkunup sessizliğini sürdürüyor. Tekrar bana bakıyor, gözleri içime işliyor. Ağzını açtığında kendimi hazırlıyorum, saldırıya hazırım.

"O iri yarı bir serseri." Kelimeleri benim dilimde, sadece bir aksan iziyle telaffuz ediyor. "Başka ne olursan ol, en azından bu içgörün için sana minnettarım." Dudaklarını sert bir çizgi halinde bastırıyor, bakışları fenerin soluk ışığında üzerimde geziniyor. Gözlerini kısarak tekrar kardeşine bakıyor ve Licornyn dilinde bir şeyler söylüyor. Kardeşi alçak bir mırıltıyla cevap veriyor ve o da iç çekiyor.

Bir kez daha bana dönerek kollarını kavuşturuyor ve başını sallayarak büyük, gümüş küpelerinin omuzlarının üzerinde ileri geri sallanmasını sağlıyor. "Pekâlâ, insan," diyor dudaklarını hafifçe bükerek. "Yarın yaşlılarla tanışmak için hazırlanmana yardım edeceğim. Belki de benim serserim kardeşim onları senin hayatını bağışlamaları için ikna edebilir. Belki de ikna edemez. Bırakalım da kararı tanrılar versin."

"Teşekkür ," diye sertçe cevap veriyorum, ancak teşekkürün uygun olduğuna tam olarak ikna olmamıştım.

Bir kaşını bana doğru kaldırıyor, sonra Halamar'a dönmeden önce Taar'a sert bir bakış daha fırlatıyor. Ona hızlıca birkaç kelime söylüyor, o da ciddiyetle başını sallayarak onaylıyor. Bir kez daha, aralarındaki hava kırık bir şarkının belli belirsiz yankısıyla çatırdıyor. Başımı hafifçe sallıyorum ama sesi kulaklarımdan uzaklaştıramıyorum. Şarkı söylemeye devam ediyor, ürkütücü bir uyumsuzluk, ta ki Tassa Halamar'dan dönüp şehre doğru hızla kadar.

Halamar Taar'a döner ve yumuşak bir sesle konuşur. Kralını karşıladığı ilk andaki şaşkınlık ve şok , geride güçlü duygulara kolay kolay kapılmayan bir adam izlenimi bırakmıştır. O ve Taar birkaç kez

Taar'ın ön kolunu sıcak bir şekilde sıktığı sözlerin sonunda. "*Normaer*," diyor, daha önce de duyduğum bir minnettarlık ifadesi. Sonra bana döndü. "Halamar bize bu gece için *dakath*'ını kullanmayı teklif etti. Şehir sınırlarının dışında yer alıyor. Rahatsız edilmemeliyiz."

Halamar'la göz göze geliyorum. "*Normaer*," diyorum deneysel olarak. Gözleri şaşkınlıkla parlıyor ve ağzının köşesinde gülümsemeye benzer bir şey beliriyor.

Taar, Halamar'ın *dakath*'ına giden yolu biliyor, bu yüzden savaşçıdan ayrılıyor ve ormanın içinden geçen ana yoldan, kesinlikle tek başıma bulamayacağım küçük bir yan yola sapıyoruz. Taar gözyaşı damlası feneri taşıyarak yolu gösteriyor. Ben Elydark'ın sırtında kalıyorum, Taar'ın varlığı olmadan oldukça üşüyorum. O soluk ışıqla aydınlanan gölgeli formunu izliyorum.

"Şu adam," diyorum kısa bir süre sonra. "Halamar ... kalp-doğumlu mu?" Taar şaşkınlıkla durdu ve bana baktı. "Bunu sana sorduran nedir?" "Öyle mi?" Israr ediyorum.

Soluk fener ışığında kaşları çatık görünüyor. "Lisansörü Liossark, üç yıl önce Agandaur Tarlaları savaşında öldürüldü."

Bu bilgiyi zihnimde evirip çeviriyorum. "Kız kardeşinle ilişkisini o zaman mı bitirdi?"

Taar'ın gözleri büyür. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

Omuz silkiyorum. "bir şarkı vardı. Disharmony. Bana nehrin kıyısındaki kalpli tek boynuzlu atları, ... ve Nyathri'yi hatırlattı."

Taar birkaç dakika boyunca beni inceliyor, gözlerinden art arda birçok ifade . "Halamar ve kız kardeşim evlenmeye söz vermişlerdi," dedi sonunda. "Ama *velrhoar* olduğunda, ona bunu yapamayacağını söyledi. Liossark'ın ölümünden sonra sadece yarım bir adam olduğunu hissetti. Ona daha fazlasını hak ettiğini söyledi."

Bu sözlerle birlikte yüzünü ileri dönüyor ve bizi ağaçların arasından geçiriyor. Elydark onu takip ediyor, başı eğik, büyük boynuzu yere dönük. Tassa ve Halamar arasında geçen o başıboş etkileşimleri düşünüyorum. İçinden bir ses aralarındaki bağı bitirdiği için onu affetmediğini söylüyor. Kızgın ama aralarındaki kırık şarkıyı yanlış anlamadıysam, onu hâlâ seviyor.

Fokurdayan bir derenin yakınındaki bir açıklığa geliyoruz. Küçük bir *dakath* çadırı ay ışığında solgun duruyor. Tapınak dağından gördüğüm şehrin büyük çadırlarına hiç benzemeyen bu çadır bana daha çok o küçük çadırları hatırlatıyor.

Talihsiz düğün gecemde Licornyn kampında gördüğüm çadırlar. İçeride bırakın iki kişiyi, bir kişi için bile fazla yer yok.

"İçeride bol miktarda battaniye ve *leokas* derisi bulacaksın," diyor Taar. "Rahatınıza bakın."

Dün gece çobanın sığınağının dışında yağmurun altında durup barınmayı reddettiğim zamanki benzerliğin acı verici bir şekilde farkında olarak attan iniyorum. Ancak bu gece, paylaşma konusunda ısrar etmeyeceğim. Burada sert zeminde uyuyabilir ve donabilir, umurumda değil. Tek kelime etmeden, *dakath*'a doğru adım atıyorum.

"Bekle."

Kalbim yerinden fırlıyor. Damarlarımda ani bir kan akışı oluyor. Ona bakamıyorum, ama her parçam farkına varıyor - büyüklüğünün, sıcaklığının, gücünün. Ruhunun muhteşem aurası, başlı başına bir şarkı gibi. Bileğimin etrafındaki *kadife* sıkılaşıyor. Ona ve hâlâ lanet olasıca bağlı olduğum bu adama karşı hissettiğim korkunç, karşı konulmaz çekime lanet etmek istiyorum.

"Al bunu," diyor Taar, sesi boğuk. Gözyaşı damlası şeklindeki feneri uzatıyor. "İçerisi karanlık olacak."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Dışarı çıkmasına izin verirsem, aptalca bir şekilde kendime ihanet edeceğimden korkuyorum. Gözlerimi önümde tutarak bir kez başımı sallıyorum, uzanıp feneri alıyorum. Parmak uçlarım onunkilere değiyor ve bir elektrik patlaması kolumdan göğsüme doğru hızla ilerliyor.

Taar aceleyle geri çekilir, fener ışığının çemberinin ötesine geçer. Boğazını temizler. "Bu gece iyi dinlen, Ilsevel."

Ağzımı açıyorum. Ama eğer konuşursam, bu iyi geceler dilemek için olmayacak. Dilime dolanan kelimeler çok tehlikeli.

Dudağımı ısırarak bir kez başımı sallıyorum, *dakath* çadırının geriye itiyorum ve feneri içerideki gölgelere taşıyorum.

"Peki insan yaratık nerede?"

Halamar'ın *dakath*'ının dışındaki taş çemberinde yaktığım küçük ateşten başımı kaldırıyorum. Çıra toplamak için güneşten önce kalkmışım, uzun geceyi bitirmek için sabırsızlanıyordum. Beni rahatsız eden soğuk gökyüzünün altındaki sert zeminde uyumak değildi; hayatımın çoğunu sert bir şekilde yaşadım ve yaratık konforuna çok az ihtiyacım var. Her savaşçı gibi, nerede yatarsam yatayım iyi ve derin uyuyabilirim.

Ama dün gece gözlerimi kapatmakta zorlandım. Derileriyle değil *Dakath* duvarı beni Ilsevel'den ayırıyor.

Fiziksel mesafe çok fazla değildi ama bu bariyer esneyen bir uçurum gibi geliyordu. Giriş kapağını geri atma ve onun yattığı gölgeli alana dalma dürtüsüyle savaşırken kolumun etrafındaki *kadife* acı verici bir şekilde yandı. Ama teslim olsaydım ne yapacağımı biliyordum. Üstüne tırmanır, örten battaniyeleri yırtar ve elimi eteklerinin altına daldırırdım. Gantarith'in tüm uyarılarını unutarak, ağzım karanlıkta onunkini arardı. Onu inleyene kadar öpecek, şarkı söyleyene kadar zevk verecek ve tüm sonuçların canı cehenneme diyecektim.

Sadece Elydark'ın varlığı aklımı başımda tuttu. Licorneir'im benimle *dakath* arasındaki boşluğa canlı bir duvar gibi yerleşti. Ruhumdaki kargaşanın tamamen farkında olmasına rağmen benimle konuşmadı, beni aptalca dürtülerimden vazgeçirmeye çalışmadı. Ben yan yatıp sırtımı ona dönene ve gözlerimi sımsıkı kapayana kadar sessiz ve katı bir şekilde öylece durdu. Saatler birbiri ardına yavaşça akıp geçti. Sonunda ayağa kalktığımda, geceyi savaşta geçirmişim gibi bitkin hissediyordum ve ön kolum lanetlenmiş gibi ağrıyordu.

Bakışlarımı küçük ateşimden kaldırıp şafak sisinin dağılışını ve kız kardeşimin Halamar'ın evinin açıklığına doğru adım atışını izlerken hâlâ acıyor. Kalçasında büyük bir dokuma sepet duruyor, bir kenarından soluk *khiir* kumaşından bir kat sarkıyor. Dün gece kararlaştırdığımız gibi sabahki işi için hazırlıklı gelmişti.

Tassa ateşin başında çömeldiğim yerden bana kaşlarını çatarak bakıyor, sorusu dumanlı havada asılı kalıyor. "Bu güzel sabah için sana şükranlarımı sunuyorum, sevgili kardeşim," diyorum kuru bir sesle, topuklarımın üzerinde geriye yaslanarak. "Tüm ev rahatlıkları arasında en çok senin sesinin tınısını özledim."

Boğazında bir hırıltıyla, Tassa yassılaştırmış otların üzerinde tepiniyor, sepetini yere bırakıyor ve ateşin karşısında diz çöküyor. Kömürlerin üzerinde duran seyahat çaydanlığım henüz buhar çıkarmaya başlamıştı. Bakışlarını *dakath* kapısının kanadına çevirmeden önce ona bir göz atıyor. "Hâlâ uyuyor mu?"

Homurdanıyorum.

"Ve geceyi burada geçirdin, değil mi?"

Cevap vermiyorum. Uzun bir sopayla çaydanlığın sapını tutup ateşten kaldırıyorum. Elimde sadece iki fincan var; ikisini de dolduruyorum, dökerken büyük *gyre* çay yapraklarını süzüyorum. Fincanlardan birini titreyen ateşin karşısına koyuyorum. Tassa bardağı önce bir an bana bakıyor. Demi kaldırıp yavaşça bir yudum alırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Sonra başını sallayarak fincanı kucağına indiriyor. "Tanrılar, sen onu , değil mi?"

Kendi fincanımın içindekileri döndürüyorum, kalan *gyre* yapraklarının dönüşünü izliyorum. "Gerçekten, kardeşim, konuşman gün geçtikçe daha da zarifleşiyor. Licorna'nın son prensesinden böyle bir belagat."

"Allah belanı , Taar." Dişlerini vahşi bir kedi gibi gösteriyor. "O bir *insan*. Ona dokunmaya nasıl dayanabildin?"

"Ben . Dün gece burada uyudum. Elydark bana kefil olacaktır."

Açıklığın kenarında duran ve ikimizi de görmezden geliyormuş gibi yapan *licorneir*'ime bakıyor. Gözleri tekrar bana dönüyor. Ağzının etrafındaki çizgiler sertleşiyor. "Peki ya önceki gece?"

Cevap vermiyorum. Bakışlarını da tutamıyorum. Fincanımdan bir yudum alıyorum, çok sıcak sıvı boğazımdan aşağı dökülürken haşlanıyor. Tassa tekrar küfrediyor ve fincanın içindekileri ateşe atıyor, ateş cızırdıyor ve koyu bir duman bulutu çıkarıyor. Ayağa kalkarak sepetini topluyor ve gidecekmiş gibi dönüyor.

"Tassa, bekle," diye arkasından sesleniyorum.

"Beklemek mi? Beklemek mi? Beklemekten başka ne yaptım ki ben?" Yüzüme doğru dönüyor, uzun gümüş küpeleri omuzlarının üzerinde ileri geri sallanırken usulca takırdıyor. Yüzü hırçın ve elleri sepetinin saplarını kavırıyor. "Sen uzak dünyalarda maceraya atılırken, ben her zaman bekleyen kişi oluyorum Taar. Ben buradayım, kirlenmiş küçük kıyafetleri fırçalıyorum,

kokuşmuş derileri iyileştiriyor, *khiir*'i iplik haline getiriyor ve tencere için *aymar* köklerini öğütüyor. Ben burada *bekliyorum*. Güveniyorum, inanıyorum. Bir gün, bir şekilde, bir zamanlar bizim olan dünyayı geri alacağımıza ve evimi tekrar göreceğime dua ediyorum." Sepetini kalçasına doğru kaydırıyor, sonra boştaki eliyle Halamar'ın *dakathını* işaret ediyor. "Savaşçıların zafer ya da yenilgiyle evlerine dönmelerini bekliyorum. Asla iyileşmeyen yaraların iyileşmesini bekliyorum, sevdiklerimin bana dönmesini bekliyorum, kırık mı bütün mü, bilemiyorum.

Her zaman, her zaman bekliyorum Taar."

Gözleri açıklığın öbür ucunda benimkileri tutuyor, zorlukla bastırılmış bir öfkeyle kaynıyor. Acısının ve hayal kırıklığının sıcaklığını hissediyorum. Yarık'tan bu yana geçen yıllarda hayat hiçbirimize iyi davranmadı. Ama benim Elydark'ım var. Shanaera'nın kaybından sonra bile o licorneir bağı beni ayakta tutan güç oldu. Ama Tassa her şokla tek başına yüzleşmek zorunda kaldı.

Yavaşça ayağa kalkıyorum. Ona yaklaştığımda gözleri parlıyor, ama uzanıp elini tuttuğumda direnmiyor. "Tassa-" diye başlıyorum.

"Yapma," diye tersliyor, bakışlarını benimkilerden ayırarak. Sıkılmış dişlerinin arasından uzun bir nefes veriyor. Birkaç dakika öylece duruyoruz ve ben bu sessizliği bozmak için ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Kız kardeşimin bir gün annemiz gibi bir binici olmayı ne kadar çok istediğini biliyorum. Ama dünyada çok az sayıda licorneir kaldı ve bağlar nadirdir. Asla bir eş bulamadı; onun yerine ben, Shanaera, Kildorath ve Halamar hep birlikte Saklı Şehir'den yola çıkıp onu geride bırakırken izlemek zorunda kaldı.

"Özür dilerim Tassa," diyorum sonunda, sesim kısık.

"Gerçekten." "Bir insanı *sarstığım* için üzgün müsün?"

Elini sıktım. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim."

"Hayal kırıklığına uğramadım." Başını arkaya yatırıp kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Tiksindim."

Bakışlarını eşit bir şekilde karşılıyorum. "Sen orada değildin." "Tabii ki değildim."

"Onu görmedin." Zihnimde anılar canlanırken yüzümü buruşturuyorum.

"Kız kardeşini korumak için nasıl cesurca savaştığını görmedin. İmkânsız ihtimallere karşı, silahsız, kudurmuş Noxaurianlar yine de geri adım atmadı."

Tassa alay eder. "Bir fare bile köşeye sıkıştığında savaşıyor."

İçimin derinliklerinden ani bir öfke kabarması yükseliyor. Bir yanımda şok oldu; kız kardeşime karşı hiç böyle hissetmemiştim. Bir an için

Kendimi sakinleştirmeye, hayatımda birçok kez insanlar hakkında benzer ve daha kötü fikirler dile getirdiğimi hatırlamaya çalışıyorum.

Ama sonra sesim kadar derin bir hırıltıyla çıkıyor ki tanımakta güçlük çekiyorum: "Onun hakkında bir daha bu şekilde konuşmayacaksın. Benimle değil."

Tassa'nın gözleri parlıyor. Elini elimden çekti ve iki adım geriye sendeledi. Bana bir yabancıymışım gibi bakıyor. "Böyle mi yani? Olduğun her şeyi, o Miphatların seni olmaya zorladığı her şeyi unuttun mu? Seni bu kadar kolay mı baştan çıkardı?"

Çenem sıkıştı. "Ilsevel'in hiçbir suçu yok. O ne bir Miphata ne de bir savaşçı, sadece masum bir yolcu. Tehlikeye düşmesi benim hatamdı. Onun hayatını kurtarmak için yapmam gerekeni yaptım."

Kız kardeşimin dudakları kıvrıldı. "Benden bir şey saklıyorsun."

Bunu söylediği anda Ilsevel'in sesini tekrar duyuyorum, kafamın içinde yumuşak bir şekilde: "*Ben olmasaydım Büyücü Artoris Lamruil Tapınağı'nda olmazdı.*" Şu anda bile aralarındaki bağlantıyı düşünmek boğazıma safra kaçmasına neden oluyor. Peki bu bağ ne kadar derindi? Aksini beyan etmesine rağmen hâlâ ne kadar derin olabilir?

"Bazı şeyler vardır kardeşim," diyorum Tassa'nın inceleyen bakışlarına sırtımı dönerek, "bunları bilmek sana düşmez."

"Peki ya Shanaera?"

Bir taş göğüs kafesime çarpıyor, kemiklerimi kırıyor ve göğsüme saplanıyor. Shanaera, Tassa'nın sevgili arkadaşıydı. Morrona Nehri'nin kıyısında tek başımıza bulduğumuzda beni ve kız kardeşimi yanına alan Shanaera ve Kildorath'ın babası, Rocaryn Kabilesi'nin reisi Markildor'du. Markildor hikayemizi duydu ve Kraliçe Ashtalora'nın yüzüğünün kanıtı sunulduğunda, iddia ettiğimiz kişi olduğumuza inandı - harap olmuş Licorna'nın hayatta kalan prens ve prensesi. Bizi koruması altına aldı ve kendi iki çocuğuyla birlikte büyüttü. Tassa, Shanaera, Kildorath ve ben kardeşler kadar yakındık, hatta daha da yakındık - acı ve hayatta kalma yoluyla birbirimize bağlandık.

Shanaera'nın ölümü Tassa'yı derinden etkiledi. Bu son sefer sırasında karşılaştığım *nekrofon* büyüsünü ve ölümsüzleri ona anlatmaya yüreğim *el* vermedi. Eğer yapabilseydim, onu bu bilgiden sonsuza dek mahrum bırakırdım.

"Shanaera'yı unutmadım," diyorum sessizce. "Asla unutmayacağım." "Bu kadını gelinin olarak alarak onun anısını utandırıyorsun."

Suçluluk duygusu burkuyor. Onu sıkıca bastırıyorum. "Ilsevel'in hayatını kurtarmaya yemin ettim ve bunu yapmaya niyetliyim. O zaman halkına geri dönecek ve

ondan bir daha bahsetmeyeceğiz." Tassa'ya doğru bir adım atıyorum, bir kez daha elini uzatıyorum. Bana sırtını dönüyor. "Yemin ederim, Tassa. Bunların hiçbiri olmamış gibi olacak."

Dudakları kıpırdıyor, başka bir lanet gibi görünen bir şey oluşturuyor. Ancak o daha konuşmadan, açıklıktaki bir hareket ikimizin de bakışlarını üzerine çekiyor. Halamar'ın *dakath*'ının kapı kanadı dalgalanıyor ve Ilsevel ortaya çıkıyor. Üzerinde hâlâ geçen hafta giydiği kaba Licornyn elbisesi var, eski püskü ve zorlu yolculuklar yüzünden lekelenmiş. Saçları örgülerinden sıyrılmış ve omuzlarının üzerinden bukleler halinde sarkıyor. Yorgun, çukur gözlü ve çok zayıf görünüyor ... ve yine de ...

Kalbim onu görünce yerinden fırlıyor, önce boğazımda gümbürdüyor, sonra bağırsaklarıma düşüyor ve orada erimiş bir sıcaklıkla çalkalanıyor. Lanet olsun bu *velra* bağına! Aramızda sadece *dakathların* postları varken sadece birkaç saatlik bir ayrılık ve onun uykuda şişmiş yüzüne bir anlık bakış, ruhumun kış karanlığının üzerine güneşin doğması gibi. Bu duyguların sahte olduğunu unutmama izin veremem. Ama ay sonuna kadar kalbimi nasıl kontrol altında tutacağım?

Elbette yaşlılar Gantarith'in tören kılıcının kenarıyla basit bir çözüm ilan edebilirler. Dişlerim gıcırıyor. Bana yardım edin, eğer yaşlı rahip o bıçakla ona yaklaşırsa, onu oracıkta deşerim!

Ilsevel açıklıkta gözlerimi yakalıyor. Yüzümdeki acımasız ifadeyi görünce, sanki *dakath*'a geri dönmeye hazırlanıyormuş gibi bir adım geri çekildi. Aceleyle kafamdaki şiddeti silkeliyorum ve yumuşak bir tonda olduğunu umduğum bir sesle ona sesleniyorum: "İyi sabahlar, Ilsevel. Susadın mı?"

Cevap vermiyor, sadece o açıklıkta duruyor, bir eli hala derinin kapağını tutuyor. Bakışları benden Tassa'ya kayıyor, hangimizden daha çok korkacağını . Kız kardeşimin yanından ayrılıyorum ve arkamda, ateş taşlarının üzerinde bıraktığım *jyre* çayı fincanını alıyorum. Hâlâ dumanı tütüyordu, ben de Ilsevel'e ikram ettim. "Al. İç. Serin bir sabah."

"Evet," diyor, sesi buz gibi, "fark etmiştim." Fincanı kabul ediyor ve dudaklarına götürüyor. Bakışları benden Tassa'ya kayıyor. Bir ağız dolusu çayı yuttuktan sonra fincanı tekrar indiriyor ve mırıldanıyor: "Birileri beni gördüğüne sevinmiş görünüyor."

Omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Tassa'nın bakışları bir kurdun bile derisini yüzebilir ve mutlak bir yoğunlukla gelinime sabitlenmiş durumda. Bundan nefret ediyorum, sevdiğim kız kardeşim ve bir türlü kurtulamadığım kadın arasında kalmış gibi hissediyorum.

"Onun için endişelenme," diyorum usulca. "Yaşlılarla toplantıya hazırlanmana yardım edecek." Bunu söylemek bana bir şeyler hatırlatıyor. Tassa'ya dönüyorum ve Licornyn dilinde sesleniyorum: "Dün gece Yaşlı Halaema ile konuştun mu?"

"Evet," diye yanıtlıyor Tassa. "Toplantı çağrısı yapıldı ve yaşlılar yataklarından ve kahvaltılarından çağrıldı. Tek bildikleri *luinarlarının* geri döndüğü ve derhal konsey talep ettiği." Gözlerini kısıyor. "Savaş gelininizden bahsetmedim. Bunu kendin açıklayabilirsin."

Bir iç çekişi bastırıyorum. "Peki Halamar istediğim gibi Onor Gantarith'i çağırdı mı?"

"Ben yaptım."

Halamar açıklığa adım atıp Tassa'nın birkaç adım arkasında belirince hepimiz dönüyoruz. Kız kardeşim onun gelişle irkiliyor ve aceleyle bir kenara çekiliyor. Halamar ona ciddi bir selam verdiğinde kaşları çatılıyor. Yüzündeki soğuk ifadeye bakılırsa aralarında daha önce bir şey olduğunu kimse tahmin edemezdi. Ilsevel'in konuştukları dili bile anlamadan tek bir görüşmede gerçeği nasıl anladığını anlamak mümkün değil.

Halamar Licornyn usulü yumruğunu kalbine bastırarak beni selamlıyor. "Gantarith toplantıda hazır bulunacak ve *velra* bağınızın tuhaf doğası hakkında tanıklık etmeyi kabul etti."

"Peki toplantı ne zaman gerçekleşecek?" "Bir saat içinde."

"O halde," diyorum Tassa'ya dönerek, "Ilsevel'i bir an önce hazırlasan iyi olur."

Bana son bir kez uzun uzun bakıyor, gözlerinden protestolar fişkırıyor. Ancak sonunda başını salladı ve sadece "Bana borçlusun kardeşim" dedi.

"Sen ne kardeşim, krallığım da dahil, eğer istersen." "Kimse senin lanet krallığını istemiyor." Halamar'ın yanından ayrılan Tassa açıklık boyunca, derenin aktığı *dakath*'ın diğer tarafına doğru ilerliyor. "Gel bakalım kardeşimin gelini," diye sesleniyor omzunun üzerinden insan dilinde. "Bakalım senden ne yapabileceğiz."

Hâlâ *dakath* kapısında duran Ilsevel bana tedirgin bir bakış fırlatıyor. "Devam et," diyorum ve Tassa'nın ardından başımı sallıyorum. "Isırmaz."

Ilsevel ikna olmamış görünüyor ama sessizce Tassa'yı takip ediyor. *Dakath*'ın uzak tarafında gözden kaybolduğu anda, onu takip etmek için neredeyse karşı konulmaz bir dürtü hissediyorum. Ne yaptığımın farkına varmadan önce ayaklarım onun peşinden üç adım atıyor.

ve kendimi durmaya zorluyorum. Uzunlarım da halsizlik titriyor ve boynumu rahatsız edici bir şekilde döndürüyorum. Cruor ve *vardimnar*'ın etkisinin ötesinde, burada durum o kadar kötü değil. Morrone'nın bu tarafında, atmosferde savunmasızlığımdan yararlanacak bir kara büyü yok. Ama yine de ayrılığı hissediyorum. Ve bundan hoşlanmıyorum.

Halamar beni izliyor. Çok bilmiş bakışlarıyla karşılaşıyorum ve yüzümü onunki gibi dikkatle boş tutmaya çalışıyorum. "Burada *ume* kekinden başka yiyecek bir şeyiniz var mı?" Nezaketsizce soruyorum.

Kaşları kalktı. Beni rahatlatmak için hiçbir şey söylemiyor ama *dakath*'a giriyor. ve elinde yağlı bir *leokas* eti ve bir günlük yassı ekmekle geri döner. Sessizce eti kızgın taşa kızartmaya koyuluyor. Onu izliyorum ama yaptığı hiçbir şeyi göremiyorum. Dereden gelen sesler ve şırıltılar dikkatimi dağıtıyor.

"Tassa'nın sabah olmadan gelinimi kalkışmama ihtimali nedir?" Ateşin başında Halamar'ın karşısına oturarak soruyorum.

Kıkırdasa da ağzı ciddi çizgisini koruyor. "Savaş gelininizden gördüğüm kadarıyla, Talanashta gibi bir güce karşı bile kendi başının çaresine bakabiliyor. Bizim eski evcilleştirilemez *luinarımızı* evcilleştirmede *mi*?"

"değildi," diye homurdanıyorum. Ama kendimi tekrar tekrar açıklamak istemediğim için konuyu değiştiriyorum. "Kildorath ve diğerlerinden herhangi bir iz gördün mü?"

Halamar pişirme taşından başını kaldırıp bakar. "Onlardan haber alacağınızı umuyorduk."

Başımı acımasızca sallıyorum. "Olaylar beni Grimspire'da daha uzun süre tutmaya başladığında onları önden gönderdim. Saklı Şehir'in gereğinden fazla korumasız kalmasını istemedim."

Kelimeler dudaklarımdan döküldüğü anda pişman oluyorum. Licornyn atlıları uzaktayken Halamar'ın kendisi şehri koruyordu. *Velrhoar*'dan muzdarip olsa da hâlâ bir savaşçı, cesur ve güçlü. Ama Licorneir'ine bağlıyken olduğu gibi değil. "Yarım bir adam"- Tassa'ya verdiği sözü bozduğunda kendisine böyle seslenmişti. Bir licorneir bağına hiç tanımamış olmak yeterince acı verici; böyle bir bağı tanımış ve kaybetmiş olmak çok daha kötü.

Halamar sözlerime tepki vermiyor. Aynı düzgün tonda devam ediyor: "Onlardan hiçbir şey görmedik. İlk dönen sizsiniz."

Midem düğümleniyor. Ashika'nın yüzü zihnimde beliriyor, Agandaur'un toprağında yatarken başı vücudundan yarı ayrılmış. Ve Nyathri. . onun

Licorneir hala dışarıda bir yerlerde, kalbi kırılmış ve acı çekiyor. Tüm cesur Licornyn'lerimin başına aynı kader mi geldi? Shanaera ve onun kızıl pelerinli takipçileri onları Cruor'un vahşi doğasında yok mu etti? Onları bulmalıyım. Burada işler yoluna girer girmez, yeniden ikmal yapmalı ve nehri geçmek için yola koyulmalıyım, ama ...

"*Shakh*," diye fısıldıyorum. Eğer gidersem, Ilsevel'i de yanımda götürmek zorunda kalacağım. Yaşlılar onun *Silmael*'e kadar kalmasına izin verse bile, ondan ayrılırsam savunmasız kalacağım. Ama ne ki? Onu önümde Elydark'ın eyerine onunla birlikte o cehennem diyarına geri mi döneyim? Yoksa burada Tassa, yaşlı halk ve *Velrhoar*'ın yanında mı bekleyeyim? Çaresiz, işe yaramaz.

Halamar aniden biraz daha dik oturuyor ve gözleri açılıyor. Merakla arkama bakmak için gövdeyi çeviriyorum ve ne gördüğünü keşfediyorum. Hain kalbim ters dönüyor. Yavaşça ayağa kalkıyorum, dudaklarım kaçan bir nefesle aralanıyor.

Ilsevel önümde duruyor, geleneksel dokuma bir *khiir* elbise giymiş. Bel bandı kalçalarında düşük bir V şeklinde oturuyor, soluk alacalı kumaş her kıvrımı vurgularken, her iki yandaki uzun yırtmaç, gümüş halhallar ve narin kordonlarla süslenmiş biçimli bacakların yanıp sönen bakışlarını ortaya çıkarıyor. Göbeği açıkta, ancak Tassa göbeğinin etrafındaki geleneksel güneş ve ay motifini ezilmiş ilsevel çiçeklerinin lekesiyle boyamak için zaman ayırmış. Yumuşak *leokalar* göğsünü sarıyor, bileklerini ve kollarının üst kısmını kavrayan geniş gümüş kolluklar dışında omuzlarını ve kollarını çıplak bırakıyor - Tassa'nın kendi düğünü için tasarladığı ama hiç kullanmadığı süs eşyaları. Bugüne kadar.

Kız kardeşim kısa sürede çok şey başardı. Sorumlusunun kestane rengi saçlarını yıkayıp parlayana kadar taradıktan sonra küçük, karmaşık örgüler halinde toplayıp başını taçlandırırken uzun bukleleri sırtından aşağıya doğru akıtmış. Görünümü tamamlamak için kulağının arkasına tek bir mor ilsevel çiçeği sıkıştırmış.

İçim boşalmış gibi hissediyorum. Tüm düşüncelerden, tüm mantıklardan arınmış. On nefeslik bir süre boyunca büyükleri ya da toplantıyı hatırlayamıyorum, beni çok yakından izleyen kız kardeşimin ve arkadaşımın varlığını bile hissedemiyorum. *Ondan* başka bir şey görmüyorum. Ilsevel, gelinim. Sadece bir hafta içinde hayatımı altüst eden ve kalbimi ateşe veren bu yabancı.

Belimde bir şehvet zonklaması hissediyorum ama bunun farkında bile değilim. Bu içimde yanan şehvetten daha fazlası. Bu bir arzu. Onun için. Onun her şeyini: kalbini, aklını, bedenini ve ruhunu. Boğulan bir adamın hava istemesi gibi çaresizce onu istiyorum.

Bakışlarımı çıplak ayaklarından çekip, *khiir* eteğinin yumuşak kıvrımlarına, bacaklarının kışkırtıcı şekline, ilsevel lekesiyle çevrili göbeğinin güzel girintisine bakıyorum. Göğsü hızla yükselip alçalıyor, geyik derisinin kıvrımları nefis şeklini vurguluyor. İnce boğazında atan nabzı görebildiğime yemin edebilirim.

Sonunda dikkatim onun koyu renk gözlerine ulaşıyor. Sanki o anda onun hayatını ellerimde tutuyormuşum gibi niyetli bir ifadeyle bana sabitlendiklerini görüyorum.

"Eee?" Sesi anın büyüsunü bozuyor. "O kadar kötü mü?" Kollarını çıplak tenine sarıyor, titriyor. "Kendimi gülünç hissediyorum. Ve açıkta. Bu, büyüklerle buluşmak için uygun bir kıyafet gibi görünmüyor."

Tassa kısaca "Bu bir gelin kıyafeti," diyor ve yaptığı işi eleştirel bir gözle inceliyor. "Seni daha Licornyn gösteriyor."

Gözlerimi kırıştırıyorum, birden kız kardeşimin varlığını hatırlıyorum, Halamar ve Elydark'tan bahsetmiyorum bile, hepsi yanımda durmuş beni izliyor. Başka bir an olsa, Ilsevel'le aramdaki küçük boşluğa atılır ve onu kollarıma alırdım. Şu anda bile *velra* ateşten bir dil gibi etime işliyor, beni teslim olmaya, onu *dakath*'a sürüklemeye, yığılmış derilerin üzerine atmaya, o narin beyaz etekleri yukarı kaldırmaya ve başımı uyluklarının arasına gömmeye zorluyor.

Bunun yerine, sesim kaba bir havlamayla çıkarken, "yaramak zorunda," diyorum. İrademi zorlayarak geri dönüyorum ve açıklığa doğru ilerliyorum. Kulaklarımda kan uğulduyor. "Gitme vakti geldi," diye sesleniyorum omzumun üzerinden. "Bu toplantıya geç kalamayız."

"Peki ya kahvaltı?" Halamar sorar, sesinde alaycı bir ton vardır. "Aç değil misin *Luinar*?"

Açım. Açlıktan ölüyorum. Ama taşında cızırdayan sıcak *leokas* eti için değil.

Ve içimden bir ses bunu bildiğini söylüyor.

23
ILSEVEL

Taar'ın sırtının ormana doğru çekilişini izliyorum. Takip etmem gerektiğini bilsem de ayaklarım aniden ağırlaşıyor.

Sanki korkunç bir günah işlemişim gibi bana öyle sert, öyle affetmez bakıyordu ki. Ama bana Licornyn kıyafeti giydirmek onun fikriydi, değil mi? Ve beni bu tuhaf giysilere saran ve derime bu garip sembolü çizen de kız kardeşiydi. bir sabahı yarı giyinik ve yalınayak, korkudan mı yoksa üşümekten mi olduğunu anlayamadığım bir şekilde titreyerek geçirmek istemiyorum.

Halamar Licornyn dilinde alçak sesle bir şeyler söyler. Tassa kaşlarını indirerek sertçe cevap verir. "Neymiş o?" de kaşlarımı çatarak soruyorum. İstedikleri takdirde benim dilimi konuşabileceklerini gayet iyi biliyorum. "Yanlış bir şey mi yaptım? Onu gücendirdim mi?"

Tassa bana küçümseyici bir bakış fırlattı. "Licornyn ülkesinde bir insan görmenin hiçbir doğru yanı yok." Anlamadığım bir şey daha ekliyor, Halamar'ın alçak sesle kıkırdamasına bakılırsa benimle ilgili bir şey. Ama bunu kolunu sallayarak takip ediyor ve büyük bir asaletle, "Devam et, kardeşimin gelini. Büyükler bekliyor."

Görünüşe göre önce benim gitmemi istiyor. Omuz silkerek Taar'ın ayak izlerini takip ederek ormana giden dar patikayı izliyorum. Çıplak ayaklarım engebeli araziden ve soğuk topraktan büzüşüyor. Tanrılar aşkına, Licornyn gelinleri yılın bu zamanında bile düğün günlerinde neden ayakkabısız gezmeyi tercih eder ki? Tassa bana bunun bir gelenek olduğunu söylüyor ama bir yanım, ben kendimi savunmadan önce ne kadar rahatsızlık verebileceğini görmeye çalıştığından şüpheleniyor.

Başımı dik tutarak ve beni gevşek görme zevkini ona tattırmayı reddederek adımlarımı hızlandırıyorum. *Kadife* bileğimi çekestiriyor, damadımla aramdaki mesafeyi kapatmaya hevesli. Yüzümü buruşturup geri çekiliyorum. İki gece önceki aptallığımız bu lanetli bağı olduğundan daha güçlü hale getirmiş olabilir ama bu beni kontrol etmesine izin vereceğim anlamına gelmiyor.

Taar, Halamar'ın *dakath*'ından çıkan küçük patikanın olduğu yerde bizi bekliyor. daha büyük bir patikaya bağlanıyor. Ortaya çıktığımda bakışları kısa bir süre üzerimde gezindi.

ama dikkatini aceleyle arkamda beliren Tassa, Halamar ve Elydark'a çeviriyor. Hepimiz toplandığımızda dönüyor ve tek kelime etmeden, omuzları dik, yüzü yasaklayıcı bir şekilde yola doğru yürüyor.

İçimden bir küfür savurarak koşuyorum. Bacaklarım eteğimin uzun yırtmaçları arasından çıkıyor ve çıplaklığıyla beni ürkütüyor. Taar'a ayak uydurmak için koşarken bile garip bir şekilde yarıkları kapalı tutmaya çalışıyorum. Diğerlerinin duymasını istemediğim için kısık bir sesle, "Ne olacağını bilmem gerek," diyorum. "Bu yaşlılardan ne beklemeliyim?"

Koyu renk gözleri kısa bir süreliğine yana kayıyor. Tekrar öne dönmeden önce bir anlığına benimkileri yakalıyorlar. Uzun bir nefes alıyor ve tutuyor. Cevap vermeyecek mi diye merak etmeye başlıyorum. Sonunda: "Eski Licorna'nın sekiz yaşlısı Saklı Şehir'de yaşar, hayatta kalan kabilelerin her birinden bir tane. Halkımızın birleşik çıkarlarını korumaktan sorumludurlar. En büyükleri bu vadide yaşayan Rocaryn Kabilesi'nden Halaema." "Peki onlar reis mi?" Tehlike arz ediyorum.

"Hayır. Hepsi eski Licornyn savaşçıları, artık ata binemeyecek kadar yaşlılar. Lisansörlerine olan bağları yaşamlarını uzattığı için, türümün diğer üyelerinden çok daha yaşlıdırlar, bu dünyada yaşayan en yaşlı varlıklar arasındadırlar. Halaema, Evisar Kalesi'nin temelleri atılmadan önce doğdu."

Soğuk zeminin çıplak ayak parmaklarımı dondurmasına izin vermemeye çalışarak biraz daha hızlı tırıs gidiyorum. "Onlar ..." Kelime üzerinde tereddüt ediyorum, doğru söylemeye kararlıyım. "Onlar *velrhoar* mı?"

Arkamda, Halamar garip bir ses çıkarıyor, boğazında bir gümbürtü. Omzumun üzerinden bakıyorum ama savaşçı gözlerimle buluşmuyor, Tassa bana her zamankinden daha sert bakıyor.

"Hayır," diyor Taar, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Zamanı geldiğinde, licorneir'leri adet olduğu üzere yeni genç binicilerle ruh bağı kurdu. Elydark da bunlardan biriydi."

Kaşlarımı çattım. "Elydark'ın adını sizinle paylaşana kadar kimsenin bilmediğini söylediğinizi sanıyordum."

"Bu doğru," diye yanıtlıyor. "Bir licorneir yeni bir biniciyle ruh bağı kurduğunda, aralarında yeni bir isim paylaşılır. Eski biniciyle olan bağ asla tamamen ortadan kalkmaz ama yeni isim, yeni bağ önceliklidir. Bir gün Elydark'ın oğluma ya da kızıma yeniden bağlandığını görmeyi umuyorum. O zaman yeni bir isim alacak."

Onoril hakkında söylediklerini hatırlıyorum, kaybolmasaydı tüm licorneir'lerin babası nasıl onun olacaktı. Peki ya Mahra? O asla Tassa'nın olmayacaktı. Hayır, Licorna'nın gelecekteki kraliçesiyle bağ kurması gerekiyordu. Taar'ın karısıyla.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Nehrin ötesinde gördüğüm o yaratığın ateşli ihtişamı ve dehşeti zihnimin gözünde yeniden beliriyor. Kalbimi acıyla dağlayan o vahşi, kırık, güzel şarkı. Böyle bir varlığa bağlanmak nasıl bir şey olurdu? Bir ruh bağını paylaşmak, birbirimizin ruhlarıyla konuşmak? Sesimi onunkiyle birleştirmek ve saf ateş ve büyüden oluşan bir yaratıkla düet yapmak nasıl olurdu?

Ama bunlar benim düşünmem gereken sorular değil. Ben Taar'ın karısı değilim. Gerçekten değilim. Ya da en azından uzun süreliğine.

Aniden ormanın kenarına gelene ve kendimi önümde uzanan *dakath* çadırları şehrine yakından bakarken bulana kadar başka soruları yutuyorum. Beklediğimden daha büyükler, her biri merkezi, dairesel bir çadırdan oluşuyor ve özel odalar oluşturmak için üç veya dört tane daha yan kolları var. Uzaktan bakıldığında tamamen toprak tonlarından oluşuyor gibi görünüyorlardı ama şimdi yakından bakınca hayvan postundan duvarlara çizilmiş canlı desenleri görünce şaşıyorum. Şu anda bile karnımı süsleyen boyayla aynı renkteler ve desenler de benzer -güneş ve ay motiflerinin yanı sıra licorneir ve tanımadığım diğer hayvanlar. Ve her yerde, kesinlikle her yerde, ilsevel çiçekleri.

Şehrin dış mahallelerinde çadırlar biraz daha uzakta ve etraflarında kazıklarla çevrili bahçeler var. Ama bakışlarımı şehrin içine doğru kıvrılan yolu takip etmeye bıraktığımda, *çadırların* giderek büyüdüğünü ve birbirine yaklaştığını görüyorum. Bu açıdan bakıldığında, yukarıda değil de vadinin aşağısında, oldukça büyük bir şehir gibi görünüyor.

Duruyorum, devam etmeye isteksizim. Avluda hareket eden figürler var: tencere başında kadınlar, ya oynayan ya da sabah işlerini yapan çocuklar. Daha yakında beş uzun boylu muhafız duruyor: üç erkek ve iki kadın, hepsi yaşlı, çizgili yüzlü, vahşice silahlanmış. *Luinarlarını* gördüklerinde şaşırmış gibi görünmüyorlar; onun ortaya çıkışıyla silahlarını ciddi bir selamla kaldırıyorlar. Ama bakışları bana sabitlendiğinde yüz ifadeleri saldırganlaşıyor. Yaşlı adamlardan biri bağılıyor ve silahını tehditkâr bir şekilde sallıyor. Taar adamla aramda yumuşak bir adım atıyor. Keskin, emredici bir tonda konuşuyor. Muhafız hemen çekiliyor ve biz de geçiyoruz.

Beşi . Sanki bir eldivenin üzerinde koşuyormuşum gibi hissediyorum; bakışları derimi kemiklerimden ayırabilir.

Bahçelerinde toplanan insanlar da daha iyi değil. Kadınlar, çocuklar ve yaşlı adamlar çit direklerinde *ve dakath* kapılarında durmuş bana bakıyorlar. Çok az sayıda genç yetişkin; gözüme çarpan genç yüzlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmiyor. Hepsi savaşa mı gönderildi, yoksa bu büyük topluluğu beslemek için ava mı çıktılar? Geride kalanlar bastırılmamış bir nefretle beni izliyor. Tanrılar aşkına, sadece var olduğum için kendimi hiç bu kadar suçlu hissetmemiştim! Başımı dik tutuyorum ve ellerimi beyaz etekler üzerindeki tutuşlarını gevşetmeye zorluyorum, serbestçe sarkmalarına izin veriyorum, ancak bu çıplak bacaklarımın yırtmaçlardan istediğimden daha fazla görünmesi anlamına geliyor. Ürkmüş ya da korkmuş görünmek istemiyorum. Ben bir prensesim, lanet olsun. Burada kimse bilmese de rolümü oynayacağım.

Taar, bakışlarını sıkıca ileriye dikerek şehrine doğru ilerliyor. Halamar, Tassa ve son olarak Elydark küçük kuyruğunu oluşturuyor. Çok geçmeden toprak yolun her iki tarafında bizi izlemek için büyük bir kalabalık toplanıyor. Bazıları Taar'ın dönüşüne sevinerek onu selamlıyor, ancak beni görünce kısa kesiyorlar. Atmosferde düşmanlık kaynıyor.

"Biz Toplantı Evi'ne gelmeden çok önce yaşlılara gelişiniz hakkında haber ulaşmış olacak." Taar yüzünü buruşturuyor. "Sanırım başınıza bir çuval geçirmekten başka sizi fark ettirmeden içeri sokmanın bir yolu yoktu."

Bu giysi yerine bir çuval tercih edilebilirdi. En azından daha rahat olurdu. "Oraya vardığımızda söylemem ya da yapmam gereken bir şey var mı?"

Bana bakmamaya özen göstererek bir süre düşünüyor. "Halaema'ya yaklaştığımızda dizlerinin üzerine çök, sol yumruğunu sağ elinle kavra ve kalbine bastır. Sonra şu sözleri söylemelisin: *Velethuil nelanei Nornala-so. Nala itaere-so orira vel-almar.*"

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"Size şükürler olsun, Nornala'nın çocukları. Cennetin şarkıları ruhlarınıza hep eşlik etsin."

Ona tekrar söyletiyorum, sonra da zamanı geldiğinde hatırlayabileceğimi umarak alışıktı olmadığım ritmi ve sesleri birkaç kez tekrarlıyorum. Şarkısal bir niteliği var ve tanrı vergisi yeteneğim bana yardım etmek için yükseliyor, cümlelerin müziğini yakalamamı ve onu taklit etmemi sağlıyor. Tek bir dinleyişten sonra mükemmel bir netlik ve telaffuzla söyleyemediğim bir şarkıyla hiç karşılaşmadım. Bu da çok farklı değil.

Tam da Licornyn kelimelerini kendi kendime fısıldarken rahat hissetmeye başladığım sırada şehir merkezine yaklaşıyoruz. İki devasa *dakath* karşı karşıya duruyor ve çimenli, açık bir alan var, ortasında da şenlik ateşi yakmak için yapılmış gibi görünen büyük bir taş daire duruyor. Bu gün bitmeden bir kazığa bağlanıp orada diri diri yakılacağım hissine engel olamıyorum. Cesaretim kırılıyor ve tökezliyorum.

Taar'ın eli dışarı fırlıyor ve ön kolumu kavıyor. Bu dokunuş omzumdan yukarı doğru bir sarsıntı göndererek beynimin arkasında patlıyor. Aniden dönüp ona bakıyorum, gözlerim yuvarlak. Bana dönüp bakmıyor. Çenesinin çizgisi çok gergin ve gergin. Ama yürümeye devam ediyor, büyük *dakatların* en uzağına doğru ilerlerken her adımda bana destek oluyor.

Birçok insan bu şehir merkezinin kenarlarında toplanmış. Garip bir şekilde sessizler, sanki nefeslerini tutuyorlar. Hepsine kaşlarımı çatıyorum ve birkaçı irkiliyor. Bu dudaklarıma acı bir gülümseme getiriyor.

Toplantı Evi önümüzde beliriyor, kapısı Taar'dan iki kat daha uzun ve mor lekeli bir perdeyle kaplı. Duvarlarını oluşturan deriler birbirine dikilmiş ve onları süsleyen boyalı desenler şimdiye kadar gördüklerimden çok daha karmaşık, gözümü kamaştırıyor. Vahşi görünmesi gerekirdi, ama hepsi o kadar zarif bir özen ve hassasiyetle yapılmış ki, babamın kalesi olan sert, gri kaya yığınının daha güzel bir yapı olduğunu düşünmeden edemiyorum.

"Unutma," diye mırıldanıyor Taar kapıya yaklaştığımızda, "adını söylediğimi duyduğunda diz çök ve sözünü söyle. Aksi takdirde başını eğmeli ve hiçbir şey söylememelisin. Yaşlılara doğrudan bakmak ya da insan dilinde konuşmak bir saldırı eylemi olarak görülecektir." Sonunda bana döndü ve Halamar'ın açıklığından ayrıldığımızdan beri ilk kez gözlerimin içine baktı. "Seni kandırmaya çalışmayacağım: Tehliken büyük. Ama yemin ederim seni koruyacağım. Gerekirse hayatımı ortaya koyacağım."

Ona inanmıyorum. Nasıl ki? Evet, o ölüm çukuruna girdi ve benim için Lurodos'la yüzleşti. Ama bir canavarla ve kişisel düşmanımla savaşmak başka bir şey; kendi halkına karşı tavır almak bambaşka bir şey. Dudağımı ısırıyorum, şüphe içimi kemiriyor ama kendimi başımı sallamaya zorluyorum.

Taar üzerinden Tassa ve Halamar'ın arkamda durduğu yere bakıyor, onların arkasında da Saklı Şehir halkı var. Bir elini kaldırıyor ve kendi dilinde bir şeyler söylüyor. Licornyn halkı bakışlarını değiştiriyor. Biri sertçe bağırıyor ve diğerleri öfkeli bir şekilde mırıldanıyor gibi görünüyor

Anlaştık. Başını sallayan Taar kız kardeşine döner. "Bizim için Nornala'ya dua et," der.

Dudağı kıvrılır. "Bütün tanrılara yalvaracağım kardeşim. ardına. Belki biri sana acır. Buna ihtiyacın olacak."

Taar biraz acımasızca gülümsüyor, sonra Halamar'a başıyla selam veriyor, o da öne çıkıp kapının perdesini açıyor. Şaşkınlıkla Taar avucunu yukarı kaldırarak bana elini uzatıyor. Parmaklarımı onunkilere geçirmeden önce bir an ona bakıyorum.

Tenin tene değdiği bu küçük temas bile beni istediğimden daha fazla sakinleştiriyor. Birlikte toplantı salonuna giriyoruz.

İçerisi karanlık ve garip bir şekilde mağaramsıdır. İlsevel çiçeklerinin kokusu atmosfere sinmiş ama on kat daha yoğunlaşmış. Sanırım bu koku, bu devasa alanın ortasındaki sütunlardan aşağıya doğru dizilmiş tütsü mangallarından geliyor olabilir. Çadırın yüksek çatı kısımlarında pencere kapakları var ve güneş ışığı sıçramalar halinde yere düşüyor, ancak bunun dışında her şey derin gölgeli ve belirsiz.

Kapının tam karşısında bir kürsü duruyor. Orada oturan sekiz figürü seçebiliyorum, sandalyelerde değil, yerde bağdaş kurmuşlar. Ağır bir şekilde cüppe giymişler ve bu mesafeden bakıldığında kambur baykuşlardan bir şeye benzemiyorlar.

Tuhaf bir uğultu havayı dolduruyor. Sağa sola bakarken, *dakath* duvarlarına yakın gölgelerde insanlar olduğunu fark ediyorum. Hizmetkârlar ya da köleler, hangisi olduğunu tahmin edemiyorum, hepsi de ürkütücü bir uyum içinde mırıldanıyor. Bana belli belirsiz bir *licorneir* şarkısını , ama çok daha basitleştirilmiş.

Taar sütunlar ve duman mangalları arasında yürümeye başlıyor, adımlarını öyle ayarlıyor ki ona ayak uydurmak için tırıs gitmeme gerek kalmıyor. Ciddiyetle, sessizce, *dakath*'in ortasına doğru ilerliyoruz. Taar orada durdu ve boştaki elini uzattı. "*Veletuil, nelanei Nornala-so*," diyor.

Sekiz baykuş figürü yanıt vermez.

Taar'ın eli parmaklarımın altında geriliyor. "Cesaret," diye mırıldanıyor.

Ona alaycı bir bakış attım. Sabahtan beri cesareten başka ne gösterdim ki? Gergin olan o.

Kürsünün hemen önünde durana kadar aynı sakin tempoda devam ediyoruz. Başımı eğik tutuyorum ama kirpiklerimin arasından yukarıya bakarak sekiz ihtiyarın görebildiğim kadarını görüyorum. Her biri farklı renkte bir cübbe giyiyor, hepsi de *dakatlarda* gördüğüm aynı karmaşık boyalı resimlerle süslenmiş. Desenler farklı, sanırım farklı kabileleri ifade ediyor. Hepsinin yüzü o kadar buruşuk ki, eşit sayıda erkek ve kadın olduğu gerçeğini neredeyse gözden kaçırıyorum.

Kadınlar. Bu beni şaşırttı: Tüm yaşlıların erkek olduğunu sanıyordum. Gavarya'lı kadınlar kesinlikle bir konseye davet edilmezlerdi. Ama bu sekiz kişinin en yaşlısı, diğerlerinden biraz daha önde duran, bir kadın. Cübbesi etrafını sarıyor, görkemli ve tuhaf, kendisi ise o kadar yıpranmış görünüyor ki, bir rüzgâr esintisi kemiklerindeki tüm kuru, kırılğan deriyi dökebilir. Yine de siyah gözleri iki bıçak gibi keskin ve keskin bir nefretle bana sabitlenmiş.

Taar yine Licornyn dilinde konuşuyor. Sonsuza kadar devam edecek gibi görünüyor, ama aniden adımlı duyuyorum. Emrini hatırlayarak elini bırakıyorum, ileriye doğru tek bir adım atıyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Bir an donup kalıyorum; sol elimi sağ elime mi yoksa sağ elimi sol elime mi dolamıştım? Bir tahminde bulunuyorum, son anda fikrimi değiştiriyorum ve uzun, sakinleştirici bir nefes alıyorum.

Sonra, çok yumuşak bir şekilde, Taar'ın bana öğrettiği Licornyn sözcüklerini söylemeye başlıyorum.

Aksine, onları konuşmuyorum. Onları söylüyorum. Müzikal ritimlerini kullanarak, uzun sesli harfleri ve tiz sessiz harfleri vurgulayarak, konuşulan kelimeyi şarkıya dönüştürüyorum. Ben şarkı söylerken, gölgelerdeki ilahicilerden yayılan alçak uğultu sesimle uyum içinde karışıyor.

Etkisi mucizevi. İlahi. Ses boşluğu dolduruyor, bu gizlenmiş duvarların sınırlarından dışarı dalgalanıyor ve sadece bu insanların yaşadığı dağlık kırsalda değil, aynı zamanda sürüldükleri Cruor'un vahşi doğasının derdoğru yuvarlanıyor. Bu öyle bir şarkı ki, sanki büyümeye devam edecek, dalgalanmaya devam edecek, ta ki yeryüzünün içine gömülüp özünde titreşmeye başlamadan önce tüm dünyayı doldurana kadar.

Taar yüksek sesle soluyor ve hızla doğru hareket ediyor. Onun tepkisinin akışımı kesmesine izin vermiyorum. Cümlelerin sonuna ulaşana kadar şarkı söylemeye devam ediyorum. Telaffuzum belki kusurlu ama tanrı vergisi gücümün onu taşıyacağına güveniyorum. Ne yazık ki bu yeteneğimi babamın misafirlerini eğlendirmenin ötesinde kullanmayı daha yeni keşfetmeye başladım. Muhtemelen bugün öleceğim ve gücümün ne kadar derin olduğunu asla öğrenemeyeceğim.

Cümlelerin sonuna geldiğimde, son hecenin dudaklarımda kalmasına izin veriyorum. Sonra ağzımı sıkıca kapatıp, kenetlediğim ellerimi kalbime bastırıyorum ve büyüklerime sadece kısa bir bakış atmaya cesaret ediyorum.

Yaşlı kadın -Halaema- bana bakıyor. Buruşuk deri kıvrımlarının arasından gözleri dışarı fırlıyor. Solmuş bir elini kaldırıyor ve gölgelerdeki uğultular kesiliyor. Ölü sessizliği Toplantı Evi'ni bir büyü gibi esir alıyor. Konuşması saatler sürüyor, sesi sert, şarkımın tatlılığıyla korkunç bir tezat oluşturuyor.

Taar gürleyen baritonuyla hemen cevap veriyor. Kelimeleri anlayamasam da sesinde krallığın gücünü hissediyorum. Böyle bir ses tonuyla konuşan bir adama karşı koyacak cesareti kendimde .

Ama yaşlı kadın tereddüt etmiyor. Bir yanıt veriyor ve bunu bir ileri bir geri konuşma izliyor, hepsi o kadar hızlı Licornyn dilinde konuşuluyor ki, tek tek kelimelerin anlayamıyorum. Diğer yaşlılar teker teker tartışmaya kendi seslerini katıyorlar. Taar her seferinde ciddiyetle onlara cevap verirken, ben diz çökmeye devam ediyorum ve ellerimi kavuşturarak bu duruşumu koruyorum. Dizlerim ağrıyor ve omurgam zonkluyor. Lamruil'in tapınağında diz çökmekten farklı değil. Ancak o zaman Gölge Kral'la evlenmeye hazırlanıyordum, ölümden daha kötü bir kader olduğunu düşünüyordum. Ya şimdi? Taar'ın bile beni kurtaramayacağından şüpheleniyorum.

Sesi kızgın geliyor. Biraz önüme geçerek sağ kolunu kaldırıyor ve sanki yaşlılar görebiliyormuş gibi görünmez *kadifeyi* işaret ediyor. Bazıları başını sallıyor, ama diğerleri ellerini kaldırıp başlarını sallıyor, gözleri tiksintiyle dönüyor.

Sonunda Halaema Taar'a dönüyor ve kürsünün bir kenarında duran bir figüre bir dizi kelime havlıyor. Odadaki herkesin hoşnutsuzluğunu göze alarak başımı çevirdiğimde Onor Gantarith'in güneş ışığına doğru bir adım görüyorum. Elinde tütsü mangalı ve -kanım dondu- bir bıçak taşıyor. En az bir ayak uzunluğunda, kınından çıkarılmış ve pırıl pırıl parlıyor.

Gantarith yaşlılara saygı gösterir. Halaema soru sorar gibi bir şeyler havlıyor. Rahip dönüp bana bakıyor. Sonra tanıdığım bir kelime söylüyor: "*Kya.*"

Bakışlarımı o bıçaktan ayıramıyorum. Ne sorulduğunu ve ne cevap verildiğini biliyorum.

Bağ Yeni Ay Gecesi'nden önce kopabilir mi? Evet.

Acıyla yutkunuyorum ve Taar'a bakıyorum. Gözleri Gantarith'e sabitlenmiş ve bakışlarında ölüm var.

Aniden, düşündüğünden daha hızlı bir şekilde rahibe doğru hamle yapar, bıçağı elinden kapar ve kendi boğazına dayar. Yaşlılardan ve odanın kenarlarındaki görünmeyen figürlerden toplu bir soluk yükselir. Taar derin ve tehditkâr bir dizi kelimeyi hırıldayarak söyler.

"Taar, hayır!" Ağlıyorum ve ayağa kalkmaya başlıyorum. Sürpriz bir şekilde, bir el omzuma düşüyor ve beni tekrar aşağı itiyor. İrkilerek dönüyorum ve Halamar'ı arkamda buluyorum. "Şu anda sessiz kalırsan ikiniz için de en iyisi olur," diye fısıldıyor kendi dilimde.

Başımı sallıyorum ve "Ama o ne yapıyor?" diye tıslıyorum.

Halamar gözüme çarpıyor. "Birini ihanetten cezalandırmak istiyorlarsa, dökülmesi gerekenin onun kanı olduğunu söylüyor. Senin masum olduğunu söylüyor. Seni buraya getirerek yasaları çiğneyen oydu. Size başka seçenek sunulmadı. Eğer birinin ölmesi gerekiyorsa, o da odur."

Korku kalbimi kavırıyor. Taar'ın ölümcül bir savaşta hayatını riske atması bir şey, ama bu? Bu çok fazla. Tekrar ayağa kalkmaya başlıyorum, Halamar'ın tutuşuna karşı mücadele ediyorum, ama o benim için çok güçlü. "Bekle şimdi," diye homurdanıyor, kulağıma yakın. "Kocan halkı tarafından sevilmiyor değil. Yaşlılar her ne kadar kızgın olsalar da ondan kolay kolay vazgeçmeyecekler. Onun hayatının tüm Licorna'nın hayatta kalması için ne anlama geldiğini biliyorlar. Bekle. Bekle."

Yaşlılar öfkeli mırıldanmalarda bulunurken ben gerilim ve dehşet içinde izliyorum. Taar orada öylece dururken, o acımasız bıçak hafifçe derisine saplanıyor. Bir kan damlası oluşuyor ve köprücük kemiğine doğru yuvarlanıyor.

Midem bulanıyor.

Sonunda en yaşlısı solmuş elini uzatır ve konuşur. Taar'a bıçağı bir kenara bırakması için yalvarıyor görünüyor. "Ah, gördün mü?" Halamar arkamdan fısıldıyor. "Halaema kendi licorneir'inin kalbinin kırılmasını istemezdi."

İlk başta sözleri bana hiçbir şey ifade etmiyor. Sonra bir nefes çekiyorum. Karşımda Elydark'ın Taar'la birleşip yeni adını almadan önceki eski binicisi oturuyor. Sesinin bu kadar umutsuz çıkmasına şaşmamalı. Taar'ın dediği gibi, bağ asla tam olarak ölmez.

Taar bıçağı yavaşça indirir. Bir kelime alışverişi daha ve bıçağı ona neredeyse huysuzca kaşlarını çatan Gantarith'e geri veriyor. Yaşlı Halaema başını sallar, belli ki üzgündür. Tekrar konuştuğunda ise Halamar omzumu hafifçe sıkıyor. "Gördün mü? Kumar işe yaradı. Yaşayacaksın, küçük insan. Yaşlılar *silmael*'e kadar Saklı Şehir'de kalabileceğine karar verdiler. Bağın koptuğu anda ayrılmak zorundasın ama Licornyn yasalarına saygı gösterdiğin ve *luinarının* kurallarına boyun eğdiğin sürece sana hiçbir zarar gelmeyecek."

Boyun eğme sesini pek umursamasam da, bedenime dolan rahatlamayı inkar edemiyorum. Ağzımda bir gülümseme beliriyor ama Elder Halaema'yla göz göze geldiğimde aceleyle onu bastırıyor ve başımı bir kez daha öne eğiyorum.

Taar yanıma dönüyor ve bana elini uzatıyor. "Gel, *zylkala*," diyor usulca. "Fikirlerini değiştirmeden gidelim." Ayağa kalkmama yardım ediyor ve beni kendine çekiyor, mırıldanıyor: "Başını eğ ve

Ellerinizi yine aynı şekilde kalbinizin üzerine koyun. Sonra dön ve benimle yürü. Gözlerini aşağıda tut."

Bana emredildiği gibi hareket ediyorum. Yaşlılar hiçbir şey söylemiyor ve Taar'la birlikte yürümek için döndüğümde yaşlı gözlerini üzerimde hissediyorum. Kapının yarısına ona bakıyorum ve konuşmaya başlıyorum. "Şimdi olmaz," diye hemen sözümü kesiyor. "Buradan çıkana kadar bekle. O zaman sana söylerim-"

Kapının kanadı geri fırlayıp gün ışığını içeri alırken sesi kesiliyor. Açıklıkta uzun boylu ve tehditkâr bir figür siluet halinde durmaktadır. "*Luinar!*" diye bağırıyor yüksek bir sesle.

Gerginlik Taar'ın eline vurur. "Kildorath?" dedi. "Sen misin?"

Figür toplantı salonuna doğru adım atar, hızla yaklaşır. Sonra durdu. Gözleri benimkilerle karşılaşınca parlıyor. Bir parça güneş ışığının aydınlatığı yüzündeki ifade şoktan dehşete, mutlak nefrete dönüşüyor.

Tek ve akıcı bir hareketle kemerinden bir bıçak çıkardı ve doğruca bana saldırdı.

İçgüdülerim, düşüncelerim yetişmeden çok önce bedenimi harekete geçiriyor. İki hızlı adımda Kildorath'ın yaklaşmasını engelliyor, bedenimi onunla Ilsevel'in arasına sokuyorum. Üzerimde silah yok ama darbesinden sıyrılıp onu bileğinden yakalıyorum ve kolunu arkasına geçirerek aynı anda dizlerinin üzerine çökmesini sağlıyorum. Kükremesi etrafımızdaki karanlık alanı doldururken bıçağı *dakath* zeminine düşüyor.

Ona doğru eğildim. Dişlerim kulağına yakın hırlıyor. "Eğer bir daha karıma el kaldırırsan, kafanı omuzlarından ayırırım."

Uzak bir parçam kelimelerimin şiddeti karşısında şok geçiriyor. Neredeyse benden bağımsız gibi görünen bir güç tarafından yönlendirilerek ruhumun çekirdeğinden koparılıyorlar. Şimdi Toplantı Salonunun şaşkın sessizliğinde çınıyorlar. Alçak sesle konuşmama rağmen, yaşlıların, Gantarith'in, Halamar'ın şokunu hissediyorum. Hepsi beni yüksek sesle ve net bir şekilde duydu.

Kildorath sertçe pantolonunu indiriyor. Başını çevirip bana bakıyor. Gözleri öfkeyle parlıyor. "Bunu nasıl yapabildin? Halkına nasıl böyle ihanet edebildin?"

"Kimseye ihanet etmedim," diye cevap veriyorum soğuk bir şekilde, ne tutuşumu ne de Kildorath'ın kolundaki acı verici baskıyı gevşetmeden.

"Licorna'nın ve Licornyn'in ihtiyaçlarını her zaman planda tuttum ve tutacağım. Bu başka hiç kimseye merhamet göstermeyeceğim anlamına ."

"Merhamet mi? Bir insan için mi?"

Bunun devam etmeye degecek bir yol olmadığı açık. "Gelinim hakkında ne düşündüğün umurumda değil Kildorath. Senden sadece bana ve *Silmael* gecesine kadar aramızda güvende kalmasına karar veren bu konseyin büyüklerine sadakatini istiyorum."

Kildorath acımasızca küfrediyor. Kasları geriliyor, içimde bir zayıflık, kurtulmak için bir fırsat arıyor. Eğer bana şimdi ve burada saldırırsa, Licorna'ya ihanet etmiş olacak ve hayatını kaybedecek. Onu kaybetmeyi göze alamam - dostumu, en sadık yoldaşımı ve yakın kardeşimi.

"Bu kadar yeter!" Odadaki hareketlilik gözlerimizi tekrar kürsüye çekiyor. Yaşlı Halaema yavaşça, ağır ağır ayağa kalkıyor. Acı verici bir hassasiyetle kürsünün basamaklarını iniyor, omuzları kamburlaşmış, cübbesi arkasından sürükleniyor ama yine de duruşunda muhteşem bir şey var, bir zamanlar olduğu yiğit savaşçının bir kalıntısı hala ona tutunuyor. Önümüzde durana kadar Toplantı Salonu'nun ortasına doğru ilerliyor, eğik başı diz çökmüş olan Kildorath'inkiyle neredeyse aynı hizada. "Genç Taarthallor doğruyu söyledi, Kildorath Hardorthane. Davasını anlattı ve bu talihsiz bağı koparabileceği zamana kadar gelinine zarar gelmemesinin herkes için en iyisi olacağına karar verdik. Şimdi sana sesleniyorum Markildor'un oğlu, büyüklerinin kararına saygı göster ve yemin ettiğin gibi *luinarına* boyun eğ."

Kildorath tekrar küfrediyor ve kelimeleri toprak zemine tükürüyor. Olduğu yerde dönerek bana dik dik bakıyor. İkimizin de en son önümde diz çöküp sadakat yemini ettiği zamanı hatırladığımı biliyorum. Shanaera'nın ölümünden günler sonraydı, ona Agandaur savaş alanında kız kardeşini öldürmeye nasıl zorlandığımı anlatmıştım. Tüm dostlarımızı öldürmeden önce onu öldürmek için, viruliumun tahribatına yenik düşmüştü.

Kildorath yıkılmıştı. Shanaera'yı benden daha çok seven bir ruh varsa, o da küçük kardeşiydi. İkisi birbirlerine adanmışlardı ve Kildorath'ın virulium deliliğine giden yolda onu takip etmesinden korkuyordum.

Ama ona bundan vazgeçmesini emrettiğimde, Kildorath itaat etti. O ve hükümdarlığıma sadık olan herkes, benimle birlikte virulium tasfiyesinin kötü etkilerine maruz kaldı ve bizi zayıf, acı içinde ve ölümü dileyerek bıraktı. Yine de eskisinden daha güçlü bir şekilde atlattık. Böyle bir sadakat gösterisinden sonra, Kildorath ile aramda hiçbir şeyin durabileceğine inanmamıştım. Hayatımı bu adama sorgusuz sualsiz emanet edebilirdim.

Ama Ilsevel'i hesaba katmamıştım.

Kildorath sonunda başını eğiyor ve avuçlarımın arasında sarkıyor. "Yaşlıların iradesini onurlandıracağım," diye homurdanıyor, sonra derin bir nefes alıyor. "Ve yeminlerime göre *luinarıma* hizmet edeceğim."

Tutuşumu bırakıp geri adım atmadan önce üç nefes kadar tereddüt ediyorum. Ilsevel'e doğru bir hamle yapması için hazırlandım ama yapmadı. Ona zehirli bir bakış fırlatsa da ayağa kalkıp kenara çekiliyor, başı eğik, omuzları çökük. "Atlıların geri kalanı da burada mı?" Licornyn'imden haber almak için sabırsızlanarak soruyorum.

Kildorath bana bakıyor. "Yedimiz şafakta Morrona'yı geçtik." "Yedi kişi mi?" Midem düğümleniyor. Ashika'nın öldüğünü zaten biliyorum. Ama orada

Spire'dan yola çıkan on bir kişiydi, küçük seferimizden sağ kurtulanlar. "Diğerleri nerede?" diye soruyorum. Kildorath'ın sol kolundaki bir yaradan ve yanağındaki bir kesikten kan aktığını ancak şimdi fark ediyorum. Sert görünüyordu ve gözleri kızarmıştı.

"düşürüldük." Dişlerini gıcırdatıyor. "Agandaur tarlalarında."

Kulaklarım aniden gök gürültüsüyle doluyor ve kafamın içinde alevler yanıyor. "Kim tarafından?"

Bana bakıyor. Gözlerinde içimin derinliklerine işleyen bir bilmişlik var. "Shanaera."

Arkamda yaşlılar yüksek sesle nefes alıyorlar. Halamar küfrediyor ve aniden bedenler yer değiştirip sesler yükseliyor. Ama bakışlarım Kildorath'ınkinde sabit kalıyor. Orada, Cruor'un vahşi doğasında yaşadıklarının tüm dehşetini görüyorum. Bunca yıl sonra Shanaera ile yüz yüze geldiğimde, onun çürümüş ağzından bana baktığını gördüğümde neler hissettiğimi hatırlıyorum. Bize, halkına, akrabalarına sırtını dönecek ve onları katletme şansı için ruhunu feda edecek kadar nefret ettiği Mifatlara hizmet edecek miydi? Tüm inançlara meydan okuyor. Yine de Kildorath'ın yüzünde hiç şüphe yok. Ne gördüğünü biliyor. Ve ona inandığımı da biliyor.

Tek kelime etmeden ondan uzaklaşıyorum ve Toplantı Evi'nden şişen sabahın çok parlak ışığına doğru yürüyorum. Diğer altı atlı yeşilin ortasında licorneir'lerine binmiş oturuyor, hepsi de yaralı, bitkin ve korkunç yolculuklarından dolayı yıpranmış. Alluirnath, Keizana, Thuridar, Birenthor, Loraena ve Vomyar... Uzun yıllar boyunca birlikte savaştığım, mücadele ettiğim ve acı çektiğim tüm arkadaşlarım, kardeşlerim. Ashika yok elbette. Ve genç rahibimiz Onor Vamir de yok. Prens Ruvaen'in çağrısı üzerine Saklı Şehir'den yola çıkan yirmi kişiden geriye sadece bunlar kaldı.

Göğsümde bir boşluk açılıyor ve ruhumu içine çekmekle tehdit ediyor. Binicilerimi asla bu dünyanın sınırlarının ötesine, savunmasız olduğumuz o insan havasına götürmemeliydim. Onları Cruor'a asla yalnız göndermemeliydim. Onlarla birlikte, onları korumalıydım. Şimdi gittiler, anlayamadığım bir düşman tarafından katledildiler. Peki ya licorneir'leri?

Bu düşünce aklımdan daha yeni geçmişti ki havada bir çılgılık patladı. Şok olmuş bir şekilde, atlılardan ikisinin licorneir'lerine binmiş olduğunu görüyorum.

Üçüncü canavar bağlanmış ve aralarında topallıyordu. Nyathri - kalbi öfkeyle yanıyor ama bu dünyada onun alevine dayanabilecek kadar güçlü tek lif olan güçlü chaeora ipleriyle bağlanmış. İskelet kafasını savuruyor ve boğazından büyük bir ateş fışkırıyor. Arka ayakları üzerinde doğrulup, ateşli ve iğrenç bir şekilde bağlarına karşı direniyor. Güçlü olmalarına ve binicilerine bağlı olmalarına rağmen iki licorneir onu uzak tutmak için mücadele ediyor.

Kildorath Toplantı Evi'nden çıkıp yanıma geldi. "Ne oldu?" diye soruyorum. "Grimspire'dan ayrıldığın zaman. Bana her şeyi anlat."

"Emrettiğiniz gibi sizi Luin Taşı'nda bekledik," diye cevap verdi. "Geldiğinizi gördüğümüze inandık, çünkü vadide Licornyn atlıları vardı. Başka bir kabileye katıldığınızı düşündük. Ama yaklaştıklarında kızıl pelerinleri gördük." Başını öne eğdi, bir an ağır ağır nefes aldı. "Onları ve o korkunç atları gördüğümüzde üzerimize çöken dehşeti nasıl tarif bilemiyorum."

"Neye biniyorlardı?" diye sordum. Bu soru günlerdir aklımdan çıkmıyor. Cruor'da hiçbir sıradan at hayatta kalamazdı.

Kildorath göz göze geliyoruz. "Licorneir. Licorneir'e binmişlerdi ama . . . Hiç böyle yaratıklar görmemiştim. Ölü şeyler gibiydiler, garip bir şekilde hareket ediyorlardı, kasları ve eklemleri yarı çürümüştü. Alevden ziyade, havayı karartan zehirli dumanlar yayıyorlardı. *Vardimnar* gibiydi."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Bu hayal edebileceğim her şeyden daha kötü. Ölü licorneir yeniden mi canlandırıldı? Eminim Mifatlar bile böyle bir günah işlemeye cesaret edemez! Kildorath'ı yalancılıkla suçlamak, bana doğruyu söylemesini talep etmek istiyorum. Ama onun gözlerinde yalan yok.

"O zaman Cruor'a kaçtık, sayıca bizden üstün oldukları için onlardan kaçmaya çalıştık. Ama Agandaur'da pusuya düşürüldük ve kendimizi savunmak zorunda kaldık. İşte o zaman kukuletalarını geri attılar ve ... ve ..." Sesi kesiliyor. Başını sallıyor ve yanağında bir damla gözyaşı görüyorum. "Onu gördüm Taar. Shanaera'yı gördüm. Ama o değildi... o değildi..."

Bitirmeye dayanamıyor. Onu suçlamıyorum. Tapınak saldırısının olduğu gece onunla karşılaştığımda gördüklerime inanamadım, kendi gözlerime, kendi anılarıma güvenmemek için kendimi zorladım. Sevgili ölümüz bu dünyada tekrar nasıl yürüyebilirdi? Öyle harap, öyle sakat. Lanetli yaratıklar, *necroliphon* büyülerine sarılmışlar. Herhangi bir ölümden çok daha kötü bir kader.

"Öldürülemezlerdi," diyor Kildorath. "Birini göğsünden vurdum, Riluan, onu hatırlıyor musun? Bıçağım onu delip geçerken güldü ve

Onu çektim, açılan delik gözlerimin önünde yeniden örüldü." Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Kendi gözlerimle görmesem inanmazdım."

Ama Naerel, Morinar ve Illanthor'un Aradaki Kapı'da başlarının kesilmesi dışında her şeye karşı dayanıklı olduklarını hatırlıyorum ve onun doğru söylediğini biliyorum.

"Sadece yedimiz kaçmayı başardık," diye devam ediyor Kildorath. "Diğerlerinin hepsi ya öldürüldü ya da ... ya da kaçırıldı. Emin değilim."

Ashika'nın cesedini düşünüyorum, Agandaur'un toprağında kalan tek ceset, başı omuzlarından yarıya kadar ayrılmış. *Nekrofon* büyücülerinin işine yaramayacak kadar hasarlı mıydı? Peki ya diğerleri? Onları tekrar göreceğim mi, çürümüş bedenleri yeniden canlanıp kardeşlerine karşı mı kullanılacak? Genç Onor Vampir'in yüzü gözümün önünden geçiyor. Bu onun ilk seferiydi ve kendini kanıtlamayı, Licorna'nın davası için üzerine düşeni yapmayı ne kadar da çok istemişti! Şüphesiz Nornala cesur hizmetkârının böyle bir kaderi paylaşmasına izin vermezdi.

Nyathri yine çılgılık atıyor. Sesi acı ve öfkeyle havayı yırtıyor. Ona bakıyorum, harap olmuş hali kalbimi parçalıyor. Binicisini dayanamaz; bu onu mutlak bir lanete sürükleyecek.

"Onu Morrona kıyılarında bulduk," diyor Kildorath, sorulmamış soruma cevap verirken. "Diğer *velrhoar* licorneir'lerin hepsi daha derin Cruor'a kaçtı ama o bir şekilde bu tarafa çekilmiş gibiydi. Onu korumak için biraz uğraşmak gerekti ama Ashika'nın hatırı için onu acı çekerken bırakmaya dayanamadım. Vardığımızda burada olacağınızı ve ona yardım edebileceğinizi umuyordum."

Nyathri'ye yardım etmenin artık tek bir yolu var. *Velhroar*'da tekrar geri çekilemeyecek kadar ileri gitti. Ona ölümün başka bir şey sunamam. Licorna'nın *luinar*'ı olarak bu benim kutsal görevim, hatırlamak istemediğim kadar çok kez yerine getirdiğim bir görev. Ama acısı hiç dinmiyor.

"Bana bir kılıç ver," diyorum. Halamar sessizce öne çıkıyor ve bana silahını uzatıyor. Nyathri'nin gergin chaeora ipleriyle bağlı olduğu yeşil alana doğru ilerliyorum. Yanan gözleri ateş ve acıyla dönüyor. Tanrım, lanet olsun bana, Ashika'yı kurtarmak için neden orada değildim? Zayıf olmasaydım onun hayatını ve bu görkemli canavarın acısını bağışlayabilirdim.

Keşke çekip gitseydim ve Ilsevel'i o açık artırmada bıraksaydım.

Nyathri yaklaşmamı izliyor. İri bir ön ayağı yerde çukurlar açıyor. "Özür dilerim dostum," diyorum yaklaşırken, Ashika'ya olduğu kadar lisansorneir'ine de seslenerek. Halamar'ın kılıcının ağırlığını kaldırıyorum. Halamar'ın

Darbe hızlı ve emin olmalı; bir saniye bile şansım olmadan beni ezip geçecek. "Çok özür dilerim-"

"Ne yapıyorsun?"

Arkamda patlayan sesle irkiliyorum. Nyathri kükreyip başını geriye atıyor ve Licornyn binicileri onu zapt etmek için mücadele ediyor. Boynuzunun menzilinden geri sıçrayıp topuklarımın üzerinde dönerken Ilsevel'in yeşile doğru koştuğunu görüyorum. Eteğindeki yırtmaçlar uzun bacaklarının çoğunu ortaya çıkarıyor ve karnını süsleyen törensel boyanın altında teni çok solgun görünüyor. Şehir halkı onu görünce tepki gösteriyor. Sesler bir karmaşa ve korku hengâmesi içinde patlıyor ama o hepsini duymazdan geliyor. İleriye doğru koşuyor, bakışları bana değil kalbi dikenli licorneir'e sabitlenmiş.

"Ona ne yapıyorsunuz?" diye tekrar soruyor, sesi sessizlikte çınlıyor. Burada toplanan insanların çoğu daha önce insan dilinin konuşulduğunu hiç duymamış. Dehşet solukları havayı deliyor, ardından tehditkâr gümbürtüler geliyor. Ilsevel onlara aldırış etmez. Gözlerini kırpmadan tek boynuzlu atın yanan gözlerine bakıyor.

"Geri çekil." Onu zapt etmek için elimi uzattım.

Başını iki yana sallıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Yapmayacağım. Bana o kılıçla ne yapmak istediğini söyleyene kadar olmaz."

"Bu seni ilgilendirmez."

Yüz hatlarını öfkeli bir ifade kaplıyor. "Şu şarkıyı duyabiliyor musun?" diye soruyor titreyerek. "Duyabiliyor musun? Çünkü ben duyuyorum, hem de her şeyden çok. Bu onun şarkısı Taar. Ve duyulmayı hak ediyor."

Hiç şarkı duymuyorum, sadece Nyathri'nin hırıltılarının ve ara sıra attığı çığlıkların uyumsuzluğunu duyuyorum. Artık gerçek bir şarkı söyleyemiyor, bu işkence görmüş haliyle değil. "O kalbi yaralı, *zylkala*," diyorum sesimi nazikleştirmeye çalışarak. "Bu dünyada hayatta kalamaz, tanınmayacak kadar çarpıtılmadan olmaz. Ruhunun çoktan kaybolmak üzere olduğunu hissetmiyor musun?"

Hangi şarkıyı duyduğunuzu düşünüyorsanız, o bozuktur." "Ama tamir edilebilir."

Başımı sallıyorum. "Bu şarkıyı tek yolu başka bir *velarin* oluşturmak, yani ruh bağı kurmak. Ama bu kadar ileri gitmiş hiçbir licorneir tekrar bağlanamaz."

"Ama sen denemedin ki!" Gözlerinde yaşlar parlıyor ve sanki beni yumruklamak istiyormuş gibi yumruklarını sıkıyor. "Onu öylece öldürecek misin? Başka bir bağ bulmaya bile çalışmayacak mısın?"

"Hem kendisi hem de binici için çok büyük bir risk."

Ilsevel etrafta toplanan insanlara bakar. Küçük bir insan kadının krallarını yabancı bir dilde azarladığı bu tuhaf tabloyu izleyerek sessizleştiler. Halamar ve Tassa Toplantı Evi'nin hemen dışında, Kildorath'ın iki yanında duruyor. Onların ötesinde, sekiz ihtiyarın figürleri gölgelerde kalarak kapıyı dolduruyor. Ilsevel bir kolunu sallayarak tek bir hareketle hepsini, tüm şehri işaret ediyor. "Neden karar vermelerine izin vermiyorsunuz? Eğer istiyorlarsa neden risk almalarına izin vermiyorsunuz?"

Sessiz ve sert bir şekilde ona bakıyorum.

"Bunu kendin söyledin." Sesi gerginlikten çatlıyor. "Bana çok az sayıda licorneir ve dolayısıyla çok az sayıda binici olduğunu söyledin. Elbette burada bir bağ kurmak için büyük bir riske girmeye hazır olanlar var! Peki ya ..." Etrafında dönüyor ve doğrudan Tassa'yı işaret ediyor. "Peki ya kız kardeşin?"

Ona sordun mu?"

O anda, toplananların çoğunun onun ne dediğini anlamadığına şükrediyorum. Önümüzdeki ay boyunca benim y  netimime boyun eğeğine dair verdiği söz buraya kadarmış! Yaşlıların dikkatli bakışlarını hissediyorum, fazlasıyla hevesli ve ilgili, onun haddini aşmasını bekliyorlar ki haklı olarak   l  m  n   talep edebilsinler.

"Yeter," diye homurdanıyorum, boğazımın altından ve başımı onunkine doğru eğiyorum. "Sana infaz erteleme hakkı verildi. Bir licorneir için bunu çöpe atma."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda yanıyor. "Ama ... o şarkı ..." Sanki algı alanımın ötesinde bir şey duymuş yüzünü buruşturuyor. Başını eğip bir yana çeviriyor, dudakları yüzünü buruşturarak geriye doğru kıvrılıyor. Sonra tekrar bana bakıyor, yalvarırcasına. "Eğer sen tanımadığın bir insan için boynunu riske atmaya hazırsan, ben de bir licorneir için kendi boynumu riske atmayı seçemez miyim?"

Birbirimize bakıyoruz. Ondan bir baş, üç kat daha geniş, on kat daha güçlü ve kaslı olmama rağmen, onun ruhunun benimkine karşı mücadele ettiğini hissediyorum. Hiç kimsenin göremediği bir şekilde içimi, kalbimin derinliklerini görüyor. Nasıl bu kadar savunmasız olabildim? Gardımı nasıl indirdim?

"Burada kimse var mı," diye Licornyn dilinde sesleniyorum, hala onunla göz temasını kesmeden, "bu licorneir ile bir *velarin* denemeye istekli olan?"

"*Kya!*" diye birkaç ses aynı anda bağırıyor. I erinden biri Tassa. Çevresel görüş alanımda birkaç adım   ne fırlıyor. Başımı kaldırıyorum ve yavaşça yeşilin kenarına yığılan figürlere bakıyorum. Yüzleri korkmuş ama kararlı.

"Tehlike büyük," diye hatırlatıyorum onlara, her ne kadar hatırlatmak zorunda da. Nyathri'nin neye dönüştüğünü kendi gözleriyle görebiliyorlar; biraz şans verilirse onlara neler yapabileceğini ve yapacağını biliyorlar. "Bu girişimden sağ çıkamayabilirsiniz. Hiç kimse," diye vurgulayarak ekliyorum, "*velrhoar*'a bu kadar yaklaşmış bir licorneir ile başarılı bir şekilde bağ kuramadı."

"Daha önce hiçbir insan Gizli Şehir'e girmemişti," diye söze giriyor Tassa, sesi soğuk havada net ve berrak. "Bugün yeni ve imkânsız şeyler için bir gün gibi görünüyor." Ona doğru dik dik bakıyorum ama o çenesini kararlı bir şekilde kaldırarak bunu karşılıyor.

"Pekâlâ," diye iç geçirdim. "*Sylarvel* sınavlarını geçen her erkek ve kadın Nyathri ile bağ kurmak için aday olabilir. Bağlanma denemeleri Onor Gantarith'in gözetiminde tapınakta yapılacak ve bugün öğlen başlayacak."

25
ILSEVEL

Tek boynuzlu at binicileri Nyathri'yi ıgıllıklar atıp çırpınırken aralarında sürükleyerek götürüyorlar. Şarkısı kırık cam parçaları gibi duyularımı parçalıyor. Ürkmemek ve kulaklarımı kapatmamak için elimden geleni yapıyorum. Ama o hâlâ melodik bir şeyler var, bir zamanlar şarkıya dair bir şeyler. Yine de uzun sürmeyecek. Yakında korkunç bir kakofoniye dönüşecek, tüm onarım umutlarının ötesinde parçalanacak.

Gözlerimi ondan alamıyorum. Gözden kaybolana kadar izliyorum ve o zaman bile tanrısal armağanım onun peşinden uzanıyor, o kırık şarkıyı arıyor. Ruhumun anladığı o gerçeği arıyorum: utanç ve suçluluk, kalp kırıklığı ve keder. Onunla birlikte şarkı söylemek istiyorum, sesimi o gür melodiye katmak istiyorum, çünkü bana öyle geliyor ki, şarkı söylerken, içimde acı verici bir şekilde hapsolmuş olan her şey için sonunda bir rahatlama yaşayabilirim.

Taar'ın sesi yakınımda gürliyor. Parmağıyla kardeşinin burnunu işaret etmeden önce bana sert bir bakış gönderen kız kardeşiyle konuşuyor. Yatıştırıcı bir hareketle iki elini kaldırıyor. Kız iç çekiyor, başını sallıyor. Bir tür anlaşılmaya varmış görünüyorlar ve Taar bana kısa bir süre bakıyor. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi dudakları aralandı. Ama sonra ağzını sert bir çizgiye bastırıyor, dönüyor ve Licornyn atlılarının peşinden yürüyerek uzaklaşıyor. Şehir halkı onun geçmesine izin vermek için ayrılıyor ve kısa süre sonra gözden kayboluyor.

Velra kordonum acıyla geriliyor. Tassa dar gözlerle bana dönerken bile gizlice ön kolumu ovuyorum. "Gel, kardeşimin gelini," diyor. Bakışları bir an koluma, sonra tekrar gözlerime kayıyor. "Şimdilik benimlesin."

Etrafıma bakarken birden düşman bölgesinin ne kadar derinlerine farkına varıyorum. Nefret dolu yüzlerce yüz sarmış, sessiz ama korkunç bir şekilde odaklanmış. Tek müttefikim, benden en az diğerleri kadar nefret eden, varlığıma sadece kardeşinin hatırı için katlanan bu korkutucu kadın. "Nereye gidiyoruz?" Ona soruyorum, sesimin titremesine izin vermemeye kararlıyım.

"Tapınağa." Elini sallayarak ön kolumu gösteriyor. "Bu evliliğin sayesinde Taar'a acı çektirmeden ondan uzak kalamazsın. Bağlanma girişimleri yapılırken yakınında tutulmalısın ama dikkatini dağıtmamak için gözden uzak olmalısın. Ben senin bakıcın olacağım."

"Peki ya senin Nyathri ile bağ kurma şansın ne olacak?"

Tassa yüzünü buruşturur. "Bu beni ilgilendirir, seni değil.

Gel."

Şehrin yeşilinden yolumuza devam ediyoruz ve Halamar arkamızdan geliyor. Tassa onu titizlikle görmezden geliyor ama kalabalığın arasından geçip dakatların ve şehir halkının dik dik bakan gözlerinin arasından caddeyi takip ederken onun heybetli varlığına minnettarım. İçlerinden birkaçı Tassa'ya sesleniyor ama o onları tamamen görmezden geliyor. Giydiğim bu giysinin içinde kendimi acı verici bir şekilde açıkta hissediyorum, göbeğim ve omuzlarım çıplak, bacaklarım yırtmaçların arasından çıkıyor, attığım her adımda ayaklarım donuyor. Sonunda şehri geride bırakıp bir kez daha ormanın sığınağına girdiğimizde rahatlıyorum.

Tassa, Halamar'ın *dakath*'ına kısa bir uğramama izin veriyor ve burada gelin kıyafetlerimi lekeli seyahat elbisem ve pelerinimle değiştirme fırsatı buluyorum. Ona ya da bu sefil dünyadaki herhangi birine minnettar olmayı umursamasam da, ayaklarımı sağlam çizmelerime geçirirken içimden bir teşekkür duası etmekten kendimi alamıyorum. Taar'ın bana verdiği bıçağı kemerimdeki kınına yerleştirmek için de zaman ayırıyorum. Bir haftanın ardından artık tanıdık gelen ağırlığı bana cesaret veriyor.

Dakath'tan çıktığımda Tassa ve Halamar hararetli bir sohbeta *dalmışlardı*. Beni görünce hemen birbirlerinden ayrıldılar. Halamar ellerini arkasında kenetlerken, Tassa kaşlarını çatıyor ve yanaklarındaki kızarıklığı gizlemeye çalışıyor. Bana şöyle bir bakıyor, başını sallıyor ve onu takip etmemi işaret ediyor. Halamar'la göz göze geliyorum, kaşları sessiz bir soruyla çatılmış. Çabucak başka tarafa bakıyor.

Tapınak tepesine geri dönüş yolunda oldukça iyi bir üçlü oluşturduk: Tassa önden gidiyor, ben onun peşinden soluk soluğa gidiyorum, Halamar ise artçı olarak görev yapıyor. Savaşçının devam eden varlığını merak ediyorum. Taar ondan bana da göz kulak olmasını mı istedi? Kildorath'ın yüzü gözümün önünden geçiyor, öfkeyle çarpılmış ve cinayete meyilli. Taar ve diğer Licornyn savaşçılarıyla birlikte bizden önce gitmişti ama bu geri dönüp başladığı işi bitirmeye çalışmayacağı anlamına gelmiyor. Taar'la tartışmasından sonra yeterince sakinleşmiş görünüyordu ama bana olan nefreti azalmamıştı. Ona kısa bir bakış attım.

Halamar, ruhuna yapışan o kırık şarkının izlerini yeniden duyuyordu. Gerekirse beni savunur mu? Yeterince güçlü mü?

Beni taşıyacak Elydark olmadan uzun bir yolculuk olacak. O lanetli Licornyn eyerini bu kadar çabuk özleyeceğimi kim bilebilirdi? Ama ne kadar yükseğe çıkarsak, ilsevel çiçeklerinin şarkısı tanrıların bahşettiği duyularıma o kadar parlak geliyor ve dikkatimi dağıtıyor. Onlarda Nyathri'nin kırık şarkısında eksik mükemmel uyumu duyuyorum. Keşke iki şarkıyı birlikte duyabilseydim. İçimden bir ses, eğer birleştirilebilirlerse birinin diğerini iyileştirebileceğini söylüyor. Böyle bir şey nasıl başarılır, bilmiyorum. Eğer mesele hasta tek boynuzlu atı ilsevel çiçekleriyle beslemek olsaydı, Licornyn halkı bunu çoktan çözmüş olurdu.

Hayır, başka bir şey var. Tam olarak anlayamadığım bir şey. "Acele et, insan!" Tassa tersliyor.

Yolun kenarında yetişen özellikle büyük bir çiçek kümesine bakarak durduğumu fark ediyorum. Çabucak eteklerimi dik yokuşu tırıs tırıs çıkıyorum. Bu sırada Halamar arkamızdaki mesafesini koruyor, asla çok yakın değil ama asla çok uzak da değil.

Büyük taş binaya ulaştığımızda, dışarıda bir kalabalık toplanmıştı - licorneir bağı için umutlananlar, sanırım. Tassa beni aceleyle aralarından geçiriyor, sivri dili ve korkutucu varlığı en saldırgan bakışları bile savuşturmaya yetiyor. Daha önce görmediğim bir yan girişten geçiyoruz. Tapınağın içine girdiğim anda, bunca zamandır ruhumu saran gerginlik gevşiyor. O zaman Taar'a bir kez yakın olduğumu anlıyorum. *Velra*'nın etkisi benim için asla onunki kadar şiddetli değil, ama bu onun güçlerine karşı bağıışıklığım olduğu anlamına gelmiyor. Biraz daha rahat nefes alıyorum ve başımın arkasında zonklayan donuk ağrı geçiyor.

"İşte." Tassa kemerli bir kapının üzerinde asılı duran perdeyi geri iter. İçeride tek bir pencere açıklığı, bir palet yatak ve isle kararmış ve çırası olmayan küçük bir şöminesi olan mütevazı bir hücre var. Cehennem kadar soğuk. Dışlerimin takırdamasını engellemeye çalışarak pelerinimi biraz daha yaklaştırıyorum.

Bunu fark eden Tassa, geçidin sonunda gizlenen Halamar'a Licornyn'in sözlerini geri çağırır. Halamar bir soruyla karşılık verir ama onun sert cevabı karşısında omuz silkip geri çekilir. Ayak sesleri taşlarda yankılanarak uzaklaşır. Tassa bana dönerek, "Birazdan yakacak odunla geri dönecek," diyor. Başıyla paleti işaret ediyor. "Tanrılar, siz insanlar ne kadar zayıf, değil mi? Bu bir mucize.

senin kadar sorun çıkarabilir." Ona ters ters bakıyorum, o da omuz silkerek cevap veriyor. "Sen de oturabilirsin. Uzun bir bekleyiş olacak."

Ona anında itaat ettiğim için tatmin olmak istemesem de, başka seçeneğim yok gibi görünüyor. Odaya girmek için bir adım atıyorum ama daha kapıdan içeri girmeden koridordan bir licorneir şarkısı dalgalanıyor. Tanrı vergisi duyularıma keskin bir şekilde çarpıyor, beklenmedik bir acı ve özlemle dolu.

"Bunu duyuyor musun?" İçine girilmez gölgeler içinde uzanan koridora bakmak için dönerek soruyorum.

"Neyi duymak?" Tassa tedirgin bir şekilde omzunun üzerinden bakar. Ama orada hiçbir şey yok. Bir an sonra şarkı yankıları bile . Tassa bana bir kez daha dudak büküyor. "Kaçmaya çalışmayı düşünmüyorsun, değil mi?"

Bir kaşımı kaldırdım. Tam olarak kaçacağımı düşünüyor? Ara Kapı'ya ve kendi dünyama mı? Gülünç bir düşünce. Dışarıdaki kalabalık tarafından lime lime edilmekten bir şekilde kurtulmuş olsaydım, bu dağlık ülkeyi yürüyerek geçip nehre ulaşmam gerekirdi. Orada, geniş sularını yüzmeyi başarabilirsem, kendimi tekrar Cruor'da bulacaktım, bu sefer tek başıma, beni koruyacak bir tek boynuzlu atın şarkısı olmadan.

Hayır, burada gerçekten kapana kısılmış durumdayım. Belki de hiç olmadığım kadar kapana kısılmış durumdayım.

Kızgınlık göğsümü yakıyor. Tassa benden ne kadar nefret etse de, sanırım denesem bu nefrete aynı güçle cevap verebilirim. Neden beni esir alanın kız kardeşine karşı iyi duygular besleyeyim ki?

Odaya adımımı attığımda palet yatağa uzandım. Yorgun olsam da bu şartlar altında uyuma şansım yok. Pelerinine sarınıyorum ve sadece o acı dolu şarkıyı duymamaya çalışıyorum. Tassa bunu duymuyor olmalı, çünkü sürekli ileri geri yürüyor, kafamın içinde yüksek sesle çığlık atan ani patlamalarda bile asla irkilmiyor.

Sonunda Halamar bir kucak dolusu odun ve çıra ile ortaya çıkar. Tassa onu öylesine sert bir ses tonuyla selamlıyor ki, adam görüş alanıma her girdiğinde hâlâ içinden yükselen şarkı konusunda yanılıp yanılmadığımı merak etmeye başlıyorum. Halamar'dan yürek parçalayan şarkısından başka kesin bir şey duymuyorum. Yine de Tassa'ya karşı tavrında çok şey ima eden belli bir nezaket var. Tanrılar ona yardım etsin, sevgisi için sürekli kaşlarını çatan bu kurt gibi kadından daha iyi bir nesne bulamaz mıydı?

Savaşçı sessizce ateş yakmaya koyulur. Sonunda küçük bir ateş yaktığında, önünde çömelmiş, ellerini uzatarak

sıcaklığın tadını çıkar. Tassa'ya bakarak alçak bir sesle . Kadın dudağını çiğniyor ve gözleri kapıya doğru kayıyor.

"Eğer bağ kurmayı denemek istiyorsan," diyorum onu irkilterek ve dikkatini tekrar bana çekerek, "misafirim ol. Eminim Halamar ve ben birbirimize eşlik edebiliriz."

Kaşları çatıldı. Bakışlarında bir kıskançlık izi bile olabilir. Ama kafası karışık.

"Tek boynuzlu at ile bağ kurmak istiyorsun, değil mi?" Bastırıyorum.

"Tabii ki biliyorum." Güçlü Licornyn aksanının altında kelimeler kulağa sert geliyor. "Ama ..." Yine dudağını ısırtıyor ve yumrukları sıkılıyor.

"Çok mu tehlikeli?"

Kendi dilinde küfrediyor, Halamar'ın bile kaşlarını hafifçe kaldırmasına neden olan kötü bir kelime. Verdiği tek cevap bu, ama yeterince açık. Birden Taar'ın, Yarık ilk açıldığında Cruor boyunca yaptıkları uçuşu anlatışını hatırlıyorum. Tassa bu hayatta kendi payına düşen tehlikelerle yüzleşti ve yine de şu anda ruhunda kaynayan gerçek bir korku var.

Başımı eğiyorum. "Bu riske değer mi?"

Gözleri parlıyor. "Bundan daha değerli bir şey yok." Sesindeki titremeye rağmen kesin bir inançla konuşuyor. "Bir licorneir ile bağ kurmak varoluşumuzun tüm amacıdır."

Ateşin yanında Halamar hafifçe kayıyor. Ona doğru yarım bir bakış atıyorum, ama bakışları dans eden alevlere sabitlenmiş, yüz hatları taş gibi. O kırık şarkısındaki ani tempo artışını yanlış mı algıladım?

Tassa, farkında olmadan ya da belki de umursamadan volta atmaya devam eder. Aniden Halamar'a döner ve hızla Licornyn dilinde konuşur. Halamar ona bakmadan başını sallar, sonra bir elini kaldırıp kışkırtıcı bir hareket yapar. Tassa mırıldandığı son bir küfürle kapıya doğru adım atar ve perdeyi geri çeker.

"İyi şanslar," diyorum.

Duraklıyor ve bana bakıyor, gözleri yüzümde sözlerimi yalanlayacak gizli bir anlam arıyor. Bakışlarını dürüstçe karşılıyorum. Onun için gerçekten iyi şeyler diliyorum. Tassa'nın ya da tapınağın dışında toplanan hevesli Licornyn halkından herhangi birinin o tek boynuzlu ata bağlandığını görmek istiyorum. Nyathri'nin şarkısını yeniden duymak istiyorum. Taar'ın onu öldürebileceği ve bu şarkıyı sonsuza dek sonlandırabileceği fikri dayanılmaz.

Tassa bir karara varmış gibi kısa bir süre başını sallıyor ve odadan çıkıyor. Hâlâ paletimde otururken, Halamar'a bakıyorum, aniden çarpıldım

Bu garip Licornynli adamla yalnız olduğum gerçeğiyle - Cruor'un sınırlarında yaşayan herhangi bir ruh kadar benden nefret etmeye hakkı olan bir adamla. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Pelerinimi daha sıkı çekiyorum. Ama Halamar varlığımın pek farkında değil gibi. Kendi dünyasında kaybolmuş, o kırık şarkı etrafında dönüyor, hissedilir bir umutsuzluk atmosferi.

"Onu hala seviyor musun?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, bir anda ağzımdan çıkan kendi sözlerime şaşıyorum. Bu kadar kişisel bir şey sormak şöyle dursun, onunla konuşmayı bile düşünmemiştim. Şimdi soru aramızda asılı kalmış, sessizliğe ve ateşin çitirtisine takılmıştı.

Halamar başını hafifçe çeviriyor ama bana tam olarak bakmıyor. Kaşlarında şaşkınlık çizgileri var. Dudaklarını sıkıca bastırıyor ve acaba beni duymadı mı yoksa soruyu anlamadı mı diye merak ediyorum. Kendimi tekrar etmeli miyim? Yoksa aptal dilimi mi tutmalıyım?

"O parçam Liossark'la birlikte öldü. Ben sadece şu anda gördüğün şeyim: yarım bir ruh."

Boğazımdaki düğüme rağmen acıyla yutkunuyorum. Aynı anda, tapınak koridorlarında yankılanan çığlık dolu bir şarkı duyularımı sarsıyor. Gözlerim yaşıyor. Şarkıdaki acı o kadar büyük ki, sanki çok derinlerde olmayan kendi acımı çağırıyor. Kayıp, suçluluk - çok fazla, çok gerçek. Her şeyden daha gerçek.

Gariptir ki, kırılmışlık Halamar'dan duyduklarıma benzemese de, şarkıları kulağıma benzer gelmiyor. O burada, benimle aynı odada olmasına rağmen şarkısı bana uzak geliyor. Ama Nyathri'nin şarkısı ... sanki bana *aitmiş* gibi geliyor.

26
TAAR

Malgathor adında genç bir avcı, yüzünden ter damlayarak sunağa yaklaşıyor. Yaklaşırken şarkı söylüyor, kendine ait sözsüz bir şarkı, derin yankılanma ve tınlama dolu. Yetenekli bir şarkıcı; doğru licorneir ile güçlü bir düet olabilir.

Ama daha ilk birkaç notada şarkısının Nyathri için yanlış olduğunu anladım. Belki başka bir zaman. Malgathor bu kadar çaresiz olmasaydı. Nyathri bu kadar kalbi kırık olmasaydı.

Bir bastırıyorum. Saf yorgunluk uzuvlarımda nabız gibi atıyor. Ilsevel'i son gördüğümünden beri saatler geçti ve *kadife* kordon etimi yakıyor. Onun çekimine karşı koymak için harcadığım çaba neredeyse dayanabileceğimden daha fazla. Lanet olsun bu bağa ve beni en başta bunu yapmaya zorlayan dürtüye!

Küçük, insani bir kadının beni halkımın gözünde bu kadar zayıf düşürebileceği kimin aklına gelirdi?

Gözlerini üzerimde hissediyorum; rahipler ve Licornyn binicileri Elanlein'in merkezindeki kubbeli Ay Odası'nda toplanmışlar. Gantarith ve iki kardeşi sunağın arkasında duruyor ve sunakla aralarında biraz boşluk bırakıyorlar. Başları öne eğik, elleri dua eder gibi havada ama yarı kapalı göz kapaklarının arasından bana baktıklarına yemin edebilirim. Kildorath ve diğer Licornyn binicileri sunağın iki yanındaki duvarlara dizilmiş, licorneir'leri de . Seslerini rahiplerin şarkılarına karıştırırken ruhlarından kutsanmış ateşin ışıltısı yayılıyor. Bu kutsal göreve odaklanmış gibi görünseler de beni izlediklerini biliyorum.

Atmosferde şüphe kaynıyor.

Her biri Ilsevel'in beni yeşil alanda durdurduğu anı gördü. Yapılması gereken o korkunç görevi yerine getirmemi engellediği anı. Beni tüm akla, tüm geleneğe, tüm ilahi emirlere karşı çıkmaya ikna ettiği anı.

Şarkılarının diğer tarafında fısıldayan soruyu neredeyse duyabiliyorum: "*Luinar*"ımızı artık bir insan kadın mı kontrol ediyor? İnsan büyüsünün mı oldu? O *drothlar* mı?"

Drothlar lanetli. Tapınağa geri dönerken Elydark'a bindiğimde şehrin sokaklarında bu kelime fısıldanıyordu. Ilsevel'in beni büyüleyen bir Miphata olduğuna inanıyorlar. Ve ben kimim ki aksini iddia edeyim? Onda Miphates büyüüne dair bir işaret görmemiş olsam da, kendisi *nekrofon* büyücülerıyla arkadaşlık ettiğini itiraf etti. Bir de şu tanrı vergisi yeteneği var. Beni büyülemek için kullanmış olması mümkün mü? Eğer kullandıysa, bunu bilebilir miyim?

İki gece öncesinin anıları zihnimde yanıp sönüyor. Dilim ağzında, elim göğsünde, ter, sıcaklık ve nefes alış verişlerimiz. Kendimi ele geçirilmiş bir erkek gibi hissetmişim. Arzu tüm mantıklı düşüncelerin önüne geçmişti. Beni kandırmış olabilir miydi? Tutku dolu bir gecenin aramızdaki bağı nasıl güçlendireceğini bildiği için, zayıflığımı bana karşı mı kullanmıştı?

Tüm uyarı işaretlerini görmezden gelerek Saklı Şehir'e bir casus mu getirdim?

Şarkıdaki ani bir değişiklik dikkatimi sunak taşının önünde yaşanan ana geri çekiyor. Malgathor yaklaşıyor, melodisinin şiddeti giderek artıyor. Nyathri taşın üzerinde diz çökmüş, bacaklarını altına almış. Chaeora ipleri onu olduğu yerde sıkıca bağlıyor. O iplerin görüntüsünden nefret ediyorum. Lanetli chaeora çiçeklerinin saplarından -ilsevels'in cehennemde yanan muadilleri- licorneir saç telleriyle bir araya getirilerek örülen bu ipler, licorneir'in ateşini bastıran zehirli bir büyü formu yayıyor. Bu bir iğrençlik; şeytani bir gereklilik. Dünyadaki başka hiçbir şey bir kalp dikenini licorneir'i bastırarak kadar güçlü değildir. Yarık'tan önce kimse görkemli Yıldız Çocukları'ndan birini bağlamaya cesaret edemezdi. İçine sürüklendiğimiz çağın kötülüğü işte böyle.

Yumruklarımı sıkıp Malgathor'un yaklaşmasını izliyorum. O, bağlanma girişiminde bulunan beşinci adam; diğerleri sunağa ve ona bağlı olan varlığa yaklaşmadan kaçtı. Nyathri'nin kırmızı ruh ateşi cehennem aleviyle kuduruyor ve hiçbirini buna dayanamadı. Zamanı geldiğinde, ölümcül darbeyi indirecek kadar yaklaşabilecek miyim? Onu buraya getirdiğimizden beri azabının sıcaklığı daha da arttı.

Hâlâ tapınağın dışında sıraya girmiş, kaderlerini denemek için bir şans dileyen erkekler ve kadınlar var. Onlar istekli olduğu sürece, yollarına nasıl çıkabilirim? Ve Malgathor güçlü. Şimdi ona çok yakın, üç adımdan fazla değil. Koyu ten rengi kızarmış ve terden kayganlaşmış, uzattığı elinin derisi kabarmaya başlamış. Cesur şarkısını söylemeye devam ediyor. Geçmişte bunu iki kez başaramadığı için bir *velarin* oluşturmak konusunda umutsuz. Ama bu onun için bir bağ değil, bunu biliyorum. Herkes ona bakıyor

bunu biliyor. Onun ruhu Nyathri'ninkiyle uyumlu değil. En azından ruhunun dönüştüğü şeyle değil.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez Nyathri saldırıyor. Güçlü, alevden kalçaları kısıtlayıcı chaeora iplerine çarpıyor ve boynu uzuyor. Boğazımdan bir uyarı çığlığı patlıyor ama çok geç kalmışım. Keskin dişleri Malgathor'un omzunun derinliklerine batıyor. İskelet gibi etinden ateş fişkırıyor ve onu öyle sert sarsıyor ki ayakları yerden kesiliyor. Şarkısı, taş kubbede ve tavan penceresinden yukarıdaki göklere doğru yankılanan acı çığlıklarıyla aniden sona eriyor.

Harekete geçiyorum, uzun bir chaeora'yı kavriyorum ve çılgın licorneir'in kafasını geriye doğru çekiyorum. Son birkaç saattir uzuvlarımda biriken zayıflık beni çözme tehdidinde bulunuyor. Bir irade patlamasıyla tüm gücümü sarf edip kafasını geri çekiyorum ama Malgathor'un etinden bir parça koparmadan önce değil.

Kildorath ve diğer iki atlı sadece birkaç kalp atışı arkamdan ileri atılıyor. Licorneir'leri onları takip ediyor, boynuzlarını savunmak için sallıyorlar. Nyathri onlara kükrüyor, vahşi, yuvarlanan gözleri eski kardeşlerini görmekten aciz. Artık etrafı düşmanlarla çevrili, cehennem gibi yeni bir dünyada yaşıyor. Hiçbirimiz onun başka bir gerçekliği görmesine yardımcı olamayız.

"Çıkarın onu buradan!" Başını tutmaya çalışırken kaslarım geriliyor. Nyathri sağa sola savruluyor; gıcırdayan dişleri boğazıma doğru ilerliyor. Ruh ateşinden bir ısı patlaması tenimde parlıyor, beni tüketmeye hazır.

Böğürerek bağırarak Elydark hücum ediyor. Boynuzu Nyathri'ninkiyle çarpışıyor. Nyathri'yi uzakta tutarken bile ondan beyaz bir ışık patlaması dökülüyor ve beni korumayla sarıyor. Kırmızı boynuzu Nyathri'nin siyah boynuzuna kilitleniyor ve şarkı dolu gözleri Nyathri'nin kafatasında alev alev yanan iki cehennem çukuruna bakıyor.

Aceleyle chaeora ipini tekrar bağladım, sonra sunaktan ulaşamayacağım bir yere gittim. "Elydark!" diye sesleniyorum. Sesimi duyunca geri çekiliyor. Nyathri başını kez salladıktan sonra indiriyor ve ağzını bacaklarının arasındaki taşa dayıyor. Nefes nefese, bitkin bir halde, açıkta kalan göğüs kafesi gözle görülür bir şekilde kabarıyor. Etinin büyük bir kısmı yanmış, geriye sadece iskelet gibi bir görüntü kalmış. Ashika eyerinden savaş naraları atarken ovalarda dörtlüye koşan o kıvrak ve sevimli varlığı zar zor tanıyorum.

"Yeter *luinar*," diyor yanımdaki bir ses. Bana yaklaşmak için rahip kardeşlerini terk eden Onor Gantarith'e dönüyorum. Başını sertçe sallıyor. "Bu

onun için bir azap. Saatler önce öldürülmeli ve bu dünyanın acısının ötesine gönderilmeliydi."

Suçluluk duygusu bedenime sinen yorgunluğa ekleniyor. Gantarith haklı elbette; Ilsevel'in beni başka türlü ikna etmesine asla izin vermemeliydim. ", Onor," diyorum. "Yapılması gerekeni yapacağım."

Yaşlı rahip sessizce onaylarcasına başını sallar. Dönerek, kapılardan birinde bekleyen bir hizmetkâra sert bir söz söyler. Genç adam elinde büyük, törensel bir kılıçla temkinli adımlarla odaya girer. Bu kılıç, Gantarith'in Ilsevel'in hayatına son vermeyi teklif ettiği daha küçük kılıca denk. Kılıcı görünce dişlerimi sıkıyorum. Bu görevi kutsal aletlerle yerine getirmek gerekli değil ama Nyathri gibi bir canavar için belki de kutsal çeliğin öpücüğü onun nihai huzurunu sağlamaya yardımcı olacaktır.

Tam kabzaya uzanırken, odanın öbür ucundan bir ses haykırıyor: "Hayır, bekle! Benim de şansım olacak!"

Kalbim yerinden fırlıyor. "Tassa," diye homurdanıyorum. Lanet olsun, ona yeşil alanda bu bağı kurmaya çalışamayacağını söylemiştim. Ve eğer o buradaysa, Ilsevel'i kim izliyor? Bu soru dudaklarımdan dökülüyor ama beni izleyen tüm o gözler üzerimdeyken sormaya cesaret edemiyorum.

Kız kardeşim odaya giriyor, bakışları bastırılmış licorneir'e sabitlenmiş. Titriyor; Malgathor'u koridorda çığlıklar atarak, kanlar içinde ve yanmış bir halde taşıdıklarını görmüş olmalı. Yine de geldi, inatçı bir kadın.

"Hayır, Tassa." Nyathri'ye geniş bir alan sunağın etrafından dolaşıp kız kardeşimle licorneir'in arasına giriyorum. "Bir *velarin* yapmayı ne kadar arzuladığını biliyorum. Ama bunun yolu bu değil. Başka licorneir'ler de olacak."

"Orada olacak mı?" Tassa bana bakıyor. Gözleri dehşet ve kararlılıkla parıldıyor. "Bana bunun sözünü veremezsin Taar. *Sylarvel* testi tamamladığımdan beri geçen yıllar boyunca, bir bağ kurmak için sadece üç fırsatım oldu. Bu benim son şansım olabilir."

O haklı. Ilsevel çiçeklerinin kaybı ve kalan topraklarımızda hayatta kalan kabilelerin ayrılmasıyla Licorneir bağları her zamankinden daha nadir. "Buna değmez," diye ısrar ediyorum yine de. "O çoktan öldü. Ashika öleli günler oldu. Ruhu tamamen kayboldu."

"Ama henüz kaybolmadı," diyor Tassa. "Onu geri getirebilirim. Lütfen, Taar. Bırak deneyeyim."

Onu reddetmek istiyorum. Ona derhal bu odayı terk etmesini emretmek istiyorum. Licornyn atlılarının, özellikle de Kildorath'ın gözlerini üzerimde hissediyorum. Kız kardeşime karşı olan hislerinden habersiz değilim. Eğer şimdi ona bir şey olursa, bu onun zayıflayan sadakat zincirindeki son kırılma olabilir.

Ama Tassa bakışlarımı tutuyor. Umutsuz, umutlu ve çok korkmuş ruhunun şarkısının gücünü neredeyse hissedebiliyorum.

"*Shakh*," diye nefes alıyorum, başımı sallayarak. ". Riske atılacak olan senin hayatın. Ama Nyathri'nin direndiğini hissederseniz-"

"Biliyorum." Yüzünde kısa süreli bir gülümseme beliriyor. "Çok yaklaşmayacağım. Aptalca bir şey yapmayacağım." Ama gözlerindeki bakıştan böyle bir niyeti olmadığını anlayabiliyorum.

İsteksizce odanın uzak tarafındaki Elydark'ın yanındaki yerime dönüyorum. Tassa'nın sunak taşının karşısında pozisyon almasını izlerken lisansörümün ruhu gerginlikle uğulduyor. Elydark Nyathri'nin kurtarılmasını istiyor; o ve Nyathri bir çiftleşme bağı kurmanın eşiğindeydiler ki bu licorneir arasında nadir ve güzel bir olaydır. Bu ihtimal ve bunun sonucunda yeni genç licorneir'lerin doğma olasılığı Ashika ile benim aramda hem spekülasyon hem de umut kaynağı olmuştu. Elydark ona olan eğilimi konusunda ketum davrandı ama fark edemeyeceğim kadar yakın bir bağımız var.

Tassa ellerini dua edercesine kaldırıp şarkısına başlarken ben de bir elimi lisansörümün omzuna koyarak hem teselli ediyor hem de teselli buluyorum.

Malgathor'un gibi, Tassa'nın gırtlğından çıkan melodi de sözsüzdür. Aksi takdirde daha farklı olamazlardı. Onun şarkısı alçak ve hırıltılıyken, onunki yüksek, berrak ve tatlı, vibratodan eser yok. Göğsünde zaman zaman daha alçak bir perdeye inen, yükselen, eşit bir ses. Onunki özellikle hoş bir ses. Bana annemizi hatırlatıyor. Kraliçe Ashtalora sesini Mahra'nınkiyle birleştirdiğinde dinlemeye değer bir şarkıydı, cennetin kendisine uygun bir ilahi.

Tassa'nın şarkısı ne o kadar güçlü ne de o kadar net, ama potansiyel orada. Bir tepki için Nyathri'yi izliyorum. İçinde parçalanmış olanı iyileştirmek için ihtiyacı olan şarkı bu mu? Bu onun kurtuluş şansı mı?

Hâlâ şarkı söyleyen Tassa sunağa doğru ilerlemeye başlar. Nyathri'nin ateşi azaldı. Eti donuk korlar gibi parlıyor ve görünen iskeletine yapışıyor. Gözlerinin olması gereken yerdeki siyah oyuklardan küçük kırmızı ışık noktaları parlıyor ve Tassa yaklaşırken onu izliyor.

Yumruklarım sıkılıyor. Öne atılıp kız kardeşimle bu *velrhoar* canavarının arasına girme dürtüsüyle savaşıyorum. Ama ben Nyathri'nin şarkısını duyamazken, belki Tassa . Belki de ona bir bağlantı umudu veren bir şey duyuyordur. Araya girip şanslarını bozmaya cesaret edemem.

Tassa şimdi ona çok yakın. Malgathor'un aksine terlemiyor, çünkü Nyathri'nin ateşi çok azalmış durumda. Bir elini uzatıyor, bir yaprak gibi titriyor. İçim korkudan düğümleniyor. O chaeora bağları dayanacak mı? Onları yeterince hızlı bağlayabildim mi? Peki ya Licornyn atlıları, onlar müdahale etmeye hazır mı? Malgathor için yeterince hızlı değillerdi, lanet olsun onlara. Tassa'nın şarkısı, Licorneir ve rahiplerin uğuldayan ruhları tarafından desteklenerek yoğunlaşırken bile, ayaklarımın topları üzerinde yükseliyorum, gergin ve harekete hazırım.

Ancak bundan sonra olacaklar için hazırlıklı değilim.

Nyathri başını taşın üzerine koyar. İçindeki her şey, tüm zorlayıcı güç, tüm parlayan köz ışığı . Gözlerimin önünde kül rengi kemik yığınının dönüşüyor, cansız ve ışısız.

Tassa kısa keser. Şarkısını yutuyor, gözlerini hızla kırıştırıyor. "O öldü mü?" diye soruyor. Doğal konuşma sesi, unutulmaz melodinin ardından çok garip geliyor.

Aynı anda taştan kırmızı bir alev püskürür ve tavan penceresine doğru bir fiskeye fırlatır. Tassa çığlık atar ve ellerini havaya kaldırır.

Biri kıpırdıyor: Kildorath ve Miramenor, onun licorneir'i. Ona en yakın olan onlar, Miramenor'un koruyucu şarkısı onu yakılmaktan kurtarmak için tam zamanında etrafını sararak birlikte sığıyorlar. Elydark'ın şarkısı beni çevreliyor ve cehennem alevleri yakındaki tüm ilsevel çiçeklerini yakıp kül ederken rahipler diğer licorneir'lere sığınmak için geri çekiliyor.

"Dışarı!" Bağırıyorum, Nyathri'nin kükremesi yüzünden sesim neredeyse duyulmuyor. "Odayı boşaltın! Ondan uzak durun!"

Kimse ikinci kez söylenmeyi beklemez. Mevcut tüm çıkışlara yönelen licorneir, biniciler ve rahipler Ay Odası'ndan dağılıyor. Elydark ve ben, Miramenor onları şarkıyla korurken Tassa'ya destek olan Kildorath'ın peşinden gidiyoruz. "Yaralı mı?" Taş geçidin serinliğine adım attığımız anda soruyorum.

"Ben iyiyim," diye tersliyor Tassa, sesi Kildorath'ın belirsiz tepkisini bastırıyor. Onu itmeye çalışıyor ama sendeleyip göğsüne düşüyor. Kolları onu nazıkçe kucaklıyor ama yüzü öfkeli bir maskeye dönüşmüş.

"O canavarın yanına yaklaşmasına asla izin verilmemeliydi," diye homurdanıyor.

"Kim *izin vermekten* bahsetti ki?" Tassa bir kez daha onu itiyor ve bu sefer dengesini korumayı başarıyor. Bana dönüyor ve kızarmış olmasına ve ellerinde hafif yanıklar olmasına rağmen, Miramenor'un hızlı hareketi sayesinde çok az yıpranmış görünüyor.

Kapı aralığından sunağa bakıyorum. Ateş hâlâ çok sıcak ve parlak, içerde Nyathri'yi göremiyorum.

"İşte bu, *Luinar*." Ona döndüğümde Kildorath'ın yüzü cehennemî bir ışıltıya bürünmüştü. Gözlerinin koyu renk diskleri öfkeyi yansıtıyor. "Ona yardım etmelisin. Eğer çok geç değilse."

O haklı. Başından beri olacağını biliyordum, her ne kadar bir yanımda aksini düşünse de. Ondan Elydark'a dönüyorum. Licorneir'im konuşmuyor ama gözleri hem keder hem de kesinlik dolu.

"Şimdi yanmasına izin vereceğiz," diyorum. "Kildorath, herkesin zamanında kaçtığından emin ol. Döndüğümde tam bir sayım istiyorum."

"Dönmek mi? Nereye gidiyorsun?"

"Ölüm ayinine hazırlanmak için." Savaşçıma sert bir bakış attım. "Git."

Kildorath Tassa'ya son bir kez bakarak koridordan hızla çıkar, licorneir'i de gelir. Tassa onun gidişini izlemiyor. Bakışlarını bana dikmiş, Nyathri'nin kızıl alevinin ışığında yüz ifademi inceliyor. "Bu hazırlıklar tam olarak nedir kardeşim?"

Cevap olarak ağır bir şekilde duvara yaslanıyorum. Anlık kriz geride kaldığına göre, tüm bedenim sanki yıpranan ipliklerle bir arada tutuluyormuş gibi hissediyor. "Beni Ilsevel'e götür," diyorum.

Dudakları kıvrılıyor.

"bir şey değil." Başımı sallıyorum ve ön kolumu kaldırıyorum. "Bu *velra* . . . Etkilerine maruz kalmadan ondan uzun süre uzak kalamam." Tassa başını sallıyor. "*Drothlar*," diye mırıldanıyor. *Lanetli*.

Bununla birlikte dönüyor ve labirentimsi geçitlerde yol gösteriyor. Elydark ve ben onu takip ediyoruz, licorneir'imın başı omzuma yakın. *Üzgünüm dostum*, ona şarkı söylüyorum, ruh bağımız boyunca geçerken anlamı ağır. *Keşke daha fazlasını yapabilseydik. Keşke onu kurtarabilseydik.*

Cevap vermiyor ama yumuşak burnuyla yanağımı okşuyor. Bana karşı kötü niyet beslemiyor, belki de beslemeli. Bugün tanık olduğumuz şey, çok fazla acı ve dehşet. Nyathri'nin başına bunların gelmesine asla izin vermemeliydim. O daha iyisini hak ediyordu.

Tassa sonunda perdeli bir kapının önünde durur ve "Halamar!" diye seslenir. Perde geri çekiliyor ve kalbi kırık dostum ortaya çıkıyor. Soru sorarcasına Tassa'ya bakıyor. Kadın gözlerini kaçırıyor ve başını bir kez sallıyor. Bakışları bana kayıyor ama son uzun saatlerde neler olduğunu açıklayacak havada değilim. "Ilsevel içeride mi?" diye soruyorum.

Başını sallıyor ve bana geçmem için yer açmak üzere geri çekiliyor. Tassa takip etmek için hamle yaptığında elimi kaldırıyorum. "Hayır. Yalnız gideceğim." Onun tiksinişmiş bakışları karşısında ekliyorum, "Uykuya ihtiyacım var, Tassa. Çok yorgunum ve *velra* bana pahalıya mal oldu. Nyathri'ye yardım etmeye çalışmadan önce dinlenmem gerek. Ama ben horlarken beni izleyen bir göz kalabalığına ihtiyacım yok."

İtiraz edecekmiş gibi görünüyor ama Halamar başını kulağına bir şeyler mırıldanıyor. Kaşları çatılsa da yumuşamıyor, ondan ve benden uzaklaşıp koridora geri dönüyor. "Evde olacağım Taar," diye sesleniyor omzunun üzerinden. "İş bittiğinde gel beni bul. Gerekirse gelinini de getir."

Halamar'la göz göze geliyorum. Geçitte onu takip etmeden önce kısaca omuz silkiyor.

İç çekerek perdeyi aralayıp odaya giriyorum. Ocakta küçük bir ateş yanıyor ve ışıısıyla taş duvarları aydınlatıyor. Boş bir oda: bir mağaradan biraz daha fazlası, sadece bir duvara itilmiş dar bir palet yatağı var. Pek de dinlenilecek bir yer sayılmaz.

Yine de bakışlarım o paletin üzerinde kıvrılmış, lekeli seyahat pelerininin kıvrımlarının altında yarı gizli duran küçük forma takıldığı anda, damarlarıma bir sıcaklık hücumu doluyor. Gerildiğimi fark etmediğim kaslarım aniden gevşiyor ve göğsümdeki sıkışma uzun, düzenli nefeslere dönüşüyor. Onu şehrin yeşilinde bıraktığımdan beri bana acıdan başka bir şey vermeyen *kadife* bile sıcak bir şeye dönüşüyor. Neredeyse kışkırtıcı.

Tassa'ya belirttiğim niyetime rağmen, içimde bir boşluk açıldı ve bir an sonra sıvı sıcaklıkla doldu. Uyuyan gelinimin üzerine o paletin üzerinde sürünecek olsam nasıl tepki verirdi? Böyle bir yaklaşımı hoş karşılar mıydı? Parıldayan gözleri arzunun ya da öfkenin ateşiyle benimkilerle buluşur muydu? Ağzını ağzıma alıp onu tekrar yatağa bastırırsam, beni kabul etmek için açılır mıydı? Dudaklarından arzuladığım şarkının habercisi olan o lezzetli iniltiyi tekrar duyabilir miydim?

Hâlâ kapının girişinde duruyorum, duyularıma hücum eden bu hislerin aniliği ve gücü karşısında felç olmuş durumdayım, o sırada alnı uykuyla aniden daralıyor. Bir an sonra başını çevirdi.

hafifçe, dudakları ayrılıyor. Gözleri dalgalanarak açılıyor, önce bulanık, görmüyor. Sonra görüşü keskinleşiyor ve bana bakıyor. Soluk soluğa ayağa kalktı. Saç telleri örgü tacından kurtulup yüzünde dallar halinde sallanıyor. Beni içine çekerken onları gözlerinden silkeliyor, bakışları yavaşça bedenimde bir aşağı bir yukarı geziniyor.

"Berbat görünüyorsun," diyor sonunda.

Ağzım titriyor. Belimdeki ateşin bir kısmı soğuyor. Bu da iyi oldu. Farklı bir selamlama olsaydı, Onor Gantarith'e ve yaşlılara verdiğim tüm güvenceleri unuttur ve aç bir hayvan gibi üzerine atardım.

"Çok teşekkürler, *zylkala*," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum ve ateşe doğru ilerliyorum. Nyathri'nin cehennem sıcağından sonra, bu dans eden alevler neredeyse hiç sıcak görünmüyor. Sırtımı duvara verip oturmadan önce bir an için ellerimi onlara uzatıyorum. İlk şehvet dalgası geçtiğine göre tekrar yorgunum. Ama Ilsevel pelerinine sarınmış halde yatakta oturuyor ve yüzündeki ifadeye bakılırsa paylaşmaya pek hevesli değil.

Beni dikkatle izliyor. Küçük bir eli bilinçsizce ön kolunu ovuşturuyor. *Velra* onu da mı etkiliyor? Ayrılığımız onu fazla zorlamış gibi görünmüyor ama o zaman büyüye o kadar da duyarlı olmazdı. Onu *Velra'nın* etkisi altında güçlü bir şekilde gördüğüm tek zaman, beni virulium zehirlenmesinden kurtarmak için Elydark'la şarkı söylediği geceydi. Licorneir büyüyle yakın ilişkisinin onu aynı kaynaktan doğan büyüye karşı geçici olarak daha savunmasız hale getirdiğinden şüpheleniyorum.

Sonunda uzun sessizliği bozuyor. "Ne oldu? Tassa . . . ? Nyathri. . . ?"

Başımı sallıyorum. Gözlerimi kapatıp başımı duvara yaslıyorum. O patlamanın anısı, kız kardeşimin ölümün ve unutulmanın eşiğinde dururkenki dehşete düşmüş yüzü... Bu manzara ölene kadar aklımdan çıkmayacak. Kildorath ve onun licorneir'i için tanrılara şükürler olsun. Ona çok şey borçluyum.

"Yani," diyor Ilsevel usulca, "onu öldüreceksin." Bu bir soru değil.

Başımı salladım. Gözlerimi tekrar açarak küçük alanda ona bakıyorum. Kollarını vücuduna sarıyor ve sırtını dikleştirerek oturuyor. Gözlerinde yaşlar mı var? "Gel artık," diyorum, sesimin sabırsız değil de nazik çıkmasını umarak. "Hiç tanımadığın bir *velrhoar* için ağlayamazsın."

Alnı kararıyor. Benden keskin bir şekilde uzaklaşıyor ve ateşe bakarken profilini sağlıyor. Sert çenesi, sivri burnu ve sert oldukça keskin bir profili var. İçimden

O çizgilerin izini sürmek, başparmağımın pedinin onları yumuşatıp yumuşatamayacağını keşfetmek için. Ve o dudakları - o sert çizgide bastırılmış olsalar bile, dolgunlukları gizlenemez. Bizim licorneir'lerimizden birini bu kadar önemsemesi garip.

"Çoktan yaptın mı?" diye soruyor, sesinde hafif bir titreme var. Bana bakmıyor olsa başımı sallıyorum. "Birini öldürmek için Yıldız Çocukları muazzam bir güç eylemidir. Bu sadece *luinar*'a atfedilen bir görevdir ve büyülu enerjinin harcanmasını gerektirir." Kaşlarımın altından ona bakıyorum. "Senden çok uzun süre ayrı kaldım. Böyle bir eylem için ihtiyacım olan enerjiye sahip değilim. Varlığınızda biraz zaman geçirmeli ve gelmeliyim." Yavaşça bana dönüyor, gözleri kısılıyor. "Hiçbir şey ," diye ekliyorum aceleyle. "Bu sadece *velra* bağı. Hiçbir anlamı yok." Kimi rahatlatmaya çalışıyorum? Ona mı, kendime mi?

"Uyumaya ihtiyacın var mı?" diye soruyor uzun bir sessizlikten sonra. Başımı sallıyorum.

Tek kelime etmeden yataktan kalkıyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak ayakta duruyor. "Hadi o zaman," diyor. "Yatağı al."

Etrafıma bir attım. "Oturabileceğin başka bir yer yok." "Önemli değil."

Ama öyle. "Yerde yatacağım. Kaba yatmaya alışkınım. Şu anki halimle fark edeceğimi sanmıyorum."

Burnunun ucuyla bana bakıyor. "Sen gerçekten inatçı bir hayvansın, değil mi?"

Sözlerinde bir ısıruk var ve yine de bir şekilde dudaklarıma bir gülümseme getiriyor.

Tek kelime etmeden yan yatıyorum, sırtımı ona dönüyorum ve yüzümü duvara dönüyorum. Gözlerimi hemen kapatmıyorum ama onun ileri geri volta atarken çıkardığı sesleri dinliyorum. Bir noktada ayak sesleri bana yaklaşıyor ve usulca fısıldıyor, "Savaş Lordu?"

Cevap vermiyorum. Ama tenim onun farkındalığıyla karıncalanıyor - iki gece önce soğuk ellerinin sırtıma ilk dokunduğu anı hatırlıyorum. Aptal bir yanımda şimdi diz çöküp ellerini açıkta kalan tenimde tekrar gezdirmesini umuyor. Onun tenini tenime değdirmek için bir şans daha vermek için neler vermezdim!

Ama o sadece odanın kendi tarafına dönüyor. Bir kez daha uzanırken paletin gıcirtısını duyuyorum. Kısa süre sonra gözlerimi kapatıyorum ve yorgunluğun beni ele geçirmesine izin veriyorum.

Taar'ı kesik gözlerle izliyorum.

Ben ayakta dururken uyumadı, ben de sonunda kendimi uzanmaya ve uyuyormuş gibi yapmaya zorladım, böylece rahatlayacaktı. Şimdi ağır ağır nefes alıyor ve vücudunun hatları gerginliklerinin bir kısmını serbest bırakıyor, yine de o sert, taş zeminde rahat olduğunu hayal edemiyorum.

Kalkmaya başlamadan önce baygın olduğundan emin olana kadar bekliyorum. Ağırlığımın her kayışı palet şilteadaki telaşların fısıldamasına ve küçük patlamalar gibi çatırdamasına neden oluyor. Savaş lordu kocamın her an uyanmasını bekliyorum; ayağa kalktığımda kalbim boğazımda güm güm atıyor. Ama Taar kıpırdamıyor. Belki de son birkaç saatteki ayrılığımızın onun üzerinde ne kadar büyük bir etki yarattığını hafife almışımdır. Benim için rahatsızlık olan şey onun için gerçek bir acıydı. Her şeye rağmen insan kanımın avantajları olabilir.

Sürünerek odanın diğer tarafına geçiyorum, kapı perdesini geri çekiyorum ve omzumun üzerinden uyuyan kocama son bir kez bakıyorum. Ayrılmamla birlikte *kadife* onu uyandıracak mı? Büyük ihtimalle. Peşime düşmesi uzun sürmez. Her ne yapmaya niyetlenirsem niyetleneyim, hızlı olmalıyım.

Çenemi tutarak döndüm ve karanlık geçide doğru eğildim, ancak kısa bir süre sonra durdum.

Elydark önümde duruyor.

Tek boynuzlu at o kadar büyük, o karanlık alanda o kadar parlak ki, bu kadar korkunç olmasaydı neredeyse komik olurdu. Boynuzu alçak bir parıltıyla titreşiyor ve bana doğru çevirmese de, aniden ve acı verici bir şekilde ne kadar keskin olduğunun farkına varıyorum. Gözleri, ateşle aydınlatılmış iki ay gibi, rahat edemeyeceğim kadar bilerek benimkilere bakıyor.

Boğazım düğümleniyor. Zorlukla nefes alabiliyorum. Orada duruyorum, kapının perdesi kapanıyor ve o büyük ve korkunç varlığa bakıyorum. Kaçmak yok, saklanmak yok ve kesinlikle böyle bir yaratığa yalan söylemek yok.

Bu yüzden fısıldıyorum: "Ölmesine izin veremem."

Elydark sessiz. Ama ondan daha önce, Taar'ı virulium zehrinden kurtarmak için beni bulmaya geldiğinde duyduğum o şarkı gücünün dalgalanmasını tekrar hissediyorum. Onun içinden titreşiyor, kelimelerle değil ama sahip olduğum herhangi bir dilden çok daha derin bir anlamla. Ve sanırım onu anlıyorum.

"Onu önemsiyorsun," diyorum.

Başını hafifçe eğiyor, uzun perçemi bir gözünün üzerine düşüyor. O şarkı gücü biraz daha derinden gürlüyor, ta ki ayaklarımızın altındaki taşlar titreşene kadar.

"Sen . . . onu *seviyorsun*."

Bu kelime nedense doğru gelmiyor. Yeterince büyük ya da dolu değil. Elydark'ın Nyathri'ye karşı hisleri ne olursa , bu romantik bir sevgi değil, en azından benim her zaman anladığım şekilde değil. Bu ruh ve alev varlıkları, etten çerçeveler içinde gevşek bir şekilde yer alıyorlar, bu tür yetersiz fikirlerle bağlanamayacak kadar büyük, eski ve diğerleridir. Ama dilimde başka hiçbir kelime buna yaklaşamaz. Sadece *aşk*.

"Sen . ." Acıdan kuruyan dudaklarımı yalıyorum ama hemen tekrar kuruduklarını hissediyorum. "Beni Nyathri'ye götüreceksin?"

Orada öylece duruyor, çok büyük, çok sessiz, çok hareketsiz. O izin vermezse onu geçemeyeceğim; denemenin bile bir anlamı yok. Taar içinde huzurla dinleniyor çünkü ruhuna bağlı tek boynuzlu atının nöbette olduğunu biliyor.

Ama Elydark'ın şarkısında bir şey var, farkındalığının sınırında gezinen müziğin titreşiminde bir şey var. Onun ilgisini, merakını hissediyorum. Ve diğerlerinden daha zayıf ama muhtemelen daha derin bir his daha: *umut*.

"Ona yardım edebilirim." Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Doğru olup olmadığını da kesinlikle bilmiyorum. Ben kimim ki bu dünya dışı varlıklardan birine sunabileceğim bir şey olduğunu düşüneyim? Ama Elydark daha önce bir kez imkansızı başardığımı görmüştü. Taar'ı kurtarmak için beni getiren oydu, kanındaki karanlığı kovmak için sesini benimkiyle birleştiren oydu. Tanrı vergisi yeteneğimi benden daha iyi anlıyor. Belki de bu yüzden Taar'ı uyarmadı. Belki de bu yüzden hâlâ bu soğuk geçitte duruyoruz.

"Onun şarkısı," diye devam ediyorum usulca, "sanırım nasıl düzeltilebileceğini biliyorum. I . .

. Denemek istiyorum. Onu öldürmeden önce. Denemek istiyorum."

Elydark başını eğiyor. Sarmal boynuzu doğrudan kalbimi işaret ediyor. Neredeyse geriye sıçrayacak, perdeyi açacak ve dehşet içinde bağırarak odanın içine düşecektim. Ama sağlam duruyorum. ucu etime bastırıldığında bile. Baskı hissediyorum ama keskinlik yok. Ve o noktada

Bir bağlantı, bir şarkı dizesi ondan bana doğru dalgalanıyor, birlikte şarkı söylediğimiz o gecedен beri ondan duyduğum tüm seslerden daha net. Kelimeler yok, sadece görmezden gelemediğim bir his var.

Sana güvenmeyi seçiyorum.

Bu kadar büyük bir canavar için şaşırtıcı derecede sessiz bir şekilde dönüp geçitten yukarı doğru yürüdüğünde titreşimler hâlâ ruhumda gümbürdüyor. Hayalet gibi süzülürken devasa toynakları taşa hiç çarpmıyor gibi görünüyor.

Kalbim hala çarpıyor, takip ediyorum. Kendi çizmeli ayaklarım çok daha fazla ses çıkarıyor. Her birkaç adımda bir, kızgın rahiplerin karanlık bir köşeden fırlayıp beni yakalamasını bekliyorum. İlsevel çiçekleri yer yer duvarlara tutunuyor ve Elydark geçerken onu selamlamak için taç yapraklarını açıyor gibi görünüyorlar, narin armonileri ruhunun şarkısına karışıyor. Dinlemek, bu tuhaf müziğin inceliklerini daha yakından analiz etmek istiyorum.

Ama çok bir uyumsuzluk ipliği yol alıyor. İlk başta o kadar yumuşak ki, neredeyse fark etmiyorum. Ancak ilerledikçe, sesi hiç yükselmese de, dikkatimi o kadar keskin bir şekilde çekiyor ki, artık başka bir şarkıya odaklanamıyorum. Çirkin, kırık, kasıtlı bir hırçınlığı var. Sanki diğer melodilerin içine nasıl gireceğini bulabilse onları yok edecekmiş gibi.

Elydark aniden durdu. Neredeyse ona çarpıyordum ve ipeksi kuyruğu yüzüme çarptı. Tek boynuzlu at kılı tükürerek bir adım geri çekiliyor ve dikkatimi şarkıdan uzaklaştırıyorum. Beni kemerli bir kapıya götürdü. Ötesinde Taar ve benim dün gece yaşlı rahiple karşılaştığımız kubbeli oda uzanıyor. Ancak şimdi ay ışığından ziyade yoğun, dumanlı bir atmosferle dolu, sanki yakın zamanda büyük bir yangın bu alanı tüketmiş gibi.

Bu dumanın ortasında, devasa sunak taşının üzerinde diz çökmüş ve sert siyah ve gümüş kordonlarla bağlanmış Nyathri vardır.

Kalbim sıkışıyor. Korkunç görünüyor, öncekinden daha kötü. Eti vücudundan sıyrılmış, sadece kararmış iskeleti kalmış. Artık ateşten eser yok, sadece harap gövdesinden sarmallar halinde duman yükseliyor. Baş eğilmiş, alev alev yanan gözleri kararmış çukurlara dönüşmüş.

Ama en kötüsü ondan yayılan o şarkı. Bir yıkım, öfke ve en önemlisi nefret şarkısı. Kime karşı nefret, söyleyemem, ama ... ama bir parçam şüpheleniyor. Bir parçam biliyor.

Elydark'ın omzunda durmak ve o puslu atmosfere bakmak için hareket ediyorum. Beni şaşırtacak şekilde titriyor. Korkuyor muydu? Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmezdim. Elim omzuna koyuyorum, teklif etmek için mi yoksa almak için mi?

rahatlık, emin değilim. Tanrılar aşkına, böyle bir şarkıyı düzeltebileceğimi düşündüğüm için aptal mıyım? Muhtemelen. Hiç kimse beni aşırı bilgelikle suçlamadı; ben her zaman dürtü ve tutkunun yaratığı oldum. Ben böyle yaratılmışım. Ablam Faraine olsaydım, belki de şimdi durup bir sonraki adımlarımı sorgular, atmayı adımın olası sonuçlarını düşünürdüm.

Ama ben Faraine değilim.

Elydark'tan uzaklaşıp o geniş alana giriyorum. Duman gözlerimi ve burun deliklerimi yakıyor ve bir an için şarkı söyleyemeyeceğimden korkuyorum. Sonra başka bir uyumsuzluk dalgası üzerime geliyor ve içinde melodik bir yankının yarı anısını duyuyorum. O kadar zayıf ama bir o kadar da çekici ki, ağzımı açıp ona ses vermeye çalışmaktan kendimi alamıyorum.

Tek boynuzlu at yukarı bakar. Ateş gözlerinde canlanıyor, yüzünde, boynunda, kalçalarında ve bacaklarında dalgalanıyor. Başını sallıyor, ateşinden zerre kadar etkilenmemiş gibi görünen o korkunç iplere karşı mücadele ediyor. Gururlu, güçlü uzuvlarını bu kadar acımasızca taşa bağlayan o ipleri görmekten nefret ediyorum.

Hâlâ şarkı söylüyor, yaklaşıyorum. Alevinin sıcaklığı yoğun, ama bir şekilde önemli değil gibi görünüyor. Hem hissediyorum hem de hissetmiyorum; sanki rahatsızlık, hatta acı, gerçek ben etkilenmeden devam ederken, benim başka bir versiyonuma, gerçekten umursamadığım bir versiyonuma oluyor.

Nyathri yaklaşmamı izliyor. Dişlerini gıcırdatıyor, tam anlamıyla şeytani görünüyor. Şarkısı çirkin dalgalar halinde, ritimsiz ve melodisiz bir şekilde patlıyor. Kayıp, suçluluk, utanç, öfke, nefret... her biri fazlasıyla tanıdık olan, gürültülü kombinasyonlar halinde şarkı söylüyorlar. Ama bu aşinalık onları bir şekilde daha az korkunç kılıyor. Ya da en azından daha az şaşırtıcı kılıyor. Her saldırdıklarında, sesimi modüle etmenin bir yolunu buluyorum, ruhunun geçirme, çarpma gürültüsünün içine, altına veya etrafına eğilmesini sağlıyorum. Tam bir uyum değil ama çılgınca da değil.

Ona yaklaşıyorum, o taşa yaklaşıyorum. Daha dün gece bu alanda bolca yetişen tüm ilsevel çiçekleri küçük kül yığınlarına dönüşmüş, tozları zaten dumanlı olan havayı yoğunlaştırıyor. Nefes almakta zorlanıyorum ve şarkım zayıflıyor. Ama yaklaşmayı bırakmıyorum.

Bu bağlayıcı ipler çirkin şeyler. Gümüş ipliklerle bükülmüş siyah lifler, etinden geriye kalan az miktardaki parçayı kesiyor ve hatta açıktaki iskeletini kazıyor gibi görünüyor. Şimdi yakındayım, hafif bir titreşim duyuyorum

onlardan geliyor, ama tamamen yanlış hissettiriyor, kutsal licorneir melodisi *vardimnar*'ın şarkısızlığıyla hırıltılı gibi. Bu , saf şeytani, bundan eminim. Ama Nyathri'yi zapt ediyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Bu kordonlar onun şarkısının benimkiyle birleşmesini de mi engelliyor? *Neredeyse* onun uyumsuzluğunu hissediyorum, gerçekleşmemiş uyum olasılığını hissediyorum. Ama ona ulaşamıyor gibiyim. Sorun o ipler, bundan neredeyse eminim.

Kemerimdeki bıçağa uzandım. Nyathri'nin gözleri parlıyor. "Merak etme," diye mırıldanıyorum, müziğin sözlerime nüfuz etmesine izin vererek. "Sana zarar vermeyeceğim. Seni şu iğrenç şeylerden kurtar, olur mu?"

Gözlerimin içine bakıyor. Bir an için şarkısının kapılıyorum - onun utancı olan fırtınanın gözüne. Beni kuşatıyor, üstesinden geliyor, kalbimi dolduruyor. Nyathri'nin suçluluğu, kız kardeşimin ölümünü taşıdığım boşluğa doğru ilerleyerek benimkini buluyor ve ona yapışıyor.

Onu kurtarmalıydım.

Benim hatamdı.

Benim hatam.

Bu şarkının ahengi nerede? Kırılmışlık için şifa nerede? Birbirimize çok benziyoruz, şarkılarımız, ruhlarımız birbirimizin işine yaramayacak kadar bükülmüş ve parçalanmış. Vücudunda yanan ateş onun ruhundan benimkine sızıyor. Beni tüketecek. Belki de çoktan tüketti.

"Ra drothei!"

Ses farkındalığımda patlıyor, şarkı ve ateş katmanlarını aşarak fiziksel kulaklarıma çarpıyor. İrkilerek dönüyorum ve kubbeli odadaki duman sisinin içinden bakıyorum. Büyük ve tehditkâr bir figür beliriyor. Bir licorneir'binmiş, kılıç kolunu başının üzerine kaldırmış bir adam. Kildorath.

Harekete geçmem gereken anlar var. Bedenim yarı zamanlı hareket ediyormuş gibi hissediyor, sanki rüyaların ağır uzuv uyuşukluğu beni ele geçirmiş gibi. Kildorath kendi dilinde tekrar bağırırken, licorneir'ini ileri doğru mahmuzlarken bile yavaşça, yavaşça, acıyla dönüyorum. Nyathri'nin gözleri beni nefretle yakıyor ama ona doğru sendeleyerek ilerliyorum, bıçağımı uzatıyorum.

Bıçak önce bir ipi sonra diğerini keser.

Sonra Nyathri ayağa kalkar, bağlarından kurtulur. Büyük toynakları sunak taşına çarpıyor ve boynuzunun sarmallarından ateş fişkırıyor. Beni ne kadar kolay parçalayabilir, delip geçebilir, vücudumu toz haline getirebilirdi! Arka ayakları üzerinde doğruluyor ve üç ya da dört kat daha büyümüş gibi görünüyor.

Gözlerim. Çığlık atıp çömeliyorum, bıçağımı bırakıyorum ve kollarımı başımın üzerine atıyorum.

Ama öldürücü darbe gelmiyor. Nyathri döner, sunak taşından atlar ve odanın karşısındaki karanlık kapılardan birine doğru kaçır. Kırık şarkısı arkasından geliyor. Gidişini izliyorum, ciğerlerim nefes almakta zorlanırken bile kalbim karnımda bir taş gibi düşüyor.

Kildorath'ın öfkeli sesi kulaklarımda patlıyor. Nefes nefese, onu ve tek boynuzlu atının üzerime geldiğini görmek için dönüyorum.

Acı koluma saplandı.

Vücudum uzun yılların eğitime göre tepki veriyor, uykunun sisi görüşümden tamamen kaybolmadan önce savunma çömelmesine sıçırıyor ve bir silaha uzanıyor. Birkaç dakika öyle kalıyorum, zor nefes alıyorum, çıplak taş odanın etrafında bir düşman işareti arıyorum. Ama boştu.

Bir başka keskin acı ve güçsüzlük titremesi. Ön koluma bakıyorum. Bir an için *kadife* sarmallar yarı bilinçli bakışlarımda parlıyor. Kordon benden uzaklaşıp odanın öbür ucuna, ağır kapı perdesinin içinden geçerken bile etimi yaktıklarını görüyorum.

"Ilsevel," diye fısıldıyorum.

Gitmiş. Lanet , gitmiş!

Bir anda ayağa kalkıyorum ama sendeleyip duvara çarpıyorum, önce omuzlarım. Lanet olsun bu lanet olası bağa! Boğazımda bir hırıltı, perdeyi çekip açıyorum. "Elydark!" diye bağırdım. Ama ne *licorneir*'imden ne de gelinimden bir iz var. Ona nöbet tutmasını söylemiştim. Bunca yıllık bağımız boyunca Elydark bir kez bile böyle doğrudan bir emri yerine getirmemişti. Onu bir şekilde büyüledi mi? Tanrı vergisi yeteneğini kullanıp iradesini mi bastırdı?

Velra çekiştiriyor. Geçitten aşağıya, tapınak merkezine doğru açık şekilde ilerliyor. Onu neredeyse görebiliyorum, ateşten bir iplik gibi parlıyor. Gözlerim açılıyor. Sunağa doğru mu gidiyor? ?

"Hayır, hayır, hayır!" Koşmaya başladım, her birkaç adımda bir acı içinde duvara çarpıyorum. Ayaklarımı yeterince hızlı hareket ettiremiyor gibiyim ve kalbim göğüs kafesime karşı zahmetli bir şekilde atıyor. Öfke damarlarımda dolaşıyor ama şu an için ona aldırış edemeyecek kadar korkuyorum. Sadece onu bulmalıyım. Şimdi.

En kötüsü önce. Başım dönüyor ve görüşüm kenarlarda kararıyor ama yine de ilerliyorum.

Birdenbire *licorneir*'im belirdi. Geçidin ışığında belli belirsiz parlıyor. Onun ötesinde Ay'ın sayısız girişlerinden biri var.

Oda, hava hâlâ duman ve külle kaplıydı. "Elydark!" Bağırıyorum, sesim taşa yankılanıyor.

Başını çevirip boynuzunun uzunluğu boyunca bana bakıyor. *Beni affet Vellar*, kafamın içinde şarkı söylüyor. **Görmek zorundaydım. Bilmek zorundaydım.**

"Neyi bilmek zorundaydın?" Sendeleterek yanına gittim, omzuna yaslandım ve odanın içine baktım. Kalbim durdu.

Ilsevel orada. Ağır bir pelerine bürünmüş olsa bile o narin bedenini nerede olsa tanırım. Sanki büyük bir baskı altındaymış gibi biraz sallanıyor. Sanki görünmez bir güçle savaşıyor, kararlı adımlarla ilerlemeye çalışıyor. Bakışları sunak taşına bağlı Nyathri'ye sabitlenmiş durumda. Hiçbir şey duymuyorum, en ufak bir nefes fısıltısı bile. Hava acı verecek kadar durgun, neredeyse keskin. Ama bu boşlukta bir şarkı var. Algımın ötesinde, hayal edebileceğim her şeyden daha yüksek ve daha derin.

"O ne yapıyor?" Törpülüyorum, o dolup taşan sessizliğin içinde konuşmaya zor dayanıyorum.

Oğlunu buluyor4, diye yanıtlıyor Elydark başını sallayarak. **Onun adını arıyor.**

Olamaz. Ilsevel bir insan. Tanrı vergisi olması umurumda değil - Licorneir bağının kutsaması yalnızca Licornyn halkına aittir. Bu bizim lütfumuz, bize Nornala'nın kendisinden geçti. Hiçbir insan kutsal bir ruh şarkısı bulmayı umamaz, hele ki Nyathri'ninki gibi paramparça bir ruh şarkısı.

Birden Ilsevel'in elinde bir bıçak - düşün gecemizde ona verdiğim bıçak. "Lanet olsun," diye hırlayarak ileri doğru bir adım attım. "Buna bir son vermeliyim."

Hayır, Vellar! Elydark başını sertçe çeviriyor ve boynuzuyla beni engelliyor. **Nasil sonuçlanacağını görelim. Bekleyelim ve-**

Sözünü bitirmeye fırsat bulamaz. Odanın öbür ucundan gelen bir ses, melodik durgunluğu sert bir uyumsuzlukla kırıyor: "*Ra drothei!*"

Kildorath, Miramenor'a binmiş olarak karşımdaki kapıda beliriyor. Elydark'la birlikte gölgelerin arasında duran beni görmüyor. Bakışları yırtıcı bir amaçla Ilsevel'e sabitlenmiş.

Ona döner. Yanaklarının tüm rengi uçmuş.

Sonraki birkaç dakika bir kargaşa içinde geçer. Kildorath licorneir'ini ileri doğru iterken bile Ilsevel sunağa doğru atılıyor. Ben çoktan kendimi Elydark'ın sırtına atmış, bağırıyordum: "*Vulmon, Elydark!*"

Harekete geçiyor. Sanki bir anlığına tüm fiziksel formunu kaybetmiş ve saf ruh ateşinden bir cıvıltıya dönüşerek Ay'ın üzerinde ilerliyor

Oda. Bir kalp atışı içinde Miramenor'un yanına çekildi ve ben de Kildorath ile diz dize geldim.

Üzerimde silah yok. Önemli değil. Bir kükremeye kendimi ona doğru fırlatıyorum. Beni son anda görüyor ve gözleri açılıyor ama savunma yapmak için çok geç kalıyor. Kollarım onu sarıyor ve külle kaplı taşların üzerine sertçe iniyoruz, licorneir'lerimiz ayrılırken yuvarlanıyoruz ve her biri sunak taşının bir tarafına doğru dörtlüye koşuyor.

Sersemlemiş olsa da Kildorath kendini savunmaya çalışıyor. Ama şimdi *Velra*'nın bana verdiği zayıflık tersine dönüyor. Ilsevel'in huzuruna geri döndüğümde gücüm ikiye katlandı ve eski dostuma vurmaktan duyduğum çekingenlik çoktan unutuldu. Yüzüne vuruyorum, omuzlarını tutuyorum ve kafasının arkasını kaldırım taşlarına vuruyorum. "Ona dokunursan *seni öldürürüm!*" Kükredim.

Kildorath'ın gözleri dönüyor; korku, ıstırap ve öfke tek bir karmaşık duyguya karışıyor. "Taar!" diye haykırıyor. Dudaklarında unvanımdan ziyade isminin duyulması beni bir anlığına duraksatıyor. "Taar, görmedin mi? Ne yaptığının farkında değil misin?"

İlk başta sözleri hiçbir şey ifade etmiyor. Kafamın sadece gürültüden ibaretler, nabzımın gürültüsünde kayboluyorlar. Ama Kildorath ellerini kaldırıp boyun eğdiğini gösterince görüşüm netleşmeye başlıyor. Yüzündeki kanı görüyorum, burnundan akıyor, saçlarını keçeleştiriyor. Yanaklarını kaplayan küllü ve omuzlarını kavrayan kendi ellerimi görüyorum. Ben ne yaptım ki? Virulium damarlarımda dolaşmaya başladığından beri arkadaşlarıma böylesine şiddetle saldırmamıştım.

Onu aniden bırakıyorum, geriye düşüyor ve başını tekrar çarpıyor. Aceleyle kalktım, ayağa kalktım ve sendeleyerek geri döndüm. Nefesim göğsümde acıyla sıkışırken dönüyorum. Bakışlarım içgüdüsel olarak Ilsevel'i arıyor.

Sunak taşının yanında duruyor, kırık chaeora ipi ayaklarının dibinde yılanı sarmallar halinde uzanıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor, korkudan irileşmiş. Ancak bu ifade göz açıp kapayıncaya kadar kayboluyor ve yerini meydan okumaya bırakıyor. Sanki Nyathri'yi sonsuza dek işkence ve parçalanmaya mahkûm etmiş olması onun için önemli değilmiş gibi.

Acıyla nefes veriyorum, kaburgalarım ağır kalbimi sıkıyor. Bilmem gerekirdi. Saklı Şehir'e bir insan getirmek felakete davetiye çıkarmak demektir. Bundan daha kötü bir felaket düşünemiyorum. Bu lanetli bağ yüzünden zayıf düşmemiş olsaydım Nyathri'yi kurtarabilirdim.

İlk kez aklımdan bir düşünce geçiyor: *Onu Lurodos'a bırakmalıydım.*

Aklımdan geçenleri okumuş gibi. Yüzü soluyor ve o inatçı meydan okumanın bir kısmı duraksıyor. Dudakları aralanıyor, titreyen bir nefes alıyor. "Savaş Lordu mu?" diyor. Sonra, "Taar!"

Bir elimi kaldırıyorum. Tanrım, ona bakmaya bile dayanamıyorum. "Ne yaptığının farkında mısın?"

"Onu öldürmene izin veremezdim." Bana doğru geliyor, elleri titriyor olsa da hâlâ bıçağı tutuyor. "Kaybolmadı, henüz değil. Tam olarak değil. Sanırım yapabilirim-"

"Sen bir aptalsın." Kelimeler dilimden bir bıçağın aşağı doğru inişi gibi dökülüyor. "Hiçbir şey bilmiyorsun. Halkımız hakkında, Licorneir hakkında hiçbir şey Şarkılarımız, yollarımız, en kutsal geleneklerimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Nornala'nın iradesini engelleyebileceğini mi sandın?"

Gözleri çok geniş, çok karanlık. İlk başta ne dediğimi anlamıyor. Ama anlamaya başladığı anı görüyorum. Sanki ona vurmuşum gibi bir adım geri çekiliyor. Neredeyse vurmuşum gibi hissediyorum. *Velra* kolumu vahşice yakıyor. Ama özür dilemeyeceğim.

"Hayatını kaybettin," diyorum. "Licornyn yasalarını çiğnedin ve bir hain olduğunu kanıtladın. Yaşlılar aramızdaki bağın derhal koparılması için çağrıda bulunacak." Ona doğru bir adım atıyorum, başımı eğiyorum ve son sözlerimi kızgın yüzüne hırıldayarak söylüyorum. "Boğazını kesecekler, Ilsevel. Ve bunu engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Birdenbire bir kez tutsak oldum. Etrafım düşmanlarla çevrili, her türlü yardımdan uzaktayım. Ve önümde bir yabancı duruyor. Eşsiz bir vahşetin savaş lordu, tehditkâr bir güçle üzerimde yükseliyor.

Aramızda geçen her şey -her çalıntı an, her şefkatli dokunuş, her mutluluk patlaması ve birleşik şarkı- kaybolup gidiyor. Geriye yaklaşan karanlıktan ve gözlerinde yanan öfkeden başka bir şey kalmadı.

Tökezleyerek bir adım geri atıyorum. *Kadife* kordon o kadar parlak yanıyor ki neredeyse aramızdaki havada gerginliğini görebiliyorum, kendimi koruma telaşı bana dönmemi, kaçmamı söylüyor. Dönmeye başlıyorum ama odanın dört bir yanında anlam veremediğim kelimeler konuşan seslerin kakofonisiyle birlikte bir hareketlilik patlak veriyor. Taar'ın sesi diğerlerinin üzerinde gürlüyor ve söylediği her şey kulağıma sert geliyor. Tek boynuzlu atlar ve biniciler bana doğru yaklaşıyor. Kaçacak yer arıyorum ve hatta ikisinin arasına dalmaya başlıyorum. Atlılar bir anda attan iniyor, beni kollarımdan yakalıyor ve olduğum yerde tutuyorlar. Çığlık atıyorum, sözsüz, dönüp Taar'a bakmaya çabalıyorum, hala güvenmeye başladığım koruyucuyu tekrar görmeyi umuyorum.

Ama o sunak taşının önünde duran adam tanımadığım biri.

Onor Gantarith onun yanında belirir ve aceleyle konuşur. Taar bir dizi hırıltılı kelimeyle cevap verir ve bir koluyla sertçe el kol hareketleri yapar. Ne diyor bu adam? Derhal ölmem için emir mi veriyor? Bunlar son nefeslerim, son kalp atışlarım mı? Gantarith başını sallar ve Taar'ın omzunu kavrayarak tekrar konuşur. Taar arkasını dönüyor. Gözleri benimkilerle buluşmayı reddediyor.

Hareketler bakışlarımı Tassa ve Halamar'ın gölgeli kapılardan birinde belirip kubbeli odaya baktığı yere çekiyor. Tassa'nın gözleri şokla irileşirken, Halamar her zamanki metanetiyle bakıyor.

Gantarith son bir kez daha konuşuyor. Anladığım tek kelime, "*Luinar*." Taar acı acı küfrediyor. Sonra dönüp Halamar'a sesleniyor, o da öne fırlayıp kralını selamlıyor. Taar'ın sesi duyamayacağım kadar alçak, ama bana ve kollarımı kavrayan iki Licornyn atlısına eliyle işaret ettiğini görüyorum.

Halamar başını sallıyor. Odanın öbür ucundan bize doğru ilerliyor ve sessizce işaret ediyor.

Beni sürüklemeye başladılar, ayaklarım taşlara sürtünüyordu. "Taar?" Dehşet dudaklarımdan küçük bir çığlık halinde dökülüyor. "Taar! Beni nereye götürüyorlar? Neler oluyor?"

Başını eğiyor, uzun saçları yüzüne dökülüyor. Esirlerim beni uzaktaki kapiya doğru çekerken, görüş alanımdan çıkıp gölgelerin içine çekilmemden hemen önce başını kaldırıp bakıyor. Gözleri uzaktan benimkilerle buluşuyor. Gözlerindeki bakış o kadar siyah ki, güneşi bile silebilir.

"*Taar!*" Çığlık atıyorum. Yüzünü son görüşüm, dizleri bükülürken ani bir acı şoku oluyor. Aramızdaki *velra* tekrar alevleniyor, o kadar keskin ve sıcak ki çığlık atıyorum. Ama iki Licornyn binicisi beni acımasız adımlarla geçitten aşağı sürüklüyor. Acı artıyor, sanki biri beni tekrar tekrar bıçaklıyormuş gibi. Eğer ben bu kadar sert hissediyorsam, onun için ne kadar kötüdür?

Kubbeli odayı görüşüm, binicilerinin arkasından gelen iki tek boynuzlu atın hantal bedenleri tarafından engelleniyor. Halamar garip alayımıza liderlik ediyor. Sadece başıboş ilsevel çiçeklerinin aydınlattığı baş döndürücü bir dizi karanlık geçitte hızla ilerliyor. Sonunda dağın henüz görmediğim bir kısmında gün ışığına çıkıyoruz. Acı ve dehşetten kafam karışmış, hiçbir şeye anlam veremiyorum.

Gözlerimin önünde küçük, dairesel bir taş duvar yüzüyor. Bir kuyu ve beni doğruca doğru sürüklüyorlar. Halamar alçak duvarın yanında duruyor. Beni oraya mı atacaklar? Beni böyle mi öldürmek istiyorlar? Beni karanlıkta boğmak için mi?

"Hayır!" Hayatta kalma içgüdüğü damarlarımda dolaşıyor. Beni esir alanların pençelerine karşı direniyorum, kıvranıyorum, bükülüyorum, kurtulmak için kendi kollarımı yerinden çıkarıp çıkarmadığımı pek umursamıyorum. O karanlık deliğe atılmayacağım. Tüm hayatımı özgürlük için savaşıyor; bu benim sonum olmayacak. "Hayır, hayır, *hayır!*"

Son kelime boğazımdan patlıyor, bağırarak değil ama bastırılmamış bir şarkının ani seliyle. Tek bir nota, derin, ham ve yankılanan. Güç dolu.

Bu güç benden bir ruh ateşi gibi fişkırıyor. Etrafımda dönüyor, sonra iki dal halinde iki tek boynuzlu ata doğru fırlıyor. Işık ve ses mızrakları gibi, bu akıntılar göğüslerini delip geçiyor, sanki kalpleri aniden aydınlanmış gibi içleri parlıyor. Bu ışık boyunlarına, kafalarına doğru yükseliyor ve boynuzlarından iki yeni ışık-şarkı akımı halinde patlıyor, çok renkli ve sıcaklıkla yakıcı.

Oklar kollarımı tutan adamlara isabet etti. Ayaklarımın dibine taş gibi düşüyorlar.

Orada duruyorum. Kıpırdamadan durdum. O hareketsiz figürlere bakıyorum. Öldüler mi? Onları öldürdüm mü? Hayır, sanırım nefes alıyorlar.

Yavaşça bakışlarımı iki tek boynuzlu ata doğru kaldırıyorum. Onlar da kadar şaşkın, kalpleri hâlâ o şarkının gücüyle titreşiyor. Ruh ateşi dilleri yalıyor. Düşen binicilerinden bana bakıyorlar. Gözleri gece gökyüzü kadar derin, dans eden alevlerle dolu.

Topuklarımın üzerinde dönerek koşmaya, koşmaya ve koşmaya hazırlanıyorum, buradan uzakta olduğu sürece nereye olduğunu bilmiyorum. Ayağımı kaldırıyorum, ilk adımı atmaya hazırım.

Halamar önümde beliriyor. Büyük, ürkütücü ve diğer ikisini öldüren güçten etkilenmemiş. Bana bakıyor, soğukkanlı yüzü dehşet ifadesiyle kırılmış. Bir yumruk kaldırıyor. "Hayır, bekle!" Ellerimi kaldırarak ağlıyorum.

Çok geç. Şakağıma bir darbe indirdi ve ben artık hiçbir şey bilmiyorum.

Ben *dakath*'ımın toprak zemininde bir ileri bir geri yürürken Yaşlı Halaema'nın gözleri bana sabitlenmiş durumda. Ortadaki ateşin yanında bir minderin üzerinde bağdaş kurmuş oturuyor, duruşu sakın ama bakışları keskin.

Onor Gantarith'in yaşlıların bir tarafında oturduğu ve Tassa'nın gölgelerde kalarak herkesi gözlemlediği evimin ana odası şu anda kalabalık hissediyor. Halamar diğerlerinin önünde hareketsiz duruyor. Ateş ışığı yüzünde oynaşıyor.

"Ve gördüklerinden emin misin?" Sesim acıyla kireçlenmiş halde soruyorum. Gelinimin aniden gidişiyle *kadifenin* ilk saplanması biraz hafiflemiş olsa da, sık sık zonklamaya devam ediyor. Kendimi bu kadar güçsüz hissetmekten nefret ediyorum, vücudumu dik tutma çabasıyla bacaklarım titriyor. Yine de oturmaya dayanamıyorum. Gergin enerji damarlarımda kabarcıklar oluşturuyor.

"Bir şey *gördüğüm*den emin değilim," diyor Halamar ciddiyetle, yüzü önde ama gözleri beni takip ediyor. "Bir şey duydum, insanın sesini. Garip bir şekilde bağıırıyordu. Neredeyse *şarkı söylediği* söylenebilir. Havada titreşim gibi bir şey oldu ve hem Birenthor hem de Vomyar saman bebekler gibi düştüler."

"Büyü," diye homurdanıyor Yaşlı Halaema. "Bu onun bir Miphata olduğunu kanıtlıyor. Kendi türü tarafından Gizli Şehir'de casusluk yapmak ve bizi içten zayıflatmak için gönderilmiş." Bana dikkatle bakıyor. "Seni tuzağa düşürmek için büyü kullanmış olmalı. Bu yüzden hemen fark etmedin."

Bir yanım ona inanıyor. Bir yanım, bu kadına karşı duyularımı bu şekilde kaybetmeme ancak büyü'nün neden olabileceğini düşünüyor. Şu anda bile içimde çalkalanan öfkenin tek açıklaması bu.

"Bu imkânsız," diyorum, ses tonumu dengede tutmaya dikkat ederek, içgüdülerimi zorlayan cinayete dair hiçbir şey belli etmemeye çalışarak. "Onun üzerinde Miphates büyü'sünün en ufak bir izine bile rastlamadım. O tanrı vergisi bir yetenek; bunu bana kendisi söyledi."

"Ve yalan söyleyip söylemediğini sorgulamak için durmadınız mı?" Ben itiraz etmeye başlayınca Halaema elini kaldırıyor. "Fark etmez. İster tanrılar olsun-

Hediye, Miphates büyüü ya da *nekrofanın* yeni ve karanlık bir formu, güçlerini açığa çıkardı ve bunları halkımıza saldırmak için kullandı."

"Şunu belirtmek isterim ki," diye gürledi Halamar, başını saygıyla eğerek, "ne Birenthor ne de Vomyar yaralandı. Sadece bir an için sersemlediler. Olaydan sonra Vomyar hafif bir baş ağrısından şikâyet etti, daha kötü bir şey değildi."

Tassa odanın bir köşesinden, "Ve Vomyar bir tırnak için ağıt yakacak," diye mırıldanıyor.

Yaşlı Halaema dikkatini tekrar Halamar'a çevirmeden önce ona uyarıcı bir bakış fırlattı. "Ne önemi var ki? Sen orada olmasaydın kim bilir onlara daha ne yapacaktı, güzel Halamar?"

Başını hafifçe öne eğiyor. "Ama onun gücünden etkilenmedim. Eğer yaptığı bir büyü ise, bana dokunmadı. Eğer daha iyisini bilmeseydim, onun *licorneir* büyüü kullandığını söyledim."

"Ne?" Soruyu ilk kimin havladığından emin değilim. Hepimiz Halamar'a bakıyoruz, sadece bu öneriyle bile şok olmuş durumdayız.

Sakince devam ediyor. "Havadaki titreşim bana *velra* bağını -bir ruhtan diğerine geçen gücü- hatırlattı. Ve Birenthor ve Vomyar düşmeden hemen önce, her ikisinin de *licorneir*'i aniden başlarını eğdi, boynuzları onlara dönüktü."

"*Licorneir*'i kendi binicilerine karşı kışkırttığını mı söylüyorsun?" Onor Gantarith dehşete düşmüş bir halde.

"Onun -bir insanın- onları etkilediğini söylüyorum."

"Ama bu imkânsız!" Gantarith başını şiddetle sallar ve ihtiyara döner. "*Licorneir* bağı Nornala için kutsaldır ve onun sadece *Licorna* halkına bahşedilmiştir. Bu bağ insan etkisiyle bozulamayacak kadar saftır."

Rahip itiraz etse de, Ilsevel'in bir güç eyleminde bir *licorneir* ile birleştiği başka bir zamanı hatırlıyorum. Elydark onu bulmasaydı ve beni viruliumun karanlığından geri çekmek için sesini onunkine karıştırarak derin yeteneğini kullanmasaydı bugün burada olamazdım.

"O tanrı vergisi," diyorum tekrar ve Onor Gantarith'in gözlerini yakalıyorum. "Bunu biliyorsun. Ay Odası'nda onun şarkı söylediğini duydun. O zaman sana *Licorneir*'in şarkılarını duyabildiğini söylemiştim."

"Ve sana söyledim," diye sertçe karşılık verir, "bu tür şarkıların insan kulağı için olmadığını. Onları duymanın yanı sıra, bir şekilde şarkılarını manipüle edebileceğini asla hayal etmedim."

Üstün bir irade çabasıyla göğsümde kabaran öfkeyi kontrol tutuyorum. "Hayatı için korkuyordu. Kendini savunmak için hareket etti."

"Ve bu süreçte halkımızı öldürmüş olabilir," diye ekliyor Yaşlı Halaema. "Bir dahaki sefere, pekâlâ öldürebilir." Ona dönüyorum ama susturucu bir el kaldırıyor. "Savaş gelinin *Luinar*'a inanmak istediğini biliyorum. Bağlandın - senin gibi *Velra*'ya bağlı olan pek az erkek bağlanmazdı. Ama onun bu güçlerinin gerçekten tanrı vergisi mi yoksa başka bir şey mi olduğunu bilmenin bir yolu yok. Mifatlar'ın Yarık'tan çekilmiş ve amaçlarına göre çarpıtılmış yeni, daha karanlık bir gücü."

"O biri değil," diyorum. Ama kelimeler ağzımdan çıkarken bile dudaklarından dökülen o itirafı hatırlıyorum.

"Ben olmasaydım Büyücü Artoris Lamruil Tapınağı'nda olmazdı."

"Onu sevdim."

Ilsevel'i ilk gördüğümde o adamla birlikteydi. En başından beri işbirliği yapmadıklarını kim söyleyebilir? Onu ilk gördüğüm andan itibaren beni tuzağa düşürmek için planlar yapıyor olabilirdi, hepsi de en gizli ve kutsal yerlerimize yaklaşmak içindi. Peki ben bu kadar kolay mı kandırılmıştım? Ona olan açlığım beni bu kadar hazır bir hedef mi yapmıştı? Onunla dövüştüğünü gördüğüm o an bile planın bir parçası olabilirdi, güzel, çaresiz bir hizmetçiye karşı sempatiyi uyandırmak için tasarlanmıştı.

Birden aklıma o gece bana büyü yaptığı geldi. Kısa bir süreliğine, ya da ben öyle sanıyordum. Onu esir almaya çalıştığımda ağzını açıp şarkı söylemeye başladı ve beni bir anlığına olduğum yerde dondurdu. O sırada daha derin bir büyü yapmış olabilir mi? Geçici sersemlikten kolayca kurtulamayacağım bir büyü? Beni onun için savaşmaya, onu arzulamaya, her türlü mantıklı düşünceye rağmen kendimi ona bağlamaya zorlayan bir büyü?

"Taarthalar." Halaema'nın sesi beni geri getiriyor, bakışlarım ona kilitleniyor. Unvanım yerine adımı kullanması bana bir zamanlar onun ve kudretli licorneir'inin peşinden giden, onun bir bakışını bile umduğum çocuğu hatırlattı. "Taar, unutma, *velra* düşüncelerini bulanıklaştırır. Gerçeği daha önce göremediğin için suçlanamazsın. Şu anda bile onu korumayı arzuluyorsun. Asil ruhun sana itibar kazandırıyor." Biraz öne eğiliyor, yaşlı iskeleti çatırdıyor. "Ama onun güçlerinin tanrılardan geldiğine inansanız bile, Licornyn yasalarını çiğnedi. Kalbi kırık bir licorneir'i serbest bırakarak onu Nornala'dan sonsuza dek ayrı kalmaya mahkum etti. Eğer bu durum

Onun doğasındaki kötülüğü, kalbindeki değersizliği size ne anlatabilir bilmiyorum."

Dilimden daha fazla protesto dökülüyor. Ilsevel'in bu terimlerle tanımlanmasına dayanamıyorum. Düşüncesizce, hatta aptalca davrandı mı? Evet, ama kötü bir niyetle değil. Nyathri'ye yardım edebileceğine gerçekten inanıyordu. "O ..." Boğazımı acıyla temizliyorum. "Anlamadı."

"Peki yasalarımızın kutsallığı sadece onları uygulayan ya da çiğneyenlerin anlayışına mı bağlı?" Onor Gantarith gürlüyor. "Kanun kanundur."

Yumruklarım düğümlenerek rahibe döndüm. "Yani onu öldürecek misin?" Kelimeleri dişlerimin arasından zorla geçiriyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor. "İnsan rağmen, bu bana hiç zevk vermiyor. Ama bu yapılmalı. İşlediği suçu cezalandırmalı ve daha da önemlisi *luinarımızı* onun esaretinden kurtarmalıyız."

Ona doğru agresif bir adım atıyorum. Sadece Halamar'ın aniden omzumda beliren eli beni kontrol altında tutuyor. Gantarith öfkeli gözlerindeki gerçeği görüyor ve irkiliyor. Ama bakışlarımı kırmıyor.

"Evet, evet." Halaema uzanıp kırışmış yaşlı parmaklarıyla rahibin elini okşuyor. "Yapılması gereken bu. *Luinar*'ımız bu küçük ayrılığa bile acı çekiyor. Ondandır kurtulmalı."

Nefesim daralıyor ve kolumun etrafındaki *kadife* acıdan çılgınlık atıyor. "Bu ne zaman gerçekleşecek?" Talep ediyorum.

"Uygun zaman," diye yanıtlıyor Gantarith, "bir günün diğerine dönüş noktasıdır. Kötülük sona ersin ve yeni gün saflıkla karşılansın. Yani bu gece yarısı."

Bakışlarım perdeli kapıya ve yere vuran akşamüstü ışığına kayıyor. Gece yarısına kaç saat var? Onunla aramdaki bu bağı, hiç istemediğim ama şimdi kendimi koparmaktan nefret eder bulduğum bu ruh bağına daha kaç saat bileceğim? Saniyeler sanki sayamayacağım kadar hızlı geçiyor gibi geliyor.

Halaema, rahibin yardımıyla yavaşça ve büyük bir gıcırtı ve ayağa kalkıyor. Sonra bana doğru ilerliyor, ruhumdan taşıdığı belli olan öfke gözünü korkutmuyor. "Üzülme *Luinar*," diyor ve solmuş eliyle yanağımı okşuyor. "*Velra* aklını karıştırıyor. Bağ koptuğunda kendini çok daha iyi hissedeceksin. Bu arada hepimize bir iyilik yapmalı ve burada kalmalısın. İnsandan uzakta, törenden uzakta."

Kendinizi kötü hissedeceksiniz, biliyorum. Ama geçecek. Tassa sana göz kulak olacak. O iyi bir kızdır, kardeşine sadıktır."

Nefes almakta zorlanıyorum. "Ilsevel'in ölüme tek başına yürümesini mi istiyorsun?"

Yaşlı adam omuz silkiyor. "Eğer doğru olduğuna inanıyorsanız tanıklık etmeyi seçebilirsiniz. Ama *velra* işleri zorlaştırabilir. Şafak söktüğünde pişman olacağın bir şekilde davranabilirsin." Gözlerimin içine bakıyor, alındaki kırışıklıklar kabarıyor. "Herkesin güvenliği için uzak durman daha iyi olur. Ama seçim senin sevgili oğlum."

Sonra dönüp kapıya doğru ilerliyor, de Onor Gantarith'in destek koluna yaslanıyor. "Olanlar için üzgünüm," diye sesleniyor omzunun üzerinden tam giriş perdesine ulaştığında. "O yarattığı kurtarmayı seçerken iyi niyetli olduğuna inanıyorum. Ama insanlar oldukları gibi canavar olmaktan kendilerini alamazlar. Onun gerçek doğası her zaman kendini gösterecekti. Verdiğinden daha büyük bir zarara yol açmadığı için şükretmeliyiz." Bununla birlikte Gantarith'i tutmayı bırakır ve perdeyi kendi başına geçerek arkasından kapanması için bırakır.

Rahip bana döndü. Gözlerinde huzursuz bir şey var, çiğ bir şey. "En iyisi *bu, Luinar*," diyor. Ama bu sefer sanki kendini ikna ediyormuş gibi konuşuyor.

"Bunu daha önce yaptın mı?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum.

Beni yanlış anlamış gibi davranmıyor. Kirpiklerini indirip başını sallamadan önce bakışlarımı on nefes boyunca tutuyor.

"Ama bu gece yapacaksın? Onun boğazını keseceksin. Kanını dökeceksin. Nornala'nın gözetimi altında."

"Kanun ve büyüklerimiz böyle istiyor," diye cevap veriyor. "Licorna'ya en acı şekilde ihanet etti, kendi licorneir'lerimizden birini ebedi azaba mahkûm etti." Gözlerini tekrar benimkilere dikeyor ve ateş ışığı gözyaşlarının parıltısı sanılabilecek bir şekilde parıldıyor. Lanet olsun ona. Ona ve tüm pişmanlık dolu asaletine lanet olsun.

Ona sırtımı dönüp *dakath* odasının uzak tarafına, gölgelerin en derin olduğu yere doğru ilerliyorum. Arkamda, Gantarith beni Halamar ve Tassa'yla baş başa bırakarak ayrılırken perdenin hareket ettiğini duyuyorum. İkisinin sessizce birbirlerine beni en iyi nasıl teselli edebileceklerini soran bakışlar attıklarını hissedebiliyorum. Ama ben teselli istemiyorum. Kolumu kavuran ve içimi çalkalayan acı beni sabit tutan tek şey.

"Git," diyorum, sesim kısık bir hırıltıya dönüşüyor.

Sessizlik cevap verir. Sonra, her zaman sadık ve itaatkâr olan Halamar hareket ediyor. *Dakath*'tan çıkarken ağır ayak seslerini dinliyorum. Hiç şüphe yok ki hemen dışarıda pozisyon alacak, silahı hazır. Beni koruyor mu yoksa hapsediyor mu, bilemiyorum.

Tassa güney çadır duvarına yakın bir minderde oturduğu yerde kalıyor. Bir tablet dokuması üzerinde çalışıyormuş gibi yapıyor, parmakları uzun süredir uyguladığı hareketlerle çevik ve hızlı. Ama gözleri işine sabitlenmiş olsa da, dikkati tamamen benim üzerimde.

"Sen de gitmelisin," diyorum sonunda ve derin bir nefes alıyorum. "Burada sana göre bir şey yok. Şu anda yanımda birini istemiyorum."

Yüzü alışılmadık derecede yumuşak olan Tassa, el tezgâhını oluşturan üç küçük kare tableti dikkatlice sıkıştırıyor ve önceden ürettiği dokuma uzunluğunu kıvrılmayacak şekilde sarıyor. Bu görevi tamamladıktan sonra dokumayı bir kenara bırakıyor ve gözlerini benimkilerle buluşturuyor. "Ne yapacaksın?"

Konuşamıyorum. Konuşamam. Ateşe doğru yürüyorum ve kendimi alevlerin içine atabilmeyi dileyerek ona bakıyorum. Belki de gerçek ateşin sıcaklığı kolumdaki bu yakıcı acıdan uzaklaştırabilir ve bana sakatlayıcı zayıflığımı unutturabilirdi.

"Yukarıdaki Tanrılar," diye usulca küfrediyor kız kardeşim ve ayağa kalkıyor, gümüş küpeleri yerleşirken omuzlarına çarpıyor. Bana doğru geliyor, adımları yavaş ama amaçlı, sanki her an saldırabilecek vahşi bir hayvana yaklaşıyormuş gibi. "Taar," diyor sertçe, "o kızı öldürmelerine izin vermeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

Ön kolumu sıkıca kavriyorum. Sanki bobin kalbimin etrafını sarmış gibi hissediyorum, göğsümde aynı yakıcı ateş yanıyor. Öfke beni tüketmekle tehdit ediyor: Ilsevel'e yaptığı şey için öfke.

Neden beni dinlemedi? Neden beni rahat bırakmadı? Aklımdan bir görüntü geçiyor. Ilsevel, insanlar alemindeki o nehrin kıyısında yanımda diz çökmüş. Bir gün önce attığı dikişleri kesmek için bıçağın ucunu kullanıyordu. O zaman yeterince yalnız bırakmamıştı, değil mi? İşimiz bitmişti, ayrılmıştık. Kendi halkına dönmekte özgürdü, yolu hiç istemediği savaş lordu kocası olmadan parlak bir geleceğe doğru çizilmişti.

Ama geri dönmüştü. Virulium delisi halimle beni avlamıştı. Beni kaderime terk etmeyi reddederek hayatını defalarca riske atmıştı. Benden vazgeçmek, ölmeme izin vermek onun doğasında yoktu. O

Kendi güvenliğini hiçe sayarak beni acımasızca takip etti. O benim hayatımı kurtardı.

Kendi payıma düşen cesur kadınları tanıdım. Savaşçılar ve liderler, bu hayatın acımasızlıklarıyla berrak gözler ve dik çenelerle yüzleşenler. Ilsevel bir savaşçı değil. O yumuşak, narin ve şımarık, Licorna'nın kadınlarından çok farklı. Ama Ilsevel'in inatçı kararlılığında beni etkileyen bir şey var. Doğduğundan beri savaşmak için eğitildiğin bir tehlike karşısında cesur olmak başka bir şey. Anladığım kadarıyla Ilsevel'in hayatındaki hiçbir şey onu ilk karşılaşmamızdan bu yana her an tehlikelere hazırlamamış. Yine de, darbeler ne olursa olsun, tarif edilemez olasılıklar olursa olsun, asla geri adım atmıyor.

Peki onun cesaretini nasıl ödüllendirdim? Onu dünyaların , Cruor'un cehennem gibi kabusuna sürükleyerek, varlığından bile nefret eden bir halkın pençelerine teslim ederek.

Şimdi ölecek. Sadece birkaç saat içinde. "Taar."

Tassa'nın sesiyle irkildim. Dalmışım, onun burada olduğunu neredeyse unutmuşum. Gelip dirseğimin dibinde duruyor. Bir Licornyn kadınına göre bile uzun boylu, neredeyse doğrudan gözlerimin içine bakıyor, bakışları açık. Ateş ışığında beni inceliyor, yüzümün hatlarında bulamadığı bir şeyi arıyor. Sonunda iç geçiriyor ve dönüyor. Genelde çok sert ve katı olan yüz hatları beklenmedik bir şekilde yumuşuyor.

"Şansım olduğu için memnunum," diyor benden çok kendine, "şansım olduğu için. Sonunda işe yaramasa bile. Nyathri ile bağ kurmaya çalıştığım için memnunum. Sanırım Ashika bunu takdir ederdi. Ve merak etmeden duramıyorum, biraz daha farklı bir yaklaşım deneseydim, miydin?"

"Fark etmez," diye cevap veriyorum sertçe. "O artık gitti. Cruor'a kaçtı ve orada *kadehi* tamamlanacak. O da Mahra ve diğerleri gibi lanetlenecek."

"Bunu biliyorum." Tassa çok daha sert bir karşılık vermemek için dudağını ısırtıyor. Devam ettiğinde ise yine o nazık, yatıştırıcı tonda konuşuyor. "Sonunun Mahra gibi olmasındansa ölmesi daha iyi olurdu. Yine de bir yanım, her ne kadar kafirce olsa da, Nyathri'nin dışarıda özgürce koştuğunu düşünmekten memnun."

"O özgür değil. Şimdiden delilik onu tüketiyor. Nyathri'den geriye hiçbir şey kalmadı. Sadece öfkesi, acısı. Sadece ebedi parçalanışı."

Kelimeler dudaklarımdan hızla dökülüyor, sanki kendi şüphelerimden kaçmaya çalışıyormuşum gibi. Çünkü dürüst olmak gerekirse ben de bir şeyler olup olmadığını merak etmişim. Nyathri'nin kırık ruhunda hâlâ yaşayan bir şey.

Benim algılayamadığım ama belki de tanrı vergisi duyuların algılayabileceği bir şey. Ama bu tür tamamen kanıtlanamaz spekülasyonların ne faydası var?

Tassa tekrar iç geçiriyor ve kolumu okşuyor. "Ben çıkıyorum," diyor. "Eğer bu gece sana göz kulak olacaksam, kendime ait bazı şeyleri toplamam gerekiyor."

Ben yokken kendine zarar vermemeye çalış." Böyle söyleyerek kapıya doğru ilerler. Ancak tam eli perdeye değecekken duraksayıp arkasına baktı. "Taar, eğer gelinini kurtarırsan seni artık *luinar* olarak kabul etmeyeceklerini biliyorsun. Kabileler arasında sağlamak için çok çalıştığın birleşme dağılır."

"Biliyorum," diye kabaca cevap veriyorum. "Herkesten daha iyi biliyorum."

"Pekâlâ." Yavaşça nefes veriyor ve sonra omuz silkiyor. "Sadece hatırladığından emin olmak istedim." Perdeyi geri çekiyor, dışarı çıkmaya başlıyor, sonra bir kez daha duraklıyor. "Umarım mutlusundur," diyor bana bakmadan. "Seçimin ne olursa olsun."

Bununla birlikte gitti. Perde kapanır ve sessizlik etrafı sarar. *dakath*. Ne kadar zamandır bilmiyorum ama ilk defa yalnızım.

"*Shakh*," diye fısıldıyorum. Sonra kafatasımı kavırıyorum, parmaklarım kafa derimi kazıyor. Elimden gelse, kendi kafamı boynumdan ayırır ve ateşe atardım. "*Lanet olsun* bana, başka seçenek yok! Şimdi olmaz."

Büyükleri bu sabah Ilsevel'i öldürmemeye, ona bir şans vermeye ikna ettiğim için şanslıydım. Ama o daha ikinci fırsatta gidip bu şansı yok etti. Onu bir ay boyunca burada güvende tutabileceğimi düşünecek kadar nasıl aptal olabildim?

Bileğime bakıyorum, yarı yarıya kararmış ve yanmış et görmeyi bekliyorum. Pürüzsüz, bronzlaşmış ten, acıya rağmen bakışlarımı karşılıyor. Onu öldürdüklerinde acıyacak - şüphesiz, onun ölümü şimdiye kadar yaşadığım en büyük acı olacak. Ama sonra her şey bitecek. Bu bağ, bu yanlış, aptalca evlilik hatası hiç gibi yapılacak. Kısa bir süre için karım olan yabancının yüzünü unutacağım. Ama . . .

"Bu bir yalan," diye hırlıyorum. "Lanet olası, *titreten* bir yalan."

Gerçekle yüzleşecek kadar cesur muyum? Onun ölüm ihtimaline katlanamayacağımı itiraf edecek kadar? Sonsuza kadar benim olmaması gerekse bile, onun bu varoluştan tamamen koparılmasına nasıl dayanabilirim? Belki de bizimki

Kalıcı bir bağ olması gerekiyordu, ama onun , dünyanın bir yerlerinde, hayatta ve iyi olduğunu bilmek istiyorum.

Vellar, orada mısın?

Elydark'ın kafamın içinde şarkı söyleyen sesinin aniden kesilmesiyle ruhum ürperiyor. *Git buradan, diye* kabaca cevap veriyorum.

Buna karşılık licorneir'im boynuzuyla perdenin kapısını aralıyor ve kafasını *dakath*'ın gölgelerine sokuyor. En kötü havalarda bile asla içeri girmez ve orada dururken garip bir şekilde uyumsuz görünür. ***Gitmeyeceğim Vellar,*** diyor kesin bir ses tonuyla. ***Bana ihtiyacın olacak.***

Sana ne için ihtiyacım var?

Gelini kurtarmana yardım etmek için tabii ki.

Tekrar küfrediyorum ve *dakath* boyunca yürümek için ondan uzaklaşıyorum. "Gelinimi kurtarmaya niyetim yok," diyorum yüksek sesle.

Bu benim hatam olabilir. Elydark kelimeleri neden onun kafasına söylemediğimi biliyor. Ruh bağlantımız aracılığıyla dilimle söyleyebildiğim kadar kolay yalan söyleyemeyeceğimi biliyor. Kulaklarıma müzikal ve sıvı gelen bir kıkırdama sesi çıkarıyor. Sonra güçlü toynaklarından biriyle yerimdeki toprakta küçük bir çukur açıyor.

Çok hoş, Vellar. Şimdi daha fazla gecikmeden kurtarma girişimimize devam edelim mi?

Duvarlar taşla kaplı ve kuru ama biraz su var. Sanırım kuyu suyu değil; sadece yoğuşma suyu birikmiş. Bir parmak derinliğinden fazla değil ve beni buraya her kim yerleştirdiyse, kazara içinde boğulmayayım diye bilinçsiz bedenimin desteklendiğinden emin olmuş. Ancak rutubet elbiseme ve pelerinine kadar işlemiş durumda ve oturacak kuru bir yer bulamıyorum.

Ancak en kötüsü rahatsızlık değil. Bilmemek. Licornyn halkının benim için planladığı ölüm bu mu? Beni buraya yavaş yavaş açlıktan ölmem, haftalarca yağmur suyundan başka bir şeyle beslenmem için mi attılar? Bana arkadaşlık edecek kemikler yok, geçmiş sakinlerin iskeletleri yok, bu yüzden buranın daha çok bir bekletme hücresi olduğundan şüpheleniyorum. Bu da demek oluyor ki Taar'ın dediği gibi hâlâ boğazımı kesmeye niyetliler.

Rahibin yaşlı ellerinde tuttuğu o korkunç bıçağın anısı gözümün önünden geçiyor. Tanrılar ... çabuk olacak mı? İçimden bir ses yeterince hızlı olmayacağını söylüyor. Sunak taşlarına yatırılmış, kan kaybından boğulan ve çırpınan hayvan kurbanlarından payıma düşeni gördüm.

Titremeye başladım. değil. Cesur olmak istiyorum, güçlü olmak istiyorum. Son nefesime kadar her şeyimle savaşmak istiyorum. Ama beklemek, merak etmek, beni almaya geleceklerini bilmek ama ne zaman geleceklerini bilmemek... tam bir işkence.

Uyandıktan hemen sonra duvarlara tırmanmayı denedim. Bu saatler önceydi ve güneş hâlâ tepedeydi. Ama taşlar çok pürüzsüzdü. Şurada burada ilsevel sarmaşıklar uzanıyordu, ama onlar da avuçlarımda kolayca koptu. Şimdi kırık sarmaşık ve yaprak parçalarıyla çevrili bir su birikintisinin içinde oturuyorum. Kalan ilsevellerin hepsi kavrayışımın ötesinde.

Güneş battığından beri açılmaya başladılar. Narin yapraklar açılarak merkezlerindeki yanan kalpleri ortaya çıkarıyor ve hapishanemi soluk bir ısıltıyla aydınlatıyor. Dün gece bana çok gürültülü gelen şarkılarını dinlemeye çalışıyorum. Ama korku damarlarımda zonkluyor ve diğer tüm sesleri bastırıyor.

Titreyerek saatler geçiyor. Yaklaşan kaderimden biraz olsun uzaklaşmak için çaresizce başımı, yukarı kaldırdığım dizlerime doladığım kollarımın arasına eğiyorum. daha derinlere dalmaya, şu anki farkındalığımı geride bırakmaya zorlarsam, Nyathri'nin kırık şarkısının yankısını neredeyse duyabiliyorum. Elbette gerçek değil - şimdiye kadar buradan çok uzaklaşmış, nehri geçip Cruor'a kaçmış olmalı. Ama odaklanılacak bir şey. Uyumsuz melodiyi, kırık trilleri ve hırıltılı koşuları tekrar çalışıyorum. Orada hala bulunabilecek bir armoni var, bundan eminim. Doğru ses, eğer yeterince çevikse, bütünlüğü geri getirmek için gereken notaları söyleyebilir. Neredeyse, *neredeyse* duyabiliyorum ... ve bu *neredeyse* içinde çok unutulmaz, çok uhrevi bir şey var. Başka hiçbir şarkıya benzemiyor, tamamen eşsiz.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum. Başımı tekrar kaldırarak gökyüzü bakıyorum. Bağ kurmaya çok yaklaşmıştık, bundan eminim. Ruhlarımızdaki o acı ve kayıp boşluğunda aramızda gerçek bir sempati vardı.

Şimdi mi? O gitti. Ve ben buradayım. Söylediğimiz tüm şarkılar sonsuza dek kayboldu.

Bileğim ani bir keskinlikle tekrar zonklıyor. Nefesim kesiliyor, ilsevel çiçeğinin ışıltısı altında incelemek için ön kolumu kaldırıyorum. *Velrayı* bir süredir, burada uyandığımdan beri hissetmemiştim. Sanki Taar'la aramızdaki bağ, o adamların beni sürüklemesine izin verdiği anda kopmuş gibiydi. Şimdi onu tekrar hissettiğimde şaşırdım, sıkı ve aniden geriliyordu. Kolumu büküp gevşetmeye çalışıyorum. Ama his devam ediyor.

Kolumu dizlerime doluyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve görmezden çalışıyorum. Güneş gittiğine göre burası çok soğuk olmaya başladı. Ben de kavruluyorum ama içinde oturduğum durgun suyu içmeye cesaret edemiyorum. Bir süre sonra başımı arkaya eğip tepemdeki gökyüzü parçasına bakıyorum. Artık karanlık; yıldızlar görünmeye başlıyor. Bir yanım beni esir alanların kuyunun üzerine bir kapak koyup beni mutlak karanlıkta bırakmalarını diliyor, çünkü uzaktaki yıldızlarla ilgili bir şey bana alay ediyorlarmış gibi geliyor. Sanki bana ve tüm aptalca hayallerime gülüyorlarmış gibi. Ben kimdim ki kafesimden kaçıp uçmayı hak ettiğimi düşündüm? Başkasının egemenliği için doğmuştum, başkasının amacına hizmet etmek için doğmuştum. Bu kadere direnme çabalarım sadece kız kardeşimin ölümüyle sonuçlandı.

Ama en azından ... kuru dudaklarımın kenarında küçük bir gülümseme beliriyor. En azından Nyathri'yi özgür bıraktım.

Bu düşünce aklımdan geçerken, hemen arkasından bir başkası geliyor. O tek boynuzlu atı gerçekten özgür bıraktım mı? Yoksa onu sonsuz bir azaba mı mahkum ettim? Gülümsemem kayboldu. Burada uyandığımdan beri ilk kez gözlerim doluyor.

Gözlerim, kirpiklerimin arasından kaçıyor. Özgürlük için yaptığım tüm fevri teklifler neden bu kadar zararlı sonuçlanmak zorunda? Başıma gelecekleri hak ediyorum; bıçağı, acıyı. Belki de bu, tanrıların adaletin yerini bulduğunu görme şeklidir.

Ilsevel.

Elimin topuğuyla yüzümü ovalıyorum. ses ... nereden geliyor?

Ilsevel.

Nemli karanlıkta etrafıma bakıyorum. Burada kimse yok; olamaz. Ama ses doğrudan kulağıma konuşuyor gibiydi.

Ilsevel.

Başımı arkaya eğdim. Bu sefer ses sanki yukarıdan geliyordu.

-Yükseklerde, yıldızların arasında. Ve yine de aynı berraklıkta ve parlaklıktaydı.

Ilsie.

Kalbim titriyor. "Auræ?" Fısıldıyorum, sesim kullanılmadığı ve soğuk olduğu için pürüzlü.

Neredeyse hiç ses çıkmıyor.

Buradaki işiniz henüz tamamlanmadı.

Nedenini bilmesem de kendimi ayağa kaldırıyorum. Nemli eteklerim titreyen bacaklarıma yapışıyor ama üşüme hissini görmezden geliyorum.

Başımı olabildiğince arkaya yatırarak uzaktaki yıldızlara bakıyorum.

"Auræ!" Mırıldanıyorum ve ellerimi taş duvara bastırıyorum. "Auræ, orada mısın? Gitme, lütfen! Bırak öleyim ve seninle geleyim! Beni burada bırakma."

Tanrılar hediyelerini bir sebep için verirler.

Senin hediyen bir hata değildi.

Senin adın da öyle.

Başımı sallıyorum. Ses hala Auræ'ye benziyor ama aynı zamanda benzemiyor. Aynı anda hem tanıdık hem de yabancı, yıllar önce bir kez duyduğum ve bildiğimi unuttuğum bir şarkı gibi.

Savaşmaya devam etmelisin,

Ilsevel. Özgürlüğün için.

Ve onların için.

"Neden?" Birden ürperiyorum ve alnımı taş duvara yaslıyorum. "Yaptığım her şey felaketle sonuçlanıyor." Boğazımda bir hıçkırık düğümleniyor.

"Benim hatamdı ... benim hatam ... benim ..."

O ses bir daha konuşmuyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, o dondurucu çamura geri dönüyorum ve boğazımı tırmalayan hıçkırıkları bastırmak için mücadele ediyorum. Doğmama izin veren tanrılara lanet olsun, beni böyle bir felakete sürükleyenlere lanet olsun!

Tüm küçük isyanlarım neyi başardı? Tanıdığım en masum insan da dahil olmak üzere başkaları için sadece acı ve ölüm.

Babamın beni satmak istemesine şaşmamalı.

Artoris'in beni kullanmak istemesine

şaşmamalı.

Taar'a şaşmamalı. Taar . . .

Parmaklarım kıvrılıyor, tırnaklarım taşa

batıyor. Taar'ın benden vazgeçmesine

şaşmamalı.

Tepemde bir gürültü patladı. İrkiliyorum, duvardan uzaklaşıyorum ve elimin tersiyle burnumu siliyorum. Bir şey duymayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, en azından bu dünyaya ait bir şey. Bu çukurdan kaçma şansımın olmadığını bildiğimden, bir nöbetçi koyma zahmetine bile girip girmediklerini merak ediyordum.

Şimdi homurtular duyuyorum. Sürtünen botlar. Bir çığlının başlangıcı kısa kesildi. Daha iyisini bilmesem, tek boynuzlu at şarkısının belli belirsiz bir notasını duyduğumu bile söyleyebilirdim. Kalbim yerinden fırlıyor, göğsümde dörtlüye koşuyor. Yavaşça ayağa kalkıyorum, umut mu yoksa korku mu duyacağımdan emin olamadan o açıklığa bakıyorum. Bu, beni kurban etmek için sürüklemeye gelen rahiplere ama nereden bilebilirim ki?

Birden yıldızlar karanlık bir şey tarafından kısmen kapatıldı. Ritmik bir *gıcırtı* kulaklarımı yırtıyor, o kadar korkunç ki lanet edip üstlerini örtüyorum. Görmek zor, ama ışıklar bir zincir üzerinde iniyor gibi görünen bir tahta kalasın üzerine loş ışıklar saçıyor. Göz hizasına kadar geliyor ve duruyor.

Ona bakıyorum. Sonra yukarı bakıyorum, onu kimin indirmiş olabileceğine dair işaretler arıyorum. Her kimse, belli ki üzerine oturmamı, zincire tutunmamı ve beni yukarı çekerken vücudumu dengelememi istiyor. Çıkar çıkmaz boğazımı mı kesecekler? Reddetmek, susuzluk ve açlık beni çıldırtana kadar burada kalmak daha mı iyi olur?

Ellerim titreyerek zinciri kavradım. Etimi ısıracak kadar soğuk. Tahtaya tırmanıyorum ve denge merkezimi buluyorum. Bir anlık bir gerilim var. Sonra yükselmeye başlıyor, beklediğimden daha hızlı. Midemi arkamda bir yerlerde bırakmış gibiyim ve bağırsaklarımdaki boş yer tatsız bir şekilde çalkalanıyor. Yolun dörtte üçünde, zincirin diğer ucunu çeken her kimse bırakırsa düşüşten sağ çıkamayacağım aklıma geliyor. Küçük bir inilti titreyen dudaklarımdan zorla geçmeye çalışıyor, ama reddederek sertçe ısıyorum. Tahta yükselmeye devam ediyor ve yukarıdaki gökyüzü parçası genişlemeye devam ediyor.

Sonunda açık havaya çıktım. O kadar soğuk, taze ve canlandırıcı ki ciğerlerimdeki nefesi kesiyor. Çılgınca çırpınıyorum, kuyu duvarının kenarına tutunuyorum ve neredeyse ölümüne yuvarlanıyorum. Ancak çaresizlik beni harekete geçiriyor ve kendimi yukarı çekip diğer tarafta yere yığılıyorum. Bir hareket gözüme çarpıyor. Boğuluyorum ve kendimi dik tutmaya çalışıyorum, kollarımdan tutulup çekilmeyi bekliyorum.

Sonra Taar'ın sesi geliyor ve Taar'ın elleri omuzlarımda. "Bunu iç, *zylkala*," diyor ve dudaklarıma bir şey tutuyor.

Bardağa uzanıp başımı arkaya yatırıyorum, su içmek için sabırsızlanıyorum. Onun yerine bir ağız dolusu sert içki dilimi yakıyor. Nefesim kesiliyor, boğuluyorum, kekeliyorum. Ama içimi ısıtan ağız dolusu mideme iniyor ve damarlarımdan dışarı fırlıyor. Güçlenmiş bir şekilde başımı kaldırıp önümdeki mehtaplı dünyayı görmeye çalışıyorum.

Cesetler var. Midem düğümleniyor. Garip açılarla yatan silahlı kadın ve erkeklerden oluşan on ceset. Ölüler mi? Hayır, hem bağlanmış hem de ağızları tıkanmış gibi görünüyorlar ki ceset olsalardı bu oldukça anlamsız olurdu.

Taar'a dönüp bakıyorum. "Ne yaptın sen?"

Dişleri yüzünü buruşturarak parlıyor. "Yapmam gerekeni" diyor. "Gel. Henüz güvende değilsin."

Beni ayağa kaldırırken dirseğimi sıkıca kavriyor. Yanına yığılıyorum ve o da aceleyle kolunu bana doluyor, beni kendine yakın tutuyor. Bu neredeyse rahatlatıcı. "Al," diyor ve elime bir şey sıkıştırıyor.

Sürpriz bir şekilde, Nyathri'nin bağlarını kestikten sonra sunak taşının yanında düşürdüğüm bıçağım olduğunu görüyorum.

Taar'ın bakışlarını yakalamaya çalışıyorum. "Bu Yaşlılar. Senin halkın," diye geveliyorum, tam bir cümle kuramıyorum. Sonra ani bir enerji patlamasıyla onu itiyor, elinden kurtulmaya çalışıyorum. "Dur! Beni oraya geri koymalısın! Bu seni mahvedecek! Halkın seni asla affetmeyecek ve ... ve ..."

"Ve ne?" Taar'ın sesi hayvani bir hırıltıya dönüşüyor.

Ay ışığının onun sert ve tehlikeli yüz hatlarını nasıl ortaya çıkardığını inceliyorum. "Ben bunu hak etmiyorum. Ben buna değmem."

Bir an için cevap verecekmiş gibi görünüyor. Kendimi ona doğru eğilirken buluyorum, cevabına açım, ya onaylıyor ya da tartışıyorum. Gerilim korkunç, sessizliği kalbimi ikiye ayırmaya yetiyor.

"Fazla zamanımız yok," diyor sonunda, bana dönerek. "Yardım muhafızları yakında burada olacak. O zamana kadar gitmiş olmamız gerek."

Saf hayal kırıklığıyla çığlık atmak, yumrukla rımıla göğsüne vurmak ve bana cevap vermesini talep etmek istiyorum. Ama içkinin verdiği enerji patlaması çok kayboluyor. Dizlerim bükülmeye başlamadan önce onun kollarında sarkıyorum ve onunla birlikte birkaç adım sendeliyorum. Tek kelime etmeden beni ayağa kaldırıyor ve koşmaya başlıyor. Tapınaktan uzağa, çukurdan uzağa. Dağın eğiminden aşağıya, ağaçların daha sık büyüdüğü yere.

Elydark gölgelerin arasından beliriyor, iri cüssesi yıldız ışığında parılıyor. Sözsüz bir şeyler söylüyor, hislerime çarpıyor, rahatlatıcı bir nota. Benim için endişeleniyor muydu? Kesinlikle hayır! Taar'ı bu şekilde tehlikeye attığım için benden nefret ediyor olmalı. Ama Taar beni eyere oturtup arkamda salınırken hiç itiraz etmiyor. Burada yabancı kocamla birlikte olmak, onun kollarının beni sarması çok tanıdık geliyor. Ona yaslanma dürtüsüne karşı koymalıyım, rahatlamaktan güçsüz düşüyorum.

"*Vulmon*," diye emrediyor Taar ve Elydark harekete geçerek son srat dağdan aşağı, ağaçların arasından koşmaya başlıyor. Hiçbir at karanlıkta böyle bir hızda hareket etmeye cesaret edemezdi ama Elydark süzülerek ilerliyor, devasa toynakları yere neredeyse hiç değmiyor gibi görünüyor, güçlü cüssesi ağaç gövdelerinin arasından süzülüyor ve alçak dallardan kolaylıkla kaçıyor.

Sola, Taar'ın kolunun üzerinden bakıyorum ve aşağıdaki vadide yuvalanmış Saklı şehir'in ateşlerini görüyorum. Tassa'yı, Halamar'ı, benden acımasızca nefret eden tüm o insanları düşünerek kalbim sıkışıyor. Taar'ın geride bıraktığı tüm o insanları. Muhtemelen sonsuza dek.



Daha dn tapınağa giderken yaptığımız yolculuğun izini sürerek saatlerce dağlardan uzaklaşıyoruz. Taar konuşmuyor ve ben de onun sessizliğini bozmaya, dudaklarımı yakan en acil soruyu sormaya bile cesaret edemiyorum. Ama sonunda önümüzde ay ışığı altında parlayan Morrona Nehri'ni gördüğümde, omzumun üzerinden "Nereye gidiyoruz?" diye bağırmaktan kendimi alamıyorum.

"Tarh Ovaları," diye cevap veriyor, ağzı kulağıma yakın. "Tarhyn Kabilesi orada yaşıyor ve şef Lathaira Agandaur savaşında hayatını kurtardığım için bana borçlu. Burada olanlar henüz onlara ulaşmamış olacak. Geçici bir yardım bulabiliriz." "Seni *Silmael*'e kadar hayatta tutup, sonra da söz verdiğim gibi sağ salim eve götürmek niyetindeyim." diye eklemeyen önce bir süre daha sessiz kaldı.

Bu delilik. Bunu biliyorum, o da biliyor. Beni kurtararak, kendi hayatını riske atıyor. Yaşlılar bu suçu için onu affetmeyecektir. Ve onlar sekiz kabilenin temsilcileri. Kabileler ve reisleri kralları üzerinde ne kadar güce sahipler? Belki babasının zamanında işler farklıydı ama Taar otoritesini pamuk ipliğine bağlıyor. Ona düşman olurlarsa, birbirlerine düşman olmaları ne kadar sürer? Licornyn halkı ve yaşam biçimi, son yirmi dört saatte ikimizin de yaptığı seçimlerin ardından hayatta kalabilecek mi?

Kalbim taş gibi, mideme batıyor. Daha fazla suçluluk taşımaya dayanamıyorum. "Taar," diye başlıyorum, "beni buraya bırak. Kendi başıma gideceğim. Bana bir şans verdiğiniz ve kimse daha fazlasını isteyemezdi. Bir şekilde üstesinden gelirim, sen de-"

"Sus."

"Hayır, dinlemelisin-"

"Sus, *zylkala!* Bir şey duydum."

Elydark'tan bir şarkı dalgası yayılıyor. Onun tedirginliğini tüylerimin diken diken olması gibi hissediyorum. Nefesimi tutuyorum ve Taar ile licorneir'inin fark ettiği şey her neyse ona dair bir ipucu bulmak için kulaklarımı zorluyorum ama Elydark'ın toynaklarının ritmik vuruşundan başka bir şey duymuyorum.

Sonra Taar homurdanıyor, "Peşimizdeler. *Vulmon*, Elydark! Gidin!"

Taar'ın büyük omzunun üzerinden geriye, içinden kaçtığımız karanlığa bakıyorum. Uzakta, dans eden kıvılcımlar gibi, üç alevli ışık noktası geceyi aydınlatıyor. Nefesim kesiliyor. Bu ışığı tanıyorum: bu ruh ateşi, ölümlü gözlerle görünür kılınmış licorneir alevi.

"İleri, İlsevel," diye bağılıyor Taar kulağıma. "Gözlerini ileride tut."

Hemen itaat ediyorum, Taar üzerime eğilip beni Elydark'ın boynuna doğru eğilmeye zorlarken eyerin kulpunu kavıyorum. Elydark diğerleri gibi alev alamaz çünkü onun ateşi beni anında tüketir. Bu onu takipçilerimizden daha yavaş mı yapacak? Bakışları nehre sabitlenmiş, boynuzuyla mesafeyi delecekmiş gibi başını uzatmış. Ama diğerlerinin yaklaştığını hissedebiliyorum. Önceleri benim duyamayacağım kadar zayıf olan şarkıları her geçen an daha da yükseliyor.

Bunu yapmamalıyız. Taar kendi halkından kaçmaya zorlanmamalı. Onu durdurmalıyım. Belki eyerden kayabilirim. Eğer yere düştüğümde boynumu kırmazsam, kendimi o atlılara teslim edebilirim. İçimden bir ses onları krallarını esir almak için insan büyüü kullandığıma ikna etmenin zor olmayacağını söylüyor ve belki o zaman Taar-

Siyah şimşekler nehrin uzak tarafındaki gökyüzünü yırtıyor.

Kalbim durdu. Morrona'yı geçemeyeceğini bilsem de, gökyüzündeki o yarığın beni dehşete düşürüyor. Nemli küçük hücreme dönmeyi, ardından gelmesi gereken şarkısız karanlıkla yüzleşmeye tercih ederim.

"*Shakh,*" diye homurdanıyor Taar ve Elydark'ın kafasının içine bir şeyler söylüyor. Tek boynuzlu at tereddüt ediyor, bu gece ilk defa adımları duraksıyor. Bir şarkı dalgası ondan Taar'a doğru yuvarlanıyor. "*Vulmon!*" Taar yüksek sesle kükrer.

Elydark başını sallıyor, sonra hızını iki katına çıkararak nehre doğru ilerliyor. Ağzımı açmaya, içimin derinliklerinden fışkıran protestoyu dile getirmeye ancak zaman bulabiliyorum. Sonra nehir kıyısına sığıyoruz ve Elydark göğsüne kadar ve daha derine suya dalıyor. Soğuk dalgalar bedenimi eyerden sürükleyerek üzerime yıkıyor. Sadece Taar'ın demir beni sürüklenmekten koruyor. Elydark istikrarlı şekilde ileriye doğru yüzüyor ve bir anlığına nehrin uzak tarafındaki ay ışığıyla aydınlanmış manzarayı, geniş düzlükleri ve uzaktaki ormanları görebiliyorum.

Sonra karanlık çöker.

"Geri dön!" Çılgılık atıyorum. Bu şarkısızlığın gücü ezici bir darbe gibi üzerime çöküyor. Savaşarak, pençeleyerek, tekmeleyerek kendimi eyerden nehre atmaya çalışıyorum. O zonklayan cehenneme sürüklenmektense boğulmayı tercih ederim.

Ama Taar'ın bana karşı tutumu acımasız. "Tek yol bu," diye bağılıyor nehrin gürültüsünün ve benim paniklemiş sesimin üzerinde. "Kendini hazırla."

Geriye bakıyorum. Hiçbir cehennemin dokunmadığı uzak kıyıya. Alev alev yanan canavarların üzerindeki üç Licornyn atlısının, avlarını kaybetmek anlamına gelse bile, takip etmeye, nehri geçip cehenneme girmeye isteksiz bir şekilde ileri geri yürüdüğü yere.

Elydark'ın toynakları uzaktaki sete değiyor. Karanlık dalgalanıyor, kabarıyor, bir şey uzanıp bizi yakalamaya çalışırken zarın gerildiği hissi baskın geliyor. İnceldiğini, gerildiğini, gerçekliğin parçalanmaya hazır olduğunu hissediyorum.

Mümkün olan son anda Elydark şarkı söylemeye başlar. Şarkı-ışık aurası ruhundan dökülür, boynuzunun sarmallarından şok edici bir patlamayla dışarı akar. Karanlık geri teper, iğrenç, çok sesli bir koro halinde şarkısızlığını haykırır.

Yüzümü Taar'ın boynuna ve omzuna çevirip titriyorum. Ama Elydark nehirden tırmanıp Cruor'un dehşetine girerken, Taar'ın derin sesiyle vurgulanan tek boynuzlu atın şarkısının sesini dinliyorum: "Yakında bitecek. Ben buradayım. Buradayım, İlsevel."

Sonra, neredeyse özlediğim bir fısıltıyla: *"Her zaman senin için burada olacağım."*

Böyle hissetmemeliyim. Hissetmemeliyim. Ama yine de hissediyorum. Kötülükle çevrili, her tarafı düşmanlarla dolu ve kaçacak güvenli bir yer olmayan bu dünyada bile, içimden bir ses bu adamla güvende olduğumu biliyor. Bu çok yanlış, çok doğal olmayan bir his. Daha önce hiç kimseyle kendimi güvende hissetmemiştim. Her zaman tüm kalbimle sevdiğim Faraine bile güçlü tanrı armağanını kullanarak beni Gölge Kral'la evlenmeyi kabul etmem için manipüle etti. Ve Aurae, tatlı ve sevgili, beni boyun eğmeye ve kaderimi kabul etmeye ikna etmeye çalıştı. Hiç kimse yanımda durmadı; her zaman yalnızdım.

Ama şimdi Taar.

Benden vazgeçmedi. Ellerini havaya kaldırıp beni çok fazla, çok az, çok zahmetli, çok acı verici ilan etmedi. Benim için geldi. Her şeyini riske atarak: hayatını, onurunu, halkını. Onunla tanıştığım andan itibaren hayatını benim için defalarca riske atmaktan başka bir şey yapmadı. Bunu hiç hak etmediğim zamanlarda bile, ona itaatsizlik ve ihanet ettiğimde.

Bunu yapmamalıydı. Tanrı ikimizi de kahretsin, beni o çukurda bırakmalıydı! Şimdi ona ne olacak? Kendilerini ilk terk eden kralı terk ederlerse halkına ne olacak? Her şey çok büyük, devasa ve korkunç görünüyor.

Yine de burada, karanlıkta, cehennem her yanımızı sarmışken ve bizi koruyacak sadece bir şarkı varken... Taar'ın kolları beni sarmışken ve sesi kulağımda mırıldanırken... Güvendeyim.

Uzun yıllardır ruhumun şarkısını görmezden gelmeye ve ruhumun şu anda bile bana ulaşan karanlığa ulaşmasına izin vermeye bu kadar meyilli olmamıştım. En son Shanaera'nın ölümünden sonraydı. Onun kaybindan duyduğum suçluluk ve üzüntü içinde, *vardimnar*'ın çekiciliği neredeyse dayanabileceğimden fazlaydı. Beni fiziksel olarak uzak tutmak için sadece Elydark'ın şarkısı değil, Ashika, Halamar ve Kildorath'ın dizginleyici elleri de gerekti.

Artık böyle bir kısıtlama yok. Elydark, şarkısıyla bize bir yol açarak dörtnala vahşi doğaya doğru ilerlerken, karanlık arkamızdan yaklaşıyor ve topuklarımızı kemiriyor gibi görünüyor. Zihnimin kenarlarında fısıltılar duyuyorum, beni yakalayıp eyerden çekmeye hevesli pek çok kavrayıcı parmak gibi. Onlara teslim olmamak için elimden geleni yapıyorum.

Halkınıza ihanet ettiniz. Ruhunu lanetledin.

Sen bize aitsin ... bize ... bize ...

Elydark'ın eyerinin arkasından kaymak, Ashtari'nin cehennemi beni ezip yutarken ışığını ve şarkısını yanında taşıyarak dörtnala gitmesine izin vermek çok kolay olurdu. Hak ettiğim şey bu.

Peki o zaman Ilsevel'e ne olacaktı?

Omzuma yaslanmış kara kafasına bakıyorum, yüzünün yarısı hırıltılı saç tutamlarıyla gizlenmiş. Eğer *vardimnar*'a teslim olursam, Elydark'ın kalbi kırılacak, kederinin vahşiliğinde kaybolacak. Bu fikir bana acı veriyor ama bu, bağımızı kurduğumuzda anladığımız bir riskti. Bunun başkalarının başına geldiğini gördük ve aynı kaderin bizim de başımıza ne kadar kolay gelebileceğini çok iyi biliyoruz.

Olasılıkları tarttık ve seçtik.

Ama Ilsevel? Beni o seçmedi. Bunların hiçbirini o seçmedi. *Velra* onu benim etkilediğim gibi etkilemeyecek, ani ölümüm onu sakat bırakmayacak. Ancak kendini Cruor'un vahşi doğasında yalnız bulacak ve yanında sadece kalbi kırık bir licorneir olacak. Elydark onu bir çılgınlık nöbetinde hemen öldürmezse, onu terk edecek.

Ve bir sonraki *vardimnar* onun ruhunu da benimkini aldığı gibi alacak.

Bu yüzden ruhumu baştan çıkarıcı seslere karşı sertleştirdim ve yoluma devam ettim. Onu sadece terk etmek ve lanetlemek için kurtarmadım. Yerine getirmem gereken evlilik yeminlerim var ve bunu yapacağım. Ve kendi türünün yanında bir kez daha güvende olduğunda, ayrıldığıımızda ve yüzünü bir daha asla göremeyeceğimi bildiğimde, o zaman dönüp yaptığım şeyle yüzleşeceğim. O zaman büyüklerimin günahım için uygun gördüğü sonuçları kabul edeceğim.

Karanlık geldiği gibi aniden geçer. Bir an her şeyi tüketir -Bir sonraki, gitmiş. Gökyüzü hâlâ karanlık, dünya şafak öncesinin kasvetiyle boğulmuş, ama kıyaslandığında olumlu bir şekilde aydınlık görünüyor. Elydark şarkısını çözüyor. Toynak vuruşları yavaşlar, yavaşlar ve durur. Sertçe üfler, burun deliklerinden beyaz buhar pıfları çıkarır. Fiziksel efor onun gibi bir varlık için hiçbir şeydi, ama karanlığa karşı şarkı söylemenin ruhsal onu yıpratıyor. Ruh bağımız boyunca içten bir minnettarlık notası söylüyorum. Kulaklarını geriye atarak ve arka ayağını yere vurarak karşılık veriyor.

Ancak o zaman kollarımdaki narin yüke bakıyorum. Ilsevel başını yattığı yerden kaldırmamıştı. Omuzları kamburlaşmış, kolları bana sarılmış, yapışmış. Onu görmek çok garip. Neredeyse onunla tanıştığım andan beri korkuyor ama bunu belli etmemek için çok mücadele ediyor. Hapsedilmesinin ardından *vardimnar*'ın dehşeti onun için çok fazla.

"Ilsevel," diyorum usulca, günahkâr dudaklarımda nazik bir dua gibi onun adı. "Ilsevel, tehlike geçti. Artık güvendeziz."

"Güvenli," diye yankılanıyor. Yavaşça benden uzaklaşıyor ve tenimdeki ani soğuk lekeye kızıyorum. Başını arkaya yatırıp gözlerimin içine bakıyor ve yüzü bana o kadar yakın ki, gözbebeklerinin siyahlarında uzak yıldızların yansımaları görebiliyorum. "Bu doğru mu Taar? Senin yanında gerçekten güvende miyim?"

Damarlarımda bir soğuk dalgası dolaşıyor ve ardından keskin bir sıcaklık patlaması geliyor.

O anda hiç güvende değil. İkimiz de değiliz. Belki de birbirimizi gördüğümüz ilk andan beri, ateşin ve yağmalanmış tapınağın çığlıklarının ortasında bile güvende değildik. Onu o zaman da şimdiki kadar şiddetle istiyor muydum? Belki de . Ama kıvılcımlar oradaydı, sadece doğru rüzgârın onları her şeyi tüketen bir cehenneme dönüştürmesini bekliyorlardı. Böyle bir alevden ikimiz de nasıl kurtulabiliriz?

Konuşamam. Söyleyebileceğim her kelime çok tehlikeli. Ama o böyle bacaklarımda arasına sokulmuşken, gözleri bana lanetleyici ya da acımasız bir cevap vermem için yalvarırken burada kalamam.

Bir küfürle boğulurken attan o kadar hızlı iniyorum ki neredeyse onu eyerden düşürüyordum. Elydark'ın yelesinden bir avuç kapıyor. "Taar!" diye meliyor ama ben arkamı dönüp Elydark'ın bizi taşıdığı ovanın uzun otları arasında, o uzak gökyüzünün altında yürüyorum. Cruor'da yalnız yürümek aptallıktır. Yarık her an yeniden açılabilir ve cehennemi kusabilir. Şu anda umurunda değil. Bacaklarım koşmaya başlıyor, beni daha taşıyor, sanki karımdan, yeminlerimden, şerefimden ve krallığımdan kaçıp bilinmeyenin içinde kaybolabilirmişim gibi.

Velra beni kısa kesiyor.

Bir ilmeğin ucuna ulaşmış gibi aniden duruyorum, yüksek sesle nefes alıyorum ve dizlerimin üzerine düşüyorum. Acı koluma vuruyor. Rahatsız edici uzvu kavriyorum, kemiği kıracaktım gibi sertçe sıkıyorum. Belki de Tassa haklıydı. Belki de bu kutsal bir evlilik bağı değildir ve ben *drothlar*'ımdır.

-*Lanetli*. Bunca uzun ve korkunç yıl boyunca halkımı özgürleştiremediğim için tanrılar beni cezalandırıyor mu? Yoksa bu sadece bana yapılan kozmik bir şaka mı?

Sonunda nefes veriyorum, başımı kaldırıyorum ve geldiğimiz yere bakıyorum. Morrona'nın birkaç saat doğusundaki bu topraklar bana yabancı değil. Takipçilerimizden saklanabileceğimiz sık ormanlarla dolu ıssız bir bölge. Çünkü *vardimnar* kalktığı anda, Kildorath önderliğindeki cesur Licornyn'immin nehri geçip bizi avlayacağından şüphem yok. Bizi bulurlarsa, gelinim törenle öldürülmeyecek, sadece hızlı bir cinayet işlenecek. Peki ya ben? Beni ve Elydark'ı chaeora ipleriyle bağlayacaklar ve bizi Saklı Şehir'e, yaşlıların ve haksızlık ettiğimiz insanların önünde yargılanmak üzere sürükleyecekler.

"Savaş Lordu mu?"

Omuzlarım geriliyor. Arkamdan konuşan sesini duyunca kolumdaki acı aniden hafifliyor ama sıkışıyor, kalbim atmakta zorlanıyor.

Bir süre sessiz kaldı. Rüzgâr uzun otlar arasında dalgalanarak esiyor ve solmakta olan ay ışığı altında kilometrelerce uzanan görüş alanımın önünden akıp gidiyor. Onun dışında her şey durgun. Kuş sesi yok. *Zhor* kurdunun uzaktan gelen uluması yok. Sürüler halinde geniş ovada ilerleyen *leokaların* uluyan trilleri yok. Bu topraklarda bizden başka hayat yok.

"Özür dilerim." Kelimeleri geldiğinde, bir nefes kadar yumuşak. Ama otlar onları yakalıyor ve kendi aralarında ileri geri fısıldıyor gibi görünüyor: *Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim.*

"Seni suçlamazdım," diye devam ediyor bir süre sonra. "Beni o çukurda bıraksaydın, yani. I . . . Ne yaptığımı biliyordum. Yine de onu kurtarmayı seçtim." Küçük bir nefes alıyor ve ona bakmasam da omuzlarını nasıl geriye çektiğini ve çenesini nasıl sıkıca yerleştirdiğini kolayca hayal edebiliyorum. "Eylemlerimin sonuçlarıyla yüzleşmeye hazırım."

Dönmüyorum. Bakmıyorum. Cevap vermiyorum.

"Keşke kendimi açıklayabilseydim." Bana doğru bir adım attı, sonra tekrar geri çekilir gibi oldu. "Onun ölmesine izin veremezdim. Onun yerine benim ölmem gerekiyorsa, öyle olsun." Hıçkırık gibi boğuk bir ses. Yutkunuyor ve devam ediyor. "Muhtemelen çok geç, biliyorum, ama ... ama beni geri götürebilirsin. Seni sürükleyen *velra* olduğunu söyleyebilirsin. Muhtemelen doğrudur. Eğer şimdi geri dönersek, hala yaşlılarla barış yapabilirsin ve-"

"Hayır."

Sesim keskin, gibi bilenmiş bir bıçak gibi. Boğazımdan çıkarken neredeyse dilimi kesecek. Ayağa kalkıyorum ve ona doğru dönüyorum. Meydan okuyan gözleri benimkilerle buluşuyor ama yüz ifadem karşısında yanakları soluyor. Öfke kafamın içinde birbiri ardına patlamalar halinde yanıyor. Ama sadece öfke değil. Tutku da var, çok daha sıcak, içimde kaynıyor ve tüm damarlarımda dolaşıyor.

"Geri dönüş yok." Ona doğru birkaç agresif adım attım. Küçülmeye başlıyor ama kendini ayakta durmaya zorluyor. "Günlerdir kendime aramızda olanların geri alınabileceğini söylüyorum. Ama hepsi yalan." Elim uzanmaya başlıyor, onu elinden mi yoksa boğazından mı yakalayacağımı bilemiyorum. Yumruğumu sıkarak kendimi durduruyorum. "Gerçek şu ki," diye hırlıyorum, "sana o yeminleri ettiğimde, kendimi öylece vazgeçilemeyecek hayati bir şekilde adadım."

Daha iyisini bilmeseydim, ölümsüz aşkımla ilan ettiğimi düşünürdüm. Ama ilan etmedim. Bu bir aşığın itirafı değil, sadece bir gerçeğin ifadesi. Uygunsuz ve çileden çıkarıcı bir gerçek.

Ilsevel'in gözleri kafatasının içinde titreşiyor gibi görünüyor, çünkü birkaç şafak öncesi yıldızının ışığında yüz hatlarımı ayırt etmeye çalışıyor. Dudakları aralanıyor, boğuk bir nefes alıyor. Sonra: "Söylediğinde ciddi miydin? *Vardimnar* sırasında mı?"

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum ve başımı hafifçe yana çeviriyorum. "Ne dedim ben?"

"Her zaman benim için burada olacağını." İçimde bir şeyler . "Ben asla öyle bir şey söylemedim."

"Sen yaptın."

"Hayır. Çünkü bu mümkün değil."

Gözlerindeki korkunun yerini bir öfke parıltısı alıyor. "Madem mümkün değil, neden söyledin?"

Kollarımı havaya kaldırdım. "Asla yapmadım!"

Sen yaptın, Vellar.

Elydark'ın sesi kafamın içinde çınlayarak beni irkiltiyor. Başımı kaldırıyorum, Ilsevel'in yanından geçip yirmi metre kadar ötede duran ve uzun kuyruğunu sabırsızca sallayan licorneir'ımın olduğu yere bakıyorum. ***Seni duydum***, diyor o sözsüz. ***Kelimelerle konuşmadın, ama ruhun şimdi kabul etmeyeceğin gerçeği haykırdı.***

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Ilsevel'in ruhumun şarkısını duyduğunu mu söylüyor? O ve onun lanet olası tanrı vergisi yeteneği, benim asla yüksek sesle söylemeyi hayal edemeyeceğim bir şeyi fark edebilmiş: ondan vazgeçmek istemediğimi. Şimdi olmaz. *Silmael*'de olmaz. Hiçbir zaman. Onu desteklemek, sevmek ve korkularını dindirmek istiyorum. Her arzusu, her özlemi, her ihtiyacı için başvurduğu kişi olmak istediğimi.

Bu sadece kadife, Elydark'a şarkı söylüyorum. Bu gerçek değil.

Velra eylemlerinizi etkileyebilir, diye acımasızca cevap verir. ***Kalbinize gerçeği dikte edemez.***

Dişlerimi gıcırdatıyorum. *Sen kimin ?*

Cevap vermeye başladı ama ben sözsüzce hırlayıp ellerimi havaya kaldırdım. Bu Ilsevel'i ürkütüyor, o da birkaç adım geriye sendeliyor. Onu görmezden gelerek topuklarımın üzerinde dönüyorum ve çimleri ayaklarımın altında ezerek hızla uzaklaşıyorum. Ancak çok uzağa değil. *Velra* beni ani ve acı verici bir duruşa sürüklüyor. "*Shakh!*" Yumruklarımı gökyüzüne sallayarak bağıyorum.

Tanrım, ben ne yaptım? Hayatımın ve varlığımın tüm iplikleri önümde çözülüyor gibi görünüyor ve beceriksiz ellerim onları yakalayıp örmek için hiçbir şey yapamıyor. İttifak, yaklaşan kale kuşatması, Licorna'nın geleceği . . . Hepsini tehlikeye attım. Peki ne için? Onun için mi? Aşk için mi?

Sorun o değil. Onu sevmiyorum. Sevemem. Bir haftadan biraz daha uzun bir süredir içimde kök salmış olan bu duygular aşk olamaz. Şehvet ve sorumluluğun tuhaf bir bileşiminden başka bir şey değil ve evet, biraz da hayranlık. Onun hayatını kurtarmış olmanın ve karşılığında onun tarafından kurtarılmanın yaratacağı kaçınılmaz bağılıktan bahsetmiyorum bile.

Ama buna aşk demek imkânsız. Shanaera'yı kalbimin bana söylemeye çalıştığı şeyi itiraf etmeye cesaret edene kadar yıllarca tanıdım. Sadece aptallar anlık bir bağa inanır. Ve bu inançla hareket edenler pişman olurlar.

Hayır, Ilsevel'i sevmiyorum. Sadece onsuz bir hayat düşüncesine katlanamıyorum. Ki bu da aynı şey değil.

Başımı arkaya eğip yıldızlara bakıyorum. Nehrin bu tarafında çok daha uzakta görünüyorlar. Sanki *vardimnar* onları uzak tutuyor gibi. Nornala bu topraklardan dualarımızı duyabilir mi? Duyabilseydi ne dua edeceğimi bilir miydim?

Yavaşça dönüp Ilsevel'in benimle Elydark arasında durduğu yere bakıyorum. Kolları vücuduna sıkıca sarılmış, pelerini ani bir esintiyle dalgalanıyor. Yüzü bir tarafa dönük. Çok küçük, çok kaybolmuş görünüyor. Yine de yüz ifadesi her zamanki gibi sert ve meydan okuyucu. Bu kadın beni nasıl da zorluyor, her fırsatta bana meydan okuyor! Öfkeyle kendi kalbimi sökmek istememe neden olmuyorsa bile, tutkuyla elbiselerini yırtmak istememe neden oluyor. Beni aynı anda bu kadar öfkeliendiren ve kızdıran birini daha önce hiç tanımamıştım.

Ama bu aşk değil. Kesinlikle değil. Asla ihtiyacım olan ortak olamaz, asla Licorna'nın istediği kraliçe olamaz. O asla-

Aniden Ilsevel'in elleri iki yanına düşer. Çarpılmış gibi sendeleyerek birkaç adım geri atıyor, sonra duraklıyor, başını bir yana eğiyor. Bir şeyler dinliyor gibi görünüyor. Bir sonraki an, ellerini görünmez bir saldırıyı savuşturmak istercesine havaya kaldırıyor.

"Ilsevel?" Ona doğru birkaç adım atıyorum. "Ilsevel, sen-"

Beni şaşırtarak eteklerini topladı ve başladı, kuzeye doğru, zeminin alçak tepeler halinde yükselip alçaldığı, ağaçların ve çalılıkların karanlık bölgelerine dağıldığı yere doğru ilerledi.

"*Ilsevel!*" Heyecanla peşinden atıldım, uzun bacaklarım kısa sürede onun küçük adımlarını geride bıraktı. Onu yakalayıp yüzüme doğru çeviriyorum ve kollarının üst kısmını sıkıca kavriyorum. "Delirdin mi sen?" Talep ediyorum. Korku sesime sertlik katıyor. "Böyle kaçıp gidemezsin! Ya *vardimnar* saldırırsa ve sen Elydark'ın seni koruyamayacağı kadar uzakta olursan?"

Söylediğim tek kelimeyi bile duymuyor. Bana karşı zorlanıyor, yumruklarıyla göğsüme vuruyor, tekrar tekrar bağılıyor, panik neredeyse anlaşılmıyor. Sadece birkaç kelime geçmeyi başarıyor: "O şarkı! O şarkıyı bulmalıyım!"

Elydark yaklaşıyor, ruhu endişeyle parlıyor. göz göze geliyorum ve başını sallıyor. ***Ben de bir şeyler duyuyorum***, diyor.

Nyathri mi?

Emin değilim. Sanırım . . . Burun delikleri alevlenir ve boynundan aşağı bir ateş yayılır. ***Dışarıda çok yanlış bir şeyler var Vellar.***

Cruor'da her şey yanlış. Ama Elydark'ı böyle üzgün görmek beni tetikte tutmaya yetiyor. "Sus, sus." Ilsevel'i bana bakmaya zorlamak için biraz sallıyorum, çılgın bakışlarını yakalayıp tutuyorum. "Birlikte gideceğiz. Senin şu şarkını bulacağız. Anladın mı?"

Dudağını ısıyor, sonra başını sallıyor. Hâlâ titriyor, eyere geri dönmesine yardım etmeme izin veriyor. Arkasına bindiğimde acı çekiyormuş gibi inliyor ve Elydark'ın boynuna doğru eğiliyor. Ruhundaki aciliyeti hissediyorum; Elydark da bunu hissediyor ve ben komut vermeden önce harekete geçerek karşılık veriyor. Denge için Ilsevel'i tutup kendime doğru çekiyorum. O bunu görmezden geliyor, bakışları ileriye sabitlenmiş, elleri yelesini avuçlamış. Elydark'a rehberlik ediyor gibi görünüyor, o da onun sessiz yönlendirmesine sorgusuz sualsiz karşılık veriyor. İlk defa kendi licorneir'imde bir yolcu gibi hissediyorum. de yönlendiren bu şarkı her neyse duymuyorum ama Elydark'ın ruhundaki huzursuzluk önce sıkıntıya sonra da korkuya dönüşüyor.

Şafak sağımızdaki ufku pembeleştirmeye başladığında küçük bir yükseltinin tepesine çıkıyoruz. Aşağıdaki sığ vadiye bakıyorum ve ölü licorneir'in ilkini .

Kalbim durdu.

Devasa bir ağın altında sıkışmış yatıyor. Bir chaeora ağı -bilinçli bir düşünce olmadan hemen tanıyorum. Licorneir kıllarıyla örülmüş koyu renkli lifler bu gölgeli yerde ne kadar az ışık varsa hepsini yutuyor gibi. Licorneir cesurca mücadele etmiş, uzuvları ve kafası örgüye dolanmış ve karışmış. Ancak büyük canavar şimdi hareketsiz yatıyor.

İlk başta dehşet içinde bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Vücudumdaki tüm hisler yok olmuş gibi görünüyor. Elydark'ın şarkısı bile sustu, ruhunun mırıldandığı dehşet bir şok anında yok oldu.

Ancak Ilsevel eyerden atlar ve yokuştan aşağı koşar, sendeler, düşer, tekrar yükselir. O leş için yarışıyor. Sersemliğimi üzerimden atıyorum ve hızla attan inip gidiyorum. Ölü şeye aynı anda ulaşıyoruz, yaklaştıkça adımlarımız yavaşlıyor.

Bu vahşi bir licorneir. *Velrhoar*'tüm belirtilerini görebiliyorum: iskelet ve yanmış et. Ama böylesini hiç görmemiştim. Bununla birlikte

Kalbi parçalanmış halde acı çeken bu canavar birçok yerinden delinmiş ve *kanı akıtılmıştır*. Vücudundaki tüm kan gitmiş, geriye boş bir kabuk kalmış. Birisi yelesini ve kuyruğunu keserek cesede daha da saygısızlık etmiş.

"Bunu kim yaptı?" Ilsevel fısıldar. Cesedin yanında diz çöküyor, titreyen elleri bir zamanların güzel başına uzanıyor.

Elydark omzumda beliriyor, başı eğik ve vakur. Ona bakıyorum, bilmiş bir bakış paylaşıyoruz. İkimiz de bu eylemi kimin yapmış olabileceğini biliyoruz. Sadece Licornynler chaeora iplerinin nasıl örüleceğini bilir ama hiçbir Licornyn bir licorneir'in cesedini bu şekilde kirletmeye cesaret edemez. Yani yaşayan hiçbir Licornyn.

"Ilsevel," diyorum. "terk etmeliyiz. Hemen."

Beni duymuyor gibi görünüyor. İlk leşten başını kaldırıp baktığında, birkaç metre ötede bir tane daha görüyor. Onu ve yedi tanesini daha görmüştüm, hepsi de doğan güneşin ışığında ortaya çıkmıştı. Bu vadi ölü licorneir'lerle dolu.

"Gel." Sesim emir verir gibi sert. "Onlar için hiçbir şey yapamayız. Önce biz gidelim-"

"O hâlâ hayatta!" Kelimeler Ilsevel'in dudaklarından hıçkırıklarla döküldü. Bana , gözleri korku ve umutla parlıyor. "Hâlâ şarkı söylüyor, Taar!"

Onu engelleyemeden tekrar koşmaya başladı ve yirmi metre ötedeki ağlarla çevrili tepeciklerden birine doğru ilerledi. "Dur!" diye bağırdım ve elimi uzatarak peşinden fırladım. Beş büyük adımdan fazla atamamıştım ki, etrafımızdaki toprak dalgalandı, patladı ve kıpkırmızı pelerinli figürler mezarlarından cesetler gibi kalktı.

Şarkı olmayan bir patlama duyularıma saldırıyor.

O kadar ani, o kadar aşırı ki, bir an için *vardimnar*'ın düştüğünü ve gökyüzündeki kara şimşeklerin uyarı işaretlerini bir şekilde kaçırdığımı düşünüyorum. Şokla çılgılık atıyorum, sendeleyerek duruyorum ve bacaklarımı destekliyorum. Dizlerimin üzerine düşmemek için tek yapabildiğim bu.

Sanki uzaktan, başka duyular farkındalığıma saldırıyor. Kırmızı pelerinler, bir yaradan fişkıran kan gibi gözlerimin önünde parlıyor. Burun deliklerimde çürük kokusu, dilimde demir tadı ve uzaklarda bir yerlerde Taar'ın adımı haykıran sesi. Ama tüm bunlar benim yaşadığım dünyadan tamamen farklı bir dünyaya ait gibi görünüyor. Burada, bu dünyada, sadece şarkı ve onu parçalayan, parçalayan ve yok eden o karanlık niyet var.

Elydark'ın öfkeli borazanı beni acı verici bir sarsıntıyla geri getiriyor. Licorneir şarkısının saf gücü ruhuma ateş gibi düşüyor ve şarkısızlığı bir anlığına temizliyor. Nefesim kesiliyor, baş döndürücü görüşüm etrafımda dönüyor. Dünya baş ve ters yüz olmuş, anlam veremediğim bir hareket ve şiddet karmaşası. Önümde, çimlerin üzerinde, Nyathri'yi sunak taşında bağladığını gördüğüm o siyah liflerden bir ağ uzanıyor. Canlı bir yılan kütlesi gibi kıvranıyor gibi görünüyor, ama bir dizi göz kırpmadan sonra zihnimi onu olduğu gibi görmeye zorlayabiliyorum: düğümlenmiş ip, siyah ve beyaz. O iğrenç *şarkıyla* hafifçe titreşiyor.

Bir göz kırpma daha ve farkındalığımı şimdiki zamana sürükleyebiliyorum. Taar, Elydark ve ben yaklaşırken altında saklandıkları dokuma ağların örtülerini geriye atan figürleri hatırlıyorum şimdi. Şafak öncesinin derin kasvetinde, fark etmeden yanlarından geçip gitmiştim, dikkatim peşine düştüğüm kırık tek boynuzlu at şarkısıyla tükenmişti. Onları bir kenara fırlattığımda, yoğun bir şarkısızlık nabızı yayan bir dizi kızıl pelerinli figür ortaya çıktı. Sanki *vardimnar*'ın insan şekline bürünmüş parçaları gibiydiler.

Kim olduklarını biliyorum: ölümsüzler. Lamruil Tapınağı'nda Artoris'e eşlik eden sessiz figürler. Sadece on kişi getirmişti ama şimdi daha fazlası var. Sersemlemiş halimle onları sayamıyorum ama sanırım otuz ya da daha fazla olabilirler.

Bizi çembere alıyorlar: bir çember benim etrafımda, diğeri Taar'ın etrafında ve üçüncüsü Elydark'ın içine girerek bizi birbirimizden ayırıyor. Beni izleyenler saldırmak için hiçbir hareket yapmıyor. Diğerleri daha aktif, çünkü Taar ve Elydark cesurca dövüşüyorlar. Taar silahsız, kılıcı hâlâ Elydark'ın eyerine kınında. Bunu fark edince kalbim sıkışıyor, yakında kesileceğini biliyorum.

Ancak kızıl pelerinliler onu öldürmeye niyetli görünmüyorlar. Silahlarını onu savuşturmak için kullanıyorlar ve onu Elydark'tan uzakta, gittikçe daralan çemberlerinin içinde hapsediyorlar. Etinde hiçbir yara görmüyorum, gerçi şimdiye kadar onu kolayca dilimlere ayırabilirlerdi.

Kemerimdeki kendi bıçağıma uzanıyorum. Fazla bir şey değil ama o hayalet varlıklarla yüzleşirken avucumdaki ağırlığı beni rahatlatıyor. Olduğum yerde dönüyorum, gözlerimi aynı anda hepsine dikmeye çalışıyorum. Yüzleri gölgede kalacak şekilde kapüşon takmış beş kızıl pelerin etrafımı sarıyor. Kaçış yok, savunmalarında hiçbir zayıflık yok. Her birinden tek bir şarkı yükseliyor, bireyselleştirilmiş bir dehşet. Tanrı vergisi farkındalığımı çekiştirerek beni deliliğe sürüklemeye çalışıyor. Başımı sertçe sallıyorum, sonra öfkeli bir çığlık atıyorum, bu sesi engellemek için her şeyi yapıyorum. Beni korkutmalarına izin vermeyeceğim. Küçük kılıcımı sallayarak en yakındaki figüre saldırıyorum, o da sadece bir kolunu kaldırarak darbemi savuşturuyor. Pelerinin kırmızı kıvrımlarının altından bir el uzanıyor. Göğsüme yerleşmeden önce çürümüş ete bir göz ve tek bir itmeyle beni ayağımdan düşürüyor.

Yere düştüm, uzun otlar beni biraz olsun yumuşattı. Bıçağı tutmayı başardım ve önümde tutarak yukarı çektim. Tanrım, ellerimin titremesinden nefret ediyorum! Taar'ın sesi arkamda bir yerde sözsüz bir kükremeye pathıyor, ardından yeni mücadele sesleri geliyor. Ama görüşüm tamamen bana doğru adım atan, yükselen güneşin hastalıklı soluk ışığıyla yıkanan o yüksek formda dolu. O çürümüş el, ölümün eli gibi yavaşça, kaçınılmaz bir şekilde uzanıyor.

Sonra bir yerde soğuk, berrak bir ses konuşurken tüm dünya donmuş gibi görünüyor: "Bir erkeğin nişanlısına kılıç çekmesi yakışık almaz. Bazıları buna nezaketsizlik der, özellikle de bir kral için."

Midem bulanıyor. Bu ses, yüksek sesle konuşuyor olsa da, her tonunda bir zamanlar parlak, hatta güzel olabilecek her şeyden sıyrılan, kıvranan ve yutan bir şarkısızlık taşıyor.

Dönüyorum, kendimi yukarı itiyorum ve saçlarımı yüzümden atıyorum. Sabah sisinin içinden bir figür beliriyor. İlk başta ne gördüğümü anlayamıyorum, o kadar büyük, o kadar iri, o kadar yutucu bir karanlıkla titreşiyor ki. Zihnim bana onun bir iblis olduğunu, Ashtari'den bu dünyaya musallat olmak için gelen karanlığı yararak geldiğini söylemeye çalışıyor.

Gözlerimi kapatarak, Tanrı vergisi armağanımın yaygaracı farkındalığını geri çekmeye zorluyorum.

Her zaman işe yaramaz bir hediye, şu anda kesinlikle yardımcı olmuyor! Ölümlü duyularım bir kez daha baskın, tekrar bakıyorum ve bu sefer yaklaşan şeyi görebiliyorum.

Bu bir tek boynuzlu at. Devasa, ziyade bir boğa gibi inşa edilmiş, güçlü omuzları ve her adımda dünyanın merkezine titreme gönderen devasa toynakları var. Garip, doğal olmayan bir yürüyüşle hareket ediyor, sanki uzuvlarını canlandıran şey onlarla ne yapacağını tam olarak bilmiyor gibi.

Ölmüş. Görür görmez anladım. Sadece açıktaki kemiklerden sarkan çürümüş etten değil, sadece oyuk göz çukurlarından ve çürüme kokusundan da değil. Bu ölümlük çok daha kötü. Şimdiye kadar gördüğüm tek boynuzlu atlar, ister bütün ister kalbi kırılmış olsun, canlı bir ateş şarkısıyla titreşirken, bu şey, bu hantal leş, *şarkısızlıkla* kaynıyor. Sıvı siyah şeritler gibi içinden ve etrafından dalgalanıyor, boş göz çukurundan geçiyor, açık burun deliğinden dışarı çıkıyor, açık kaburgalarından içeri giriyor, karnındaki açık delikten dışarı çıkıyor.

Bu canavara bir kadın biniyor. Kıpırmızı kukuletası ölü yüzünü ortaya çıkarmak için geriye atılmış. Bir zamanlar teninin rengi ne olursa olsun kaybolmuş, geriye kansız gri bir et kalmıştır. Çökmüş çukurlardan ölü gibi bakan gözler, ağzını ve çenesindeki eski bir yarayı kemiriyor.

Yine de insan onun güzelliğini inkâr edemiyor, öldükten sonra bile ona tutunuyor. Ya da güzellikten de öte *gücünü*. Bir zamanlar ruhunda kaynayan ve varlığının çekirdeğinden parlayan katıksız güç ve enerji. Hala orada, hala yeterince mevcut, neredeyse, neredeyse ezici bir ruh şarkısı olması gereken şeyin yankısını duyabiliyorsunuz.

Şimdi bu şarkı, tıpkı bindiği tek boynuzlu atın şarkısı gibi, sarmallar halinde çözülmüş, yutulmuş ve hiçbir şey haline getirilmiştir. Kırılmadı, sadece boşa çıktı.

Ölü gözleri Taar'a öyle bir odaklanıyor , neredeyse orada olduğunu bilmediğine inanacağım. Taar ona bakıyor, yüzü gevşemiş, gözleri dehşetle açılmış, öyle ki yüzünü bir yabancınıninkine dönüştürüyor.

O anda bu kadının kim olduğunu anladım. Shanaera. Taar'ın karısı olması gereken kişi. Şimdi ona bakınca, ölmüş olsa bile, kaderin de nasıl soyduğunu görüyorum. Harika bir kraliçe olabilirdi. Doğasının gücü, bedeninin ve iradesinin kuvveti, yıkıntı ve çürümenin ortasında bile kendini belli ediyor. Şarkısı bozulmadan önce hayattayken nasıl biri olmalıydı?

Cehennem atını dizginliyor. Çürümüş ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. hâlâ uzun kızıl pelerinlerle çevrili olsa da, sanki bu kadın ve onun tehdidi karşısında oluşturdukları tehdit önemsizmiş gibi kaybolup gitmişler. Başını hafifçe yana eğiyor, parlak olmayan siyah saç telleri çökük yanağına düşüyor. "Evet, sevgilim?" diyor, sözlerinin altını çizen küçük siyah *şarkı* makaraları. "Bana söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Taar konuşmıyor. Boğazındaki kaslar geriliyor ama nefes aldığından bile emin değilim. Elydark ise vahşi bir kükreme çıkarıyor, şaha kalkıyor ve keskin toynaklarıyla havayı yırtıyor. Shanaera başını sertçe çeviriyor, bu hareket pek doğal değil ve gülümsemesi büyüyerek kararmış diş etlerini ortaya çıkarıyor. "Ah! Seni bir kez daha görmek büyük bir zevk, sevgili Elydark. Eski bir dost için daha nazik bir selamın yok mu?"

Elydark yine kükrüyor. Bu sesin altında, ruhunun şarkısı derin bir keder ve kaybı yankılıyor. Ama bu şarkıda saldırganlık da var. Taar'ı herhangi bir düşmandan korumak için her şeyi yapar, hatta bir zamanlar ikisi için de değerli olan bir düşmandan bile.

Shanaera hakarete uğramış gibi bir kaşını kaldırır. Bir kez daha Taar'a döner. "Licorneir'ini daha iyi altında tutmalısın, sevgilim. Bu tür davranışlar senin için iyi bir yansıma değil."

"Burada ne yapıyorsun?" Taar'ın acı dolu bir törpü gibi, sanki sözcükler göğsünden pençeyle çıkıyormuş gibi.

"Ne? Burada, bu vadide mi?" Shanaera bir kolunu açarak ağların altında, gün ışığıyla yavaş yavaş görünür hale gelen ölü leşleri işaret ediyor. Dönüp manzarayı seyrederken midem bulanıyor. O korkunç ağların altında o kadar çok ölü tek boynuzlu at var ki. Yirmi, belki daha fazla, hepsinin kanı çekilmiş, yeleleri ve kuyrukları kesilmiş. Bunun yanlışlığı ruhumu sarsıyor. Keşke dün gece aniden ölseydim. Keşke Taar

beni o rahibe ve bıçağına bıraksaydı. O zaman böyle bir kötülüğü görmek için yaşamak zorunda kalmazdım.

Shanaera dilinden şarkılar dökülürken, "Bunun çok açık olduğunu düşünmeliydim," diye hafifçe devam ediyor. "Hasat yapıyoruz." Uzuvarını zarif olmayan bir şekilde hareket ettirerek atından iniyor, en yakındaki ağla çevrili leşe doğru ilerliyor ve ayağıyla onu dürtüyor. "Bu *velrhoar* canavarları artık pek bir işe yaramıyor gibi."

"Hasat mı?" Taar . "Ne hasadı?"

"Elbette onların kanı." Shanaera ölü bakışlarını kaldırır ve Taar'ın yüz ifadesine gülümser. "Bir *velrhoar* licorneir'in kanı bile ilahi bir saflık ve ışıkla doludur. Güçlü bir büyü kaynağıdır. Miphatlar yarattıkları bu Cruor diyarında hayatta kalmak için bunu vazgeçilmez buluyorlar. Büyülü yollarını başka nasıl güçlendirdiklerini sanıyorsun?" Omuz silkiyor ve ölü canavara bir kez daha bakıyor. "Eskiden mücadele ederlerdi. Kanları için tek boynuzlu atları yakalamak ve öldürmek kolay bir iş değil. İşte benim halkım burada devreye giriyor." Ölü tek boynuzlu atın uzuvlarına hâlâ dolanmış olan ip ağın bir parçasına tekme atıyor. "Kendi yöntemlerimiz var, değil mi? Vahşi tek boynuzlu atları zapt etmek için."

Chaeora ipi Mifatlar için bir vahiydi." Taar usulca

küfreder. Sonra da: "Sen Shanaera değilsin."

Kadın ona sertçe bakar. "Ne?"

"Sen o değilsin," diyor tekrar. "O asla Miphates için çalışmazdı. Ne hayatta ne de ölümdede."

Ölü tek boynuzlu atı yattığı yerde bırakarak ona doğru ilerliyor. Kızıl pelerinler geri çekilerek aralarında ona bir yol açıyor ve o da doğru yürüyüp yüzünü onunkine yaklaştırıyor. Boyutlarının ne kadar iyi eşleştiğini şimdi görebiliyorum. Adamın genişliği onunkinin neredeyse iki katı olmasına rağmen, kadın kısmen çürümüş haliyle bile kaslı ve güçlü. O, sadece bir mezar tarafından bastırılmayacak kadar saf bir vahşetin yarattığı.

"Belki de" diyor, dudaklarını parlayan dişlerinden ve çürümüş diş etlerinden çekerek, "beni sandığın kadar iyi tanı mıyorsun."

Taar'ın neden ona saldırmadığını, çıplak elleriyle dövüşmediğini merak ediyorum. Silahsız ama daha büyük düşmanlarla yüzleştiğini gördüm. Tanrı aşkına, daha dün gece on Licornyn muhafızını birlikte alt etti, değil mi? Ama taşlaşmış gibi görünüyor, sanki özü taşa dönüşmüş gibi.

Shanaera başını geriye atıyor ve gülüyor. "Merak etme!" diyor ve cansız parmaklarıyla yanağını okşuyor. "öldürmüyoruz. "Hepsini öldürmüyoruz."

En azından hemen. *Velrhoar*'a çok uzak olmayanlar başka amaçlar için kullanılabilir."

Elini kaldırır ve parmaklarını şıklatır. Hemen başka ölü tek boynuzlu atlar beliriyor, sanki başka bir dünyadan çıkıp gelmişler gibi sisin içinden tezahür ediyorlar. Üçü de, tıpkı onun sopasına benzeyen, şarkısız varlıklardır. Derilerinin altında siyahlık dalgalanıyor ve boş göz çukurlarından damlıyor. Önce tapınağa saldıran Noxaurian'larda, sonra da Taar'da gördüğüm virulium deliliğine benziyor, Taar o zehirli keşiğe yenik düştüğünde. Böyle bir kötülüğün tek boynuzlu atları ele geçirebileceğine asla inanmazdım. Elbette ruh ateşleri onu kolayca yakıp yok ederdi! Ama bu canavarların ruhu yok, ateşi yok.

Ayağa kalkmayı başarsam da dizlerimin bağı çözülüyor. Böyle bir kötülüğün görüntüsü neredeyse dayanabileceğimden daha fazla ve şarkısızlığın zonklaması her geçen an daha da artıyor. Çığlık atmak ve bağırarak istiyorum, kendimi bu gerçeklikten koparıp başka bir gerçekliğe kaçmak istiyorum.

"Bu bir kirlenme," diyor Taar. Sesi çok tuhaf geliyor, sanki içindeki bir şey ölmüş gibi. "Licorna'nın en değer verdiği şeylere saygısızlık bu."

"Çok konuşuyorsun," diye hırslıyor Shanaera ona doğru dönerek. "Kendine bir insan gelin aldığına ve onu sarstığına dair söylentiler duydum. Başta inanmamıştım. Nişanım, tüm yeminlerinden vazgeçip kendini düşmanlarımızdan birine mi bağlıyor?" Sonra bana döndü, ilk kez varlığını kabul etti. "Ama buradasın. Vahşi doğada insan bir kadınla yalnızsın. Hem de herhangi bir insanla değil, Larongar'ın kendi kızıyla."

"Ne?"

Sözcük Taar'ın dudaklarından dökülüyor ama kulaklarımdaki ani kan akışından güçlkle duyabiliyorum. Yer altımdan kayıp gitti. Dizlerim bükülüyor ve dengemi korumaya çalışarak ağır ağır sallanıyorum.

Shanaera'nın ölü gözleri Taar'dan bana ve tekrar bana dönüyor. Sonra başını geriye atıp gülüyor. "Bilmiyor muydun? Bu beklenmedik bir zevk! Morthiel'in en gelecek vaat eden büyücülerinden birini herhangi bir insan kaltak için kalenin güvenliğinden göndereceğini mi sanıyordun? Miphatlar amaçsız hiçbir şey yapmaz Taar. Bu senin için söyleyebileceğimden çok daha fazlası. Sen her zaman fevri davranmışsındır."

Taar'ın gözleri benim üzerimde. Sanki kendi ölümsüz insanlarıyla çevrili olduğunu unutmuş gibi. Her an katledilebileceğimizi ve cesetlerimiz kullanılamayacak kadar parçalanmışsa şanslı olacağımızı unutmuş.

Nekrofon deneyleri. Hayır, bana sanki bu korkunç diyara ayak basmış en korkunç şeymişim gibi bakıyor.

"Taar-" demeye başladım. Ama Shanaera bana doğru adım atarak dikkatimi çekiyor. Yavaşça etrafımda dönüyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, sonra önümde durup ölü gözlerini kısarak yüzümü inceliyor.

"Nasıl buldun küçük prenses?" diye soruyor. "Erkeğimi *sallamak* nasıldı? Tekniği geliştirdi mi merak ediyorum. Şikayet etmek için bir nedenim olduğundan değil." Bakışlarını göğsüme, belime, sonra tekrar yüzüme indiriyor. Dudağının çürümüş köşesini bir alay kaldırıyor. "İçimden bir ses kendini tuttuğunu söylüyor. Senin gibi cılız bir yaratık bir Licornyn kralının tutkusunun gerçek gücüne dayanamaz." Omzunun üzerinden geriye bakıyor. "Senin için eğlenceli miydi aşkım? Yoksa onu kırmaktan çok mu korktun? Kendine denk bir kadınla kendini serbest bırakabilmeyi özledin mi?"

Taar'ın gözleri üzerimde. Onlarla buluşmaya çalışıyorum ama bu güneşin yakıcı yüzüne bakmak gibi bir şey. Onunla paylaşmaya cesaret ettiğim hikâyemin tüm küçük parçalarını bir araya getirirken kafasında dönen düşünceleri, fikirleri hissedebiliyorum.

Shanaera tekrar gülüyor, vahşi, manik bir sesle. "Eh," diyor, "belki de küçük prenses görüldüğünden daha eğlencelidir. Artoris de onu *sarsmaya* hevesliydi, çözmeye niyetli olduğu bazı yarım kalmış işleri olduğunu söyledi. Ama sonuçta Morthiel'in ilgisini çeken şey taşıdığı tanrı armağanı. Bu yüzden onu getirmesi için en iyi adamını gönderdi." Sonra başını sallayıp Taar'a baktı. "Bilmiyor muydun? Larongar'ın tüm çocukları tanrı vergisidir. Hikâyelere inanılacak olursa, Helesatra Dağı'ndaki ejderhayı öldürdüğü için tanrıların ona verdiği ödül buydu. Hepsi biraz alay konusu ve hediyelerin çoğunun hiçbir değeri yok. Ama *onunki*" - parmağıyla yüzümü işaret ediyor - "ne yaptığını bilen bir adam tarafından bir şeye dönüştürülebilir." Ölü gözleri benimkilere bakıyor, sanki yapabilse beynime girecekmiş gibi. "Artoris kaybettiği ödülünün geri gelmesine çok sevinecektir."

Havada insanlık dışı bir ses patlıyor. Shanaera irkilerek ve ben onun ötesine baktığımda Taar'ın aniden hareketlendiğini görüyorum, ağzı açık, öfkeyle böğürüyor. Kıpırmızı pelerinlilerin uzanan ellerinden sıyrılıyor, savrulan bir bıçaktan kurtuluyor, en yakınındaki saldırganın kolunu yakalıyor ve bir kas hamlesiyle onu diğer ikisinin üzerine fırlatıyor. Elydark, binicisinin ruhuna karşılık boynuzuyla saldırıyor, bir zombiyi şişleyip

Bir kenara. Kendini tekrar toparlıyor, kırmızı büyümlü ışık yarada parıldıyor ama geçici bir yol açılmış oluyor.

Elydark Taar'a doğru koşar ve Taar kılıcını kınından çıkarıp tam zamanında dönerek yaklaşan en yakın zombinin kafasını kukuletasıyla birlikte keser. Diğerleri üzerine çullanıyor ama o tüm vücuduyla savaşıyor, kılıcıyla kesiyor, tekmeliyor, omuzluyor, hatta kafataslarına vuruyor. Darbelerine yenik düşüyorlar ama kafalarını koparmayı başardıkları hariç tekrar ayağa kalkıyorlar. Ama kendi zayıflıklarını biliyorlar ve ona öldürücü vuruş için fırsat vermiyorlar.

Shanaera ölü tek boynuzlu atlara doğru sertçe işaret ediyor. İçlerinden biri harekete geçerek dövüşe doğru dalıyor. Elydark hemen kendini cehennem yarattığı ile binicisinin arasına yerleştirir. Boynuzunu indiriyor ve ölümsüzün hücumunu karşılıyor. Şaha kalkıp toynaklarıyla birbirlerini parçalamadan önce geyikler gibi çarpışıyorlar. Elydark'ın ruh ateşi şarkısının ve ölü şeyin içinden aç, kavrayıcı parmaklarla uzanan o sızan şarkısızlığın gücüne kapılan tanrılar armağanım ileri atılırken görüşüm bulanıklaşıyor.

Elimdeki bıçağa bakıyorum. Çok küçük, çok işe yaramaz görünüyor ve onu nasıl kullanacağıma dair bilgim neredeyse hiç yok. Ama Taar ve Elydark'ın tek başlarına savaşmasına izin veremem. Shanaera'nın dikkati benden yana dönmüş, savaşı acımasız bir neşeyle izliyor. Bu küçük kılıçla onun kafasını kesemem ama belki-

Kırık bir şarkının delici patlaması kafamı dolduruyor.

Kargaşaya, dehşete rağmen etrafımda dönüyorum. Ruhumdaki ve özümdeki her şey o yeni şarkıya, o hüznü, kırık uyumsuzluğa odaklanıyor. Onu biliyorum. Hemen tanıyorum. Bulduğum yerden çok da uzak olmayan bir mesafede yatan, ağlarla çevrili cesetlerden birinden geliyordu.

"Nyathri," diye fısıldıyorum.

Bir sonraki an koşuyorum. Kıpırmızı pelerinliler kendilerini Taar'a atmakla o kadar meşguller ki, kalabalıktan ayrılıp uzun otların arasından koşmaya başladığımda kimse fark etmiyor. Kendimi ağın yanına dizlerimin üzerine attım ve aniden yanan, işkence gören bir bakışla göz göze geldim. Bu o, onu sunaktan kurtardım ve Cruor'a geri kaçıp vahşi tek boynuzlu atlara katıldı, ancak avlanıp bir kez daha bu korkunç, karanlık dokunmuş iplerin altına hapsedildi. Neden onu da diğerleri gibi öldürmediler? *Velrhoar*'a o kadar uzak olmadığı için mi? Onu da o şarkısız canavarlardan biri yapmaya mı niyetliler?

Dişlerimi sıktım. Bu . Olmasına izin vermeyeceğim.

"Buradayım Nyathri," diyorum ve ağı kesmek için işe koyuluyorum. ipleri kolayca kesen bıçağım, bu çok daha kalın, düğümlü örgüde zorlanıyor. Lifler esniyor ama çok isteksizce.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Ölü parmaklar omzumdan tutup beni ayağımdan çekiyorlar. Ayağa kalkarken çığlık atıyorum ama bıçağı elimden bırakmıyorum. Etrafımda dönerken bile, bıçağı doğrudan gri filmli bir göze saplayarak saldırıyorum.

Shanaera başımda duruyor, ağzı şaşkınlıkla açık. Parmakları omzumdaki kavrayışını gevşetmiyor ama diğer eli yavaşça kalkarak kılıcımın çıktığı yuvanın hemen altındaki deriye dokunuyor. "Her rağmen içinde küçük bir ruh var." Diğer gözü yüzüme kayıyor. "Ama Taar'ın ihtiyacı olan kraliçe sen değilsin."

"Belki de değil," diye hırlıyorum ve bıçağı kafatasından geri çekiyorum. "Ama en azından hayattayım."

Hiç tereddüt etmeden boğazına doğru hamle yapıyorum, sahip olduğum tüm gücü koluma aktarıyorum. Beni kolayca engelliyor ve tek bir ters vuruşla beni yere fırlatıyor. Nyathri ağın içinde çırpınarak çığlık atıyor. Vücudundan küçük alev püskürmeleri fişkırıyor. Ona dönüyorum, şarkının sıcaklığını tenimde hissediyorum. Bir kez daha bıçağımı tutmayı başardım.

Shanaera bana doğru adım atıyor. "Seni öldürmek bana büyük bir zevk verir, küçüğüm," diyor. Kelimeler, şarkısızlığın tıslamasıyla yankılanıyor. "Ama Morthiel'in sana ihtiyacı var. Ve şimdilik Miphatları mutlu etmeliyiz." Solmuş eli boğazıma uzanıyor.

Son bir çaresizlikle Nyathri'nin çırpınan formuna, şarkısına yuvarlanıyorum. Ruh ateşi üzerime yıkanıyor, yakıyor. Ağı son bir hırçın darbeye keserken bile acıyla çığlık atıyorum.

Tek boynuzlu at, Shanaera'nın bile ayaklarını yerden kesen bir alev patlamasıyla yükseliyor. Ateşi serbest kalıp beni tüketirken kollarımı başımın üzerine atıyorum, kırık, öfkeli bir uyumsuzluk cehennemi.

Ham, kırmızı ateşin ve cehennem sıcaklığının parıltısı savaş öfkemi kırarak gözümü alıyor.

Tam zamanında bakıyorum ve kalp dikenli bir licorneir'in vahşi formunun chaeora ağlarından birinden kurtulduğunu görüyorum. O karanlık lifler ateşini bastırıyordu ama ısı, enerji hâlâ oradaydı ve basınçla artıyordu. Şimdi özgürlüğüne kavuşan bu basınç varlığının merkezinden fışkırıyor, küçük bir ışık çekirdeği genişleyerek beni ayaklarımdan düşürecek kadar güçlü bir patlamaya dönüşüyor.

Haykırıyorum. Yakınlarda bir yerde Elydark kükrüyor ve hemen ardından saf büyüden bir parıltı ruh bağımız boyunca ilerleyerek beni korumaya alıyor. Bir kolumun üzerine sertçe iniyorum ama yuvarlanıp kendimi hızla çömelmiş halde buluyorum.

Kıpkırmızı pelerinler etrafıma saçıldı. Aynı patlamaya yakalanmışlar, pelerinleri yanıyor, çürümüş etleri kavruluyor. Ben izlerken bile, *nekrolifa* büyüünün kırmızı ışığı çürümüş etlerinin üzerinde fokurduyor, yaralarını iyileştiriyor, yeniden canlandırma büyüünü eski haline getiriyor. Bazıları yanan giysilerini üzerlerinden atıyor ve ilk kez yüzlerini görüyorum; tanıdığım tüm yüzler, Agandaur'da benimle birlikte savaşan erkekler ve kadınlar. Bazıları Shanaera'nın yanında durmuş ve virulium bağımlılıklarına tutunmuş olanlar. Tek gözlü Nuviar ve onun vahşi karısı Minuvae var. Riluan da onlarla birlikte, gerçi onu son gördüğümde Agandaur savaş alanında bir Miphates ölüm büyüyle kalbinden vurulmuş bir halde yatıyordu. Siyah virulium zehri o son saatlerde yüzlerinden aşağı damlamış ve onları cisimleşmiş şeytanlara dönüştürmüştü.

Ama geri kalanlar? Bunlar bana sadık olan insanlar. Licorna için cesurca savaşan iyi askerler. Savaşırken şarkı söyleyen Kydroth'u tanıyorum, seçtiği şarkıyla tempo tutarak uzuvları ve kafaları keserdi. Ve Jomaer'i, biraz sert bir avdan ve görünüşte hiçbir yerden topladığı otlardan doyurucu bir güveç hazırlayabilen Jomaer'i. Bu yüzlerin her biri başka bir anıyı canlandırıyor: Sairdara ve Alavar, Varoris ve Corymar. Hepsi çoktan ölmüştü. Hepsi Morthiel ve Miphates'in esareti altındaydı.

Küfrederek ayağa kalkıyorum, kılıcım hazır. Hortlaklar bir an için sersemledi ve şimdi kaçmak için tek şansım. *Elydark!* Ruh ipliğimiz boyunca şarkı söylüyorum. Hemen cevap veriyor. Yelesi ve kuyruğu uçuşarak bana doğru hızla geldiğini görmek için dönüyorum. Omzunda, o ölümsüz licorneir'in boynuzunun açtığı çirkin bir yara var. Bacağından gümüşü bir kan akıyor ama o buna . Yaklaşıyor ve ben eyere hazırlanıyorum, sonra duraklıyorum.

Ilsevel.

Kalbim durdu.

Gerçeği biliyorum. Aniden ve kesin olarak. O vahşi licorneir'i kimin serbest bıraktığını biliyorum. O ruh ateşi patlamasından kimin sorumlu olduğunu biliyorum.

Elydark'tan dönerek, bakışlarımı çarpınan ölümlerin arasından, chaeora ağının için için yandığı yere doğru fırlatıyorum. İşte orada. Küçük bedeni yerde yatıyor. Kömürleşmiş giysilerinden, kararmış teninden dumanlar yükseliyor.

"Hayır." Bu kelime uyuşmuş dudaklarımdan bir dua, bir protesto gibi dökülüyor.

Beni bu kadar acımasızca çeken şey *velra* mı yoksa onun yanında olmak için duyduğum ani, her şeyi tüketen ihtiyaç mı bilmiyorum. Deneme güçleri olsaydı bile, ölümler beni zapt edemezdi. Aramızdaki mesafeyi o kadar hızlı geçiyorum ki, ayaklarım yere zar zor değiyor ve kül rengi toprakta onun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. "Hayır, hayır, hayır." Onu kaldırıp kollarımın arasına alırken kelimeler dudaklarımdan dökülüyor. Derisi kavrulmuştu. Kırmızı, siyah ve çiğ. "Ilsevel," diye fısıldıyorum. "*Zylnala*, beni duyabiliyor musun?"

olmalı. *Kadife* kırıldığı anda hissederdim.

Ama o bu dünyaya pamuk ipliğiyle bağlı. Kollarım titriyor. Tüm bedenim ve varlığım dehşetle, öfkeyle, kederle sarsılıyor. Onu göğsümde ezmek, kendi irademle ona güç vermek istiyorum.

Vellar, Elydark'ın sesi kafamın içinde şarkı söylüyor, ***dikkat et!***

Üzerime bir gölge düşüyor. Başımı geriye çekip Shanaera'nın iğrenç suretine bakıyorum. Yüzünün yarısı yanmış, Nyathri'nin bastırılmış ruh ateşini dışarı atarken olduğu gibi yakalanmış. Ama *necrolipha* büyüğü hızla işe yarıyor ve çürümüş etini, büyüünün esareti altında bu hayata ilk döndüğü zamanki haline geri çekiyor. Bana ve kollarımdaki kadına bakarken dudak büküyor. "O artık işe yaramaz," diyor. "Senin için. Morthiel'e. Herhangi biri için."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Ayağa fırlamak ve kendimi onun, bir zamanlar sevdiğim kadın olan bu iğrenç şeyin üzerine atmak istiyorum. Kılıcımı alıp

ve üç lanetli yıl önce ona verdiğim aynı ölüm yarasına doğru bağırsağından geçirdim.

Ama bu Ilsevel'e yardım etmeyecek. Ben işe yaramaz öfkemi harcarken bile o ölecek. "Onu iyileştirebilirim," diyorum. Kelimeler beceriksizce ve büyük olasılıkla yanlış. Ama

Boğazıma düğümlenen umutsuzluğu yutkunarak bastırıyorum ve Ilsevel'in yanıkların altında neredeyse tanınmaz hale gelen yüzüne bakıyorum. "Bunu düzeltebilirim." Aynı nefeste, sesimi ruh ipi boyunca dalgalanarak licorneir'ime gönderiyorum. *Elydark! Yardım et bana!*

beliriyor, başı eğik, boynuzunu Ilsevel'in çırpınan kalbine doğru uzatmış. **Üzgünüm Vellar**, diyor, şarkısı kafamda kederle ağırlaşıyor.

Yapabileceğimiz hiçbir şey yok.

Var! Şiddetle karşılık veriyorum. Yıldız Çocukları şifa şarkıları söylüyor. Bunu daha önce de yaptık, sen ve ben. Tekrar yapabiliriz.

Böyle değil, diye yanıtlıyor başını sallayarak. **Bir vardı belki. Ama o günler geride kaldı.**

Onlar değil! Beni viruliumdan geri çağırdın. Neredeyse ölüyordum ama şarkın buldu, iyileştirdi, iyileştirdi. Çılgınım, çaresizim. Onun sonsuz gözlerine yalvararak bakıyorum.

Ama ben onunla birlikte sanıyorum, diye nazıkçe cevap veriyor, **seninle değil. Ve sesi 4od'lardan etkilenir.**

Küfretmemek için çenemi sıkıyorum. *Yapabilirim. Yapabilirim-*

"İnsanı yere bırak, Taar."

Başımı tekrar kaldırıp Shanaera'nın yarı onarılmış yüzüne bakıyorum. "Bırak da onun için şarkı söyleyeyim," diyorum, sesim sert çıkıyor.

Kaşlarını kaldırıyor. Gözlerinin etrafındaki gri deri geriliyor.

"Bunu düzeltebilirim," diyorum Elydark'ın uğultulu itirazlarına aldırmadan. "Onu iyileştirebilirim. Sonra onu Morthiel'e, kendi türüne geri götürebilirsin."

"Peki ya sen?"

Sertçe yutkunuyorum, o çaresizlik düğümü öyle şişiyor ki zorlukla nefes alabiliyorum. "Sana boyun eğeceğim, Shanaera. Kılıcımı bırakıp kendimi sana teslim edeceğim."

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken bakışlarımı tekrar Ilsevel'e indiriyorum ve yanmış etinde yüz hatlarına dair bir iz arıyorum. Gözleri kapalı ya da belki de artık gözleri yok. Ondan geriye çok az şey kalmış. Ama bana öyle geliyor ki, kaşları pek çok kez gördüğüm o sert düğümle çatılmış.

Larongar'ın kızı.

Lanet olsun bana!

Beynimde daha fazla soru dönüp duruyor, neredeyse her cevap kafa karışıklığımı daha da arttırıyor. Ama başımı sallıyorum, kargaşanın durulmasına izin veriyorum. Emin olduğum tek bir şey var: O Ilsevel. Benim düşmanım. Benim *zylkala*'m. Varlığımın felaketi, akıl sağlığımın işkencesi. Uğruna hayatımdaki değerli her şeyden vazgeçtiğim kadın.

Ve biliyorum ki -korkunç bir netlik anında- hepsini tekrar yapardım.

Beni hala *velra* bağı mı yönlendiriyor? Belki de. Ama umurumda değil. Eğer içimdeki bu his sihirli bir dürtüden başka bir şey değilse, kendi kalbimle o kadar iç içe geçmiş ki artık farkı anlayamıyorum. Onu o müzayedede satın aldığımda hiçbir zorlama yoktu. Onu genç rahibin önüne götürdüğümde, evlilik kordonu için kolumu uzattığımda ve o yeminleri isteyerek ettiğimde. Sebepler, koşullar, zayıf bahaneler, bunların hiçbiri önemli değil.

Ben onu seçtim. Ve eğer tanrılar bu seferlik bana karşı nazik olurlarsa, şimdi yine onu seçeceğim.

"Bırak onu iyileştireyim." Shanaera'nın bakışlarıyla buluşmak için bakışlarımı kaldırıyorum. "Hem ödülüne hem de benim itaatime sahip olacaksın. Daha ne isteyebilirsin ki?"

Çürük dişlerini göstererek hırlıyor. "Ya başarısız olursan?" Başarısız olamam. Başarısız olmayacağım.

"Öyle bile olsa teslim olacağım. Yemin ederim."

"Yemininin hiçbir anlamı yok." Kelimeleri tükürüyor, zehir dolu, acı dolu. Bir an için o ölüm camlı gözleri berraklaşıyor ve o çürümüş kafatasından dışarı baktığını bildiğim Shanaera'nın keskin ışığını yeniden görüyorum. Öfkesini, acısını, ihanetini görüyorum. Sevdiğim kadını, kalbimi adadığım kadını görüyorum. Beni böyle, kollarımla bir başkasına sarılmış, hayatı için yalvarırken görmek onun için nasıl bir şey olmalı?

Uzun bir nefes çekiyorum. "Morthiel'in ödülünü hasarsız istiyorsun, değil mi?"

"Morthiel umurumda *bile* değil."

Dikkatli adım atmalıyım. Bakışlarında delilik var. Benim her şeyim varken onun kaybedecek hiçbir şeyi yok. Kalbim burada kollarımın arasında yatıyor, ateşten yanmış ciğerlerimle nefes almaya çalışıyorum.

"Benden ne istiyorsan Shanaera," diyorum. "Ödeyeceğim bedel bu. Ne istersen. Benim ölümüm, benim hayatım, benim bedenim. Benden ne istersen,

Yapacağım. Sizinle dövüşmeyeceğim, direnmeyeceğim. Beni durduğum yerde öldürebilir ve cesedimi yeniden yapılmak üzere efendilerinize geri götürebilirsiniz."

Kelimelere inanmıyorum. Onun gibi olmak, Miphates'in kölesi olmak mı? Kendi halkıma karşı çevrilmiş bir silah mı? Benim için daha kötü bir kader olamaz. Ama Ilsevel'i kurtarmanın tek yolu buysa . . .

Shanaera'nın gözleri bir kez daha ölü. Ölü, hesapçı ve acımasız. "Licorneir'in ne olacak?" diye soruyor, omzumun yanında hareketsiz duran Elydark'a bir bakış fırlatarak.

Onun adına konuşamam. Birbirimize bağlı olsak da, onun hayatı ve ruhu kendisinden başka kimseye ait değil. Belirsizliğimi onun kalbine söylüyorum. Bana , ciddi gözlerinde bir dünya keder saklı. ***Eğer kendimizi ona teslim edersek, bizi öldürecek. Ve daha da kötüsü.***

O zaman seni serbest bırakacağım, diyorum. Bağımızı bitireceğim ve buradan kaçabilirsin.

Öfkeli bir nota ruh bağımızı titreştiriyor. Elydark başını sallıyor ve gözlerine ateş sıçırıyor. ***Böyle şeyler söyleme Vellar! Bağımızdan kopmaktansa ölümsüz olmayı tercih ederim.*** Sonra iç çeker ve büyük başını çevirerek doğu ufkuna ve yükselen güneşe bakar. Uzak bir dünyaya, belki de ruhunun kökeninin cennetine bakıyor gibi görünüyor. Beni cehenneme kadar takip etmeyi seçerse bir daha asla göremeyeceği bir cennet.

Ilsevel'inizi iyileştirmenize yardım edeceğim, eğer yapabilirsem, diyor sonunda, sözsüz şarkı salt dilin ötesinde bir anlamla katmanlanmış. ***Ve boyun eğeceğim.***

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Ne zaman başladıklarını bilmiyorum, en son ne zaman ağladığımı da hatırlamıyorum. Ama onun fedakârlığını kabul ederek başımı sallıyorum. Kaderimiz ne olursa olsun, her zaman yaptığımız gibi ona doğru birlikte yürüyeceğiz.

Shanaera'ya dönüyorum. "Seninle dövüşmeyecek."

Burun delikleri alevlendi. Bir süre sessiz kalıyor, beni inceliyor, licorneir'imi inceliyor. Değerli anların elimden kayıp gittiğini, Ilsevel'in yaşam gücünün giderek azaldığını hissediyorum.

"Pekâlâ," diyor Shanaera sonunda ve adamlarına geri çekilip bize yer açmalarını işaret ediyor. Yanmış etleri çoktan onarılmış olan kızıl pelerinliler sessiz bir tanık gibi duruyor, ölü gözleri ifadesiz bir şekilde karımı kömürleşmiş zemine yatırmamı izliyorlar. Her küçük hareket onun daha fazla acı çekmesine neden oluyor. Boğazından korkunç bir inilti çıkıyor. Bu ses kalbime saplanan bir bıçak gibi.

Ne yapacağım Elydark? Tekrar licorneir'ime bakıyorum. Daha önce de şifa şarkıları söylemiştim, en son düğün gecemde

Elydark'ın gücü uzaktan gelinimin elindeki küçük bir kesiği örmek için. Bu farklı, denediğim her şeyin çok ötesinde göz korkutucu bir görev.

Beni takip et Vellar. Elydark borusunu kalbine dokundurur. ***Günah4 benimle.***

Kafamın içindeki sesi hareket etmeye, kabarmaya, karmaşıklığı artan katmanlar halinde büyümeye başlıyor. Kafamın içinde bu dünyadaki tüm manzaralardan çok daha parlak ve çok sayıda renk görüyorum. Gözlerimi kapatarak elimi Ilsevel'in göğsüne, Elydark'ın boynuzunun yanına bastırıyorum. Diğer elimi licorneir'in yanağına koyuyorum ve ruhumun aramızdaki bağı parlak derinliklerine gömülmesine izin veriyorum.

Ateşi ondan bana sıçırıyor, ikimizi de alevden bir parıltıyla kaplıyor. İkiz ruhlarımızın birleştiğini hissediyorum, kendi gücümün onunkiyle birleştiğini, birleşirken daha büyük ve daha eksiksiz bir şeye dönüştüğünü hissediyorum. Dudaklarımı açıyorum ve şarkının evcilleşmeden dökülmesine izin veriyorum. Onun ihtişamıyla karışan kaba sesim güzel bir şeye, ilahi bir büyü'nün kanalına dönüşüyor.

Akan bir sel bedenimi dolduruyor. Dalıştan hemen önceki an gibi bir heyecan hissediyorum ve kendimi bırakıyorum, kısıtlamayı bırakıyorum ve hissin beni ele geçirmesine izin veriyorum. Bir ses ve yücelik dalgasının üzerinde savruluyorum ve o zaman, daha önce hiç tam olarak bilmediğim bir şekilde, bu varlığın içinde bulunan kadim ve eskimeyen göksel şarkının gücünü biliyorum. Fiziksel bir form giymeyi ve benimle birlikte bu dünyada yaşamayı seçen bu uhrevi yaratık. Bu bilgiyle Elydark'a olan sevgim derinleşiyor. Bu sevgiyi şarkıma kanalize ediyorum, onu ve sahip olduğum diğer her şeyi elimden Ilsevel'in kırık bedenine döküyorum.

O tanrılar.

Ey Nornala, zarif hanımefendi.

Ey Karanlığın Lamruil'i ve büyük mucize yaratan Aenerin.

Ey İlahi Olanlar, tüm gücünüz ve bilgeliğinizle, benim hayatımı bu kadıninkine bağlamayı uygun gördünüz. Onu şimdi kurtar. Eğer bir merhamete, bir lütfâ layıksam, bırakın bu ona geçsin.

Zamansızlık hissi beni kuşatıyor. Bu şarkı ve dua, umut ve korku alanında asırlarca ya da sadece birkaç dakika kalabilirim. Ama sonunda fiziksel bedenim bu gücü daha fazla kaldıramıyor. Kendimin zayıfladığını, sesimin titrediğini hissed. Bu çok fazla ve ben çok zayıf bir taşıyıcıyım.

Sesim çatlıyor. Şarkı sendeliyor, parçalanmaya başlıyor. Elydark eğilip onu tekrar düzgün bir şekle sokmaya çalışıyor. Ben de uzanıyorum ama rüzgâra tutunmak gibi bir şey bu. Armoniler kafamın içinde parçalanıyor, dağılıyor ve

ait oldukları göksel alemlere. saran ruh ateşi sönmeye başladı ve fiziksel dünya kendini yeniden gösterdi.

Hâlâ görüşümün sınırlarında dans eden göz kamaşmasına karşı gözlerimi kırıştıtararak, şarkımızın nelere yol açtığını görmek için sabırsızlanan karıma bakıyorum. "Ilsevel?" Fısıldıyorum.

Yüzü yavaşça tekrar odak noktasına geliyor. Harap olmuş, yanmış, acıyla bükülmüş yüzü.

Başımı sallıyorum ve tekrar bakıyorum. Hayır. Hayır, bu ! Böyle bir şarkıdan sonra, böyle bir büyü patlamasından sonra olmaz.

Elydark'a bakıyorum. *Tekrar söyle!* Talep ediyorum.

Geri çekiliyor, yanları eforla şişiyor. ***Yapamam Vellar***, diye soluk soluğa bağırır. Ateşi söndü, ruhunun ışığı bir kor gibi yandı. ***Her şeyi terk ettim. Geriye hiçbir şey kalmadı.***

Bu doğru değil. Her şeyi vermiş olamaz, çünkü yeterli değildi. Lanet , yeterli değildi.

Tekrar söyle! Bağırıyorum, sesimi ruh bağımızın ötesine gönderiyorum. *Sana emrediyorum! Şarkı söyle, şarkı söyle! Benim için söyle, onun için söyle!*

Ama licorneir'im titriyor. Kaybedeceğimiz onca şeye rağmen daha fazla ateş toplayamıyor. Özünü o şarkıya döktü ama yetersizdi. *Ben yetersizdim.* Yeterince güçlü değildim, onu doğru şekilde yönlendiremedim. Bu çok büyük bir güçtü ve dünyadaki tüm umutsuz dualara rağmen onu kontrol edemezdim.

Boğazımdan sözsüz bir ılgık kopuyor. Ilsevel'in o acımasız toprakta yattığı yerde onun üzerine eğiliyorum. Başını ellerimin arasına alırken gözyaşlarım kavrulmuş tenine düşüyor. Nerede o? O harap yüzün içinde tanıdığım yiğit genç kadın nerede? O hala orada, hala mevcut, ama sadece birazcık. Ve acı! Çok acı çekiyor olmalı. Keşke ondan alabilseydim, keşke onun için katlanabilseydim.

Shanaera'nın botları Ilsevel'in başının hemen ötesinde görüş alanıma giriyor. Sesi bana bir dizi darbe gibi çarpıyor. "Licorna'nın son kralının bir insan için kendini aptal yerine koyacağı günü kadar yaşayacağımı hiç düşünmemiştim." Sonra karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Sanırım sonunda göremedim."

Sonra uzandı. Parmakları başımı kavradı, saçlarımda dolandı. Yüzümü dikleştirip beni gözleriyle buluşmaya zorluyor. "Başarısız oldun. O artık ölü sayılır." Dudakları geriliyor ve çürümüş bir yüz ifadesi ortaya çıkıyor. "Sen benimsin Taarthalar. Ve yapmam gerekeni yapacağım. Seni Licorna'nın ihtiyacı olan kral yapacağım, şu andan tüm çağların sonuna kadar."

35
ILSEVEL

Varlığımda acıdan başka bir şey yok.

Her santimimde, her atomumda çok fazla acı var. Ancak en kötüsü fiziksel acı değil. Hayal ettiğim her şeyden çok daha aşırı olmasına rağmen, ruhumdaki yakıcı acı yanında hiç kalır.

Bilinçli düşünme yeteneğimden geriye ne kaldıysa, *bunun cehennem olduğunu* düşünüyorum. *Rahiplerin ebedi lanetten söz ederken kastettikleri buydu.*

Süregelen, kırık uyumsuzluğun her algıda yaygara kopardığı alevli bir dünyada kaybolmuş durumdayım. Bu şarkı -o kadar kırık, o kadar yakıcı ki- bedenimi ve zihnimi sırayla kırbaçlıyor. Saklanabileceğim hiçbir yer yok, kaçmak için dönebileceğim hiçbir yer yok. Körlüğümü delip geçen, sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi parlayan tek bir ışık noktasından başka bir şey yok.

Taar.

Nasıl bildiğimi bilmiyorum ama bu *ışık* onun ruhu, onun şarkısı gibi geliyor. Duyamıyorum ama ona yaklaşabilseydim, belki de o melodiyi ve bir koruma olarak etrafıma sarabilirdim. Sahip olduğum tüm güçle ruhumu o ışığa doğru itiyorum, uçsuz bucaksız alandaki o sonsuz küçük parıltıya. Beni çağırıyor, çaresiz ve çok uzak. Uzanmaya çalışıyorum ama burada elim yok, kolum yok, şeklim yok. Acımdan başka bir şey yok. Bilincimi yönlendirmek, kendimi ilerletmek için çabalıyorum, ama ne kadar zorlarsam, o ışık noktası o kadar uzak görünüyor.

Sonra tamamen yok oluyor. Acı, sıcaklık ve uyumsuzluk birleşerek beni ağırlıkları altında eziyor. Gücüm olsaydı, bana anlık bir umut cazibesi bile sunduğu için o ışığı lanetlerdim. Benim gibi biri için ne umut olabilir ki?

Kafese kapatıldım. Doğduğum hapishanede, tüm hayatımı kaçmak için savaşıyor geçirdiğim hapishanede kapana kısıldım. Benliğimin, kişisel kimliğimin farkına vardığım andan itibaren, kendime ait olduğunu iddia edebileceğim bir özgürlük kavramı bulmak için vahşi bir kedi gibi savaştım. Şimdi mi? Kafesleme tamamlandı. Kendi bedenim, yalnızca ölümün beni özgürleştirebileceği bir işkence odasına dönüştü. Ama ölüm bir türlü gelmiyor.

Bir terk edilmişlik duygusu farkındalığımı yokluyor. Bir parçam, bedenimin kanı çekilmiş tek boynuzlu atlar ve kafası kesilmiş savaşçılarla dolu bir vadide, kömürleşmiş toprağın üzerinde yattığını biliyor. Taar'ın beni terk ettiğini, ölü bir kadınla birlikte bilinmeyen bir geleceğe doğru yol aldığını. Rüzgâr etimi kül bulutları halinde savururken, yanmış ciğerlerim şu anda bile acı dolu nefesler almak için mücadele ediyor.

Son birkaç anımı hatırlamakta zorlanıyorum. Kafamda Nyathri'nin bir görüntüsü beliriyor. Ruhumdaki bu yanma... Nyathri'nin her zaman çektiği şey bu mu? Onu ve diğer vahşi tek boynuzlu atları çeviren kalbi bu durumda mı? Eğer öyleyse, buna nasıl dayanıyor bilmiyorum. Böyle bir varoluşa kim dayanabilir ki?

Ama bu kırık şarkı tamamen Nyathri'ye ait değil. Tek boynuzlu atın patlaması sadece etimi kavurmakla kalmadı, aynı zamanda içimde uzun zamandır bastırmak için savaştığım bir şeyi de serbest bıraktı. Kendi şarkımı, kendi kırılmışlığımı. Aurae'nin ölümünün ve tüm o rahiplerin ölümlerinin suçluluğu, her zaman farkındalığımın hemen kıyısında geziniyor.

"Bunun senin hatan olmadığını , değil mi?" Taar hafızamdan konuşuyor, sesinin tınısı ruhumun şarkısının uyumsuzluğuna katkıda bulunuyor. *"Kız kardeşinin ölümünün ağırlığını taşıyamazsın. Bu çok büyük bir yük. Seni ezecek."*

Bu bir yalan.

Bu lanet bir yalan.

Bu benim hatam. Benim zayıflığım, benim düşüncesizliğim. Ben , Aurae ve tüm o masum ruhlar hâlâ hayatta olacaktı. Bu cehennem ateşinde yanmayı hak ediyorum. Bu kavrulmuş cesette sıkışıp kalmayı hak ediyorum. Beni burada esir tuttuğu sürece bu dehşeti hak ediyorum.

Kararmış bakışlarımda bir şey hareket ediyor.

Daha önce kör olduğumu düşünsem de, aniden körlükten daha derin bir karanlık olduğunu fark ediyorum. Unutuşun dallanan parmakları bir anda zihnimde geziniyor. Ruhum, irkilmiş bir kalp atışı gibi sarsılıyor. Bu yanan şarkıdan daha çok korktuğum bir şey varsa, o da gelmekte olan şeydir - *şarkısızlık*.

Yıkım, tüm melodi, armoni ve rezonansın kasıtlı olarak yok edilmesi.

O kara şimşek sadece bir uyarıydı; sonra ne olacağını biliyorum. Kaçmak zorundayım. Burada, bu ölüm vadisinde yalnız ve savunmasız kalamam. Ölmem gerek. Bana kalan tek kaçış yolu bu.

Büyük bir çabayla farkındalığımı bedenimin sınırlarına çekiyorum. Göremiyorum ama etrafımdaki kavrulmuş toprağı hissedebiliyorum. Tüm irademi toplayarak bir kolumu hareket ettiriyorum. Titreyen, kül rengi parmaklarım arıyor. Bıçağım nerede? Yakınlarda olmalı. Nyathri'nin bağlarını kesmek için kullandım ve patlama sırasında düştü. Parmak uçlarımdan sadece birkaç santim ötede olabilir. Eğer onu bulabilirsem, eğer bileğimi kesecek gücü toplayabilirsem, belki daha önce kan kaybından ölebilirim-

Cehennem saldırıları.

Nyathri'nin ruh ateşinin yakıcılığından sonra, bu ani soğuk bir şok oldu. Bir daha asla üşüyeceğimi düşünmemiştim. Bir şekilde daha kötü. En azından yıkıcı gücüyle canlı olduğunu bildiğim ateşten daha kötü. Burada hayat yok.

Ama bir varlık var.

Hissediyorum. *Onları*. Aynı anda hem tekil hem de çoklu. Bir varlık, bir bilinç, niyet dolu ama ruhsuz. Bir sıçrama hissi farkındalığımın içinden süzülüyor, ardından birçok sesin tıslaması geliyor. Şarkısız, ruhsuz sesler.

Eller vücudumda geziniyor, yavaşça ve keşfederek, yanmış etimin bazı kısımlarını nasıl sıyırdıklarına aldırmadan. Çığlık atmaya çalışıyorum ama dudaklarımı ayırdığım anda bir şey dilimin üzerinden kayarak boğazımdan aşağıya iniyor ve son zayıf çığlığımı bile alıyor.

Açlık etrafımı sarıyor, atmosferde nabız gibi atıyor. Yeme ihtiyacı, olan her şeyi *un* haline getirme ihtiyacı. Çözülmemiş, yapılmamış. *Un-song*. Bu, yirmi beş yıl önce Yarık açıldıktan sonraki saatlerde Licorna'yı saran dehşet. Birkaç saat içinde kaç milyon ruh yutuldu? Yine de bu açlık doymak bilmedi. Sonsuz bir tüketim ihtiyacı.

Ve bu beni yiyip bitiriyor.

Hissediyorum, dış katmanlarımı soyuyor, kemiklerimi ve iliklerimi araştırıyor. Yüzlerce parmak, ruhumun haykırdığı, mücadele ettiği ve saklanmaya çalıştığı yere kadar derinlere iniyor. Kendimi savunacak hiçbir şeyim yok... dışında... dışında.

Bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum. Umutsuzluk beni harekete geçiriyor ve içgüdülerimle hareket ederek Nyathri'nin kırık şarkısını, tüm o yakıcı uyumsuzluğu ele geçiriyorum. Karanlıkta benimle birlikte olan tek gerçek şey o ve neredeyse sifıra indirgenmiş olsa da ruhum ona dokunduğunda canlanıyor. Acı bir kez bedenimden fişkırıyor. Bunu memnuniyetle karşılıyorum; *yok* olmaktan iyidir. Bir çaresizlik dalgasıyla, bu şarkıyı serbest bırakmadan önce etrafıma sarıyorum, ışık-ses patlamalarıyla cehennem karanlığına saldırıyorum.

Cehennem geri çekilir, şaşırır. Belki de vahşi tek boynuzlu atlar Cruor'da böyle hayatta kalıyordur. Yürek yakan şarkıları bu varlığın yutamayacağı kadar büyük, çok güçlüdür. İşkence görmüş ruhlarının acısı onları hayatta tutan şeydir. O yanan şarkıyı bir kırbaç gibi kullanarak tekrar saldırıyorum. Zafer ruhumda alevleniyor. O zaman sır bu mu? Böyle mi dayanacağım? Bildiğim bir şey varsa, o da şarkıdır ve ben-

Cehennem bir kez daha üzerime çöktüğünde düşünce kesiliyor. Ruhum çığlık atıyor, sesim yanan şarkıyla ürkütücü bir uyum içinde karışıyor, şarkının kesilmesinden bir an önce. Beni istila ettiğini hissediyorum. Bana tecavüz ettiğini. Beni tükettiğini. Hiçliğin öfkemi çözdüğünü ve onu yok ettiğini hissediyorum. Bu güç benim için çok büyük! Kim onu uzak tutmayı umabilir ki?

Farkındalığının bir tarafında ani bir ışık patlaması oluyor.

Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bir kez bedenimin farkındayım. Hiçbir şey göremiyorum-Nyathri'nin patlaması gözlerimi yaktı. Ama o titreşen kırmızı ışığı inkâr edemeyeceğim bir yoğunlukta hissediyorum. Hâlâ kontrol edebildiğim az sayıdaki kas ve dokuyu zorlayarak başımı ona doğru çeviriyorum.

Cennetten düşen yanan bir yıldız gibi, bir ışık küresi yaklaşır, çığlık atan ve yol açmak için geri çekilen karanlığı geri iter. Un-song kıvranır, bu ışığı yakalamaya ve boğmaya çalışır, ancak çok güçlüdür ve kaynağı çok eskidir. Ortasında bir tek boynuzlu at duruyor ve ebedi şarkısını söylüyor.

Nyathri! Haykırmaya çalışıyorum. Şarkı olmayan sesimi yakalıyor, boğuyor. Ama tek boynuzlu at başını sallıyor, boynuzuyla karanlığı yırtıyor. Sessizce çığlık atıyor, tıslıyor ve tekrar geri çekilerek bana yaklaşmasına izin veriyor. Sonunda yanmış bedenimin üzerinde duruyor, kırmızı güneş ateşi topları gibi gözleriyle bana bakıyor.

Bu benim adım değil. Kafamın içinde şarkı söyleyen ses kelimelerle konuşmuyor. Buna ihtiyacı da yok. Anlamı seste, notaların dizilişinde ve ruhunu saran nahoş uyumsuzlukta açık. ***Nyathri, bu doğru değil. Artık bir adım yok.***

Anlıyorum. Bu isimsizliği ben de hissediyorum, varoluşun çılgınlığını anlamlandıran her şeyden kopmuş durumdayım. Tek boynuzlu ata sempatimi söylüyorum, tamamen kendime ait ateşli bir müzik dizesi. Ve şimdiye kadar birkaç kez denemiş olmama rağmen, ilk kez sesim ile onun uyumsuz şarkısı arasında bir uyum anı yakalıyorum. Eksik, ama lirik tonalitenin en zayıf ipucu var.

Tek boynuzlu at irkilerek hemen cevap verir. Şarkıların birbirine karıştığı o anı beklemiyordu. Dönüyor ve korkarım yine kaçacak, beni cehenneme terk edecek. *Lütfen*, şarkı söylüyorum, ruhumla uzanıyorum. *Benimle kal*.

Tek boynuzlu at, boynuzu aniden ağırlaşmış gibi başını eğiyor. "**Beni neden kurtardın?**" diye soruyor.

Cevap vermeye çalışıyorum ama doğru melodiyi bulamıyorum.

"**Neden beni kurtardın?**" diye tekrarlıyor, belki de ilk seferinde anlamadığımı düşünerek. ***İki kez beni o cehennem lekeli bağlardan kurtardın, ikisinde de ölümlü beden için büyük riskler aldın. Neden?***

Bilmiyorum.

Garip ama sanki bu konuşmayı daha önce yapmışım gibi hissediyorum. Çok tanıdık ama yine de ... ve yine de nerede, ne zaman ya da kiminle olduğunu hatırlamıyorum.

Tek boynuzlu at, cevabımın yetersiz olduğunu açıkça söyleyen kakofonik bir müzik patlatıyor. Hayal kırıklığını hissediyorum ama daha iyi bir şey önerebileceğimden emin değilim. *Özür dilerim, diyorum ona. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Senin şarkının bu dünyadan gittiğini bilerek bu dünyada yaşamaya dayanamazdım.*

Oğlum4 bozuldu.

Ama çok güzel.

Senin ölümlü bedeninin de kırıldı.

Evet, biliyorum.

Bir zamanlar böyle yaraları iyileştirebilirdim.

Her şeye rağmen göğsümde aniden alevlenen umut kıvılcımını durduramıyorum. Bir dakika önce bunun mümkün olduğunu düşünmezken, görünüşe göre hala yaşamak istiyorum. *Bunun için ne gerekiyor? Şarkı söylüyorum. Yeniden iyileşmek için neye ihtiyacın var?*

Uyum, diye yanıtlıyor hemen. ***Son Vellara'mla paylaştığımdan bile daha eksiksiz bir ruh birleşmesi.*** İsmi söylerken belirgin bir tınısı var ve bunun Ashika için kendi ismi olduğunu, sadece ikisi arasında paylaşılan gizli isim olduğunu biliyorum.

Şarkısında bir boşluk var - başından beri oradaydı, benim algı aralığının hemen dışında. Şarkısının bir bütün haline gelmesi için o boşluğa yeni bir melodi dizesi eklenmeli. Bunu bana şimdi davetle açıklıyor. Tereddüt ediyorum. Yaşadığım onca şeyden sonra korkmak için yeni yollar bulabileceğimi kim düşünebilirdi ki? Ama korkuyorum.

Şarkım kusurlu, ben söylüyorum. Ahengim bozuk.

Belki de her birimiz diğerinin ihtiyacı olan kırık parçalarızt.

Ve işte: en başından beri aradığım vahiy. Bu *kadife* şarkıyı düzeltmeye çalıştığım her seferinde neyin eksik olduğunu artık biliyorum. İstedğim kadar uzanabilirdim, ruhumun toplayabildiği kadar güç ve ciddiyetle. Ama Nyathri -ya da bir zamanlar Nyathri olan o- geri dönene kadar, hiçbir uyum oluşamazdı.

Ruhum tek boynuzlu ata bakıyor, onun şarkı ruhunun tanrılar tarafından bahşedilmiş farkındalığımda titreştiğini hissediyor. Ateşi korkunç, yıkıcı ve harikulade. Neredeyse beni öldürüyordu, hâlâ da öldürebilir.

Ama sesimi böyle bir alevle birleştirmek nasıl bir şey olurdu?

Neredeyse bunu yapmaya niyetlendiğimi fark etmeden önce şarkı söylemeye başlıyorum. Bedenim ses çıkaramayacak kadar kırık dökük ama yeteneğim hiçbir zaman salt fiziksel bir formda kalmadı. Dil, boğaz, dudaklar ve ciğerlerimin sınırlamaları, söylemem gereken gerçek şarkının önüne geçti.

Ruhum ardına kadar açılıyor, benden tek boynuzlu atın çiğ, kırmızı alevine doğru uzanan mavi bir ateş hattında melodi soluyor. Bu sefer ne saldırıyor ne de geri çekiliyor. Bu kez, sanki bağlantıdan ve bunun tüm anlamlarından korkuyormuş gibi bir kez irkilse de, yerinde duruyor ve şarkımın onunkine yaklaşmasına izin veriyor. Birlikte sarılıyorlar -mavi ateş ve kırmızı. Tek boynuzlu atın şarkısındaki kırık parçalar benim şarkımdaki kırık parçalarla karışıyor, ta ki aniden tek bir parça haline gelene kadar. Ses, renk ve ruhların birleştiği muzaffer bir senfoni. Kırmızı ve mavi alev, etrafımızdaki bu ruh-uzayının tamamını dolduran mor bir ışıpta patlıyor.

Vardimnar korkunç bir çığlık atarak ürperir ve karanlığını peşinden sürükleyerek kaçır. Bu ne tuhaf bir manzara - cehennem topuklarının üzerinde dönüyor ve korkmuş küçük bir sıçan gibi kaçıyor. *Ne kadar üzücü*, diye düşünüyorum, ruh ateşi ve ihtişamla dolu o dalgalı sese binerken bile. *Gerçek melodiyle karşılaştığında bu şarkısızlık ne kadar acıklı ve üzücü.*

Kreşendoya ulaşıldığında, iki ruhumuz daha basit, daha sakin bir ışık liriğine, bir ruhun diğeriyle doğal bir alışverişine doğru sürüklenmeye başlar. Keyifli, neredeyse özgürleştirici. Aklım bu özgürleşme *kelimesine* ve benim için ifade ettiği her şeye takılıyor. Hayatımın tüm üzücü yıllarını asla hayal edemeyeceğim bir özgürlük için mücadele ederek ve savaşarak geçirdim. Ve şimdi . . .

Aurae. Kız kardeşimin yüzü gözümün önünde beliriyor. Yüzü, gülüşü, dehşet çığlıkları. Hafızamda sonsuza dek yanacak olan o ateş. O yanmış dua örtüsü. Şimdi ruhumu saran bu yeni şarkıyla ona bakmaya zorluyorum kendimi. Ve o anın ve ona eşlik eden tüm suçluluk zincirlerinin bu şarkının bir parçası olduğunu fark ediyorum. Bir uyumsuzluk

Bu da kompozisyonun bütününe daha büyük bir ahenk katıyor. İsteseydim, bu uyumsuzluğun büyümesine ve daha büyük bir uyumsuzluk yaratmasına izin verebilirdim.

Ama artık başka seçenekler de var. Kabullenmeyi de seçebilirim. Karanlığın olduğu yerde kalmasına, yaranın izinin geçmesine ve hatta iyileşmesine izin vermek. O anın, o acının, o suçluluğun, hayatım olan devam eden şarkının bir parçası olmasına izin vermek. Ne unutulacak ne de içinde yaşanacak.

Tek boynuzlu at bu kabullenme alanında yanımda duruyor. Binicisini kaybettiği için duyduğu suçluluk duygusunun içime aktığını ve tekrar dışarı çıktığını hissediyorum. Bu yükü paylaşıyoruz, bu acıyı paylaşıyoruz. Ve bu paylaşımda sonsuza dek değişmiş bir hayata doğru ilk adımlarımızı atıyoruz.

Tek boynuzlu ata dönüyorum. Artık bana eskisi gibi görünmüyor, iskelet bir bedenden fışkıran yanan kırmızı alev. Şimdi *kadifenin* altında kim olduğu gerçeği bir kez daha görülebiliyor. Mavi-siyah etinden narin mor bir ateş pırıltısı parlıyor ve gece yarısı derinliğindeki gözlerinin köşelerinden titriyor.

Adın ne senin? Şarkı söylüyorum.

Sanki çok gelen, benim bile duyamadığım bir sesi dinliyormuş gibi başını iki yana eğiyor. Sonra kesin bir şekilde cevap veriyor: ***Ben Diira'yım.***

Diira, ben de şarkı söylüyorum ve bu trilin bir insan diliyle konuşulduğunda kulağa nasıl geleceğini merak ediyorum.

Ve sen, Diira güvenle söylüyor, ***benim Vellara'msın.*** Ashika'yı söylerken kullandığı sesle aynı değil ama şarkı benzer bir sahiplenme duygusunu ifade ediyor. Hoşuma gitti; bir şekilde bana uyuyor. Babamın bana verdiği isimden daha iyi olduğu kesin.

Aniden Diira'nın ruhu gerginlikle hızlanır. ***Vücudun daha fazla dayanamayacak.***

Aslında hâlâ ölümlü bir yaşadığımı fark ettiğimde oldukça şaşıyorum. Ama Diira bunu söylediği anda kendimi tekrar aşağıya, bu ruhani yerden hızla çökmekte olan bir bedene sürüklenirken buluyorum. Yeni bir acı dalgası beni boğarken, şarkım çırpınıyor.

Yardım et, Diira! Ağlıyorum, tam olarak şarkıyla değil ama bir panik dalgasıyla. ***Bana iyileştirici şarkıyı öğret!***

Ondan bir belirsizlik dalgası yayılıyor. Nefesim kesiliyor. Acı ve kendi ölümlülüğüm beni aşağıya, aşağıya sürüklüyor. Karanlık yaklaşıyor ve bir an önce çok parlak görünen ruh ateşi ışığı solmaya başlıyor.

Sonra şarkı söylemeye başlar. Eski zamanlardan, bu dünya yaratılmadan önceki bir çağdan bahseden garip, karmaşık bir melodi. Bir yıldız şarkısı ve

Dans eden takımyıldızlar, göksel varlıkların ve göksel lütufların şarkısı. Bu yıkıcı bir durum; kendi sesimin nereye oturması gerektiğinden emin değilim. Sonra içimde bir şey değişiyor. Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum: sanki kalbimin bir parçası hafifçe dönüyor ve başından beri olması gereken şekli fark ediyor.

Şarkı söylüyorum. Daha önce hiç söylemediğim gibi söylüyorum, önce küçük ses tınıları, sonra daha büyük bir melodi, daha güçlü, daha emin. Diira'nın şarkısına o kadar doğal bir şekilde karışıyor ki, insan aynı kaynaktan doğduklarını düşünebilir.

Yavaşça, korkuyla, farkındalığımın o bedenime geri dönmesine izin verdim. Eğer şifa getirmeyi umuyorsam bu şarkıyı o bedenle birleştirmeliyim. Acı o kadar büyük ki, bir an için başka hiçbir şey hissedemiyorum. Sonra kulaklarım belli belirsiz bir şarkının izini algılıyor. Burada, bu ölümlü bakış açısından, fiziksel duyularla filtrelenmiş olarak farklı geliyor. Ama yine de güzel.

Diira'nın boynuzu göğsüme dayanıyor, ucu doğrudan kalbimi hedef alıyor. Alev bir kez daha bedenimi sarıyor, ama beni neredeyse yok edecek olan alev değil. Bu cennetin kendisinden gelen iyileştirici bir ateş. Taar'a şarkı söylerken Elydark'la birlikte kanalize ettiğim iyileştirici güce hem benziyor hem de benzemiyor, sadece bu şarkı daha dolgun, daha derin ve daha mükemmel bir uyum içinde. Başka bir ruhla şarkı söylemekle gerçekten *bir* olmak arasındaki fark.

Ani bir nefes. Kaslarda bir daralma. Sonra serbest kalan ciğerlerden bir hava akımı, ayrılmış dudaklardan bir iç çekiş.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve yavaşça açıyorum. Tekrar görebiliyorum; tepemde uzanan sonsuz mavi gökyüzüne kadar görebiliyorum. Daha önce çok hastalıklı görünen güneş ışığı şimdi eşsiz bir parlaklıkla parlıyor. Yoksa bu parıltı güneşten değil de, tepemde duran ve yeni onarılmış kalbinin derinliklerinden şarkı söyleyen kudretli varlıktan mı geliyor?

Diira'ya bakıyorum. Görkemli ve ıslıl ıslıl, bu dünyadaki ya da herhangi bir dünyadaki her şeyden daha güzel. Kalbim ona karşı öylesine büyük bir sevgiyle dolup taşıyor ki, ağzımı açıp şarkı söylemekten kendimi alamıyorum. Ruhlar âlemindeki şarkımla kıyaslandığında, bu kesinlikle zayıf bir şey ama diğer insan sesleriyle kıyaslandığında, meleklerinkine benzer bir ihtişam. Tanrıların gerçek bir armağanı. Benim ve Diira'nın şarkısı o ölüm vadisini yenilenme umuduyla dolduruyor. Ve bir anlığına, ölü tek boynuzlu atların seslerinin bu dünyanın perdesinin ötesinde bir yerlerden bize şarkı söylediğini duyduğuma neredeyse inanıyorum.

Şarkı sonunda hafiflediğinde, kendime bakıyorum. Bedenim mor bir ateşle sarmalanıyor ama yanmıyor. Bunun yerine kavrulmuş etin ve sızan kabarcıkların kapanışını izliyorum.

Yanmış elbisemin paçavraları. Ellerimi kaldırıyorum, bir o yana bir bu yana çeviriyorum, bütün parmakların güzelliğine hayran oluyorum. Boynuma, omuzlarıma, yüzüme, saçlarıma dokunuyorum. Tanrım! Yine saçlarım var!

Diira başını eğerek bir iki adım geri çekiliyor. Şarkısı sona eriyor, en azından benim ölümlü kulaklarımla duyduğum kadarıyla. Ama aramızdaki eterde titreyen ruh bağında hâlâ onu hissediyorum, ilahi melodinin sürekli bir uğultusu. *İyi misin Vellara?* Tek boynuzlu at kafamın içinde sözsüzce soruyor.

İyi Diira, ben *de* şarkı söylüyorum.

Sonra nefesim kesildi. Keskin bir bıçak kolumdan yukarı fırlıyor ve başımın arkasında patlıyor. Yanarak ölümden dönmemin çok daha büyük acısı geçtiğine göre, *velra* korkunç bir güçle kendini yeniden gösteriyor.

Khat mıydı o? Diira sıkıntımı hissederek soruyor.

Kocam arıyor. Başı dertte. Acı çekiyor. Ama ölmedi, diye ekliyorum kendime. Eğer ölmüş olsaydı, aramızdaki bağ kopardı. Shanaera onu kendi sapkın amacı için hayatta tutuyor.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama dünya kendi ekseninde dönerken sertçe sallanıyorum. İyileşmiş ya da iyileşmemiş, bedenim az önce büyük bir sınavdan geçti ve ani hareketlere hazır değil. Kendimi sabitliyorum, dünya durulana kadar gözlerimi . Onları tekrar açtığımda, bir metal parıltısı gözüme çarpıyor.

Biraz daha dikkatli hareket ederek, düşen bıçağımı geri almak için acele ediyorum ve Diira'ya dönmeden önce kınına sokuyorum.

Onu bulmalıyım, diyorum. *Ona yardım etmeliyim. Benden ayrı kalmak ona korkunç bir acı veriyor.* Bunu söylerken bile koluma bir bıçak daha saplanıyor. *Bu da bana pek iyi gelmiyor.*

Diira ciddiyetle *başını* sallıyor. "*Velra'yı ona kadar takip edebilirsin*," diyor. Sonra beni şaşırtarak -geriye dönüp baktığımda başka ne bekliyordum bilmiyorum ama- diz çöküyor. *Acele et. Sırtına bin. Seni hızlıca taşıyacağım. Bu diyardaki licorneir'ler arasında beni geçebilecek kimse yok!*

Bir an için mavi-siyah, benekli sırtına bakıyorum. İçimde bir heyecan patlıyor. Sanki bir şekilde, uğruna doğduğum bir şey nihayet gerçekleşmek üzere. Kendimi yavru bir kartal gibi hissediyorum, yuvanın kenarında duruyorum, kanatlarımı açmaya cesaret edersem tüm dünya önüme serilecek.

Nefes nefese o sıcak sırtın üzerine tırmanıyorum, Diira'nın hâlâ mor ruh ateşiyle parıldadığı gerçeğine pek aldırmıyorum. O ateşin içinde dans ettim, o alevin içinde iyileştim. Beni bir daha asla yakmayacağından eminim.

Yelesinden bir avuç tutarak, tek boynuzlu at ayağa kalkarken denge merkezimi buluyorum. Kolumu kaldırıyorum ve neredeyse parlayan

Kordon önümde düz, gergin bir çizgi halinde uzanıyordu.

"Bu taraftan, Diira," diyorum yüksek sesle, ilk kez onun adını dilimle telaffuz ediyorum. Kulağa tuhaf geliyor ama hoşuma gidiyor. "Bu ,
olabildiğince hızlı."

Tek boynuzlu at harekete geçerken boynuna eğiliyor ve kocamı çalan kadının çürümüş yüzünü hayal ediyorum. Çenem acımasızca kuruluyor. Onu geri çalma zamanı.

Ölümsüz licorneir doğal olmayan bir yürüyüşle hareket ediyor, güçlerini ve hızlarını korumuş olsalar da ölümle birlikte tüm zarafetlerini kaybetmişler. Manzara bir bulanıklık içinde görüş alanımdan kayıp gidiyor. Bu toprakları kendi yüzümü tanıdığımdan iyi tanımama rağmen, hiçbir anlam veremiyorum, dünyaya, gerçekliğe dair hiçbir anlam veremiyorum. Acı her şeye hükmediyor ve güçsüzlük uzuvlarımı samana çeviriyor.

Ama bileğimin etrafındaki *kadife* ateş gibi yanmaya devam ediyor, kemiğimin derinliklerine kadar. Bu da Ilsevel'in hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyor. Kesinlikle hâlâ hayatta olmalı. Ölmüş olsaydı bilirdim.

"Bırakın onu ," diye yalvardım. Ölümsüzler kollarımdan tutup beni Ilsevel'in cesedinden uzaklaştırırken bile kelimeler dudaklarımdan dökülmüştü. "Onu öldürmeme izin ver, Shanaera. En azından bana bu merhameti bahşet."

Onu bu şekilde nasıl bırakabilirdim? Bunun acımasızlığı hayal gücünün ötesindeydi. Ya *vardimnar* o öyle çaresiz yatarken onu vurursa? O yanıklardan ölmesi yeterince kötüydü; ruhunun da yok olmasına dayanamazdım.

Ama Shanaera reddetmişti. "Ne yani? Seni daha da mı sakat bırakayım?" terslemişti. "Sana güçlü ihtiyacım var Taar. Zinde ve öfke dolu olmanı istiyorum, ölü bir gelinin ardından ağlamayı değil. Hayır." Omzunun üzerinden Ilsevel'in yanmış kalıntılarının umursamaz gökyüzünün altında terk edilmiş halde yattığı yere son kez baktı. "Umalım da amacımıza ulaşmamıza yetecek kadar uzun süre hayatta kalsın."

Bununla birlikte iğrenç yaratığına bindi ve onu harekete geçirdi. Vadiyi ve ağlarla örülmüş licorneir cesetlerini ve mücadelemiz sırasında başlarını kestiğim ölümsüzlerin başsız cesetlerini terk ettik. Ve karımı. Benim yanmış, acı çeken karım.

Diğer üç ölümsüz licorneir Nuviar, Minuvae ve Corymar'ı taşıyor, zaferlerine çılgınca gülüyorlar, kılıcımla kaybettikleri yoldaşlarını pek umursamıyorlar. Diğerleri -Kydroth, Varoris, Sairdara ve , toplamda en az on dokuz kişi- arkalarında sessiz bir düzen içinde dolanıyor, yüzleri boş, ruhları yok.

Son olarak, Elydark'a liderlik eden ve chaeora ipleriyle bağlanmış olan Jomaer geliyor. Bu şeytani bağların onun ruhu üzerindeki etkisini hissediyorum. Tanrılar kahretsın!

Ondan özgürlüğünden bu şekilde vazgeçmesini istememin sebebi neydi? Ve kabul etmesine nasıl izin verebilirdim? Tek bencilce düşüncem Ilsevel içindi. Onu kurtarabileceğime, sadece irademin cennetin iyileştirici gücünü yardımına çekmeye yeteceğine inanmıştım.

Şimdi Elydark ve ben kuzular gibi kendi katliamımıza götürülürken, o dayanılmaz bir ölümle yatıyor.

"Biliyor musun," diyor Shanaera saatler süren sessizlikten sonra, "aptalca evliliğinizi ilk duyduğumda inanmadım. Onca insan arasından senin bir insanla *velra* bağı kuracağına mı? Bu gülünç! Ve şimdi kendine bir bak. Gözleri görmeyen bir *zhor* yavrusu kadar zayıfsın." Neşeyle kıkırdıyor, eyerinin üzerinde bir kemik çuvalı gibi asılı duran bağlı bedenime bakıyor. "Acınası."

Uyuşmuş beynimin derinliklerinde hâlâ işleyen bazı uyarı içgüdüleri bu ifadeyle kulaklarını dikeyyor. Shanaera'ya kim söyledi? Birkaç kez Ilsevel'le olan evliliğimden haberdar olduğunu ima etti. Ama bu bilgiye nereden ulaşmış olabilir? Çok az kişi biliyor ve onunla bağlantılı değil.

Bir cevap anlayışımın sınırlarını çiziyor. Ancak şu anda, kederin, utancın ve umutsuzluğun ağırlığı beni sürekli ağlayan derinliklere çekerken, bununla yüzleşemem. Belki önümüzdeki birkaç saat içinde hayatta kalma umudu olsaydı keşfetmeye değerdi, ama şimdi? Bu gizem de benimle birlikte ölebilir.

Sanki bulutlu bakışlarımı bir şekilde o vadiye ve orada bıraktığım karıma kadar geri gönderebilecekmişim gibi, geldiğimiz yoldan geriye bakarak başımı donuk bir şekilde çeviriyorum. Onun yerine sadece karmakarışık olanları, ruhsuz ölümsüzleri görüyorum. Tanıdığım yüzler, bir zamanlar Licorna için birlikte savaştığım yoldaşlarım. Miphatlar halkımdan daha kaç kişiyi lanetli kalelerine götürdü? Yaşayan son Licornyn atlılarım Ruvaen ile Evisar'a saldırmak için birleştiğinde, ölü dostlarımızdan oluşan bir orduyla mı karşılaşacaklar?

Bu korkunç düşünceye yanıt verircesine, gökyüzünde aniden kara şimşekler çakıyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. *Velra*'nın çekiciliğini hissediyorum, şimdi bile beni Ilsevel'e geri çekmeye, onu bu kötülükten korumaya çalışıyor. Ama faydasız. Artık ondan kilometrelerce uzaktayım. Onun için yardım yok, umut yok.

Shanaera bir elini havaya kaldırarak, "Dur," diyor.

Kargaşalar durur ve ayaklarının üzerinde garip bir şekilde sallanır, boş gözleri dümdüz ileriye bakar. Diğer üçü bineklerini Shanaera'ninkine yaklaştırıyor ve Nuviar gökyüzüne bakarken tek gözünü kapatıyor. Bana hızlı bir bakış atarak, "Licorneir'ini yukarı çekmeli miyiz?" diye soruyor. "Dönüşmedi; hâlâ duyarlı."

Shanaera, çürümüş dudaklarını bir çizgi halinde bastırarak düşünür. Sonra da: "Hayır, onları ayrı tutun. Mührü ben çizeceğim."

Atından iniyor ve beni dehşete düşürerek seyahat çantalarından birinden parlak bir sıvı şişesi çıkarıyor. İçindekini hemen tanıdım: licorneir kanı. Tahminimde yanılmıyorsam, daha dün gece toplanmış. Yıldız parlaklığındaki kanı ince bir çizgi halinde toprağa döküp dikkatli şekiller çizerken midem düğümleniyor. Anlamasam da bunun Miphates büyüğü olduğunu biliyorum. Hiçbir Licornyn böyle bir zanaatı isteyerek öğrenmez, ne de acımasız Shanaera'nın bunu toprak üzerine kanla düzgün bir mühür işleyebilecek kadar mükemmelleştirdiğini hayal edebiliyorum. Bu Mifatların onun üzerindeki kontrolünün bir parçası olmalı, olmaması gereken yetenekleri aşılacak.

Karanlık çöktüğünde işini bitiriyor. Bir an cehennemle çevriliyim, sonra güçlü eller beni tutuyor, eyerden aşağı çekiyor ve şarkının anısıyla kaynayan, parlayan yıldız ışığından bir çemberin içine itiyor. Elydark'ın koruma alanı kadar güçlü değil. Ama kesinlikle hiç yoktan iyidir.

O mühürün ortasında diz çöküyorum, bedenim eğik ve kırık. *Velra* nabız gibi atıyor. Tüm varlığımla bu acıya odaklanıyorum, gelmesi gerektiğini bildiğim anı bekliyorum - *vardimnar*'ın Ilsevel'in ruhunu yuttuğu ve onu kaybettiğim anı. Sonsuza dek.

Ama karanlık çalkalanmaya devam etse de, açlık zayıf korumamın sınırlarını zorlasa da, yine de kırılma gelmiyor. Bir şekilde yaşamaya devam ediyor. Bunu kaçırmış olmam mümkün mü? *Vardimnar*'ın dehşeti parçalanma anını köreltmış olabilir mi? Hayır. *Velra* yaşamaya devam ediyor. Zonkluyor, yanıyor, her geçen an gücümü tüketiyor. Ama canlı.

Önümdeki karanlıkta bir figür beliriyor, mühürün ışıltısıyla silüet oluşturuyor. Bir an için bunun Ashtarath'ın kendisi olduğunu, ruhumu almak için cehenneminin derinliklerinden çıktığını düşünüyorum. Ancak bir sonraki an görüşüm netleşiyor. Shanaera önümde duruyor, ölü gözleriyle beni inceliyor. Bir başka acı sarsıntısı dudaklarımı buruşturmama neden olsa da, kendimi onun bakışlarını sabit bir şekilde karşılamaya zorluyorum. Garip, yıllar boyunca pek çok kez rüyamda

Böyle bir şans. Onu tekrar görme şansı. Tanrılar izin verseydi, son bir kez konuşmak, ondan af dilemek, aramızda yaşananlara rağmen ona olan sevgimin devam ettiğine dair güvence vermek için bu fırsatın üzerine atıldım.

Uzun zamandır beklediğim mucize artık gerçekleştiğine göre, kılıcımı kuşanıp onun bu tuhaf yarım hayatına sonsuza dek son vermekten başka bir şey istemiyorum.

Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi biraz gülümsüyor. "Morthiel'in yeniden canlandırma büyüsünün virulyuma doymuş denekler üzerinde daha etkili olduğunu keşfettiğini biliyor muydun?"

Cevap vermiyorum. Sadece ona bakıyorum, korkunç bakışlarını kırmayı reddediyorum. "Yıllardır insanları yeniden canlandırmaya çalışıyorlar tabii ki." O

sigil'e adım atıyor ve çömeliyor. Uzanarak gözümün önündeki bir tutam saçı itiyor. Bu çok tanıdık bir hareket, ölümünden bu yana geçen üç yılda yarı yarıya unutulmuş. Tepki olarak derim ürperiyor. Elini geri çekiyor ve dirseğini dizine dayıyor. "Ama insanlar çok zayıf yaratıklar. Licornyn'in daha iyi olduğunu keşfettiler, atalarımızdan gelen fae kanı sayesinde. Daha güçlü inşa edilmişiz, insan deneklerin cesetlerini tam hareket etmeye başladıklarında patlatmaya meyilli olan bu tür güçlü büyülere daha uygunuz." Dudakları kıvrılıyor. "İzlemesi biraz acımasız."

Dişlerimin arasından uzun bir nefes çekiyorum. "*Necrolipha* öğrencisi olduğunu biliyordum."

"Aman Tanrım." Gözlerini deviriyor. "Miphates'in küçük oyunları umurumda bile değil."

"O zaman neyi önemsiyorsun?"

Başını bir tarafa doğru eğiyor. "Her zamanki gibi aynı şeyler, aşkım. Licorna'yı Licornyn'e geri vermek. İnsanları diyarımızdan sürmek."

"Bunu göstermek için tuhaf bir yöntemin var."

Buna gülüyor. Tanıdığım kahkahalara ürkütücü bir şekilde benziyor, başlangıçtaki o küçük aksama yerini yüksek sesli bir feryada bırakıyor. Ama aynı şey değil. Benim tanıdığım Shanaera nadiren gülerdi, ama güldüğünde de gerçek bir neşe duyardı. Bu yaratık çok sık gülüyor ve sesinde her zaman bir soğukluk var.

Vardimnar kırılır. Aniden, tamamen. Karanlığın olduğu yerde, şimdi öğleden sonra güneş ışığı var, o kadar parlak ki neredeyse solmakta olan mühürün parıltısını bastırıyor. Aniden nefesim kesildi. Hiç yaşamadığım bir gerginlik.

İskeletimi desteklediğini fark ettiğim şey bir telaşla benden uzaklaşıyor ve neredeyse yere yığılıyorum. Çılgınca, *kadife* boyunca uzanıyorum, bulacağımı bildiğim molayı arıyorum.

Ama bulamadım. *Kadife* bozulmamış, gerilmiş ve yanmış ama kırılmamış. Bu da Ilsevel'in ölmediği anlamına geliyor. İmkânsız ama yine de inkâr edilemez bir şekilde, dışarıda hâlâ hayatta. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, rahatlamayla mı yoksa korkuyla mı, . Acı için *mi vardimnar* onun üzerinden geçti? Cehennemin karanlığı herkesi avucunun içine aldığı için bu hayal bile edilemez görünüyor, ama yine de ...

"kalk." Shanaera beni omzumdan tutup ayağa kaldırdı. Beni ölümsüz tek boynuzlu atının yanına sürüklemeyen önce solmakta olan tek boynuzlu at kanının çizgilerini tekmeleyerek mührü siliyor. Elydark'ın durduğu yere bir bakış atıyorum, başı öne eğik ve hâlâ o korkunç iplere bağlı. Ona haykırmak istiyorum ama bu isteği kendimde toplayamıyorum.

Sessizlik içinde yol alıyoruz. Shanaera'nın insanları bile çılgın kahkahalarını yutmuşlar. Artık onlar da karmakarışıklar kadar donuk, ölü gözleri amaçsızca ama amansız bir dürtüyle ileriye sabitlenmiş. Başım dönüyor, hem bedenim hem de ruhum hasta, tüm canlılığım tükenmiş. Düşünceleri bir araya getirmek çok zor. Beni çoktan öldürmemiş olmalarına belli belirsiz şaşıyorum. Elbette cesedimi taşımak daha kolay olurdu, çünkü o zaman beni *vardimnar*'dan korumakla uğraşmak zorunda kalmazlardı. Belki de Elydark yüzündendir. Eğer ben ölürsem ve o da kalp-dikenliyse, onu kaleye geri getirmeyi asla başaramazlar.

Dişlerimi sıkıyorum. Ne olursa olsun, bu ölümsüz *licorneir*'lere yaptıklarını Elydark'a yapmalarına izin veremem. İtirazlarına rağmen, sonunun bunlar gibi olmasındansa *Velrhoar* olması onun için daha iyi olur. Mümkünse hayatıma son vermenin ve onu aramızdaki bağdan kurtarmanın bir yolunu bulmalıyım.

"İşte." Shanaera'nın sesi saatler sonra ilk kez sessizliği bozuyor. Çıplak arazide ileriye işaret ediyor. "Hedefimiz." Bir köpeğe yaptığı gibi sırtımı sıvazlıyor ve mırıldanıyor, "Artık çok az kaldı, sevgilim."

Ağır başımı kaldırıp yorgunluk ve acı dolu bir sisin içinden bakıyorum. Batmakta olan güneş, biraz ötede duran Rothiliar Evi'nin taş duvarlarına donuk ışınlar saçıyor - Ilsevel'in fırtınadan korunmayı reddettiği ve sonunda bizi çobanın kulübesine sürükleyen aynı boş malikâne. Midem düğümleniyor. Bu anıdan aceleyle uzaklaşıyorum. Acı sersemliğine geri dönmek daha iyi.

Taşa çarpan ölümsüz licorneir sesiyle kendime geliyorum. Başımı kaldırıp baktığımda bir zamanlar Rothiliar'ın huzurlu avlusuna girdiğimizi görüyorum. "Onu içeri götürün," diye bağıyor Shanaera. Sert eller beni yere doğru çekiyor. Ayakta duracak gücüm yok; bacaklarım altıma çöküyor. "İşe yaramaz," diye tıslıyor Shanaera, bedensiz sesi kafa karışıklığının bulutunu yarıyor. "Ama yakında buna bir çare bulacağız. Gidin!"

Elydark bana haykırıyor. Ruh bağımız dehşetinin yoğunluğuyla titreşiyor ama chaeora ipleri onu sıkı tutuyor. Başımı çeviriyorum, omzumun üzerinden onu bir an için görmeye çalışıyorum. Kollarımı kavrayan karmakarışıklar beni Rothiliar'ın bekleyen gölgelerine doğru hızla sürüklüyor.

Malikânenin içi bir mezar gibi. Yirmi beş yıldır boş duruyor, bir zamanlar burada yaşayan aile uzun zaman önce *vardimnar*'ın ilk dalgasında yutuldu. Bu şaşkın halimle, sanki onların hayaletleri kapı aralıklarından, tozlu perdelerin arkasından, giriş holünün üstündeki galeriden sessiz ve vakur bir şekilde beni izliyor gibi hissediyorum. Baktığım her yerde hayaletler görmeyi umuyorum. Ama hiçbir şey yok. Sadece daha fazla gölge.

"Onu şuradaki sütunların arasına bağlayın." Shanaera'nın sesi o mağara gibi salonda garip bir şekilde yankılanıyor. "Onu hızlıca bağladığınızdan emin olun. Serbest kalmasına izin veremeyiz."

Bu zayıf halimle herhangi bir şeyden kurtulacağımı nasıl düşünüyorum, bilmiyorum. Enerjim olsaydı bu fikre güler geçerdim. Bunun yerine, bileklerimi ve ayak bileklerimi bağlayıp beni iki uzun, yivli sütun arasında bir yıldız gibi yaydıklarında beni esir alanların kollarında sarkıyorum. Sonunda beni böyle mi öldürmek istiyorlar? Saatler önce bu kadar basit bir şekilde yapılabilecek bir şey için oldukça büyük bir prodüksiyon gibi görünüyor. Ama ben kimim ki şikâyet edeyim?

Shanaera'nın yüzü salonun kasvetinde yarı gizli. Gün ışığının kalıntıları batı pencerelerinden içeri sızıyor ve uzun çubuklar halinde salonun zeminine yayılıyor ama çok azı ona ulaşıyor. Önümde duruyor, karanlık bir hayalet gibi, sessizce beni inceliyor. Bakışlarını karşılamak için başımı çeviriyorum. Son anlarımda onun önünde sinmeyeceğim. Yüzümde korku görerek tatmin olmayacak.

Sağ kolumda bir şey titriyor. *Kadife*, kalbimi dolduran ani bir sıcaklık nabızı veriyor. Bu beni ürkütüyor çünkü saatler sonra ilk kez bu bir acı nabızı değil. Daha çok rahatlama gibi. Ama olamaz. Şu anda acımı dindirebilecek ve bana yeniden güç verebilecek tek bir şey var ve bu da imkânsız. Ama başka bir nabız kolumdan akıp gittiğinde

ve kalbime girdiğinde, nefes nefese kalmaktan kendimi alamıyorum. Kaslarım hızlanıyor ve beni sabitleyen chaeora bağlarına karşı aniden geriliyorum. "Morthiel kendini Eledria'nın fae kralları gibi yapmaya çalışıyor."

Shanaera'nın sesi dikkatimi tekrar ona çekiyor. Gözlerimi kırıştıyorum, bir başka nabız *kadranı* dalgalandırırken bile az önce söylediklerini bir araya getirmeye çalışıyorum. Bana ne olduğunun farkında olmadan, bir parmağının ucuyla çeneme dokunuyor. "O," diye devam ediyor aynı düşünceli tonda, "insanlığın üzerindeki tek gerçek sınırlamanın ölümlülükleri olduğuna inanıyor. Ona göre, eğer insanlar fae'lerin ölümsüz yaşamlarına sahip olsalardı, tüm dünyalara hükmedebilirlerdi." Çürümüş ağzı buruşuyor. "Saf kibir, elbette. Ama deneylerinin ilginç olduğu kanıtlandı."

Sonra benden uzaklaşıp koridorda ilerlemeye başladı. Üç arkadaşı bir kenarda duruyor, yüzleri anlaşılmasın bir şekilde gergin. Dört karabasan da bizimle birlikte salona girdi ve boş odanın etrafında tek tük aralıklarla duruyorlar, ayaklarının üzerinde hafifçe sallanıyorlar, çürümüş yüzleri gevşek. Shanaera yakındaki pencerelerden birine doğru ilerliyor ve ışık onu öyle bir aydınlatıyor ki, insan neredeyse ölü olduğunu unutabilir. Koyu renk saçlarının parlaklığı, teninin altın rengi bir anlığına geri geliyor.

"Sonsuz yaşam Licornyn için ne anlama geliyor olabilir?" diye düşünüyor. "Tüm dünyalarda başka hiç kimse bizim sahip olduğumuz armağanlara sahip değil. Başka hiç kimse, Eledria'nın büyük kralları ve kraliçeleri bile bizim gibi licorneir ile bağ kurmadı. Biz de fae'ler kadar korkusuz olsaydık, kendi ölümümüzden korkmasaydık, neler başarabilirdik?" Sonra dönüyor, dişleri yüzünü buruşturarak parlıyor. "Bu dünyayı Mifatlar'dan kurtarabilirdik. Ve bu yapıldığında, neden duralım? Neden insanlığın belasını varoluştan yok etmeyelim? Bize ve licorneir'imize kim karşı durabilir ki?"

Söylediklerine konsantre olamıyorum. *Kadradan* gelen bir başka sarsıntı damarlarımı karıncalı bir sıcaklıkla dolduruyor. Acıyor, ama uykuda ölmüş bir uzvun hayata geri dönmesinin acısı gibi. Bunu açıklayamıyorum. Bağ kopmuş olabilir mi? Kopan bir bağın beni de koparacağını düşünerek baştan beri yanılıyor muydum?

Shanaera tekrar bana yaklaşıyor ve yoluna çıkan karabasanlardan birini kenara itiyor. "Morthiel, ona virulium bağlanmış başka bir ceset getirdiğimde çok sevinecek," diyor. "Normal ölümler zayıf denekler olur ama virulium büyüye farklı tepki verir. Diğerlerinden farklı olarak ruh özünü koruyor." Bir kez daha önümde durdu, ölümlü filtrelenmiş gözleri

hevesle. "Kim olduğunuzu sorgulamayacak. Licorna halkıyla ilgilenmez, sadece onun için ne yapabilecekleriyle ilgilenir."

Bu sözlerle birlikte tuniğinin içine uzanır ve bir şey çıkarır. Solmakta olan son güneş ışığına tuttuğunda parıldamayan, bunun yerine ışığı yakalayıp derinliklerine sürükleyen, ezip sıkıştırarak yok eden bir şey. Küçük bir karanlık şişesi.

Virulium.

"Hayır!" Nefesim kesildi. Dikkatimi tamamen ve bütünüyle ele geçirdi. Şimdi ne yapmaya niyetli olduğunu biliyorum. Beni karmakarışıklar gibi, istediği zaman emredebileceği ruhsuz bir et torbası olarak istemiyor. Beni de kendisi gibi yapmak istiyor; canlı bir cesede hapsolmuş kırık bir ruh. Başından beri bana bunu söylüyordu ama zihnim bunu anlayamayacak kadar uyuşuk, bedenim bunu anlayamayacak kadar zayıftı. Damarlarımı virulium ile dolduracak, tıpkı kendisinin ve halkının ölümleri sırasında doldurulduğu gibi. Sonra beni öldürecek ve hazır kalıntılarımla Morthiel'e geri götürecektir.

Kükreyerek bağlara karşı direniyorum. Gücüm şimdi eskisinden daha hızlı geri geliyor ve chaera ipleri etimi ısıtır kan dolaşımını keser de, ani dalgalanma Shanaera'nın bir adım geri atmasına yetiyor. "Aptal olma Taar," diye hırlıyor. "Sonunun bu ahmaklar gibi olmasını mı istiyorsun? Virulium'u almalısın. Benim gibi olmalısın. Eskisi gibi olmadığımı biliyorum ama her zamankinden daha güçlüyüm. Ve Morthiel her zaman işini geliştiriyor. Yürüyen bir ceset olarak sonsuza dek yaşamak istemiyor. Tüm küçük kusurları düzeltmeye, beni yeniden güzelleştirmeye kararlı. Aynı şeyi sizin için de yapacak, tüm bu süre boyunca irademizi esir aldığını düşünecek. Farklı olduğunu öğrendiği zaman, çok geç olacak. Sen ve ben bir zamanlar olduğumuz gibi olacağız ve ölüm bile bizi ayıramayacak."

İpleri çekiştirerek tekrar geriniyorum. Kaslarımda yanan güç, viruliumun acelesinden farklı değil, sadece daha parlak, daha sıcak. Eğer bir kolumu kurtarabilirsem belki o zaman ...

Shanaera uzandı. Ölü parmakları yanağımı okşuyor, bu kadar ürpertici olmasaydı şefkatli bir dokunuş olurdu. "Keşke gelinini öldürebilseydim," diyor usulca, bir aşığın sırlarını fısıldar gibi. "Keşke aranızdaki bağı koparabilseydim. Ama seni çok fazla kıramam, yoksa virulium seni tamamen öldürebilir." Başını sallayarak bakışlarının vücudumda yavaşça gezinmesine izin veriyor. "Yakında ölecek. Ve sen onu unutacaksın. Gelecek çağlarda hafızandan silinecek, uzak bir zamanın sadece bir gölgesi olacak. Oysa bizim aşkımız devam edecek. Aşkımız yeni bir çağın temeli olacak."

Licorna. Ne o zaman ne de gelecek yüzyıllarda kimse birbirimiz için yaratşüphe etmeyecek."

Başını bana doğru eğip gülümsüyor. "Ama seni öldürmekten zevk alacağım, Taar." Şişeyi gözlerimin hizasına kadar kaldırdı. "Bunca yıldan sonra küçük bir intikamı bana çok görmezsin, değil mi?"

Tüm ruhum onun elindeki kesik cam parçasına ve içindeki o unutulmuşluk dilimine odaklanıyor. İblisin kanı. Tanrım! Eskiden onu nasıl da arzulardım. Sessiz kaldığım anlarda, damarlarımda dolaşan ham gücün tadını ve dalgalanmasını hayal ederdim. Kalbim karanlığı ve dilimde kanın tadını özlerken dua ederken diz çökmüş olabilirdim.

Ondan kurtulmak hayatımda yaptığım en zor şeydi.

Lurodos'un kılıcının ucundaki en ufak bir leke bile beni kana susamışlık çılgınlığına sürüklemeye yeterdi. Yıllar süren perhizden sonra bir doz mu? Damarlarımı dolduracak ve parçalanmış göğüs kafesimden kalbimi patlatacak.

", Shanaera." Şişenin tıpasını çekerken başımı sallıyorum. "Bu beni yok edecek." İpleri tekrar çekiyorum, kaslarım geriliyor. "Morthiel'inin yeniden yapması için cesedimden geriye hiçbir şey kalmayacak."

"Şey," diyor şişenin içindekileri hafifçe döndürerek, "sanırım bu almak istediğim bir risk."

Saldırıyor. Bir eli beni başımın arkasından yakalarken, diğeri şişeyi dudaklarıma doğru kaldırıyor. Aynı anda, *kadrandan* sağ koluma ani bir güç akışı oluyor. Başımı ondan uzağa çevirerek chaeora ipini kavıyorum ve çekiyorum.

Lifler gerilir, sütun çatlar. Sonra ip
ikiye ayrılır.

Shanaera'yı boğazından yakaladım. İrkilerek şişeyi yere düşürüyor ve şişe paramparça oluyor. Virulium taşı yiyor ve karanlık bir miazma tıslayan sarmallar halinde yükseliyor, ama hızla batıyor ve yok oluyor.

"Hayır!" Shanaera boğuluyor. Nuviar, Minuvae ve Riluan çoktan harekete geçmiş, onun yardımına koşuyorlar. Riluan bir kılıç çekiyor, beni ikiye bölmeye hazırlanıyor. "Dur!" Shanaera haykırıyor, onları uyarmak için kolunu sallıyor, bir yandan da beni tutmaya çalışıyor. Riluan tereddüt ediyor, bakışları ondan bana doğru kayıyor.

Kapıya bir çarpma sesi geliyor, sanki bir darbesi gibi. Bir vuruş daha ve kapı patlayarak açılır. Ruh ateşi kükreyen bir şarkıyla yayılan, alev alev yanan bir yıldız cisimleşerek salona . Ve arkasına tutunarak

mor alevler saan, saçları uçuşan, gözleri şiddetli bir şarkı ışığıyla parlayan o yıldız, *karım*.

Taar!

Taş sütunların arasında bağlı ama hâlâ canlı olan bu adamı görünce ruhum haykırıyor. *Kadrandaki* gerilime rağmen onu görene kadar emin olamadım. Ama o burada, bir bütün ve zarar görmemiş gibi görünüyor.

Ve bir zamanların aşkını boğazından yakaladı.

Diira ve ben avludaki küçük bir zombi kalabalığının arasından geçtik, tepki vermediler ya da geldiğimizin farkında bile görünmediler. Ama mağaramsı eski malikânenin içindeki ölüler yeterince uyanıktı. Shanaera Taar'ın pençesinde kıvranıyor, kurtulmak için mücadele ediyordu. Diğer üç ölümsüz, iki erkek ve güçlü yapılı bir kadın liderlerine yardıma koşuyor. Ani varışım karşısında bir an için şoka uğrayan üçü de gözlerini kocaman açarak bana ve üzerine bindiğim alev alev yanan canavara bakıyor.

Onlara toparlanma şansı vermiyorum. *Hadi!* Diira'nın kafasına şarkı söylüyorum.

Camı kırabilecek bir savaş çılgılığıyla karşılık veriyor. Salona hücum ederken toynakları kaldırım taşlarına hızlı bir vuruşla vuruyor, ruhumdan onunbine akan şarkıya uygun bir tempo. Hortlaklar onun yaklaşmasıyla dağılıyor ama bu, boynuzunun bir tanesini yan tarafından delip başını savurarak onu odanın diğer ucuna fırlatmasından önce olmuyor. Diira duraksamadan dönüyor ve tekrar saplıyor, bu sefer doğrudan Shanaera'nın göğsüne. Shanaera küfürler savuruyor, kıvranıyor, pençeliyor ve kurtulmak için tek boynuzlu atın yüzünü yırtıyor.

Onu mücadelesiyle baş başa bırakarak eyerden atlıyor ve Taar'ın yanına koşuyorum. Bana bir hayaletmişim gibi bakıyor. Son ayrılığımızdaki düşünürsek, bu onun için hiç de kötü bir varsayım değil. Ancak şu anda bunu açıklayacak zaman yok.

"Yaralandın mı?" Çürük ve kanlı yüzüne dokunmak için uzanarak talep ediyorum.

Parmaklarımın dokunuşuyla gözleri açılıyor. "Yaşıyorsun!" diye nefes alıyor.

"Evet. Uzun hikâye." Sol bileğini sabitleyen bağlara bakmak için dönüyorum. "Nasılsın-"

Serbest bıraktığı eliyle yüzümü yakalıyor, parmakları başımın arkasına doğru kayıyor. Ben tepki veremediğim beni zorla kendine çekiyor, çıplak göğsüne bastırıyor. Nefesimi içime çekiyorum, ciğerlerim aniden çok daralıyor.

"Seni kaybettiğimi sandım." Sesi hırıltılıydı, saçlarıma doğru geliyordu.

Boğazım düğümleniyor. "Ben de," diye fısıldıyorum. Orada dinlenmek, gözlerimi kapatmak, bana sarılmasına izin vermek, beni etrafımızı saran tüm tehlikelerden koruyup kollamasına izin vermek neredeyse beni baştan çıkarıyor. Ama ben buraya kurtarılmak için gelmedim. Bu sefer zor durumda olan ben değilim.

"Gel, seni özgür bırakalım, olur mu?" Ellerimi göğsüne koyup geri iterek söylüyorum.

"Dikkat et!" diye kükrüyor. Güçlü bir anahtarla beni bir tarafa çekiyor, tam o sırada bir bıçak havada ısıklık çalarak boynumu birkaç santimle ısıkalıyor. Hâlâ sütunlara bağlı olan Taar beni kabaca arkasına itiyor. Düşündüğünden daha hızlı bir şekilde sağ bileğine bağlı sallanan ipi alıyor ve onunla saldırıyor. İp diğer ölümsüz kadının boynuna dolanıyor. Kadın şaşkınlıkla kılıcını bırakıyor ve iki eliyle ipi kavrayıp kurtarmak için uzanıyor. Taar . Kadın ayağını kaybediyor ve baş aşağı yere düşüyor. Bir hırıltıyla ayağa kalkmaya başlıyor, bir eli silahına uzanıyor.

Kürek kemiklerinin arasına bir toynak giriyor ve onu yere yapıştırıyor. Diira'nın boynuzu parlıyor ve cesedi ensesinden delip geçiyor. Boğuk bir çığlık, kısa bir çırpınma anı. Sonra ölümsüz kadın hareketsiz yatıyor.

Diira başını kaldırıyor, boynuzunda kan lekesi yok ve bana bakıyor.

Yaralandın mı Vellara?

Başımı sallıyorum. Uzun saçlarını gözlerinden savuruyor, sonra bir sonraki kurbanını yakalamak için hevesle dönüyor. Bıçağımı kınından çıkarıp Taar'a dönmeden önce ciğerlerime bir nefes çekiyorum. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle beni izliyor. "O da neydi?" diye soruyor, ben bağlarını kesmeye çalışırken.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum, sonra tekrar kapatıyorum. Bu işten canlı çıkarsak açıklamak için yeterince zamanımız olacak. Keskin bıçağım Taar'ın bacağına bağlayan son ipi de kesiyor. Neyse ki sorusunu ısrarla sormuyor ama ceset kadının yere düşen kılıcını yerden alıyor ve uzun yıllar süren eğitimin geliştirdiği bir içgüdüyle onu başının üzerine kaldırıyor.

Tam zamanında Shanaera'nın bıçağı onunkiyle birleşiyor. Shanaera'nın bakışlarıyla karşılaşılıyor ve diz çökmüş pozisyonundan kalkarken bakışlarını koruyor. Hava, çeliğin çeliğe çarpma sesiyle inliyor.

"Virulium'u sana vermeme izin vermeliydin Taar," diyor. Bir kas gücüyle onu itiyor, birkaç adım geri gidiyor ve bir savaş duruşu alıyor. "Şimdi senin zavallı cesedini tedavi edilmeden kaleye geri götürmek zorunda kalacağım. Tüm halkın gibi sen de içi boş bir kabuk olacaksın."

Taar'ın dişleri yüzünü buruşturarak parlıyor. "Ilsevel," diyor gözlerini düşmanından ayırmadan, "Elydark'ı getir."

Sonra saldırıyor. Kılıç kılıca çarpıyor ve Shanaera'nın üzerine bir dizi güçlü darbe yağdırıyor. Shanaera onları engelliyor, ayakları bir dansçınıninki kadar çevik hareket ediyor, onun üstün gücüne rağmen hafif yapısını avantaj olarak kullanıyor.

Onu bırakmak istemiyorum. Tanrılar beni korusun, onu tekrar buldum! Ama savaşta bir işe yaramam ve Elydark Taar'a tam da ihtiyacı olan avantajı sağlayabilir. Dudaklarımda bir lanet, arkamı dönüyorum. *Diira!* Şarkı söylüyorum.

Tek boynuzlu atım ölümsüz bir adamın kılıcının darbesini boynuzuyla karşılıyor ve sonra onu duvara geri itiyor. Adam duvara sertçe çarpıp sersemliyor ve o da bir anlığına bana dönüp bakıyor. İşaret ediyorum. Ruh bağımız boyunca bir direnç parıltısı var; bir dövüşü terk etmekten nefret eder. Bir homurtuyla yanıma sığıyor, bir kez daha diz çöküyor, böylece ben de onun sırtına tırmanabiliyorum. *Elydark'ı yakalamalıyız*, şarkı söylüyorum.

Ayağa kalkarken bir başka çılgılık atarak bunu onaylıyor. O harekete geçmeden önce yelesinden bir avuç tutacak kadar zamanım oluyor ve az önce içinden fırladığı menteşesi sarkan kapıya doğru hızla geri dönüyorum. Avluya uzun gölgeler düşüren batmakta olan güneşin parıltısına çıkıyoruz.

Elydark şarkı söyleyerek dikkatimi çıplak dallı bir ağacın altında topallayarak durduğu yere çekiyor. Dört ölümsüz tek boynuzlu at sarmış, iri cüsseleri korkunç bir manzara oluşturuyor. İçerideki kavgadan habersiz ya da umursamaz bir şekilde durdukları yerde sallanıyorlar. Cansız gözleri diyarın çok ötesindeki diyarlara ve dünyalara bakıyor gibi görünüyor ve etlerinin altında şarkı olmayan dalgalar dalgalanıyor.

Elydark ise bacaklarını bağlayan şeytani siyah iplere karşı mücadele ediyor. Başını geriye atıyor, gözleri dönüyor. "Çabuk, Diira," diyorum yüksek sesle, işaret ederek. Başını çeviriyor, üç adım atıyor.

Birdenbire ölümler sardı. Biz geçerken avluda ilgisiz bir şekilde duran tüm o cansız, ruhsuz formlar, sanki biri onları uyandırmak için emir vermiş gibi şimdi hareket halinde.

Ellerinde kılıçlar ve bıçaklar, kendilerini Diira'nın üzerine atıp acımasızca kesiyorlar. Diira avlanmışçasına geriliyor, sonra koca kafasını savurarak bir ölüyü diğerine çarpıyor, böylece ikisi de yere düşüyor. Başka bir zombi, bükülmüş olan boynunu kesiyor. Sözsüz bir çılgınlıkla bıçağımı savurabildiğim kadar uzağa savuruyorum ve çürümüş bir yanağı kesmeyi başarıyorum.

Ölü adam başını sertçe çeviriyor. Boş gözleri bana tam odaklanamıyor ama orada olduğumu biliyor. Hedeflediği avın ben olduğumu biliyor.

Hemen ardından eli boğazıma yapıyor ve beni Diira'nın sırtından çekip alıyor. Ayaklarım yere basmak için tekme atıp mücadele ederken bile, kolunu tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum. Diira dönmeden önce birkaç adım dörtlüye koşuyor, baş aşağı, beni yakalayana saldırmaya hazır. Ama beş zombi daha ona doğru atılıyor, sırtına, boynuna tırmanıyor, tırnakları ve dişleriyle onu parçalıyor. Zihnimle ona uzanıyorum ama sonra tüm görüşümü ölü bir adamın bakışları kaplıyor.

Sanki ruhumun derinliklerine bakıyormuş gibi bana bakıyor. hayat yok, ama başka bir şey var - gözlerinin pencerelerinin gizlenen karanlık bir şey. Bir büyü mü yoksa bir ruh mu, . Her neyse, artık o değil, bir zamanlar her kimse.

Zihnimde bir yüz beliriyor: *Ilanthor*.

Boğazımı sıkan parmaklar. Nefes alamazken yapmam gerekeni yapabilir bilmiyorum. Ama Tanrı vergisi yeteneğim hiçbir zaman sesimle ilgili olmadı, değil mi?

Ağzımı açıyorum ve şarkının izin veriyorum. Kulaklar için bir şarkı değil, saf ruhtan bir şarkı. Diira'yla olan bağlantım anında alevleniyor ve onun ruhundan benimkine bir güç akışı akarak şarkıyı güçlendiriyor. Taar'ı iyileştirirken Elydark'la söylediğim şarkı gibi. Aradaki Orman'daki o uçurumun eşiğinde ölü Ilanthor için söylediğim şarkı gibi. En çok da Diira'nın yanmış bedenimin başında söylediği şarkı gibi. Sözsüz bir şarkı, saf güç, ruh ve hayat veren enerjiden oluşan bir şarkı.

Ölü adam göz kırıyor. Bir an için bakışlarında sadece daha fazla ölüm görüyorum. Parmakları gevşiyor, tekrar geriliyor, titriyor.

Sonra, beni rahatlatmak için, beni bırakıyor ve bir arı sürüsünü uzaklaştırmak istercesine başını sallayarak beş adım geriye sendeliyor. Şarkı söylemeye devam ediyorum, bu gücü doğrudan kalbimden akıtıyorum, Diira'nın bana verdiği her şeyi kanallı ediyorum. Ne zaman

Bu şarkıyı Ilanthor'a insan sesimle söyledim ve etkisi kısa ve hatalıydı. Şimdi boğazımdan saf ateş çıkıyor ve göksel varlıkların müziğini fiziksel bir dünyaya çeviriyor. Alevden bir kamçıya dönüşüyor ve ölümsüz adamın etrafını sararak, adam artık görünmez olana kadar onu tepeden tırnağa sarıyorum.

Sonra o oradadır - görmeyen gözleri ve içinden bakan ötekilik hissiyle yaşayan ölü değildir. Hayır, bu adamın gözleri berrak, işkence görmüş yüz hatlarına yayılmış çürümeye rağmen yüzü ani bir yaşamla parlıyor. Etrafına şaşkın şaşkın bakıyor, ağzı yavaşça açılıp kapanıyor. Bakışları Diira'ya saldıran ölüye takılıyor.

Licorna'nın gerçek bir adamı olarak içindeki her şey tepki verir. Öfke dolu bir feryatla ileri atılır, en yakındaki zombiyi yakalar ve onu yere fırlatır.

Cesaretle, şarkımı yoğunlaştırıyorum, bir adamdan diğerine daha uzağa yayılmasına izin veriyorum. Bir kez işin püf noktasını bulduğumda, yeterince kolay oluyor-şarkı her zaman girdiği alanı doldurmak ister. birer birer sendeleyerek Diira'dan uzaklaşıyor, şaşkınlık ve dehşet içinde birbirlerine dönmeden önce ellerine bakıyorlar.

Diira, saldırıdan dolayı titriyor, birkaç yarısından kan akıyor, ancak bunun dışında bütün, vücudunu sallıyor ve yanıma doğru koşuyor. Gömüldükleri ***yerden ruhlarını çağırmışsın***, diyor sesi hayranlık ve biraz da şaşkınlıkla. ***Hiç böyle bir zayıflık görmemiştin***4.

Ben de anlamıyorum; şu anda özellikle denemek de istemiyorum. *Bize yardım edecekler mi?* Ben soruyorum.

Bilmiyorum. Sormaktan zarar gelmez.

Ben de bir soru notası ekleyerek şarkının yeni bir varyasyonunu söylüyorum. Hortlaklar -en az on beş kişi- hemen dönüp ölü erkek ve kadınların garip adımlarıyla Elydark'a doğru koşmaya başlarlar, Diira'yı birbirlerinden kurtarmak için olduğu kadar onu özgür bırakmaya da heveslidirler. Fakat ölü tek boynuzlu atlar yollarına çıkıyor. Devasa ve tehditkâr olan bu tek boynuzlu atlar, savunmak için öne doğrultulmuş sivri boynuzlarıyla, bizimle bağlı Elydark arasında geçilmez bir duvar oluşturuyor.

Ona yardım edin! Şarkı söylüyorum.

Hortlaklar sanki bir komuta cevap veriyormuş gibi kendilerini ceset canavarların üzerine atıyor. Tek boynuzlu atlar boynuzlarının şiddetli hamleleriyle onları bir kenara fırlatıyor, toynakları etleri parçalıyor ve kafataslarını eziyor. Ama ölü adamlar

ve kadınlar yeniden yükseliyor. Miphates'in büyü sanatının kırmızı ışığı, şarkımın ateşiyle karışarak tuhaf bir büyü gücü parıltısı yaratıyor.

Ancak ölülerin bu savunmayı aşmasını bekleyemem. Dönerek Diira'nın üzerine çıkıyorum ve tüm gücümü kullanarak kendimi onun sırtına atıyorum. *Hadi!* Diye bağıyorum ve o da ileri atılarak savaşın içinden sıyrılıyor. O korkunç boynuzlardan biri omzunu yırtıyor ama Elydark'ın yanına ulaşana kadar ilerlemeye devam ediyor. Yere sıçırıyorum ve bıçağımla bağlayıcı ipleri kısa sürede kesiyorum.

Elydark'ın ruhundan gelen ateş patlaması neredeyse Nyathri'den gelen ve neredeyse beni öldürecek olan patlamaya eşit. Kollarımı savunmak için havaya kaldırıyorum ama bu sefer buna gerek yok. Diira'nın ateşi beni koruma altına alıyor ve Elydark'ın bastırılmış gücünün ısısı zararsız bir şekilde üzerimden yuvarlanıyor. Ancak hem ölü savaşçıları hem de ölü tek boynuzlu atları dümdüz ediyor. Bir kasırga fırtınasında savrulan sonbahar yaprakları gibi avluya yayılıyorlar.

Kükreyen Elydark teşekkür etmek için duraklamıyor. Güçlü kaslarıyla bir hamle yaparak, yelesinden ve kuyruğundan uzun alev dilleri halinde ateşler saçarak, yere düşmüş tek boynuzlu atların üzerinden atlayıp avlu boyunca koşuyor.

Ancak malikânenin kapısına varamadan, dört figür solmakta olan gün ışığına doğru yuvarlanır. Elydark kayarak durdu. Kalbim boğazımda düğümleniyor. *Taar!*

İki zombi Taar'ı kollarından tutarak kapıdan dışarı sürükler. Shanaera onu takip ediyor. Elinde bir kılıç tutuyor ve metalin taşa çarparak gıcırdaması için kılıcı arkasından sürüklüyor. Avludaki kargaşaya, ölen tüm insanlarına bakıyor.

"Bu kadar yeter!" diye bağıyor. kaldırıp, doğruca bana doğrultuyor. "Eğer kocanı canlı istiyorsan," diye hırlıyor, "hemen teslim olacaksın."

Donmuş gibi duruyorum, ayaklarım kenetli, sesim bir an için kesiliyor. Taar'ın kollarını kavrayan iki ölümsüz onu dizlerinin üzerine çökmeye zorluyor. Shanaera kılıcını başının üzerine kaldırıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. Bir vuruş ve kafası yuvarlanacak.

"Bu şekilde olmak zorunda değil," diyor. "Onu bir bütün olarak istiyorum. Küçük parçalara ayrılmış birinin işine yaramaz. Ve seni de istiyorum, küçük prenses. Morthiel senin yeteneğinin, büyüsünü mükemmelleştirmek için aradığı anahtar olduğunu düşünüyor."

O konuşurken, arkasındaki kapı aralığında dört figür daha beliriyor: boş yüzlü ölümsüzler. Daha önce şarkımı duyamayacak kadar uzaktaydılar.

Ama şimdi?

"Seni Morthiel'e takdim edersem," diye devam ediyor Shanaera, "çok minnettar olacaktır. Ve eminim bildiğiniz gibi minnettarlık faydalı bir araçtır. Öyleyse neden bu durumu herkes için daha kabul edilebilir hale getirmenin bir yolunu bulmuyoruz?"

Ona tekrar bakıyorum ve ruhunda uğuldayan *şarkısızlığı* görüyorum. Bir zamanlar her neyse, Taar'ın sevdiği kadın her kimse, o çoktan gitti. Bu yüzden bundan sonra ne yapacağım konusunda vicdan azabı duymuyorum.

GIDIN! Şarkı söylüyorum.

Göğsümden, boğazımdan, kalbimden bir ruh ateşi patlıyor. Diira'nın gücü içimde dalgalanıyor, avludaki boş ruhların her birine dokunan mor diller halinde yayılıyor. Shanaera'nın hemen arkasında duran dört kişi de dahil. Hortlaklar her açıdan ona doğru ilerliyor. Arkasındaki dört kişi, Shanaera öldürücü darbeyi indiremeden kollarını tutup geri çekiyorlar.

Ancak Shanaera sıradan bir savaşçı değildir. Kılıcını kolundan ölümlere doğru savuruyor. Bir darbeyle iki kafa kopuyor ve başsız bedenler parçalanırken ön basamaklardan aşağı yuvarlanıyor. Taar'ın kollarını tutan iki figüre doğru fırladılar. Taar'ı esir alanlar dehşet içinde çılgılık atarken, parçalara ayrılırlar. Taar kendini kurtarıyor ve arbededen ayrı duruyor. Gözleri bir an için benimkilerle buluşuyor.

Sonra kendini Shanaera'ya atar.

Onun geldiğini görüyor. Onun yüzünde şey görüyor ve belki de çok uzun zamandır ilk kez korkuyor.

Sürü halindeki ölümlerin arasından sıyrılıp avlunun öbür ucuna doğru kaçıyor, giderken de bağırarak emirler yağdırıyor. Bir kez daha ayağa kalkan dört ölü tek boynuzlu at hantal hantal hareket ederek onun peşinden dörtlüye koşuyor. Hâlâ öfkeli olan Elydark içlerinden birinin üzerine atılıyor. Boynuzu göğsünü deliyor ve at korkunç bir çılgılık atarak kül gibi siyah zerreciklerle parçalanıyor.

Diira benzer bir darbeyle bir diğerini yere serer ama diğer ikisi sahibelerine ulaşır. Shanaera daha büyük ve daha hızlı olan canavarın sırtına biner ve onu avludan taşırken boynunun üzerinden eğilir.

"*Vulmon, Elydark!*" Taar bağırır ve tek boynuzlu atı yanına koşar. Kol kasları dalgalanarak kendini eyere attı ve ikisi de avlarının peşinden koşmaya başladı.

"Taar, hayır!" Ağlıyorum ve durmadan önce peşinden on koşu adımı atıyorum. Onun peşinden koşarak gözden kaybolmasını izlemekten başka yapabileceğim bir şey yok.

Shanaera'dan sonra.

Beni geride bırakarak.

Avluyu geride bıraktığımızda Elydark adımlarını hızlandırıyor. Hızı muazzam, esaret saatleri boyunca içinde olan tüm o güç aniden alev ve öfkeyle dışarı fırlıyor. Bedenimi onunkine göre şekillendiriyorum ve saf, aceleci rüzgârdan oluşan tek bir varlık haline geliyoruz.

Shanaera görüş alanımda. Ölümsüz bineği devasa bir şey. Hayattayken bile Elydark'ın hızıyla boy ölçüşemezdi, ya şimdi? Onları geçeceğiz; bundan eminim. Yanlarına yaklaşacağız ve kılıcımın tek bir darbesiyle, sevdiğim kadının yüzünü giyen bu iğrenç yaratığın hayatına son vereceğim.

Omzunun üzerinden geriye bakıyor, dağınık saç telleri ölü gözlerine çarpıyor. Aramızda hâlâ uzun mesafeler olmasına rağmen, gözlerimiz bir an için buluşuyor. korkusunu, acısını, öfkesini, kederini hissediyorum. Hem ölümünün hem de bu cehennem durumda devam eden varlığının kaynağı virulium deliliğinin kaynayan yanışını hissediyorum.

Ama aynı zamanda, o kısa görüşmede, bir zamanlar olduğu kadının kalbini de hissediyorum. İnandığı dava uğruna her şeyden vazgeçmeye hazır, cesur bir savaşçı. Benden bile. Kendi ruhunu bile. Dışlerimi gıcırdatıyorum. Bu şekilde devam etmesine izin verilemez. Tanıdığım Shanaera'ya bu laneti , onu özgür bırakmayı borçluyum.

Ama sonra *kadife* kolumu yakıyor.

Dur! Ruh bağımız aracılığıyla Elydark'a sesleniyorum. Benim licorneir'im durup başını savuruyor ve kovalamacaya devam etme arzusuyla toprağı yırtıyor. Onu uzakta tutuyorum ve Shanaera bir kez daha ileriye bakarak hayvanını çimenli bir yokuşa doğru iterken uzaklara bakıyorum. Tam güneş uzak ufkun altına düşerken tepeye ulaşıyor. Orada licorneir'ini yukarı çekiyor ve tekrar arkasına bakıyor. Bir an için onu solgun gökyüzüne karşı siluet halinde görüyorum.

Muhtemelen hayal görüyor olsam da, sanki ani bir zaferle gülümsüyor gibi görünüyor. Zayıflığımı biliyor. Ilsevel'den uzakta olamayacağımı biliyor. Sadece *velra*'nın sonuna kadar benimle yarışması gerekiyordu, daha uzağa değil.

"*Shakh!*" Elydark altımda adım atarken bile küfrediyorum. Onu ileri sürmek, bu takibi sürdürmek için içimde güçlü bir istek var. Ama şimdiden uzuvlarımda zayıflık titriyor. edersem, çok fazla şeyi riske atmış olurum. Kaybetmek istediğimden daha fazlasını.

Ölü *licorneir*'in kafasını çevirir ve tepenin üzerinde gözden kaybolur. Peşinden gelen ikinci *licorneir* de arkasından geliyor. Birkaç dakika daha olduğum yerde kalıyorum, ufuktaki boşluğu izliyorum, bu arada gökyüzü derinleşiyor ve yıldızlar parlamaya başlıyor.

Sonunda, dudaklarımda bir lanet daha, Elydark'ın başını çeviriyorum ve onu *Rothiliar House*'a geri çağırıyorum.



Karıştırıcılar avlunun uzak tarafındaki bir ağacın altında toplandılar. *Ilsevel*'in şarkısının çağrılmasıyla içlerinde alevlenen tüm yaşam ve ruh yok oldu; onlar bir kez daha kara büyü tarafından canlandırılan ölü şeyler. Hepsi de dostlarımla yüzlerini taşıyor.

Elydark'tan iniyorum ve birkaç dakika omzunda duruyorum, elim destek için ona dayanıyor. Kelimeler olmadan şarkılarımızı değiş tokuş ediyoruz. Şimdi yapmam gereken şey için kelimeler yok. Sonra bir adım öne çıkıp ölülerin başlarını kesmeye başlıyorum. Hiç itiraz etmiyorlar. Görmeyen gözlerini benimkilerle buluşmak için kaldırmıyorlar bile. Her darbeyi, düşen bir kafanın *gümbürtüsü* takip ediyor. Cesetler yere düşmeden önce parçalanıyor, arkalarında karanlık zerrecikleri ve *nekrolipha* büyüsünün son kırmızı parıltılarından başka bir şey bırakmıyorlar.

Görevim tamamlandığında, burada yaşananların dehşet verici tanıklığı olarak geriye hiçbir ceset yığını kalmayacak. Sanki Mifatlar tarafından yaratılan kötülük bir kabustan başka bir şey değilmiş gibi ve şimdi uyanık dünyada, yıldızlarla kaplı bir gökyüzünün altında duruyorum. İç çekerek kılıcımın kolunu indiriyorum ve başımı arkaya eğerek yıldız ışığının yüzümü yıkamasına izin veriyorum. Uzun bir an boyunca öylece duruyorum, sadece nefes alıyorum. Ve bu hareket kendi içinde bir şükran duasıdır.

Hafif bir şarkı sesi dikkatimi çekiyor. *Ilsevel*'in bindiği benekli *licorneir* ile birlikte duran Elydark'ı görmek için dönüyorum. *Nyathri* mi o? Tanıdık geliyor ama aynı zamanda farklı. Yeni bir *velarin* bağı kurulduğunda her zaman olduğu gibi hayati bir değişim gerçekleşmiş. Elydark burnuyla usulca boynuna dokunuyor ve ona başka kulaklara hitap etmeyen bir dilde şarkı söylüyor. Onların

ruhları derinleşen kasvet içinde ıslıl ıslıl parlıyor. Bu manzara karşısında küçük bir yarım gülümsemeye engel olamıyorum.

Sonunda dönüp eve bakıyorum. Kollarını yukarı kaldırdığı bacaklarına dolamış, çenesini dizlerine dayamış ince bir figürün oturduğu ön basamaklara. Beni izliyor. Alnı, kalbimi sızlatan sert bir düğümle sabitlenmiş.

Kadife beni koşturmayla teşvik etse de ona yavaşça yaklaşıyorum. Bir şekilde biliyorum ki bundan sonra olacakları aceleye getirmemeliyim. İlsevel ben yaklaştıkça biraz daha dik oturuyor ama ayağa kalkmıyor. Ben ondan birkaç adım aşağıda, yüzlerimiz aynı hizada durana kadar sadece beni izliyor.

"Onu yakaladın mı?" diye soruyor sonunda, sesi kısık. Başımı sallıyorum.

Hafifçe küfrediyor ve benden uzaklaşıp avluda Elydark ve diğer *Licorneir*'in birlikte durduğu yere bakıyor. "Sence geri dönecek mi?"

"Bu gece olmaz," diye cevap veriyorum, sesim kalın.

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor, sonra başını sallıyor.

"Buraya nasıl geldin İlsevel?" Soru dar boğazımdan geçerken canımı yakıyor. Zihnimde onu hala vadideki haliyle görüyorum: yanmış, kırılmış. Her nefes için mücadele ediyor. Bundan sağ kurtulmasının imkânı yok ama yine de ... "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Licorneir'e doğru başını sallıyor. "Diira'ydı. Nyathri, sizin bildiğiniz gibi, ama artık adı bu değil. Benim için geri geldi ve-"

Bir dakika daha bekleyemem. Dayanabildiğim kadar kendimi kontrol altında tuttum, ama daha fazla değil. O konuşmasını bitirmeden önce merdivenlerden yukarı adım atıyor, onu kollarından yakalıyor, ayağa kaldırıyor ve göğsüme çekiyorum.

Dudaklarım onunkilere çarpıyor, çok sert, çok acımasız. Yine de geri çekilmiyor. Boğazında küçük bir inilti titreşiyor ve ağzı benimkinin altında hareket ediyor, duyguyla titriyor. Bir elimi yüzüne koyuyorum, başını daha da geriye yatırıyorum ve öpücüğü derinleştiriyorum, diğer elim sırtının küçük kısmına bastırıyor, onu vücuduma doğru şekillendiriyor. O kadar yumuşak, o kadar sıcak, o kadar inanılmaz derecede *canlı ki*. Bu cehennem gibi günün cehennem gibi saatleri boyunca umut etmeye ya da dua etmeye cesaret ettiğim her şeyden daha fazlası. Eğer bu anı yakalayıp sonsuzluğa dönüştürebilseydim, yapardım.

Sonunda koptuğumda, bu sadece dudaklarımı onunkinden bir santim kadar uzaklaştırmak içindi. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, sesim boğuk ve kendi kulaklarıma garip geliyor.

"Bunu daha önce fark etmediğim için Tanrı'nın yarattığı en aptal kişi ben olmalıyım."

"Neyin farkına varmak?" diye nefes alıyor. Göz kapakları usulca çırpınıyor.

"Sana ihtiyacım var," diye cevap veriyorum hemen, yanağını avuçluyorum, parmaklarımı çenesinde, boğazında gezdiriyorum, avucumun altındaki yanmamış tenin yumuşaklığını hissediyorum. "Ciğerlerimde havaya ihtiyacım varmış gibi. Seni değersiz ruhuma eziyet eden tüm hayallerden daha çok istediğimi." Parıldayan gözlerine bakarken diğer elimle yüzünü kavriyorum. "Bugünden ciğerlerimden son nefesi attığım ana kadar senden bir daha asla ayrılmak istemediğimi."

Başını sallıyor. Gözyaşları kirpiklerinin arasında parıldıyor, ışıltılı izler halinde dökülüyor. "*Kadife* . ." diye titriyor.

"Bunun *kadife* ile hiçbir ilgisi yok." Eğilip gözyaşlarını yanaklarından öpüyorum, önce birini sonra diğerini. "Seni gördüğüm andan itibaren gerçeği biliyordum. O tapınakta, ateşin, ölümün ve çılgınlıkların arasında seni gördüm. Ve biliyordum."

Tanrım, böyle bir şeyin hiç inanmamıştım! Bu kadar karanlığın ortasında böyle bir duygu nasıl kendiliğinden canlanır? Saçlarını yüzünden geriye doğru okşarken elim titriyor. "Seni Lurodos'tan fedakârca bir amaç için kurtarmadım. Seni aldım çünkü ... çünkü seni kendim için istedim. Seni istedim Ilsevel. İyi ya da kötü, gerçek bu. Seni rahibin huzuruna çıkardım, o yeminleri ettim, kendime bunun hiçbir şey ifade etmediğini söyledim, oysa aslında her şey ifade ediyordu. Her şey, anlıyor musun? *Velra* bu yüzden bu kadar güçlü. Nornala kendi kalbimden kaçmama izin vermedi, bunu istediğimi sandığım zamanlarda bile."

Ilsevel ellerimi tutup yüzünden uzaklaştırıyor. Bir adım geri çekilip bana bakıyor. "Ama ben bir yabancıydım. Hâlâ da öyleyim."

"Önemli değil. Kalbim seni tanıyor. Seni en başından beri tanıyordu. Sadece çok inatçıydım, kabul edemeyecek kadar korkuyordum ta ki ..." Sesim boğuluyor, bu şafakta yaşananların dehşeti beni hâlâ sımsıkı kavriyor. "...ta ki seni kollarımda yanmış yatarken görene kadar. Neredeyse ölmüştün. Tanrılar beni kahretsin, Ilsevel, delireceğimi sandım!"

Onu tekrar kendime çektiğimde direnmiyor, onu vahşi bir ihtiyaçla öpüyorum. Tuz tadı alıyorum ve bu açlığımı keskinleştiriyor. Bu dokunuşa ihtiyacım var, onun hayatımdaki gerçekliğinin kanıtına ihtiyacım var. Ellerim onu bedenime bastırırken dudaklarım onu çekip şekillendiriyor. İçindeki yaşamı ezip geçmenin ne kadar kolay olacağını hissediyorum. Yine de ruhu çok güçlü, çok canlı, çok uzak

Bu dünyadaki herhangi bir gücün kavrayışının ötesinde. O saf ateşten bir varlık. Onun ısıltısında güneşlenmek istiyorum.

"Seni seviyorum." Dudaklarımın teması kesildiği anda kelimeler dökülüyor. Başka bir sel patlamadan önce onu tekrar kısaca, acımasızca öpüyorum. "Seni seviyorum, İlsevel. Ve seni bir daha benden almaları için Ashtari'nin ve dokuz cehennemin tüm iblislerine meydan okuyorum."

Yüz ifadesinde bir şey var, anlamadığım bir şey. Parmağımı çenesinin altından geçirip yüzünü geriye yatırıyorum, kaçamak gözlerinin bana bakmasını sağlamaya çalışıyorum. "İlsevel?" Başını sallıyor, arkasını dönüyor. "İlsevel, bana inanıyor musun?"

"I . . . Bilmiyorum."

Cevabı canımı acıttı. Ama ona yaşattığım onca şeyden sonra hak ettiğimden fazlası değil. "Bunu kanıtlayacağım," diyorum, ses tonumdaki sertliği yumuşatmaya dikkat ederek. "Ne pahasına olursa olsun ve ne kadar sürerse sürsün. Bunu sana bir şekilde kanıtlayacağım."

Gözlerinde hala yaşlar parlarsa da, içi uhrevi bir ısıltıyla aydınlanmış gibi görünüyor. Tanrılar aşkına, bu ana kadar onun ne kadar güzel olduğunu nasıl fark etmedim? "Babam-" diye başladı.

"Umurumda
değil." "Senin
insanların-"
"Umurumda
değil."

Dudağını ısıırıyor, bakışlarını kaçırıyor. Sonra, çok yumuşak bir şekilde, neredeyse onu duyup duymadığımı merak edeceğim şekilde: "Sanırım ben de seni seviyorum."

Başımı eğiyorum, kaşlarım çatılıyor. "?"

Biraz omuz silkiyor, bakışlarımı yarı yakalıyor. "Bu korkutucu. Yani söylemek."

"Evet." İç çekiyorum. Göğsüm çok büyük, kalbim çok vahşi bir şekilde içeriye giriyor. "Karşılığında beni sevmek zorunda değilsin. istemiyorsan, kendini güvende hissetmiyorsan. Ama ben seni seviyorum. Ve eğer izin verirsen bunu hayatın boyunca her gün söyleyeceğim."

Sonra onun önünde diz çöküyorum, küçük ellerini ellerimde sıkıyorum. Ay ışığı üzerimizde parlıyor, tıpkı Nornalanın yüzü gibi. Uzun bir nefes alıyorum, sonra kadim Licornyn dilinde sözcüklerin dilimden dökülmesine izin veriyorum. Onları telaffuz ettiğimde şarkıya dönüşüyorlar; yıldızların kendisi kadar eski, derin ve kalıcı bir melodi.

*"İnancımle seni onurlandıracağım.
Bedenimle seni koruyacağım."*

*Kollarımla seni koruyacağım.
Kalbimle seni ısıtacağım."*

Hatırlıyor mu? Düşün gecemizde ona yeminlerin ritmini hatırlıyor mu? Bunu tekrar duymasını istiyorum, bu sefer kalbimin derinliklerinden gelen bir sesle.

*"Bugünden , ağzım, dudaklarım, dilim, Uyanıkken
aldığım her nefes,
Kendimizi sizin zevkinize ve adadık.
Hayatım senindir. Ve
eğer istersen,
Benim ölümüm."*

Kadife kordon parlıyor, aramızdaki eterde kısa bir süreliğine görülebiliyor, ıslıl ıslıl ve altın renginde. İlsevel kolunu kaldırıyor, kordonun etini nasıl sardığını gözlemlemek için çeviriyor, sonra sırayla benim koluma bakıyor. Son bir haftadır bizi birbirimize bağlayan mucizeyi yeniden görürken yüzü şaşkınlık ve huşu içinde. Bu artık katlanılması gereken bir ceza değil, her türlü ölçünün ötesinde bir nimet.

Aniden nefesi kesiliyor ve sırtını bana dönüyor. Omuzları titriyor ve dudaklarından bir hıçkırık döküldüğünü duyuyorum. Bir anda ayağa kalktım ve arkasından yaklaştım. Ellerim üst kollarını ve ağzımı kulağına yaklaşıtıyorum. "Ne oldu? Neyin var?"

"Bunu hak etmiyorum," diye fısıldıyor. "Ben senin sevgini hak etmiyorum. Taar, ben -"

Onu ayağından kaldırıp kollarıma aldığımda şaşkın bir çılgılık attı. Elydark ve Diira'yı avluda bırakarak son birkaç merdiveni adım adım çıkıyorum ve evin kırık giriş kapılarından geçerek içerideki mağara gibi salona giriyorum. Görüş alanıma bir merdiven giriyor ve sahanlıkta nefes almak için duraksamadan merdiveni koşarak çıkıyorum. "Ne yapıyorsun sen?" İlsevel omuzlarıma yapışırken şaşkınlıkla ciyaklıyor.

Cevap vermiyorum. Önce bir kapıya, sonra diğerine yaklaşıp tekmeleyerek açıyorum. Üçüncü odada aradığım şeyi buluyorum; ay ışığıyla yıkanan, biraz tozlu, geniş bir yatak.

Gülümseyerek gelinimin kalkık yüzüne bakıyorum. "Sana tam olarak neyi hak ettiğini göstereceğim, zyl'nal'a'm," diyorum. "Ve sen bunu gerçek olarak kabul edene kadar sana göstermeye devam edeceğim."

Beni hâlâ kollarının arasında tutan Taar dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, önce yumuşak bir şekilde, ama giderek artan bir aceleyle, onları ayırmak ve içeri girmek istiyor. Fazla ısrar etmesine gerek kalmıyor. Ona açılıyorum, dişlerimin arasından kayan dilini hoş karşılıyorum. Kan, kül ve hayat tadında, bu kadar lezzetli olabileceğini hiç bilmediğim bir kombinasyon.

Kollarımı boynuna dolayarak onu daha derine çekiyorum. Dudaklarımız aramızdaki bağı şekillendirip yeniden biçimlendirirken benim dilim de onunkiyle dans ediyor. Tamamen dik durana kadar beni kollarında kaydırıyor ve bacaklarımı beline doluyorum.

Elleri kalçalarımı kavıyor, parmakları sıkı, neredeyse acı verici, ama o kırbaç gibi dili diğer tüm düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyor.

Sonunda biraz geri çekiliyorum, hava almak için çaresizim. Nefesi sert ve hızlı, yüzüne baktığımda ise sarhoş bir adam gibi görünüyor. Saç tellerini alnından çekip yüz hatlarını inceliyorum.

"Ne arıyorsun?" diye soruyor boğuk bir sesle.

Cevap vermiyorum. Hâlâ sahtelik aradığımı söyleyemem - dışarıdaki merdivenlerde söylediği yemin şarkısından sonra bu adil görünmüyor. Ona inanmalıyım. En azından bu onuru hak ediyor, kesinlikle.

Ama gerçek şu ki, ona inanamıyorum. Bu adamın, bu muhteşem, güçlü varlığın beni gerçekten sevmesi benim için imkânsız. Ona yaşattığım onca şeyden, sakladığım onca sırdan ve söylediğim onca yalandan sonra!

Ve hala onun halkı meselesi var. İkimiz de beni reddedeceklerini, hatta yakalarlarsa öldürebileceklerini biliyoruz. Ve beni sevdiği için onu da öldürecekler. Henüz en kötüsünü bile bilmiyorlar; Larongar'ın kızı olduğumu bilmiyorlar.

Ancak bunların hiçbirini söylemiyorum. Burada söylemem. Şimdi değil. Diira'nın şarkısı hâlâ kalbimde yanarken ve Taar'ın öpücüğü hâlâ dudaklarımdayken olmaz.

Bunun yerine dudaklarımı bir kez daha onunkilere indiriyorum. Yumuşakça, oyalanarak. Neredeyse sorguluyor. Sanki kendini bırakırsa beni korkutacağından ya da inciteceğinden korkuyormuş gibi şefkatle ve ölçülü bir şekilde cevap veriyor. Kaşlarımı çatıyorum,

Shanaera'nın sesi aniden kafamın arkasında yankılanmaya başladı: *"Senin gibi cılız bir yaratık bir Licornyn kralının tutkusunun gerçek gücüne dayanamaz."*

Dürtüsel olarak dudağını dişlerimin arasına aldım ve . Sertçe. Kan tadı alacak kadar sert.

Ağzı bir gülümsemeyle kıvrılırken bile boğazında bir hırıltı patlıyor.

Bir sonraki an yataktayız, onun büyük vücudu benimkinin üstünde, doğanın hükmedici gücü. Öpücükleri yakalıyor ve sahipleniyor, derin ve yaralayıcı, daha fazla dayanamadığımda boynuma sokuluyor, dişleri köprücük kemiğinden kulak memesine kadar derimi sıyrıyor. Orada beni çılgılık attıracak kadar sert ısıyor. Parmaklarımı omuzlarına geçiriyorum, tırnaklarımı çıplak sırtından kemerine doğru sürüklüyorum.

Üstüme bindi, arkama uzandı, ellerimi yakaladı ve aramızda öne doğru çekti. Sonra iki bileğimi de tek eliyle kavrayıp başımın üzerinde tutuyor. Diğer eliyle elbisemi kısa sürede parçalıyor, yırtık pırtık kalıntıları söküp atıyor.

Avuç içi ve parmakları etimi bulduğunda nefesim kesiliyor. Vücudum kıvranıyor, kaçmak için değil, damarlarımda dolaşan şimşeğe tepki olarak. Sertleşmiş meme uçlarımı ağzına almadan önce kumaşı çekip alıyor. Şakacı bir şekilde ısıyor ama acıtacak şekilde değil. Dili yalayıp alay ederken, eli aşağıya kayıyor ve bacaklarımın arasına giriyor. Mücadele ediyorum, bileklerim hala onun kavrayışında ve yumuşakça inliyorum. Parmakları çevik işlerini yaparken inlemem derinleşiyor, daha yüksek sesle, daha vahşi bir şekilde büyüyor.

"Bu güzel bir şarkı, *Zylnala*," diye mırıldanıyor etime karşı. "Ama benim daha çok sevdiğim bir tane var."

Kayarak uzaklaşıyor. Ağırlığının ve sıcaklığının aniden ortadan kalkmasıyla dehşet içinde soluk soluğa kalıyorum, sonra kalçalarımın tutup beni yatağın kenarına çektiğinde tekrar soluk soluğa kalıyorum. Bu sefer arkama yaslanmıyorum. Dik oturuyorum ve yüzünü kalçalarımın arasına gömerken başını tutuyorum. Parmaklarım saçlarında düğümleniyor ve onu kendime çekiyorum. Ağzı, dudakları, dili işini yapıyor ve ben daha parlak ve daha sıcak yanan canlı bir aleve dönüşüyorum. Bu dünyanın sınırlarının ötesinde bir güç ve enerji varlığı. Beni canlandırıyor - artık gecenin içinde zayıf bir kıvılcım değil, şarkılarla dolu parlayan bir yıldız.

Kreşendo beni ele geçirdiğinde, başımı geriye atıyorum ve şarkının özümden patlamasına izin veriyorum, duvarları sarsan ve cennetin kendisini sallayan derin, gırtlaktan bir melodi.

Taar sonunda geri çekildiğinde nefes nefese kalmıştım, zevkten titreyerek merkezimden her uzvuma doğru dans ediyordum. Pantolonunu çekti, nefesi sıcaktı.

ve gözleri parlıyor, bana bakıyor. İkimizin de vücudunda ter parlıyor. Saçlarını kendi yüzümden geriye doğru iterek başını bırakıyorum.

Birdenbire ona ne söylemem gerektiğini anladım. "Taar-" diye başlıyorum.

Saldırıyor. Ağzı bir kez daha ateşimi bastırıyor. Zaten zonklamakta olan merkezimin üzerinde dilinin tek bir kırbağı ve beynimde takımyıldızlar patlıyor. Haykırıyorum, yatağa geri düşüyorum, çok cömertçe verdiği hediyenin içine düşüyorum. Birkaç dakika içinde içimden, ruhumun derinliklerinden ikinci bir şarkı patlıyor. Ve ilk şarkının hayat olduğu yerde, bu şarkı çok daha derine iniyor. Tanıdığım bir şarkı, sadece tek bir kaynaktan doğuyor, eğer ona sahip çıkacak kadar cesur olabilirim.

Sonunda tükendim, nefes nefese kaldım ve hayatım buna bağlı olsa bile başka bir nota söyleyemezdim, titreyen bir elimi uzattım ve başını nazikçe geriye, benden uzağa bastırdım. Elim yakalıyor, parmaklarımı usulca ısıtıyor ama onu kendime çekmeme izin veriyor, sadece hızla inip kalkan göğüslerimi diliyle okşamak için duruyor. Sonra yanıma uzanıyor, bir dirseğine dayanarak yüzüme bakıyor. Parmağı çenemde, boğazımda, göğüs kafesimden göbeğime doğru ilerliyor ve gözleri her santimetrekaremi içerek onun izini takip ediyor.

Sonunda gözleri tekrar benimkilerle buluştu. Ve düşünüyorum: *Beni sevdiği için ne kadar aptal!* Bu sadece sorun ve acıya neden olacak. Onu reddetmeliyim -kendi iyiliğim için değilse bile onun iyiliği için. Zaten onun hayatını ne kadar berbat ettim ve şimdi pes edersem daha ne kadar kötüleşecek?

"Taar," diye fısıldıyorum titreyerek.

İki parmağını dudaklarıma bastırıyor. "Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Senden hiçbir şey istemiyorum, şimdi ya da hiçbir zaman. İsteddiğini istediğini alırsın. Ne eksik, ne fazla."

Kocaman, yaralı elini tutuyorum, çeviriyorum ve avucunu öpüyorum. Sonra o avucu yanağıma bastırıp gözlerinin içine bakıyorum. "Seni seviyorum, Taarthalar." Bu sözleri yüksek sesle söylemenin verdiği rahatlama, neredeyse yüzünü aydınlatan şaşkınlık ifadesi kadar güzel. "Seni seviyorum. . . kocamı."

Gözlerimi kapatarak içime, Tanrı vergisi hediyemin beklediği yere uzanıyorum. Bir şarkıyı duyan ve onu tamamen bilen, her an çağrılmaya ve mükemmel bir zamanlama ve perdeyle tekrar söylenmeye hazır olan o yetenek. Peki, o merdivenlerde bana söylediği o sözler neydi?

Ay ışığı bir şarkı değilse nedir? Licornyn'in sözlerini bilmiyor ama nasıl söylenmesi gerektiğini anlıyorum.

Böylece düğün gecemde hiç yapmadığım gibi Licornyn evliliğinin yeminlerini söylüyorum. Telaffuzu tam olarak doğru yapamasam da, gözlerimi açtığımda Taar'ın yüzünü kaplayan mutluluğu görmek devam etmek için yeterli bir cesaret.

"*Vel-sa almar*," diye şarkı söylüyorum, sözcükler hafif, ışıkla süslü. "*Eluralma idor-hath*."

*Hayatım senindir. Ve
eğer istersen,
Benim ölümüm.*

EPILOG

Larongar Cyhorn sandalyesinde arkasına yaslanmış, masasının içindekiler mevcut her yüzeye yayılmış durumda. Birkaç önemli belge bir tanker biranın altında duruyor ama bir tanesi önünde duruyor, imzalandığı günkü kadar net ve temiz. Şimdi onu inceliyor: kendi imzası ve yanındaki garip, okunaksız karalama: Gölge Kral'ın işareti.

Sözleşme muazzam bir büyüyle aşılanmış, sarayındaki en seçkin büyücüler tarafından defalarca gözden geçirilmiş. Eğer gerçekten ve kıyaslanamaz bir şekilde bozulmuş olsaydı, büyü kâğıdı parçalayarak Gavaria ile Gölge Kral'ın krallığı arasındaki anlaşmayı hükümsüz kılardı. Yine de bozulmamış. Büyü etkisini algılamakta yetersiz olan gözü bile, karalanmış ismi ile Gölge Kral'ın sembolü arasında akan bir güç parıltısı yakaladı.

Larongar yavaşça bakışlarını masasının uzak tarafında duran figüre kaldırır. Büyücü Artoris - bir zamanlar olduğu çocuğu hatırlıyor, o köhne Miphato, Morthiel ile olan yakın ilişkisi yüzünden kendini kralların iradesinin üstünde gören çelimsiz, kibirli bir delikanlıydı. Larongar ona farklı bir ders vermişti; genç büyücünün sinirden seğirmesine bakılırsa, yıllar geçse de bu ders aklından çıkmamıştı.

Larongar'ın dudağı hafifçe kıvrılır. "Ve bundan tamamen emin misin?" der. "O öldü mü?"

Artoris güçlükle yutkunur. Bu haberlerin taşıyıcısı olmak istememişti. Sadece çaresizlik onu bir kez daha hükümdarının huzuruna çıkarabilirdi. "Bu kesin," der. "Tapınağın yağmalanmasından kimse sağ kurtulamadı. Fae'ler hiç kimseyi canlı bırakmadı."

Larongar'ın boğazı düğümlenir. Duygularına hakim olmakla, duygusallığın ya da bağlılığın kral olarak yerine getirmesi gereken pek çok sorumluluğun önüne asla izin vermemekle gurur duysa da... bu haber canını acıtıyor.

Ilsevel. Vahşi küçük Ilsevel - eğer bir erkek olarak doğacak kadar şanslı olsaydı, kendi tükürme görüntüsü. Tanrı vergisi sesi sıkıntılı anlarında onu yatıştırır ve ateşli ruhu, onu hayal kırıklığı içinde saçlarını yolmaya itmediğinde onu eğlendirirdi. Tüm çocukları arasında

Gerçek bir gurur duyabileceği, Cyhorn Evi'nin parlak bir yansıması olan biri.

Gölge Kral onu ziyarete geldiğinde ondan oldukça etkilenmiş görünüyordu. Evliliği kabul etti ve ittifak sözleşmesinin daha önemli bazı yönleri konusunda şaşırtıcı derecede az geri adım attı. Larongar, Ilsevel gibi bir kızın kendisine iyi hizmet edeceğini her zaman biliyordu ama bu kadar güçlü bir adamın kalbini fethedebileceğini hiç düşünmemişti!

Peki Larongar evliliğin gerçekleştiği birkaç kısa hafta içinde ne yapmış olabilirdi? Sözleşmenin şartlarına göre tüm trol ordusu onun emrinde olacaktı. Şimdi . . .

Kaşlarını çatıyor, bakışları önündeki belgeye geri dönüyor. Büyü parmak uçlarında kaynıyor ama çürüme belirtisi göstermiyor. Garip. Ilsevel'in ölümü bu ittifakın aniden sona ermesi için yeterli olmalıydı. Başka bir şey olmalı, Larongar'ın henüz göremediği bir şey. Kullanılacak bir aç.

"Majesteleri." Artoris'in sesi hafifçe titrer. Larongar sinirli bir şekilde homurdanıyor ve sakallı küçük piç kurusuna tek gözlü bir bakış fırlatıyor. "Tılsım Ruvaen'in eline geçtiğine göre, *fae'lerin obscuris*'i kırıp Evisar Kalesi'ne saldırması an meselesi. Morthiel'in tüm çalışmaları - senin ve onun bunca yıl boyunca başarmaya çalıştığınız her şey - kaybolacak."

Larongar parmaklarını masaya vurarak, "Evisar'da kendinize ait savunmalarınız var," diyor.

Mum ışığında büyücünün yüzü solgun. "Morthiel'in büyüsünün çoğu Yarık'a aktarıldı. Savunma büyüleri için yeterince az büyü kaldı."

"Peki ya senin şu ölümsüz hortlakların? Eminim bir ya da iki sezon yetecek kadar stok yapmışsınızdır."

"Hem Noxaur'a hem de Licornyn Kralı'na karşı savunmak için yeterli değil." "Licornyn mi?" Larongar homurdanır. "Onlardan yeterince yok lanet olası melezler, hafif bir rahatsızlıktan daha fazlasına neden olmak için kaldılar."

Artoris'in çenesi sertleşir. "Takviye kuvvet almalıyız Majesteleri. Eğer Morthiel'in işine inanıyorsanız, Gölge Kral'la olan ittifakı kurtarmanın bir yolunu bulmalısınız." Sonra masanın üzerine eğilip avuçlarını dikeyyor. "Başka kızlarınız da var."

Larongar büyücünün ellerine dikkatle bakar. Artoris onları çıkarır, kollarını cübbesinin kollarının içine sokar ve geri çekilir. İç çekerek,

Larongar başını sallar. "Sözleşmede özellikle *Ilsevel*'in adı geçiyor. Bir kızın yerine başka bir kız koyamam."

Artoris tereddüt eder. Sonra, sanki duyulmaktan korkuyormuş gibi sesini alçak bir mırıltıya düşürür. "Bir yolu olabilir."

"Öyle mi?" Larongar bir dirseğini koluna dayadı ve hafif bir ilgiyle başını eğdi. "Dinliyorum."

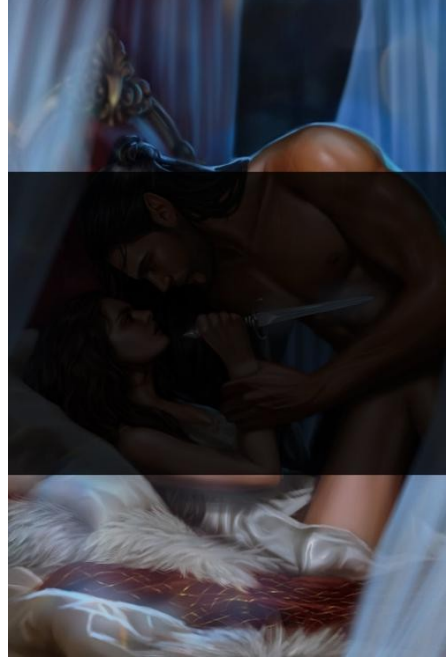
DEVAM EDECEK

Ilsevel ve Taar'ın devam eden maceralarını kaçırmayın



Bugün ön sipariş verin!

Bültenime kaydolduğunuzda baharatlı Taar ve Ilsevel karakter resimlerinin tadını çıkarın!



Kitaplığınız için ciltli bir kitaba mı ihtiyacınız var?

Püskürtme kenarlı, özel baskı ciltli kitap şu anda Etsy mağazamdan temin edilebilir.



Yazar tarafından elle imzalanmıştır!

BUGÜN ALIŞVERİŞ YAPIN

SYLVIA MERCEDES'TEN DAHA FAZLASINI KEŞFEDİN

SHADOM KRALININ GELİNİ

Kopyanızı [alın](#)

Köprü Krallığı ve Elf Kralı ile Bir Anlaşma hayranları için, karanlık ve çaresiz bir Gölge Kral ile evlenmek zorunda kalan bir insan prensesi hakkındaki bu görücü usulü evlilik romanı kesinlikle baştan çıkarıcı!

En büyük kız olmasına rağmen Prenses Faraine arka planda yaşamakta, saraydan dışlanmakta ve gözlerden uzak tutulmaktadır. Kronik hastalığı onu kraliyet için bir yük haline getirmektedir ve her konuda güzel, gözde küçük kız kardeşine yer vermeyi öğrenmiştir.

Yakışıklı ve esrarengiz Gölge Kral bir gelin aramaya geldiğinde, Faraine kız kardeşinin onun seçimi olmasına şaşırır.

İnsan bir gelin almaya pek hevesli olmasa da, Kral Vor halkının iyiliği için gerekeni yapmaya hazırdır. Hayat dolu Prenses Ilsevel ile tanıştığında, hemen bir evlilik anlaşması yapmayı kabul eder.

Peki neden ablasının gözlerini aklından çıkaramıyor?

Tutkulu ve çekici Gölge Kralın Gelini, çift bakış açısına (erkek ve kadın) sahip bir görücü usulü evlilik hikâyesi. Yeni bir fantastik romantizm serisinin ilk kitabı olan bu sürükleyici aşk ve ihanet hikâyesi, bir sonraki ağır aksak romantizmlerinde tatlıya biraz baharat katmak isteyen okurlar için mükemmel.



YEDİNCİ ŞAMPİYON

Kopyanızı [alın](#)

Bir ejderha prenses, evlenmek için rekabetten kaçmak için yaralı bir prensle güçlerini birleştirir, ancak prensin karanlık bir sakladığından habersizdir

Gölge Kin4'ün Gelini'nin yazarından yeni bir romantik ikilinin ilkinde kendi sırları.

Eczacı çırağı olarak yaşadığı sakin hayattan Yüce Kral'ın hain sarayına sürüklenen Rosie Harpwood, şeytani Ejderha Kraliçesi'nin uzun zamandır kayıp kızı olduğunu keşfedince şok olur. Uyuyan büyüsünü yeniden uyandırmak krallığın tek kurtuluş umududur, ancak yolculuk tehlikelidir ve ona rehberlik edecek bir şampiyona ihtiyacı olacaktır. Bu yüzden Yüce Kral, hangi prensin bu onura layık olduğunu belirlemek ve Rosie'nin evliliğine talip olmak için bir dizi deneme düzenler.

Ancak Rosie'nin başka fikirleri vardır.

Yetenekli bir şifacı ve küçük, pofuduk yaratıkların sevgilisi olan Rosie, iblis kraliçelerle ya da dünyayı kurtarmakla hiçbir şey yapmak istemiyor. Bu kaderden kaçmaya kararlı olan Rosie, kaçışını planlamak için şampiyonlardan biriyle güçlerini birleştirir. Prens Valtar esrarengiz ve biraz da ürkütücü olabilir ama onda Rosie'nin kanını ejderha mirasıyla hiç ilgisi olmayan bir şekilde yakan bir şeyler vardır.

Gençliğinden itibaren Ejderha Kraliçesi'ne hizmet etmek üzere eğitilen Valtar, acımasız bir suikastçı olduğunu kanıtladı. Hedefine yeterince yaklaşmak için bir talip gibi davranmak sorun olmamalıydı. Ama Valtar hedefinin, yıllar önce suikastta başarısız olduğu ve o zamandan beri rüyalarına giren Rosie olmasını planlamıyordu.

Dan4er, aldatma, şeytani kurgular ve özgürlüğünü kazanmaya kararlı cesur bir kadınla dolu bir dünyaya taşınmaya hazır olun. Güneşli bir kadın kahraman ve ona aşık olmamak için canını dişine takan bir kötü adam arzuluyorsanız, bu kitap tam size göre!



MUM IŞIĞINDA VE GÖLGELİKLERDE

[Kopyanızı alın](#)

Sylvia Mercedes'in önde gelen bir romantizm yazarı olarak adını duyurmasını sağlayan çok satan duoloji. "Eros ve Psyche" efsanesinden esinlenilmiştir.

Karanlık, bayıltıcı bir kahraman ve tatlı, yavaş yanan bir romantizm arzuluyorsanız bugün okuyun!

Valera yıllarca sadece karnını doyurabilmek için terzi olarak yorucu saatler geçirdi. Küçük kız kardeşini dünyanın acımasızlıklarından ve fae ormanının baştan çıkarıcı cazibesinden korumak için her şeyini verebilirdi. Bir gün, fae'lerin kız kardeşini alıp götürmesinden korkuyor ve Valera onları durdurmayı nasıl umabilir?

Sonra Fae'ler gelir. Kız kardeşi için değil.. .. ama onun için.

Kendi dünyasından uzakta, muhteşem bir sarayda kapana kısılan Valera, kendini esrarengiz bir fae lordunun isteksiz gelini olarak bulur. Lord ona zarar vermeyeceğini iddia eder ve tek bir kurala uyması halinde bir yıl ve bir gün sonra onu evine geri götüreceğine yemin eder: yüzünü asla görmemelidir.

Her ne pahasına olursa olsun kız kardeşine dönmeye kararlı olan Valera, sözde kocasının gizemini çözmeye çalışır. Neden umutsuzca bir eşe ihtiyaç duymaktadır?

Ve neden özellikle o? Aşk, görev ve bu tuhaf yeni dünyada bulduğu beklenmedik özgürlük arasında kalan Valera, yerini bulmak için savaşmak zorundadır.

Ama gölgelerdeki görünmeyen figüre karşı filizlenen tutkusu onun felaketi mi olacak?



LANETLİ ŞEHRİN PRENSİ

[Kopyanızı alın](#)

Çarpık bir fae sarayının entrikalarını seviyor musunuz? O zaman bu nefes kesici romantik fantezi serisini kaçırmayın. Çapkın bir fae prensi ve cesur bir kütüphanecinin yer aldığı bu ağır romantizm ve kalp atışlarını hızlandıran macera hikâyesinde pazarlıklar ve ihanet bolca var.

Clara bir Obligat, yani Fae'lerin sözleşmeli hizmetkârı. İşlediğini hatırlamadığı bir suçtan dolayı on beş yıl hapis cezasını çekerken, günlerini kralın görkemli kütüphanesinde çalışarak geçirir. Tek umudu

eğmeli, dikkat çekmemeli ve Yükümlülüğünün sonuna kadar hayatta kalmalı.
Ancak o zaman sevgili kardeşinin yanına dönebilir.

Ancak Lanetli Şehrin işbirlikçi Prensi saraya geldiğinde, Clara'nın tüm umutları suya düşer. Kendi karanlık amacı için Clara'nın yükümlülüğünü satın almaya kararludur. Ve yoluna kimin çıkacağı umurunda değildir.

Tek sorun ne? Ondan nefret ediyor. Tüm dünyalardaki herkesten daha fazla. Ancak nefreti, onun neden bu kadere mahkûm olduğunu keşfetmenin anahtarı olabilir.

Clara, geçmişinin kâbusları onu ele geçirmek için geri dönmeden önce unuttuğu anılarını kurtarabilecek mi? Yoksa Lanetli Şehir'in karanlığı tarafından yutulacak ve sonsuza dek kaybolacak mı?



ROSEMARD'IN YARALI BÜYÜCÜSÜ

[Kopyanızı alın](#)

"Güzel ve Çirkin "den ilham alan romantik bir fantezi üçlemesi. Bayıltıcı bir romantizm, nefes kesici bir macera, ürkütücü bir heyecan ve si4h-inducin4 bir sonsuza dek mutlu son için hemen okuyun.

Nelle, hırsızlığı geride bırakıp dürüst bir iş hayatı sürmekten başka bir şey istememektedir. Ancak babası boğazına kadar borca battığında, onun hayatını kurtarmak için tehlikeli bir işi üstlenmek zorunda kalır... Bu iş onu Roseward Adası kıyılarına getirir.

Soran Silveri on beş yıldır Roseward'a musallat olan kâbus gibi canavarı bastırmak için savaşıyor. Silahları azaldı ve azalıyor ve üzerine yerleştirilen lanet bir zamanlar eşsiz olan gücünü sakatlıyor. İzolasyon onu deliliğin eşiğine getirdi ve daha fazla dayanbiliyor.

Sivri dilli, görgüsüz ve inkâr edilemeyecek kadar güzel bir genç kadın kıyısına geldiğinde, Soran onu uzaklaştırmaya karar verir. Başka bir ölümden sorumlu olmayacaktır.

Ancak Nelle, korkunç derecede yaralı büyücüden korkmamaya da aynı derecede kararlıdır. İstedığı şeyi elde edene kadar...

Yalanlar yumağında bir araya gelen iki dışlanmış, birbirlerinin tek umudu olduklarını keşfedebilecekler mi? Yoksa Roseward'ın lanetli karanlığı onları birbirinden ayıracak mı?



Sylvia Mercedes'in yayımlanmış ve yayımlanacak tüm yazılarına şu adresten ulaşabilirsiniz:

www.sylviamercedesbooks.com

YAZAR HAKKINDA

Sylvia Mercedes, yakışıklı kocası, çok sayıda küçük çocuğu ve kurtarılmış köpek ve kedileriyle birlikte Kuzey Carolina'nın pastoral kırsalında yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda ... tamam, dürüst olalım. Yazmadığı zamanlarda çocuklarının peşinden koşturuyor, ortalığı temizliyor, sağlıklı yemekler planlamaya çalışıyor ve telefonunu nerede unuttuğunu merak ediyor. Arada da düzenli olarak fantastik romanlar okuyor.

Ama çoğunlukla yazıyor.

Bağımsız/ticaret yazarı melezi olan Sylvia, beğenilen Gölge Kralın Gelini üçlemesinin yanı sıra 20'den fazla popüler romantik fantezi kitabının .

Sylvia ile çevrimiçi bağlantı kurun:

[Mebsite](#)

[Facebook](#)

[BookBub](#)

[Goodreads](#)

[Instagram](#)

[TikTok](#)



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

